

சங்க இலக்கியத்தில் அகம் : வெளிப்பாடு

முனைவர் (பிளச். டி.,) பட்டத்திற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
லோ. ஜெயலட்சுமி

தமிழ் இலக்கியத்துறை
பரிதிமாற்கலைஞர் வளாகம்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 600 005
சனவரி - 2012

வீ. அரசு

பேராசிரியர் – துறைத்தலைவர்

தமிழ் இலக்கியத்துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை – 5

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சங்க இலக்கியத்தில் அகம்: வெளிப்பாடு எனும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வேடு முனைவர் பட்டத்திற்காக என் மேற்பார்வையில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் லோ. ஜெயலட்சுமி அவர்கள் நவம்பர் 2006 முதல் சனவரி 2012 வரை உள்ள காலகட்டத்தில் உருவாக்கியதாகும். இந்த ஆய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் இது அவருடைய சுயதேடலின் பயன் என்றும் சான்றிதழ் வழங்குகின்றேன்.

இடம்: சென்னை

நாள்: 19. 01. 2012

(வீ. அரசு)

நெறியாளர்

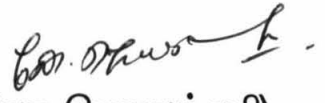

லோ. ஜெயலட்சுமி
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழ் இலக்கியத்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 5

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சங்க இலக்கியத்தில் அகம்: வெளிப்பாடு எனும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வேடு முனைவர் பட்டத்திற்காகப் பேரா. வீ. அரசு அவர்களின் மேற்பார்வையின்கீழ் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் நவம்பர் 2006 முதல் சனவரி 2012 வரை உள்ள காலகட்டத்தில் உருவாக்கியதாகும். இந்த ஆய்வேடு என் சுய முயற்சியில் உருவானது என்றும் இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கின்றேன்.

இடம்: சென்னை
நாள்: 19.01.2012

(லோ. ஜெயலட்சுமி)
ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் பயிலவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு முதலில் நான் முதுகலைப் பட்டத்திற்கு (2001) விண்ணப்பித்தேன். எனது எண்ணம் பொய்க்கவில்லை, முதுகலைப்பட்டம் படிப்பதற்கான வாய்ப்பு கிடைத்தது. இதனைத் தொடர்ந்து ஆய்வியல் நிறைஞர் மற்றும் முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு முழுமுதற் காரணமாகத் திகழ்ந்த எனது நெறியாளரும் தமிழ் இலக்கியத்துறைத் தலைவருமான பேராசிரியர் வீ. அரசு அவர்களுக்கு என் முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

எனது நெறியாளர் சங்க இலக்கியத்தைப் புதிய கோணத்தில் ஆய்வு செய்யவேண்டும் என்ற கருதுகோளின் அடிப்படையில் ‘சங்க இலக்கியத்தில் அகம்: வெளிப்பாடு’ என்ற சிறந்ததொரு தலைப்பினைத் தெரிவு செய்து கொடுத்தார். இதுமட்டுமின்றி, ஆய்வின் ஊடாகச் சங்கப்பாடல்களை எவ்வகையில் எல்லாம் அணுகலாம் என்பதைப் பலதரப்பட்ட விவாதங்கள் மற்றும் உரையாடல்களை அவர் என்னிடத்தில் மொழிந்ததின் வெளிப்பாடாக இந்த ஆய்வேடு அமைகின்றது. இந்த ஆய்வேட்டிற்குரிய பல நூல்களைத் தந்து உதவியது மட்டுமின்றி, ஆய்வு தொடர்பாக என்னுள் எழுந்த ஐயங்களைத் தெளிவுபடுத்தியும் ஆய்வில் ஏற்பட்ட குற்றங்குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டியும் ஆய்வேடு முழுமை பெறும் இறுதி நாள்வரை என்னை ஊக்கப்படுத்தினார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவருக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியை மீண்டும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

தமிழ் இலக்கியத் துறையைச் சார்ந்த ஆசிரியர் பெருமக்களான முனைவர் ய. மணிகண்டன், முனைவர் கோ. பழனி, முனைவர் ஆ. ஏகாம்பரம் ஆகியோருக்கு என் நன்றி என்றும் உரியது. சங்க இலக்கியம் தொடர்பான பல அரிய நூல்களை எனக்குத் தந்துதவிய நண்பர் சு. இரமேஷ் அவர்களுக்கு என்றும் நன்றிக் கடன்பட்டுள்ளேன். இந்த ஆய்வேட்டினை முழுவதும் வாசித்து அவற்றுள் காணப்படும் சில குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டியும் திருத்தியும் ஆய்விற்கு வலுசேர்க்கும் வகையில் இறுதிகட்டப் பணியை ஆர்வத்துடன் செய்துகொடுத்த என்னுடன் பிறவா சகோதரர் முனைவர் ஸ்ரீ.பிரேம்குமார் அவர்களுக்கும் முனைவர் பா. மதுகேஸ்வரன்,

போராசிரியர் எஸ். குமாரி அவர்களுக்கும் என் முதன்மையான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்வு தொடர்பான நூல்கள், இதழ்கள், கட்டுரைகள் எனப் பலவற்றைத் தந்து உதவிய ரோஜா முத்தையா நூலகம், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் மற்றும் மலைமலையடிகள் நூலகத்திற்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்வு காலத்தில் எனக்குப் பல வகையில் உதவிய சகோதரர் சி. இளங்கோ, ப.குமார் ஆகியோருக்கும் எனது நண்பர்களான க. அற்புதமணி, தே. சத்யா, ஜெ. சந்திரிகா, மு. தேவராஜ், த.தனஞ்செயன், வி. அருள், பா. ஜெய்கணேஷ், அ. சதிஷ் ஆகிய அனைவருக்கும் என் நன்றி உரியது. மேலும் ஆய்வுக் காலங்களில் நிர்வாகம் தொடர்பான அனைத்துச் செயல்களையும் உரிய நேரத்தில் செய்து கொடுத்த அலுவலகப் பணியாளர்களான திரு. சங்கரன், சுந்தர் ஆகியோருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

மேலும் எனக்குப் பெரிதும் துணையாக இருந்த என் குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் என்றென்றும் கடன்பட்டுள்ளேன். குறிப்பாக நான் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு முக்கியக் காரணமாக இருந்தவர் என்னுயிர் அண்ணன் லோ. சிவக்குமார் அவர்களுக்கும் இந்த ஆய்வேட்டினைச் சிறப்புடன் நிறைவு செய்வதற்கு எனக்குப் பெரிதும் உறுதுணையாகவும் பக்கபலமாகவும் செயல்பட்ட என் அன்புக்குரிய துணைவர் கா. மகேஷ் (வழக்குரைஞர்) அவர்களுக்கும் என்றும் நன்றி உடையவளாவேன். என் நலனில் மிகுந்த அக்கறை கொண்ட குடும்ப நண்பரான முனைவர் எஸ்.கண்ணன் அவர்களுக்கும் என்றும் நன்றிக் கடன்பட்டுள்ளேன். என்மீது மிகுந்த ஈடுபாடுக் கொண்ட பேராசிரியப் பெருமக்களான ஆர். சுப்புலட்சுமி, எஸ். உஷா, கே. ஜோதி ஆகியோருக்கும் சகதோழியர் அனைவருக்கும் என் நன்றி என்றும் உரியது.

— லோ. ஜெயலட்சுமி

குறுக்க விளக்கம்

அகத்.	அகத்திணையியல்
அகம்.	அகநானூறு
அடியா.	அடியார்க்குநல்லார்
இளம்.	இளம்பூரணர்
இ.விளக்கம்.	இலக்கண விளக்கம்
இறை. அகம்.	இறையனார் அகப்பொருள்
உ. ஆ.	உரையாசிரியர்
உ.வே.சா.	உ.வே. சாமிநாதையர்
ஐங்.	ஐங்குறுநூறு
க்ரியா.த.அ.	க்ரியா தமிழ் அகராதி
கலி.	கலித்தொகை
குறி.	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறள்.	திருக்குறள்
குறு.	குறுந்தொகை
சிலப்.	சிலப்பதிகாரம்
சிறு.	சிறுபாணாற்றுப்படை
சீவக.	சீவகசிந்தாமணி
சூத்.	சூத்திரம்
சூடாமணி. நி.	சூடாமணி நிகண்டு
சேனா.	சேனாவரையருரை
சொல்.	சொல்லதிகாரம்
திரு.	திருமுருகாற்றுப்படை
திவாகரம். நி.	திவாகர நிகண்டு
தொல்.	தொல்காப்பியம்

நச்.	நச்சினார்க்கினியர்
நம்பி.	நம்பியகப்பொருள்
நற்.	நற்றிணை
நூ.	நூற்பா/ நூற்றாண்டு
நெடு.	நெடுநல்வாடை
பட்.	பட்டினப்பாலை
பதி.	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	பரிபாடல்
ப. ஆ	பதிப்பாசிரியர்
பிங்கலம். நி.	பிங்கல நிகண்டு
புறம்.	புறநானூறு
புறத்.	புறத்திணையியல்
பெருங்.	பெருங்கதை
பெரும்.	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொரு.	பொருநர் ஆற்றுப்படை
பொருள்.	பொருளதிகாரம்
பொ. வே.	பொ. வே. சோமசுந்தனார்
மது.	மதுரைக்காஞ்சி
முல்.	முல்லைப்பாட்டு
மலை.	மலைபடுகடாம்
மெய்.	மெய்ப்பாட்டியல்
மேற்.	மேற்கோள்

பொருளடக்கம்

இயல்		பக்கம்
	ஆய்வின் நோக்கமும் அமைப்பும்	1
ஒன்று	சங்கப் பாடல்களில் அகம்	6
இரண்டு	மலர்கள் - அக வெளிப்பாடு	51
மூன்று	கூந்தல் - அக வெளிப்பாடு	100
நான்கு	உடல் சார்ந்த அக வெளிப்பாடு	152
	மதிப்பீடு	194
	துணைநூற்பட்டியல்	204
	பின்னிணைப்பு - 1	1
	பின்னிணைப்பு - 2	2
	பின்னிணைப்பு - 3	43
	பின்னிணைப்பு - 4	52
	பின்னிணைப்பு - 5	57
	பின்னிணைப்பு - 6	59
	பின்னிணைப்பு - 7	61
	பின்னிணைப்பு - 8	64
	பின்னிணைப்பு - 9	67

ஆய்வின் நோக்கமும் அமைப்பும்

தமிழ் இலக்கியத்தில் பழைமை வாய்ந்த பாடல்களின் தொகுப்பாகச் சங்க இலக்கியம் அமைகின்றது. இத்தொகுப்பில் 2381 பாடல்கள் அடங்கியுள்ளன. இப்பாடல்கள் அனைத்தையும் பாட்டு, தொகை எனும் இரண்டு பிரிவில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சங்கத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள அனைத்துப்பாடல்களும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தோன்றியவை அன்று. அவை பல்வேறு காலகட்டத்தில், பல்வேறு சூழ்நிலையில் வாழ்ந்த, பல்வேறுபட்ட இனக்குழு மக்களின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளைப் பல புலவர்களால் பாடப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பாகத் திகழ்கின்றது.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களை அகம், புறம் எனும் இரு பொருண்மைப்பட்டில் ஆய்வாளர்கள் அடக்குகின்றனர். அகமாவது மனிதன் மனதில் எழுகின்ற காதல் தொடர்பான மனவுணர்வுகள், அவ்வுணர்வு தொடர்பான செயல்பாடுகள் அனைத்தையும் அகம் சார்ந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றது. இக்காதல் உணர்வினைத் தவிர பிறவுணர்வுகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் எல்லாம் புறம் சார்ந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன. குறிப்பாக வீரம், கொடை, நீதி, போர், வெற்றி ஆகியவற்றைப் புற நிகழ்வுகளாகக் குறிப்பதைக் காணலாம். இவ்விரு பாடுபொருளை முதன்மையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியம் அமைகின்றது.

சங்கஇலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன. இருப்பினும் இவ்விலக்கியம் மேலும் பலநிலையில் ஆய்வு செய்வதற்குரிய களங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது எனில் அது மிகையாகாது. அவ்வகையில் அகம் தொடர்பான ஆய்வினை மேற்கொள்ளும்பொழுது, அகம் தொடர்பான பாடுபொருளை மையமாகக் கொண்டு பல ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன.

அகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவந்த ஆய்வுகளை நோக்கும்பொழுது, அகத்திற்குக் கொடுக்கப்படும் விளக்கங்கள் எல்லாம் இலக்கண வாய்பாடுகளை முதன்மைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இவ்வித இலக்கண வாய்பாடுகளுக்கு முதன்மைப் படுத்தப்படாமல், சங்கப் பாடல்களில்

பொதிந்திருக்கும் மனிதர்களின் உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வு அமைகின்றது. அகம் தொடர்பான நிகழ்வுகளை எவ்வகையில் பார்க்கலாம் என்பதன் புதிய முயற்சியாகச் 'சங்க இலக்கியத்தில் அகம்: வெளிப்பாடு' என்னும் இந்த ஆய்வு அமைகின்றது.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநர் ஆற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, குறிஞ்சிப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் ஆகிய பத்துப்பாடல்களும் மற்றும் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை, பரிபாடல், புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய எட்டுத்தொகை நூல்களும் ஆய்வின் எல்லைக்குட்பட்டதாகும். ஆய்விற்கு மரீரே, எஸ். ராஜம் பதிப்பு மற்றும் கழகவெளியீடு ஆகிய சங்க நூல்களே முதன்மை ஆதாரங்களாகப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. மேலும் சங்க இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வேடுகள், நூல்கள், கட்டுரைகள் ஆகியன துணைமை ஆதாரங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்பு

அகவுணர்வுகளை மக்கள் எவ்வகையில் எல்லாம் வெளிப்படுத்தினர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்களை முதன்மையாகக் கொண்டு ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆய்வேடு, ஆய்வின் நோக்கமும் அமைப்பும் மற்றும் ஆய்வு மதிப்பீடு நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல்: ஒன்று - சங்க இலக்கியத்தில் அகம்

இயல்: இரண்டு - மலர்கள் : அக வெளிப்பாடு

இயல்: மூன்று - கூந்தல் : அக வெளிப்பாடு

இயல்: நான்கு - உடல் சார்ந்த அக வெளிப்பாடு

என்னும் அமைப்பில் இயல்கள் பகுக்கப்பட்டு ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இயல்: ஒன்று

இந்த இயலில் அகம் தொடர்பான செய்திகள் மட்டுமே தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. அகம் என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் மற்றும் ஆய்வாளர்கள் தரும் விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அகப்பாடல்கள் குறித்த வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது.

பொருள்நிலை அமைப்பிற்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம், கூற்று வகையாக அமைந்துள்ள வாய்பாட்டுத் தன்மை ஆகியன அகப்பாடல்களாகப் பகுப்பதற்கான காரணிகளாகச் சுட்டப்படும் தன்மையினை விளக்கப்பட்டுள்ளது. சங்கப் பாடல்களின் பகுப்பு மற்றும் தொகுப்பில் காணப்படும் முரண்பாடுகள் ஆகியவை தெளிவுபடுத்தப் பட்டுள்ளன. மேலும் மனிதனின் அகத்திற்கும் உளவியலுக்குமான தொடர்புநிலை முதன்மைப்படுத்தி விளக்கப்பட்டுள்ளது. சங்கப்பாடல்களை இலக்கண வாய்பாடுகளின் கட்டமைப்பில் பார்க்காமல், அவ்வாய்பாடுகளை ஆண், பெண் உறவு சார்ந்த நிலையில் எவ்வகையில் பார்க்கலாம் என்பதே இந்த இயலின் அடிப்படை நோக்கமாக அமைக்கின்றது.

இயல் - இரண்டு

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் தொடர்பான பொருண்மை விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. இதில் இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பு, மனிதன் இயற்கைக்குக் கொடுக்கும் இடம் ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, மலர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம், அதன் தனித்துவத் தன்மை, அதற்கான காரணங்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள மலர்களின் பட்டியல், மலர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிலங்களைப் பகுத்தல், அகம், புறம் எனும் இரண்டு பகுப்பு நிலையில் மலர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம் ஆகியன தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. மலர்களை இருபாலினத்தவரும் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் புனைந்து கொண்ட தன்மை முன்னிறுத்தி விளக்கப்பட்டுள்ளது. இனக் கவர்தலின் ஊடாக மணம் மிகுந்த மலர்களைப் புனைந்து கொண்ட தன்மை ஆராயப்பட்டுள்ளது. மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்துகொள்ளல், தழையாடை, கையுறையாக மலர்களைத் தருதல், பூத்தருபுணர்ச்சி எனப் பலநிலைகளில் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மலர்களை அடையாளமாகப் பயன்படுத்திய காரணங்கள் ஆகியவற்றை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும், பிரிவுக்காலத்தில் மலர்களைப் பெண்கள் அணிந்துகொள்ளாது தவிர்த்த நிலை விளக்கப்பட்டுள்ளது. புறம் சார்ந்த பதிவுகளில் மலர்களை நிலம் மற்றும் இனத்தை அடையாளப்படுத்தும் வகையில் குறியீட்டுப் பொருளாகப் பயன்படுத்திய தன்மை இந்த இயலில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இயல் - மூன்று

இந்த இயல் கூந்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்வு அமைகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் கூந்தல் தொடர்பான செய்திகள் எவ்வகையில் பதிவாகியுள்ளன மற்றும் கூந்தலின் முக்கியத்துவம் ஆகியன விளக்கப்படுகின்றன. கூந்தல் சொற்பொருள், நிகண்டுகள் மற்றும் அகராதி வழியான விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆண், பெண் இருபாலர் தலைமயிர் (முடி) தொடர்பான பதிவுகள் ஆழ்ந்து நோக்கப்பட்டுள்ளன. ஐம்பால் என்பது பெண்கள் கூந்தலை ஐந்து வகையாக முடிந்து கொண்ட பாங்கு ஆகிய தரவுகளைச் சங்கப்பாடல் உரைகள் மூலம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

பாலினக் கவர்தலின் பின்புலமாகப் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலைப் பேணிக்காத்துக் கொண்ட நிலையும் கூந்தலைப் பலவகையாக ஒப்பனை செய்துகொண்ட தன்மையும், ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆண், பெண்ணின் கூந்தலில் மலர்ச்சூடல் மற்றும் பெண்ணின் கூந்தலின் அழகினைப் பல நிலைகளில் வியந்து பாராட்டுகின்றான். இதைத் தவிர கூந்தலைப் பாயலாகக் கொண்டு துயின்றதற்கான பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் கிடைக்கின்றன. இச்செயல்பாடுகள் எல்லாம் அகத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைவனவாகும். அதைப் போன்று, பெண் தன் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் கூந்தலில் நறுமணச் சாந்தினைப் பூசிக்கொள்ளுதல், மணம் மிகுந்த மலரினைச் சூட்டிக்கொள்ளுதல், கட்டி முடிக்கப்பட்ட கூந்தலைக் களைதல் ஆகியவை தொடர்பான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. அக வெளிப்பாட்டில் கூந்தல் இடம்பெறும் முதன்மை, கூழை விரித்தல், கூந்தல் உரிமை ஆகியவை தொடர்பான செய்திகள் இந்த இயலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - நான்கு

இந்த இயலில், மனித இனத்தினர் எதிர்பாலினத்தைக் கவரும் வகையில் எவ்விதச் செயல்பாடுகளை மேற்கொண்டனர் என்பது உடல்சார்ந்த நிலையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. உளவியலாளர்கள், எதிர்பாலினக் கவர்தலுக்குத் தூண்டல், ஈர்ப்பு, உந்தல் ஆகிய புறச்செயல்கள் அடிப்படையாவை எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். இத்தன்மையின் அடிப்படையில் அகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குப் புறச்செயல்களாக உடல் உறுப்புகள் எவ்வகையில் செயல்படுகின்றன என விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும்

சங்கப் பாடல்களில் கிடைக்கக்கூடிய தரவுகளை முதன்மையாகக் கொண்டு கூந்தல், நுதல், கண், பல்/எயிறு, தோள், மார்பு, அல்குல், மேனி ஆகியன அகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு எவ்வகையில் உறுதுணையாக அமைந்துள்ளன என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இதைத் தவிர, பிற உறுப்புகளின் பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால், இனக்கவர்தலின் ஊடாக அப்பதிவினை நோக்கும்பொழுது, அவற்றின் தன்மையைத் தெளிவுபட அறியமுடியாத காரணத்தால், அவ்வுறுப்புகள் சார்ந்த பதிவுகளை ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. சங்க இலக்கியத்தில் ஆணின் உடல் குறித்த வர்ணனைகளைவிட, பெண்ணின் உடல் உறுப்புகள் சார்ந்த வர்ணனைகளைப் பலவகையில் அக்காலப் புலவர்கள் வியந்து பாடியிருப்பதைக் காணலாம்.

ஆய்வு மதிப்பீடு

ஆய்வு மதிப்பீடு என்னும் இப்பகுதி சங்க இலக்கியத்தில் அகம் சார்ந்த வெளிப்பாடுகள் குறித்து நான்கு இயல்களில் ஆராயப்பட்ட கருத்துகளின் ஒட்டுமொத்த மதிப்பீட்டுரையாக அமைகின்றது. இந்த ஆய்வின் மூலம் சங்கப் பாடல்களின்வழி ஆண், பெண் உறவுநிலையினை அக்காலப் புலவர்கள் எவ்வகையில் பதிவு செய்துள்ளனர் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் சங்க இலக்கியத்தை இலக்கண வாய்பாடுகளின் கட்டமைப்பு இல்லாமல், வேறு கோணங்களில் ஆய்வு செய்தால், பல புதிய செய்திகள் கிடைப்பதற்கான கருவூலமாகச் சங்கப் பாடல்கள் திகழும் என்பதை இந்த ஆய்வேடு பரிந்துரை செய்கின்றது.

இறுதியாக இந்த ஆய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்கள், இதழ்கள் மற்றும் கட்டுரைகள் தொடர்பான அகரநிரல் துணைநூற்பட்டியலாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பின்னிணைப்பில் ஆய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட மலர்களின் பட்டியல், அவை தொடர்பான விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் ஆய்வில் கையாண்ட உடல் உறுப்புகள் தொடர்பான பதிவுகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பட்டியல்கள் அனைத்தும் சங்கப்பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அமைகின்றன. இதில் நூலின் பெயர்க்குறிப்பு, பாடல் எண் மற்றும் வரி எண் ஆகியன கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல்: ஒன்று

சங்கப் பாடல்களில் அகம்

- அகம் - வரையறை
- சங்க அகப்பாடல்கள் - வரையறை
- பிரிவுக்காலப் பாடல்கள்
- புறத்தில் அகக்கருத்துகள்
- அகத்தில் புறக்கருத்துகள்
- சங்கப் பாடல்களில் அகம்

மனிதன் மனதில் காதல் தொடர்பாக எழுகின்ற எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள் மற்றும் அது தொடர்பான நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் ‘அகம்’ எனக் குறிப்பர். இவ்விதவுணர்வினைக் காதல்கொண்ட ஆணும், பெண்ணும் மனத்தளவிலேயே உய்த்துணரக் கூடியதாகவும், அவற்றைப் பிறரிடம் எடுத்துரைக்க முடியாத தன்மையினையும் அகம் என்றே சுட்டப்படுகின்றது. இச்சொல்லுக்குத் தமிழ்ப்பேரகராதித் தரும் விளக்கமாவது: உள்ளிடம், மனம், காமவின்பம், மார்பு, மருதம், இடம், அகப்பொருள் எனப் பல பொருள்களைத் தருகின்றது (தொகுதி 1, 12). சங்க இலக்கியத்தில் அகம் சார்ந்த பாடல்களாகக் கருதப்படும் அனைத்துப் பாடல்களிலும் ஆண், பெண் இருபாலாரின் மனஉணர்வுகள் பொதிந்து இருப்பதைக் காணலாம். அவ்வகையில் சங்கப் பாடல்களில் அகம் அமைந்துள்ள பாங்கு, அகப்பாடல்களின் வரையறை, பொருள்நிலை அமைப்பு, பகுப்புத் தொகுப்பில் காணப்படும் சில முரண்பாடுகள் மற்றும் சங்கப் பாடல்களில் அக வெளிப்பாடு அமைந்துள்ள பாங்கு ஆகியன குறித்து இந்த இயலில் தெளிவுபட எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

1:1:0 அகம் - விளக்கம்

அகம் என்பதற்கு இலக்கண உரையாசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள் தரும் விளக்கத்தை நோக்கும்பொழுது அதில் ஆண், பெண் இருபாலாரின் உறவு நிலையை முதன்மைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

தமிழ்மொழியில் முதலில் கிடைக்கப் பெற்ற பொருளிலக்கணம் கொண்ட நூலாகக் கருதப்படுவது தொல்காப்பியமாகும். இந்நூல் முழுவதற்கும் உரை எழுதிய இளம்பூரணர், ‘அகம்’ என்ற சொல்லை விளக்கும்பொழுது அதனைப் ‘போக நுகர்ச்சி’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘அகப்பொருளாவது போக நுகர்ச்சி; ஆதலான், அதன் ஆய பயன் தானே அறிதலின் அகம்’ (தொல்: அகத்: 1, இளம். உரை)

இவர், ‘போக நுகர்ச்சி’ என்பது ஆண், பெண் உறவின் அடிப்படையில் எழுகின்ற இன்பநுகர்ச்சியைக் குறிக்கும் எனப் பொருள் தருகின்றார். இதே கருத்தை நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதாவது:

‘ஓத்த அன்பால் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரீன்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாழிருந்ததெனக்

கூறப்படாததாய், பாண்டும் உவ்வத்துணர்வே நுகர்ந்து
இன்பமுறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார்.
எனவே அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு அகமென்றது ஓர்
ஆகுபெயராம். இதனை ஒழிந்தன, ஒத்த அன்புடையார்
தாமேயன்றி எல்லோர்க்குந் துய்த்துணரப்படுதலானும், இவை
இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும் அவை
புறமெனவேபடும்.” (தொல்: அகத்: 1, நச்சர். உரை)

இவ்வரிகளில், அகத்தைக் குறிப்பிடுகையில் ஆண், பெண்
இருபாலினத்தவரின் புணர்ச்சிக் காலத்தில் ஏற்படுகின்ற பேரின்பத்தை அகம் என்றும்,
அந்நிகழ்வினை இருபாலினத்தவரும் தங்கள் உள்ளத்தில் நினைத்து மகிழ்கின்ற
செயலினையும் அகம் என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

முதல் உரைநூலாகக் கருதப்படும் ‘இறையனார் அகப்பொருள்’ உரை
அகத்தைக் காதல் உணர்வு எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

‘அகமென்பது உவ்வத்தின்கண் நிகழ்வது. வெளிக்குத் தோன்றாது.
அது பல்வகையை ஆயினும் உணர்வுவாயின் அழிவதன்றி
இவ்வாறென வெளிக்கு எடுத்துரைத்தல் இயலாதது, அது
மனத்தாலறியும் மாண்புடையது. அதுவே, காதலுணர்வு, பருவம்
வாய்ந்த ஆடவர், பெண்டிர் அகத்தே பூத்து மலரும் பொறுபுடையது.
இதனை அகம் என்றார் ஆன்றோர்’ (இறை. அகம்: 1939. 9).

இவ்வுரையில் அகம் என்பது காதல் உணர்வினைக் குறிப்பது தெளிவுபடுகின்றது.
மேலும், பருவம் வாய்ந்த ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் இடையே ஏற்படும் காதல்
உணர்வை, அவ்வுணர்வு கொண்டவர்களால் மட்டுமே உய்த்துணர முடியும் என்றும்,
இவ்வுணர்வினைப் பிறருக்கு எடுத்துரைக்க இயலாது என்றும் குறிப்பிடுவதைக்
காண்கிறோம். இவ்விருபாலினத்தவர்களுக்கு இடையே ஏற்படும் காதல்
உணர்வினையே அகம் என்று ஆன்றோர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இதனை அடுத்து, ‘இலக்கண விளக்கத்தை’ நோக்கும்பொழுது அகம்
என்பதற்கு ‘இன்பம்’ எனப் பொருள் தருகின்றது.

“அகமெனப் படுவது வகையொடு மூன்றனுள்
இன்ப மென்னு மியல்பிற் றாகி

அகத்துநிக மொழுக்க மாதல் வேண்டும்” (இ: வினக்கம்: 375)

இதில் அகம் என்பது இன்பத்தை முதன்மையாகக் கொண்டதாகக்
கருதப்படுகின்றது. அதிலும் குறிப்பாகக் காதல் உணர்வுடையவர் மனதில் எழுகின்ற
இன்ப உணர்ச்சியையும் அது தொடர்பான ஒழுக்கத்தையும் குறிப்பதே அகம் என்று
கூறுகின்றது.

தொல்காப்பியத்தை முதன்மை நூலாகக் கொண்டு வழி நூலாகப் பல்வேறு காலகட்டத்தில் தோன்றிய இறையனாரகப்பொருள் (7-நூ.), வீரசோழியம் (11-நூ.), நம்பியகப்பொருள் (13-நூ.), தமிழ்நெறி விளக்கம் (13-நூ.), மாறனகப்பொருள் (16-நூ.), இலக்கணவிளக்கம் (17-நூ.), தொன்னூல் விளக்கம் (18-நூ.), அறுவகை இலக்கணம் (19-நூ.), சுவாமிநாதம் (19-நூ.), முத்துவீரியம் (19-நூ.) ஆகிய இலக்கண நூல்கள் அகம் என்பதற்கு மாறுபட்ட பொருளைக் கொள்ளாது தொல்காப்பியத்தின் கருத்தை ஒத்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

சங்கப்பாடல்கள் பலவற்றைத் தொகுத்து வழங்கிய உ. வே. சா. தமது குறுந்தொகைப் பதிப்பின் முகவுரையில் அகம் என்பதற்கு விளக்கம் அளித்துள்ளார். அவர் தரும் விளக்கமாவது:

“ஒத்த அன்பால் ஒரு தலைவனும் ஒரு தலைவியும் பால்வழியுய்க்கப்பட்டு அவ்வவாவிய காலத்துப் பிறந்த இன்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்த தெனக் கூறப்படாததாய் பாண்டும் உள்வத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதொரு பொருவாதலின் அதனை அகம் என்றார். இப்பொருள் பற்றிப் புலனெறி வழக்கத்தின் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியப் பொருவதிகாரமும், இறையனாரகப்பொருள் முதலிய நூல்களும் உணர்த்துகின்றன.” (1937: 18)

இவர் தம் கருத்துப்படி ஆண், பெண் இருபாலார் கூடுகின்ற கூட்டத்தில் எழுந்த பேரின்பத்தை அகம் என்கின்றார். இலக்கண உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கத்தை மறுக்காமல் அவர்களுடைய கருத்தை அவ்வாறே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார் என்பதை இவரின் மேற்கோளின்வழி அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

‘அகம் என்பது புறத்தார்க்கு உரைக்கப்படாத காதல். திணையென்பது ஒழுக்கம். ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் உவதாய காதலொழுக்கமே அகத்திணை எனப்படும். அது பண்டைத்தமிழ் மக்களால் மூவகையாகப் பகுக்கப்பட்டது. அவை ஒருபாற்காதல், ஒத்தகாதல், ஒவ்வாக்காதல் என்ற முத்திறச் சார்பாய ஒழுக்கங்களாகும். ஒத்தகாதல் ஐந்து பகுதியாகப் பகுக்கப் பெறுதலின் ஒத்த காதலொழுக்கம் ஐந்திணை யெனப்படும். ஏனைய இருவகையும் இருவேறு திணைகளாகவே அகவொழுக்கம் ஏழுதிணையாதல் காண்க’ (கா. சுப்பிரமணியன்: 1939: 6)

இம்மேற்கோளில் அகவுணர்வினைப் பிறருக்கு உணர்த்த முடியாத காதல் உணர்வு என்றும் ‘திணை’ என்பது ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் காதல் ஒழுக்கம் என்றும் குறிப்பதைக் காணலாம்.

வ.கப. மாணிக்கனார் தம் நூலில் அகத்திற்குப் பலநிலைகளில் பொருள் தந்து விளக்குகின்றார். 'அகத்திணை என்ற தொடரில் 'அகம்' என்னும் சொல்லுக்கு இயல்பான பொருள் வீடு என்பது, 'அகம் புகல் மரபின் வாயில்கள்' என்பது தொல்காப்பியம் (1097) கூறும் வீடு அல்லது குடும்பம் ஆகும். காதலே அகத்திணை முதலாவது. அகத்திணை மாந்தரெல்லாம் ஒரு வீட்டுறுப்பினர்களே. ஆதலின் அகம் என்னும் சொல் வீடு என்பதனைப்பே முதலாவதாகக் குறிக்கும். எனினும் இல், மனை, வீடு என்ற பல சொற்கள் இருக்கவும் இச்சொல்லைக் குறியீடாகத் தேர்ந்தெடுத்தது ஏன்? அகத்திணை சங்கப் படைப்பு என்று முன்னர் அறிந்தோம். சங்கத்தார் தாம் வாடித்த புதிய காதல் இலக்கியத்தின் கூறுகள் எல்லாம் தோன்றுத்தக்கதொரு சொல்லை ஆராய்ந்தனர். காதலர்தம் உவ்வப் புணர்ச்சி அவ்விலக்கியத்தின் உயிர்க்கூறு. உவ்வம் என்னும் பொருளும் அகச்சொல்லுக்கு இயல்பாக இருத்தலின் அகத்திணை என்று இலக்கியக் குறியீடு வைத்தனர்' (2007: 268). இவர் அகத்திற்கு இல், மனை, வீடு, குடும்பம் எனப் பலநிலையில் பொருளை விளக்கிய பின்னர், காதலர் உள்ளப்புணர்ச்சியே அக இலக்கியத்தின் உயிர்க்கூறு எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேற்கூறிய கருத்துகளின் அடிப்படையில் 'அகம்' என்பது ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் மனத்தில் அல்லது உள்ளத்தில் எழுகின்ற காதல் உணர்வுகளும் அவ்வுணர்வு தொடர்பாக நிகழ்கின்ற செயல்பாடுகள் அனைத்தும் அகம் என்ற பொருளில் உரையாசிரியர்கள் மற்றும் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பதைக் காணலாம்.

1:1:1 அகம் : திணை: பொருள்

'அகம்' என்ற சொல் இலக்கண நூல்களில் பயின்று வரும்பொழுது தனித்து வருவதில்லை. அச்சொல்லுடன் திணை, பொருள் ஆகிய சொற்கள் இணைந்து வருவதைக் காணலாம். 'அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர்' (தொல்: பொருள்: 1002) எனத் தொல்காப்பியம் அகத்துடன் திணையைச் சேர்த்துக் கூறுவதைக் காணலாம். இதில் அகம் என்பது ஏழு திணையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அதாவது:

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிவந்த எழுதிணை என்ப” (தொல்: பொருள்: அகம்: 1)

எனும் நூற்பாவில் கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய் என்பதில் ஏழுதிணைகளான கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல், (அன்பிணைந்திணை), பெருந்திணை ஆகிய ஏழு திணைகளும் அகத்திற்குரியதாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மலர்தலை புலகத்துப் புலவோர் ஆய்ந்த
அருந்தமிழ் அகப்பொருள் கைக்கிவை ஐந்திணை
பெருந்திணை யெனவெழு பெற்றித் தாகும்”. (நம்பியகப் பொருள்: 1)

இந்நூற்பாவின் பழைய உரையில் குறிப்பிடுவதாவது, ‘மலர்தலை உலகத்து என்பது, பரந்த இடத்தையுடைய தமிழ் நாட்டகத்து என்றவாறு. புலவோர் ஆய்ந்த அருந்தமிழ் அகப்பொருள் என்பது, தலைச்சங்கத்தோரும் கடைச்சங்கத் தோருமாகிய சான்றோரால் ஆராயப்பட்ட அரிய தமிழ் நூலகத்து அகப்பொருள் என்றவாறு. கைக்கிவையும் ஐந்திணையும் பெருந்திணையும் என ஏழியல்பினை உடைத்து என்றவாறு’ (1932: 9) எனப் பொருள் தருகின்றது. இதில் அகம் என்பதை அகப்பொருள் எனவும் அவ்வகப்பொருளை ஏழு திணைகளாக வகைப்படுத்தி இருப்பதையும் காணலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் ‘திணை’ என்ற சொல் ‘ஒழுக்கம்’, ‘நிலம்’ ஆகிய இருவித தன்மையில் ‘பொருளதிகாரத்தில்’ பயின்று வந்துள்ளமையைக் காணலாம். ‘பெருந்திணை’ (தொல்:பொருள்:1, 51,105), ‘நடுவணைந்திணை’ (தொல்:பொருள்:2), ‘திணைமயக்குறுதல்’ (தொல்:பொருள்:12), ‘எத்திணை மருங்கினும்’ (தொல்:பொருள்:35), ‘நிகழ்ந்தது கூழி நிலையலுந் திணையே’ (தொல்:பொருள்: 44), ‘திணையுணர் வகையே’ (தொல்: பொருள்: 46), ‘அகணைந்திணை’ (தொல்:பொருள்:54), ‘அகத்திணை மருங்கில்’ (தொல்: பொருள்: 55, 56), ‘அன்போடு புணர்ந்த ஐந்திணை’ (தொல்:பொருள்: 92) ஆகிய நூற்பாக்களில் மக்களின் ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும் வகையில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

‘திணைக்குரிய பொருள்’ (தொல்:பொருள்:14), ‘திணைதொறும் மரீஇய திணை நிலப்பெயரே’ (தொல்:பொருள்:20), ‘திணைப்பெயர்’ (தொல்:பொருள்:21), ‘திணைநிலைப்பெயர்’ (தொல்:பொருள்: 22) ஆகிய நூற்பாக்களில் வரும் ‘திணை’ என்ற சொல் நிலத்தைக் குறிக்கின்றது. பொருளதிகாரத்தில் பயின்றுவரும் ‘திணை’ என்ற சொல் நிலத்தை மட்டும் குறிக்காமல், அந்நிலத்தில் வாழுகின்ற மக்களின் ஒழுக்கத்தையும் குறிக்கும் வகையில் இரு நிலையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை அறியலாம்.

“உயர்திணை என்மனார் மக்கள் சுட்டே
அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே” (தொல்: சொல்: 1).

இந்நூற்பாவில், திணை என்பது உயர்திணை, அஃறிணை எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். மேலும் திணை, திணைமயக்கம், திணைப்பெயர் எனப் பலநிலைகளில்

‘திணை’ என்ற சொல்லைத் தொல்காப்பியர் விளக்கியிருப்பதைக் காணலாம். ஆனால், பொருளதிகாரத்தில் திணை என்பது அந்தந்த நிலத்தில் வாழுகின்ற ஆண், பெண் உறவின் ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும் வகையில் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘திணை’ என்ற சொல் குடி (குலம்), ஒழுக்கம், இனம், நிலம் (இடம், பூமி), இல்லம், திண்ணை ஆகிய பொருட்களில் பதினெட்டு (18) இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. இதில் ‘குடி’ என்ற பொருளில் குறிஞ்சிப்பாட்டு, குறுந்தொகை, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய நூல்களில் காணப்படுகின்றது. ‘வசையில் வான்றிணைப் புரையோர் கடும்பொடு/வீருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில்’ (குறு: 205-206). இதில் வசையில்லாத உயர்ந்த திணையில் பிறந்த மக்கள் அவர்தம் சுற்றத்தோடு சேர்ந்து மகிழ்ந்து உண்ணும் விருந்தோம்பல் பண்புடையவர்கள் எனக் குறிக்கின்றது. ‘காலை எழுந்து... இத்திணைப் பிறத்தல்லே’ (குறு: 45) என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில், தலைவி உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவள். ஆதலால்தான், அவள் தலைவனின் குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் மனஉறுதி கொண்டவளாகத் திகழ்கின்றாள் எனத் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள். இதில் பெண்ணின் குடிப்பெருமையை விளக்குகையில் ‘திணை’ என்ற சொல்லைப் புலவர் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம்.

மேலும், புறப்பாடல்களாகக் கருதப்படும் புறநானூறு மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் குடிப்பெருமையை விளக்கும்வகையில் திணை என்ற சொல் பாடல்களில் பயின்று வருவதைக் காணலாம். ‘நின் ஆடு குடி மூத்த வீழுத் திணைச் சிறந்த/வாளின் வாழ்நர் தான் வலம் வாழ்த்த, ...’ (புறம்: 24). இதில் ‘விழுத்திணை’ என்பது பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் குடிப்பெருமையைச் சிறப்பாகப் பேசுகின்றது. ‘வேற்றுமை இல்லா வீழுத்திணைப் பிறந்த’ (புறம்: 27) என்பதில் சோழன் நலங்கிள்ளியின் குடி சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ‘குமணவள்ளலின் வெற்றியைப் புகழும்பொழுது, அவனை வசையில்லாத சிறந்த திணையின்கண் பிறந்தவன்’ (புறம்:159) எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. ‘முன்றிணை முதல்வர் போல நின்று.....’ (பதி: 14), ‘நின் முன்றிணை முதல்வர்க்கு ஓம்பினார் உறைந்து..’ (பதி:72), ‘முன்றிணை முதல்வர் போல நின்று’ (பதி: 85) என்ற வரிகளில், சேர மன்னர்களின் குடிப்பெருமையை விளக்கும் வகையில் ‘திணை’ சொல் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

‘ஒழுக்கம்’ என்ற பொருளில் மலைபடுகடாம் மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் இரு இடங்களில் காணமுடிகின்றது. ‘மேம்பட வெறுத்தவன் தொல் திணை மூதார்’

(மலை:401) எனும்வரியில் நன்னன் என்பவன் தனக்கென்று வாழாதவன், பிறருக்காக வாழும் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தை உடையவனாகக் குறிக்கின்றது. 'துவாங்கு குடி வீழுத்திணைதிருத்தி முரசு கொண்/ டாண்கட னிறுத்ததின் பூண்கிவர் வீயன்மாப்பு.' (பதி:31) எனும் வரிகள் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் தன் குடிமக்களின் வருத்தத்தைப் போக்கி, அம்மக்களின் நலனைப் பேணும் நல்லொழுக்கத்தை உடையவன் எனப்பொருள் தருகின்றது. 'உயர்திணை ஊமன் போலத்' (குறு: 224) எனவரும் குறுந்தொகைப் பாடலில் ஓரிடத்தில் மட்டும் இனத்தைக் குறிக்கும் வகையில் திணை என்ற சொல் பயின்று வந்திருப்பதைக் காணலாம்.

திணை என்ற சொல் 'நிலத்தைக்' குறிக்கும் வகையில் மூன்று இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. 'காணவர் மருதம் பாட வகவர்/நீனிற முல்லைப் பஃழிணை நுவல்' (பொரு: 220-221). இவ்வரிகள், கரிகாற் பெருவளத்தானின் மருதநில மக்கள் அங்கு விளைகின்ற நீலநிறமுடைய முல்லைக்கொடி படர்ந்த காட்டு நிலமாகிய முல்லைத் திணையைச் சிறப்பித்துக் கொண்டாடுவதாகக் குறிக்கின்றது. பாண்டிய நாட்டின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கும் மதுரைக்காஞ்சி பாடலில் ஐந்து நிலங்களும் அழகுபெற்று விளங்கியதை 'ஐம்பால் திணையும் கவீனி அமைவர' (மது: 326) என்ற வரியின், மூலம் அறியலாம். 'வசைமீல் வீழுத்திணைப் பிறந்த/ இசைமேல் தோன்றல்....' (புறம்:159) . இவ்வரிகள் சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலின் இறப்பைக் குறிப்பிடுகையில், ஓர் எரி நட்சத்திரம் கிழக்கிலும் செல்லாமல், வடக்கிலும் செல்லாமல் வானத்திலிருந்து நேரே கடலால் சூழப்பட்ட நிலத்தில் விழுந்ததாகப் பொருள் தருகின்றது. இதுமட்டுமின்றி, 'திண்ணை' என்ற பொருளில் '..... புல்லென்று / ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புன்திணை' (பட்: 263-264), 'ஒண்கவர் நல்லில் உயர்திணை இருந்து' (அகம்:167) என இரு இடங்களில் பதிவாகியுள்ளன.

“பொலம் புனை அவீழ் இழை, கலங்கல் அம்புனல் மணி
வலம்சுழி உந்திய திணை பீரீ புதல்வர்
கயந்தலை முச்சிய முஞ்சமொடு தழீஇ” (பரி: 16)

எனும் பரிபாடல் வரிகள் வையை ஆற்றின் சிறப்பினை எடுத்துக்கின்றது. இதில் திணை என்ற 'இல்லத்தைக்' (வீடு) குறிக்கும் வகையில் பயின்று வருவதைக் காணலாம். வையை ஆற்றில் நீராடிய மக்களின் அணிகலன்களை அள்ளிக்கொண்டு வந்த ஆற்றுநீரில், தம் இல்லத்திலிருந்து நீராட சென்ற சிறுவரின் தலை உச்சியிலுள்ள அணியைச் சேர்த்தாகக் கூறப்படுகின்றது. திணை என்ற சொல் இல்லத்தைக் குறிக்கும் வகையில் பரிபாடலின் ஓரிடத்தில் மட்டுமே இடம்பெற்றிருப்பது குறிக்கத்தக்கது.

மேற்குறிப்பிட்ட பதிவுகளில் 'திணை' என்ற சொல் மிகுந்தளவில் 'குலம்/குடி' என்னும் பொருண்மையில் எட்டு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க இலக்கியத்தில் திணை என்ற சொல் மிகக்குறைந்த அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பினும், இச்சொல்லை இலக்கண நூலாசிரியர்கள் அகம், புறம் ஆகிய சொற்களுடன் சேர்த்துப் பொருள் கொண்டதற்கான காரணத்தை அறிய இயலவில்லை. ஆனால், திணை என்ற சொல்லை ஒரு வாய்பாடாகக் கையாண்டிருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகின்றது. அகம், புறம் என்பதற்கான முழுமையான பொருளை உரையாசிரியர்கள் விளக்கவில்லை என்பதைக் கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

'தமிழரின் மிகப் புராதனமான கவிதையிற்கொவ்வகை தமிழரின் செய்யுட் படைப்புகளை அகம், புறம் என்ற பொருள் வரையறைக்குள் வைத்துப் பார்க்கும். அகம், புறம் என்பன யாவை என்பது பற்றிய தன்னியல்பான ஒருவரைவிலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியம் தரவில்லை யெனினும், ஒன்றுக்கொன்று துணைநிலைப்பட்டது என்ற ஒரு கொவ்வகையினைப் புறத்திணையியல் முதலாவது நூற்பாவிலேயே 'வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே' என எடுத்துக் கூறிச் செல்கின்றது. குறிஞ்சி, முல்லை எனவரும் நிலங்களில் நடைபெறும் ஆண்-பெண் உறவால் அகத்திணை ஒழுக்கமும் அவ்வநிலத்தில் சமூக ஆட்சிப் பண்புகளாற் புறத்திணைக்குரிய ஒழுக்கங்களும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்ற கருத்தே மேலோங்கி நிற்கின்றது. உரைகாரர்கள் இவற்றிற்கு எழுதிய விவக்கங்கள் இவற்றினை வேறுபடுத்திக் காட்டுவனவாகவுள்ளன. (1995 : 15)

இதன்மூலம் அகம் என்பதற்கு ஒரு முழுமையான விளக்கத்தை வாய்பாடுகளான இலக்கணத்தின் வழித்தெளிவுபட அறியமுடியவில்லை. ஆனால், ஆண், பெண் உறவு சார்ந்த நிலையினை அகம் என்று குறிக்கப்படுவது தெளிவுபடுகின்றது.

1:2:0 சங்க அகப்பாடல்கள் - வரையறை

சங்கப்பாடல்களை அகம், புறம் எனப் பகுப்பதற்கு அடிப்படையான காரணத்தை நோக்கும்பொழுது, ஆய்வாளர்கள் மரபு ரீதியான கருத்தை முன்வைக்கின்றனர். அதுதான் பெயர் சொல்லாத மரபாகும். இதனடிப்படையில் 1862 பாடல்கள் அகப்பாடல்களாகக் குறிக்கப்படுகின்றன.

“மக்கள் முதலிய அகனைத் திணையும்

சுட்டியொருவர் பெயர் கொணப் பெறாஅர்” (தொல்: அகத்.: 54)

இந்நூற்பாவில் குறிப்பதாவது, மக்களின் அகவாழ்வைக் குறிப்பிடும்பொழுது, அங்கு ஆண், பெண் இருபாலாருடைய பெயரைச் சுட்டக் கூடாது என வலியுறுத்தப் படுகின்றது. ஏனெனில், பெயர் குறிக்கப்பட்டிருப்பின் அது அம்மனிதனுக்குரிய தனிப்பட்ட அகவாழ்வை மட்டும் குறிப்பதாக அமைகின்றது. பெயர் சுட்டாமல் அமைந்திருக்கும் பாடல்களைப் பயில்வோர் அப்பாடல்களில் அமைந்திருக்கும் மனவுணர்வுடன் தம் உணர்வினைப் பொருத்திப் பார்க்கும் தன்மையுடையனவாக அப்பாடல்கள் திகழ்கின்றன. ஆனால், பெயர் குறிப்பு இருக்கும் காதல் உணர்வுடைய பாடல்களைப் பயில்வோர் அவ்வுணர்வுடன் தங்கள் உணர்வைப் பொருத்திப் பார்க்க முடியாது. எனவேதான் அக்காலப்புவவர்கள் பெயர் சுட்டாத மரபைக் கையாண்டு இருக்கலாம் எனக் கருத முடிகின்றது.

சங்க அகப்பாடல்களில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் பெயர் குறிப்பைக் காணமுடியவில்லை. ஆனால், எல்லா அகப்பாடல்களும் கூற்றுகளாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அக்காலப் புலவன் தான் கூறவந்த கருத்துகளை வெளிப்படையாகக் கூறாது, தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, பரத்தை, நற்றாய், பாங்கன், பாணன், விறலி, கண்டோர், கேட்போர், வாயில்கள் என வாய்பாடுகளான பாத்திரங்களின்வழி விளக்கியிருப்பதைக் காணலாம். பெயர் குறிக்கப்பெற்ற பாடல்கள் புறப்பாடல்களில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கருத்தினை வ.சுப.மாணிக்கனார் தம் நூலில் தெளிவுபட எடுத்துரைக்கின்றார்.

‘அகத்திணையின் அரிய நூற்பாக்களுள் இஃது ஒன்று, முதலடியில் அகத்திணைக்கு உரிய நிலைக்கவத்தையும், பின்னடியில் அகத்திணைப்பாடும் இலக்கிய முறையையும் அறியலாம். ஐந்திணைக் காதலொழுக்கங்கள் எல்லா மக்களையும் கருதியது ஆதலின், இவற்றைத் தனியொருவர் பெயர்க் காட்டிப் புலவர்கள் பாடார் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருள். தலைவன் பாங்கன், பாணன், தகப்பன், அண்ணன்மார் என்றும், தலைவி, தோழி, செவிலி, தாய், பரத்தை, ஊரார் எனவும் ஐந்திணைக்கண் ஆண், பெண் மாந்தர்கள் வருவர். இவ்வாட்களைத் தலைவன், தலைவி, தோழி என உறவுப் பெயராற் கூறலாம். ஆடவன் நம்பி, சிறுமி, நங்கை எனப் பாற்பெயராற் கூறலாம். அவன், அவள் அவரெனச் சுட்டுப்பெயராற் கூறலாம். இவ்வாறு பார்க்கும் ஏற்கும் பொதுமையாகக் கூறுதலன்றி, இட்டு

வழங்கும் பெயர்களுற் கூறுதல் ஆகாது, காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மாசாத்துவான் மகன் கோவலன் என்பான் மாநாய்கன் மகன் கண்ணகியைக் காதலித்தான், மணந்தான், பின்னர் கணிகைகுல மாதவியை நாடினான் என்றவாறு இயற்பெயரோடு மொழியலாகாது என்பது அகமுறை. இம்முறையை வீதித்துக் கூப்பிடு பெயர் சுட்டிக் காதல் புனைப்படுமாயின், அக்காதல் எத்துணைச் சிறந்ததாயினும், அகத்திணைப்பாற் படாது என்பது இலக்கணத் துணிபு. சங்க நூலில் உள்வ 1862 அகப்பாடல்களிலும் காதலர்களுக்கு, கிளவி மாந்தர்களுக்கு இயற்பெயர் இல்லை என்பதை அறிக' (2007: 251).

அகப்பாடல்கள் எனப் பகுப்பதற்குப் பெயர் சுட்டா மரபு மட்டுமின்றி, முதல், கரு, உரிப்பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் அவை பகுக்கப்படுகின்றன. சங்ககாலப் புலவர்கள் தங்கள் படைப்பினைக் கைக்கொண்ட விதத்திலும், அதனைப் பதிவு செய்த முறையிலும் இவ்வித உத்தியினைப் பயன்படுத்திருப்பதை அப்பாடல்களின் வழி அறியலாம்.

இத்தன்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, பட்டினப்பாலை ஆகிய நான்கு பாடல்களை அகப்பாடல் எனவும் எட்டுத்தொகையில் அகநானூறு (400), நற்றிணை (400), குறுந்தொகை (401), ஐங்குறுநூறு (500), கலித்தொகை (149), பரிபாடல் (வையை 8) என ஆக மொத்தம் 1862 பாடல்களை அகப்பாடல்கள் எனவும் குறித்தனர்.

1: 2 :1 தொகுப்பு நிலை

சங்கப் பாடல்கள் பாட்டு, தொகை என இரு பிரிவுகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பத்து நீண்ட பாடல்களின் தொகுப்பாகப் பத்துப்பாட்டு அமைகின்றது. எட்டுத்தொகையில் அடங்கியுள்ள அகப்பாடல்களை இரு வகையாகப் பகுக்கலாம். 1. புலவர்கள் பலரால் பாடப்பட்ட தனிப்பாடல்களின் தொகுப்பு 2. ஒரு திணை குறித்துப் பல பாடல்கள் பாடிய புலவர்களின் பாடல்களின் தொகுப்பு என இரு பிரிவாகப் பகுக்கலாம்.

இதில் முதல் பிரிவில் குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகிய தொகை நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். இத்தொகையில் அமைந்துள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் புலவர்கள் பலரால் பாடப்பட்டுள்ளன. இவை அடிவரையறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு வேறுவேறு பெயரில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. 4 அடி முதல் 8 அடி வரையுள்ள 400 பாடல்களைக் குறுந்தொகை எனவும், 9 அடி முதல் 12 அடி வரையுள்ள 400 பாடல்களை நற்றிணை எனவும், 13 அடி முதல் 31 அடிவரையுள்ள 400

பாடல்களை அகநானூறு எனவும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மூன்று தொகைகள் அடிவரையறையால் வேறு வேறு நூற்பெயரில் தொகுக்கப்பட்டிருப்பினும், இவற்றின் பொருளமைதியில் சில நுண்ணிய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

‘நற்றிணை’யில் தொகுக்கப்பட்ட பாடல்கள் அனைத்தும் முதல், கரு, உரிப்பொருளாகிய மூன்று பொருளுக்கும் சிறப்பிடம் தந்து நிற்கின்றன. குறுந்தொகைப் பாடல்களில் முதல் மற்றும் கருப்பொருளைவிட உரிப்பொருளுக்குச் சிறப்பிடம் தரப்பட்டுள்ளது. வருணனை குறைந்தளவிலும் உணர்வுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பொருளுக்கு ஏற்பப் பொருத்தமான உவமைகளும் இதில் காணப்படுகின்றன. இவற்றை உ.வே.சா. குறுந்தொகைப் பதிப்பில் கூறியுள்ளார்.

‘குறுந்தொகையில் அகநானூற்றைப் போல முதல் கருப்பொருளைப் பற்றிய செய்திகள் விரிவாகக் காணப்படவில்லை. திருக்குறளைப் போல அறவே நீக்கப்படவும் இல்லை’ என்றும் ‘உரையாசிரியர்களால் பெரிதும் மேற்கோளிடப்படும் பெருமை இந்நூற்கு உரியது. 236 குறுந்தொகைப் பாடல்கள் 29 உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளதாக உ.வே. சா. குறிப்பிடுகின்றார். (1937: 27)

‘அகநானூறு’ முறைவைப்பில் தனித்த இடத்தைப் பெறுகின்றது. ஒற்றைப்படை எண்ணுள்ள பாடல்கள்பாலைத் திணையாகவும், 2, 8, 12, 18 என வரும் பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணையாகவும், 4, 14, 24 என வரும் பாடல்கள் முல்லைத் திணையாகவும், 6, 16, 26 என வரும் பாடல்கள் மருதத் திணையாகவும், 10, 20, 30 என வரும் பாடல்கள் நெய்தல் திணையாகவும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் முதல், கருப்பொருளுக்கும், இயற்கைக் காட்சிக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தது மட்டுமின்றி, வரலாற்றுச் சான்றுகளும் இதில் இடம்பெற்றிருப்பதைப் பாடல்கள்வழி அறியமுடிகின்றது. இங்ஙனம் இம்மூன்று நூல்களும் முதல், கரு, உரிப்பொருள் என்றளவில் சிறு சிறு வேறுபாடுகளுடன் இருப்பதைக் காணலாம்.

ஒரு திணை குறித்துப் பல பாடல்கள் பாடிய புலவர்களின் பாடல்களின் தொகுப்பு என்ற வகையில் ஐங்குறுநூறு மற்றும் கலித்தொகையைக் குறிப்பிடலாம். இதனையும் அடிவரையறை அடிப்படையில் வேறுவேறு பெயரில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அதாவது 3 அடி முதல் 6 அடி வரையுள்ள 500 பாடல்களை ஐங்குறுநூறு எனவும் 11 அடி முதல் 80 அடி வரையுள்ள 150 பாடல்கள் கலித்தொகை என்ற பெயரிலும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

‘ஐங்குறுநூறு’, ‘கலித்தொகை’ ஆகிய நூல்கள் தொகுப்பு முறையிலும், பொருளை உணர்த்தும் விதத்திலும் வேறுபட்டு அமைகின்றன. ஐங்குறுநூறு ஒரு துறைக்குப் பத்துப்பாடல்கள் வீதம் பத்துத் துறைகளை ஒரு திணையாகக் கொண்டது. ஒவ்வொரு திணைக்கும் நூறு பாடல்கள் வீதம், ஐந்திணைக்கு ஐநூறு பாடல்களைக் கொண்டது. ஒரு திணைக்குரிய பாடலைப் பாடியவர் ஒருவராவர். மருதத்திணையைப் பாடியவர் ஓரம்போகியார், நெய்தல் திணையைப் பாடியவர் அம்முவனார், குறிஞ்சித் திணையைப் பாடியவர் கபிலர், பாலைத்திணையைப் பாடியவர் ஒதலாந்தையார், முல்லைத் திணையைப் பாடியவர் பேயனார் ஆவார்.

இதேபோன்று, கலித்தொகையும் ஐந்திணைகளுக்கு நூற்றைம்பது பாடல்களைக் கொண்டது. பாலைத்திணையில் அமைந்துள்ள முப்பத்தைந்து பாடல்களைப் பெருங்கடுங்கோவும், குறிஞ்சித்திணையில் அமைந்துள்ள இருபத்திமூன்று பாடல்களைக் கபிலரும், மருதத்திணையில் அமைந்துள்ள முப்பத்தைந்து பாடல்களை மருதனிநாகனாரும், முல்லைத் திணையில் பதினேழு பாடல்களை நல்லுருத்திரனாரும், நெய்தல் திணையில் அமைந்துள்ள முப்பத்திமூன்று பாடல்களை நல்லந்துவனாரும் பாடியுள்ளனர். குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகிய தொகுப்புகளைப் போல் அல்லாமல், இவ்விரண்டு தொகுப்பிலும் ஒரு திணையை முழுமையாகத் தனியொரு புலவன் பாடியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

அகமும், புறமுமாகக் கருதப்படும் பரிபாடல் 25 அடி முதல் 140 அடி வரையறையைக் கொண்டது. ‘பரி’இசையிலான எழுபது பாடல்களைக் கொண்டது என்பதைப் பழைய வெண்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

“திருமாற்கு இருநான்கு; செவ்வேட்கு முப்பத்து
தொருபாட்டு; காடு கிழாட்கு ஒன்று - மருவினிய
வையை இரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்ய பரிபாடல் திறம்.”

இவ்வெண்பா, பரிபாடலில் எழுபது பாடல்கள் இருப்பதாகச் சுட்டுகின்றது. ஆனால், இருபத்திரண்டு பாடல்கள் மட்டுமே கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. திருமாலுக்குரிய ஆறு பாடல்களும், முருகனுக்குரிய எட்டுப் பாடல்களும், வையை ஆற்றின் சிறப்பினைக் குறிக்கும் வகையில் இடம்பெற்றுள்ள எட்டுப் பாடல்களுமே தற்போது உள்ள தொகுப்பில் உள்ளன. இதில் வையைக்கு உரியதாகக் கூறப்படும் எட்டுப் பாடல்களும் மருதத்திணை மக்களின் வாழ்வியலை மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருப்பதினால் அகப்பாடல்களுள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

1:2:2 தொகுப்பில் முரண்பாடுகள்

சங்கப்பாடல்கள் தொகுப்பு நூல்களாக அமைந்திருப்பினும், தொகுப்பில் சில முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. பாடல்கள் தோன்றிய காலமும் பின்னர், அவை தொகுக்கப்பட்ட காலமும் வேறாக இருப்பதே இதற்குக் காரணம் எனக் கருதமுடிகின்றது. உதிரிப்பாடல்களாகக் கிடைக்கப்பெற்ற இப்பாடல்கள் அடிவரையறை அடிப்படையில் 140 அடிக்கு உட்பட்ட குறும்பாடல்கள் எட்டுத்தொகையிலும், 140 அடிக்கு மேற்பட்ட நெடும்பாடல்கள் பத்துப்பாட்டிலும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான குறுந்தொகையின் அடிவரையறை 4 அடி முதல் 8 அடிவரையுள்ள பாடல்களின் தொகுப்பாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் குறுந்தொகையில் 307, 391 எண்ணில் அமைந்துள்ள பாடல்கள் ஒன்பது அடி கொண்ட பாடல்களாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இதனைத் தொகுத்தவர்கள் இப்பாடல்களை நற்றிணையில் தொகுக்காமல் குறுந்தொகையில் தொகுத்ததற்கான காரணத்தை விளக்கவில்லை.

சங்க நூல்கள் பலவற்றைப் பதிப்பித்த உ. வே. சா. அவர்களின் குறுந்தொகைப் பதிப்பில் 307, 391 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவர் குறுந்தொகையைப் பதிப்பிக்கும் பொழுது, மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்கள் தொடர்பான கருத்து வேறுபாடுகள் அக்காலத்தில் எழுந்துள்ளதை முகவுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘இந்நூற் செய்யுட்கள் நான்கடிச் சிற்றெல்லையும் எட்டடிப் பேரெல்லையும் உடையனவென்று மேற்காட்டிய குறிப்பு அறிவிப்பினும் 307, 391 ஆம் செய்யுட்கள் ஒன்பதடியை உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்விரண்டினுள்ளும் 391 ஆம் செய்யுள் சில பிரதிகளில் எட்டடி உடையதாகச் சில பாடபேதங்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதனை எட்டடிச் செய்யுளாகவே கொள்ளினும் மற்றொன்றாகிய 307 ஆம் செய்யுள் ஒன்பதடிகளையுடையதாகவே எல்லாப் பிரதிகளிலும் இருக்கின்றது. அடியவளவீன்படி தொகுத்த குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு என்பவற்றுள் பின் இரண்டும் கடவுள் வாழ்த்தொழிய நானூறு செய்யுட்களையே உடையன. அவ்வினத்திற்சேர்ந்த குறுந்தொகையும் 400 செய்யுட்கள்

உடையதாகவே கோடல் பொருத்தமாகும். 9 அடிகளையுடைய 307 ஆம் செய்யுளைக் குறுந்தொகையில் சேராதென்று விலக்கின், இந்நூல் மேலே குறித்த வரையறைக்குள் அடங்கிய 400 செய்யுட்களை உடையதாகின்றது' (1937: 5).

மேலும், குறுந்தொகைக்கு உரையெழுதிய பொ. வே. சோமசுந்தரனார் தம்முடைய உரைப் பதிப்பின் அணிந்துரையில் கூறுவது 'இக்குறுந்தொகை நூலின்கண் இற்றைநாள் நானூற்றொரு செய்யுள்களும் அவையிற்றுள் ஒன்பதடிப் பெருமையுடைய இரண்டு செய்யுள்களும் (307, 391) காணப்படுகின்றன. இம்மாறுபாடு இந்நூலின்கண் ஒரு செய்யுளையும் மற்றொரு செய்யுளின்கண் ஓர் அடியையும் இடையே செருகியதனால் ஏற்பட்டதாகும்' (1978: 3) என்பதாகும். இவரது கருத்துப்படி ஒன்பது அடியாக உள்ள பாடல் எட்டடியாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்றும், பிற்காலத்தில் ஓர் அடி சேர்த்திருக்கலாம் என்றும் கூறுவது நோக்கத்தக்கது.

சங்கப் பாடல்களின் அடிவரையறைகளில் மட்டுமின்றி 'திணை' அமைப்புநிலையிலும் ஒரொழுங்கமைப்பைக் காணமுடியவில்லை. திணைத் தொகுப்பு நூல்களான ஐங்குறுநூறு மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை எனவும், கலித்தொகை பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் எனவும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இது தொடர்பாக உ.வே. சா. கூறுவதாவது,

'இந்நூலைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பீத்தோரும் முறையே மலைநாட்டுப் புலவரும் மலைநாட்டரசருமாதலால், ஆதனவீனீ என்னுஞ் சேரனைத் தலைவனாகப் பெற்ற முதற்பத்தையுடைய மருதம் முதலிலும் தொண்டிப்பத்தையுடைய நெய்தல் மருதத்தின் பின்னும் மலைநாட்டரசர்களைப் பாடி மலைநாட்டிற் பெரும்பாலும் வதிந்து மலைவனம் பாடுதலிற் புகழ்பெற்ற கபிலர் பாடிய குறிஞ்சி நெய்தலின் பின்னும் நோக்கப் பெற்றனவென்று இம்மூன்றற்கும் ஒருவாறு முறை கூறலாமாயினும், பாலையும் முல்லையும் இவற்றின் பின்னர் முறையே அமைக்கப் பெற்றதற்குக் காரணம் ஒருவாற்றானும் வீனங்கவில்கை' (1944: 3)

இதன்மூலம், பாடல்களைத் தொகுத்தவர்கள் அவரவர் நிலைக்கேற்பத் திணைகளை வகுத்துத் தொகுத்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. எளிதில் புலப்படக்கூடிய அடிவரையறையிலும், திணையமைப்பு நிலையிலும் முரண்பாடுகள் இருப்பதை நம்மால் உணரமுடிகின்றது.

1: 2 : 3 கூற்றுநிலை - முரண்பாடுகள்

சங்க அகப்பாடல்களில் பெயர் குறிப்பிடுதல் இல்லாமல் கூற்றுநிலையில் பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அக்காலப் புலவன் தான் கூறவந்த கருத்துகளைக் கூற்றுநிலையில் (பாத்திரம்) விளக்கியுள்ளான். அகப்பாடல்களின் கூற்றுநிலை, புறப்பாடல்களின் கூற்றுநிலையிருந்து வேறுபட்டதாக அமைகின்றது. அகப்பாடல்களில் கூற்று கருப்பொருளை முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளது. கூற்றுகளில் தோழி, தலைவி, தலைவன், செவிலி, பரத்தை, நற்றாய் ஆகியோர் கூற்றுகளே மிகுந்தளவில் பயின்று வருவதைக் காணலாம். இதைத் தவிர, பாங்கன், கண்டோர், கேட்டோர் ஆகிய கூற்றுகள் குறைந்தளவிலேயே காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் கூற்று நிகழ்த்துவோர் பெரும்பாலும் பெண்களாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.)

சங்க இலக்கியத்தில் தோழி கூற்றே மிகுந்தளவில் இடம்பெற்றுள்ளது. இக்கூற்று தொடர்பான பாடல்களின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் ஆய்வாளர்கள் இடையே சில கருத்து முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.

‘தோழியின் கூற்று எண்ணிக்கையளவில் அறிஞரீடையே கருத்து மாறுபடுகின்றது. டாக்டர் வ.சுப.மாணிக்கம் அவர்கள் தோழி தொடர்பாக 842 பாடல்களைக் குறிப்பிடுவர். டாக்டர் பெரிய கருப்பன் அவர்கள் தோழியின் கூற்று எண்ணிக்கையை 785 ஆகக் கூறுவர். டாக்டர் ஈ. கோ. பாஸ்கரதாஸ் அவர்களுக்கும் இவ்வெண்ணிக்கை உடன்பாடே. டாக்டர் இரத்தினம் அவர்களால் 784 ஆகக் கொவ்வப்படுகிறது. (சுரனா இராஜகோபாலன் ; 1986: 24)

இதில் ‘தோழி கூற்று’ தொடர்பான எண்ணிக்கையில் எத்துணை வேறுபாடு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். மேலும், சங்கப்பாடல்களில் பல இடங்களில் கூற்றையார், நிகழ்த்துகிறார்கள் என்பதை அறியமுடிவதில்லை. தோழி, தலைவி இருவர் கூற்றில் ஒரே அமைப்புடைய பாடல்கள் இருப்பதைக் காணலாம். தலைவன் பரத்தைவயிற் பிரிந்து மீண்டும் தன் இல்லத்திற்கு வரும்பொழுது அவனுக்கு வாயில் மறுத்ததாகக் கூறப்படும் தலைவி கூற்றுப் பாடல்களுக்கும் தோழி கூற்றுப் பாடல்களுக்கும் பெரிதும் வேறுபாடு காணப்படுவதில்லை. சான்றாக ‘ஊர... நீ நயந்து கொண்டனை என்ப ஓர் குறுமகள்/ அதுவே... அலராகின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே’ (அகம்: 96) என்ற தோழி கூற்றுப் பாடலையும், ‘ஊர வதுவை அயர்ந்தனையென்ப, அலரே பெரிதே’ (அகம்:36) என்ற தலைவி கூற்றுப் பாடலையும் கூறலாம். துறை

வகுத்தோர் இத்தகைய பாடல்களைத் தலைவி கூற்று என்றும், தோழி கூற்று என்றும் பிரிப்பதற்கு எதனை அடிப்படையாகக் கொண்டனர் என ஆராயும்பொழுது உணர்வுநிலையை முதன்மையாகக் கொண்டு பகுக்கப்பட்டிருக்கலாம் என உணரமுடிகின்றதே தவிரத் தெளிவுபட அறியமுடியவில்லை.

‘பரத்தை’ கூற்றின் துறை குறிப்பில் ‘பரத்தை’ (நற்: 100, அகம்: 76), ‘காதற்பரத்தை’ (அகம்:376), ‘இற்பரத்தை’ (குறுந்:364), ‘இல்லிடப் பரத்தை’ (அகம்:186), ‘நயப்புப்பரத்தை’ (அகம்:336) ஆகிய பெயர்களின் குறிப்புகளைக் காணமுடிகின்றது. நச்சினார்க்கினியரின் கலித்தொகை உரையில் பரத்தையர்களைக் காமக்கிழத்தியர் என்றே ஆள்கின்றார். இதைப்போன்று இளம்பூரணரும் பரத்தையரைக் காமக்கிழத்தி எனச் சுட்டுகின்றார் (தொல்:பொருள்:இளம்:149). பரத்தை எனும் சொல்லுக்குப் பலவிதமான கருத்துகள் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. ஆனால், சங்கப் பாடல்களில் பரத்தை என்ற பதிவு மட்டுமே காணப்படுகின்றது. உரைவகுத்தவர் குறிக்கும் பரத்தையற்கான சொற்கள் மூலபாடப் பிரதியில் இடம்பெறவில்லை என்பது குறிக்கத்தக்கது. பரத்தையர் தொடர்பான செய்தி குறித்து அ. தட்சணாமூர்த்தி கூறுவதாவது:

‘பரத்தையர்களைக் குறிக்கும்வேறுபட்ட பெயர்கள் யாவும், எழுதியவரின் மனப்போக்கிற் கொத்தனவாகவே தோன்றுகின்றன. பொதுவாக இவர்கள் யாவரையும் தொல்காப்பியர் கூறும் காமக்கிழத்தியர் என்னும் ஒரு பிரிவிலேயே அடக்கிக் காண்பது நலம். இக்காமக்கிழத்தியரின் வேறானவராகச் சேரிப் பரத்தையரைக் கொள்ளலாம். சேரிப் பரத்தையர்களே பொருட்பெண்டிர் என்றும் மாய மகளிர் என்றும் இருமனப் பெண்டிர் என்றும் வள்ளுவரால் இழித்துரைக்கப்பட்டனர். பண்டைத் தமிழகத்தில் இவர்கள் இருந்தமையை மதுரைக் காஞ்சி, பரிபாடல், புறநானூறு ஆகியவை கொண்டு உணரலாம். இவர்கள் பண்டு வாழ்ந்தனரெனினும், அகவிலக்கியம், இவர்களைக் கூற்றுக்குரியவர்களாகக் கொள்ளவில்லை. அடிக்குறிப்பில் மட்டுமே இவர்கள் சுட்டப் பட்டுள்ளனர். காமக்கிழத்தியர் ஒத்த குலத்தாள், இழிந்த குலத்தாள், வரையப்பட்டாள் என மூவகைப்படுவர் என்று கூறும் இளம்பூரணர். நால்வருண நினைவோடு உரையெழுதியுள்ளார். இவர் கருத்து, சங்கக் காலத்திற்குப் பொருந்துவதாகக் கொள்ள முடியாது’ (2001: 113).

‘தாயரின் கூற்று’ நிலையிலும் துறை வகுத்தோர் நற்றாய், செவிலித்தாய் என இரு தாயர் கூற்றினைக் கூறியுள்ளனர். ‘கேனாய் மகளே நின் தோழி’ (அகம்: 63),

‘தலைவியின் கூந்தலைப் பேணிதான் வளர்த்ததையும்’ (அகம்: 117) , ‘தான் தீம்பால் அலைப்பவும் உண்ணாததையும்’ (அகம்: 89) எனும் வரிகளில் தலைவியைக் குறித்துச் செவிலித்தாய் உரைப்பது என்பது தெளிவுபடுகின்றது. ஆனால், ‘ஈனாத் தாயர் மடுப்பவும் உண்ணான்’ (அகம்: 105) என்பதில் படர்க்கையில் ஈனாத் தாயரைக் குறிப்பிடுவதால் கூற்று நிகழ்த்துவது நற்றாயாகலாம் எனக் கருதமுடிகின்றதே தவிரத் தெளிவுபட அறியமுடியவில்லை.

உ.வே.சா. தம் குறுந்தொகைப் பதிப்பில் கூற்று நிலையில் பாடல்களைத் தொகுத்ததற்கான காரணத்தைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘ஒவ்வொரு செய்யுளும் இன்னாருடைய கூற்று என்பதைத் தலைப்பில் அமைத்திருக்கின்றேன். திணைப்பெயரைத் தலைப்பிடுதல் அகநானூற்றில் கண்டதாயினும் பொருளிற் கருத்துச் செல்வதற்கு இம்முறை தக்கதென்று தோன்றியது. அன்றியும் தொல்காப்பியத்தில் கூற்று வகையாகச் சூத்திரங்கள் வகுக்கப்பட்டிருத்தலும் இங்ஙனம் அமைக்கும் கருத்தை உண்டாக்கியது. சில செய்யுட்களில் இரண்டு பழைய கருத்துகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் முதற்கருத்தின்படியே கூற்று அமைக்கப்பட்டது. (1937. 12)

இதன்வழி, உ.வே.சா. தொல்காப்பிய வாய்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்கப் பாடல்களைக் கூற்று நிலையில் தொகுத்துப் பதிப்பித்துள்ளார் என்பது தெளிவுபடுகின்றது.

தொல்காப்பியர் வழங்கிய இலக்கண நூலில் தோழி, தலைவி, தலைவன், செவிலி, நற்றாய், பரத்தை, காமக்கிழத்தி, பாங்கன், பாணன், பாடினி, விறலி, வாயில்கள், கண்டோர், கேட்டோர் ஆகியோரின் கூற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், தலைவன், தலைவி உடன்பிறந்தோர், புதல்வன், புதல்வி போன்றோர் கூற்று விளக்கம் இதில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் புதல்வர், உடன்பிறந்தோர் ஆகியோர் செய்திகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இலக்கணக்காரர் குறிப்பிடாத சிலசெய்திகளும் இவ்விலக்கியத்தில் உண்டு. தொகுத்துப் பதிப்பித்தவர்கள் இலக்கண விதிக்குட்பட்டுத் தொகுத்திருப்பதின் மூலம், பல கருத்துகளைத் தெளிவுபட அறியமுடியவில்லை. இக்கூற்றுகளின்வழி ஆண், பெண் இருபாலினத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தை நம்மால் உணர்ந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

1:3:0 பொருள்தலை அமைப்பு

சங்கப்பாடல்களை ஆராய்ந்து நோக்கும் பொழுது, பாடுபொருளுக்கு அக்காலப் புலவர்கள் கொடுத்திருக்கும் முக்கியத்துவத்தை உணரலாம். இதனை வ.சுப. மாணிக்கனார் அழகுபடக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

‘காமமும் வீரமும் அல்லாது சிறந்த வாழ்க்கை யுணர்ச்சிகள் வேழில்லை. இவ்விரண்டிற்கும் இரண்டு இலக்கியங்கள் கண்ட தமிழ்மொழியின் முழுத்திறம் நமக்குப் பெருமீதம் தருவதாகும். இவ்விரண்டு உணர்ச்சியுள் வீரம் ஒரு பாலார்க்கிடையே நிகழ்வது. காமம் பால்மாறி நிகழ்வதாகலின், ஒவியக் காட்சிக்கும் கற்பனைத் தொடுப்புக்கும், சுவை மிகுதிக்கும், அகத்திணையிலக்கியமே இடங்கொள்வது என்று புலவோர்கள் போற்றினர்’ (2007:98)

சங்க அகப்பாடல்களின் பாடுபொருள் என்பது காதல் உணர்வை மையமாகக் கொண்டது. இக்காதல் உணர்வை வெளிப்படுத்துவதற்கு உறுதுணையாக இருப்பது முதல், கரு, உரிப்பொருளாகும். ‘முதற்பொருள்’ என்பது மக்கள் வாழ்கின்ற நிலத்தையும் பொழுதையும் குறிக்கின்றது. இதனை,

“முதல் எனப்படுவது நிலம்பொழுது இரண்டின்

இயல்பு எனமொழிபஇயல்பு உணர்ந்தோரே” (தொல்: அகத்: 4)

எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இதில் நிலம் என்பது ஐந்து வகைப்பட்ட (குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல்) நிலத்தையும், பொழுது என்பது ஆறுவகைப்பட்ட பெரும்பொழுதையும் (கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில்), சிறுபொழுதையும் (யாமம், வைகறை, விடியல், நண்பகல், எற்படு, மாலை) குறிக்கின்றன. ‘கருப்பொருள்’ என்பது அந்தந்த நிலத்தில் விளைகின்ற மற்றும் கிடைக்கக்கூடிய பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகின்றது.

“தெய்வம், உணாவே மா, மரம், புன், பறை,

செய்தி, யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருஎன மொழிப” (தொல்: அகத்: 18)

இந்நூற்பாவின் மூலம் தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், செடி கொடி, பறவை, தோற்கருவி, தொழில், யாழ் போன்ற நரம்புக்கருவி, ஊர், நீர், பூ ஆகியன கருப்பொருள் எனத் தெளிவுபடுகின்றது. தொல்காப்பியத்தைவழி நூலாகக் கொண்ட நம்பியகப்பொருள் கருப்பொருள்களைப் பதினான்காக வகுத்துக் கூறுகின்றது.

“ஆரணங் குயர்ந்தோர் அல்லோர் புள்வீலங்
கூர்நீர் பூமர முணாப்பறை யாழ் பண்
டொழிலெனக் கருவீ ரெழுவகைத்தாகும்” (நம்பியகம்: 19)

இதில் தெய்வம், உயர்ந்தோர், அவர் அல்லாத தாழ்ந்தோர், பறவை, விலங்கு, ஊர், பூ, மரம், உணவு, பறை, யாழ், பண், தொழில் எனப் பதினான்கு பொருட்கள் கருப்பொருள்கள் என்பதைத் தெளிவுபடக் கூறுகின்றது.

கருப்பொருட்களை அக்கால மக்கள் வாழ்வியலுக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டதன் மூலம், அவர்கள் இயற்கைக்குத் தந்த முக்கியத்துவமும் இயற்கையோடு ஒன்றிய வாழ்வின் தன்மையையும் அறியமுடிகின்றது. இச்சிறப்பினை மு. வரதராசன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

‘மானிட உணர்வுகளோடு இயற்கையின் எழிலை இயைபுறச் செய்வது பண்டைத் தமிழிலக்கிய மரபு என்பதைக் கண்டோம். அதோடு மட்டுமின்றிக் காதலுணர்வின் பல நிலைகளைக் குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதிகளுக்கும் பருவங்களுக்கும் நேரங்களுக்கும் வகுத்தனர். இம்மரபும் பண்டைத் தமிழிலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது. நிலப்பகுதிகள் ஐந்து; மலையும் மலை சார்ந்த இடமுமான குறிஞ்சி, காடும் காடு சார்ந்த இடமுமான முல்லை, வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமான மருதம், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமுமான நெய்தல், வளமற்று வறண்ட இடமான பாலை என்பன அவ்வைந்துமாம். இவ்வகை நிலங்களுக்கும் உரியனவாய்த் தனித்தனியே பயிரினங்களும் ஏனை உயிரினங்களும் பிறவும் உண்டு. அவை யாவும் அவ்வத்திணைக்குரிய கருப்பொருள்களிலே அடங்கும். ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட பருவத்திலும் ஒவ்வொரு நாளிலும் ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு நிலப்பகுதி மிக்க எழில் படைத்து விளங்குவதோடு மக்களின் வாழ்வையும் பிணிக்க வல்லதாய் உவ்வது என்னும் உண்மையைப் பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் தெரிந்துகொண்டனர். இயற்கை வழங்கும் காட்சிகள் குறிப்பிட்ட சில பருவங்களிலும் இடங்களிலும் எல்லையற்ற சிறப்புடையனவாய் மனிதனுடைய நாடி நரம்புகளையும் இச்செயல்கள் கட்டுப் படுத்துகின்றன என்று அவர்கள் கண்டுணர்ந்தனர். இவ்வகையாலும் காதல் உணர்வின் பல்வேறு நிலைகள் இயற்கையின் பற்பல சூழ்நிலைகளோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளன’ (1964:15).

இதன்மூலம் இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமான வாழ்வு எவ்வகையில் தொடர்புடைய நிலையிலுள்ளது என்பது தெரிகின்றது. இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்த வாழ்வை மனிதன் மேற்கொண்டான் என்பது தெளிவுபடுகின்றது. மேலும், படைப்பாளன் தன் உணர்வுகளைப் பிறருக்கு உணர்த்தும் வகையில் தன்னைச் சுற்றிக் காணப்படுகின்ற இயற்கைக் காட்சிகளையும் அங்கு விளைகின்ற பொருட்களையும் கருவாகக் கொண்டு, அதனைச் செறிவுபடக் கையாண்ட விதத்தினையும் உணர்ந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

‘முதல்’ மற்றும் ‘கருப்பொருட்கள்’ ஆகிய இரண்டும் இயற்கைப் பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகின்றன. ஆனால் ‘உரிப்பொருள்’ மட்டும் மனிதனின் உணர்வு சார்ந்த நிலையை மையமாகக் கொண்டு அமைகின்றது. இவ்வுரிப்பொருளை விளக்குவதற்குப் பெரிதும் உறுதுணையாக அமைவது முதல் மற்றும் கருப்பொருட்களாகும். இவற்றினை இலக்கண நூலாசிரியர்கள் உள்ளுறை, இறைச்சி எனக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

“முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந்த தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை ” (தொல்: அகத்: 3)

இந்நூற்பாவிற்கு உரை வழங்கிய இளம்பூரணர் கூறுவதாவது, ‘ஒரு செய்யுட்கண் ஒரு திணைக்குரிய முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றும் வரினும், முதற்பொருள் வாராமல் ஏனையிரண்டும் வரினும், உரிப்பொருள் ஒன்றே வரினும் அச்செய்யுள் அகத்திணையாற் பெயர் பெறும் என்பதில் ஐயப்பாடில்லை’ எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

இதன்வழி அகப்பாடல்களில் முதல் மற்றும் கருப்பொருட்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தைவிட, உரிப்பொருளுக்குக் கொடுக்கப் பெற்றிருக்கும் முக்கியத்துவத்தின் சிறப்பை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது. உரிப்பொருள் என்பது புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என ஐந்து நிலையால் குறிக்கப்படுகின்றது.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றி னிமித்த மென்றிவை

தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே ” (தொல்: அகத்: 14)

இந்நூற்பாவின் விளக்கத்தை நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பதாவது:

‘அப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும் அஃது இருவர்க்கும் ஒப்ப நிகழ்தலானும் புணர்ச்சியை முற்கூறி புணர்ந்துழியல்லது பிரிவினமையானும் அது தலைவன்கண்ணதாகிய சிறப்பானுந்தலைவி பிரிவிற்குப் புலனெழி வழக்கு இன்மையானும் பிரிவினை அதன்பிற கூறி, பிரிந்துழித் தலைவி ஆற்றியிருப்பது முல்லைபாகலின் இருத்தலை அதன்பிற்கூறி அங்ஙனம் ஆற்றியிராது தலைவன் ஏவலிற் சிறிது வேறுபட்டிருந்து இரங்கல் பெரும்பான்மை தலைமகளே ஆதலின் அவ்விரங்கற் பொருளை அதன்பிற்கூறி, இந்நான்கு பொருட்கும் பொதுவாதலானும் காமத்திற்குச் சிறத்தலானும் ஊடலை அதன்பிற கூறி இங்ஙனம் முறைப்படுத்தினர்’ (1934:58-59).

இதன்வழிப் புணர்தல் குறிஞ்சிக்குரியது, பிரிதல் பாலைக்குரியது, இருத்தல் முல்லைக்குரியது, இரங்கல் நெய்தலுக்குரியது, ஊடல் மருதத்திணைக்குரியது என ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஓர் உரிப்பொருள் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வைந்து உரிப்பொருளும் ஒரு நிலத்திலே நிகழக்கூடும். ஆனால், ஐந்து நிலத்துக்கு உரியதாகப் பகுத்தற்கான காரணம், அந்நிலத்தில் அவ்வுரிப்பொருள் அதிகமாக நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும் என்பதே இதன் காரணமாக இருக்கலாம். இவ்வுரிப் பொருள்களை நோக்கும்பொழுது, குறிஞ்சித்திணையில் மட்டுமே ஆண், பெண் கூடுவதற்கான தன்மை குறிக்கப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது. ஏனைய நான்கு திணையின் உரிப்பொருள்கள் ‘பிரிவை’ மையமிட்டு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இதனை ‘ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை’ தம்முடைய அகநானூற்று உரையில் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

‘ஐந்திணைப் பொருள்களில் குறிஞ்சி யொன்றே கூடுதற் பொருளைப் பற்றி வருவதாகும். இதுதானும் கூடலும் கூடல் நிமித்தமும் என இரு கூறுபடும். இங்கு கூடல் நிமித்தம் என்பது ஒருவகையிற் பிரிந்து நிற்கும் நிலையினைக் கூறுவதேயாகும். இக்குறிஞ்சி யொழிந்த ஏனைய திணைகளெல்லாம் முற்றும் பிரிந்த நிலையினைக் கொண்டு வருவனவேயாகும். இப்பிரிவுகள் வெவ்வேறு வகையின. பொருள்தேடல் முதலாய காரணங்களால், ஒரு தலைவன் தன் தலைவியிடமோ அவள் தோழியிடமோ கூறி விடைபெற்று ஆற்றொணா வெப்பம் மிக்க காலத்து, செலற்கரிய அருஞ்சுமமாகிய பாலை வழியே நாளும் நாளும் தொலைவிற்கு ஏக, அவள் தலைவியும் இல்லிருந்து வருந்தல் பாலைபாகும். அங்ஙனம் சென்றவன், சென்ற வினை முற்றி மீளத் தொடங்கி நாளுக்கு நான் அண்மையில் வாராநிற்க

தலைவரீ எதிர்நோக்கி ஆற்றியிருக்க முல்லை. பன்னாடுகள் கடந்தோ
கடல் கடந்தோ சென்ற தலைவன் குறித்த காலத்தும் வாராதொழில்,
தலைவரீ ஆற்றாமை கைமிக்கு வாய்விட்டுப் புலம்பும் அளவிற்கு வந்து
இரங்குதல் நெய்தல். இங்ஙனமெல்லாம் அன்றித் தலைவன்
பரத்தையர் இன்பம் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிந்தொழுகும்வழி
அத்தலைவர்க்குப் புலவரீ, ஊடல் முதலிய நிகழ்வது மருதம்' (1957: 9)

சங்கப்பாடல்களில் பிரிவு உணர்வே மிகுந்தளவில் பயின்று வந்திருப்பதைக் காணலாம். அக்காலப் புலவர்கள் தங்கள் பாடல்களில் பிரிவினை உரிப்பொருளாகக் கொள்வதற்கான காரணத்தை நோக்கும்பொழுது, பிரிவுக் காலத்தில்தான் ஆண், பெண் இருபாலர் தாங்கள் கூடி மகிழ்ந்த காலத்தை நினைப்பதற்கு ஒரு தளமாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அத்தகைய இனிமையான வாழ்க்கை இனி எக்காலத்தில் கிடைக்குமோ என ஏங்கித் தவிக்கும் காலமாகப் பிரிவுக்காலப் பாடல்களின் உணர்வுகள் பொதிந்திருப்பதை உணரலாம். இக்காலத்தில் ஆண், பெண் உணர்வுநிலை வலிமையுடையதாக இருப்பதைப் பாடல்கள் தெளிவுபட உணர்த்துகின்றன. இதனால்தான் புலவர்கள் பிரிவு உணர்வையுடைய பாடல்களை மிகுதியாகக் கையாண்டிருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகின்றது.

அக்காலப் புலவர்களில் சிலர் ஒரு குறிப்பிட்ட திணை, துறைகளைப் பாடுவதில் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். கபிலர், நல்லுருத்திரனார் ஆகியோர் குறிஞ்சித் திணையின் உரிப்பொருளான புணர்தலைப் பாடுவதிலும், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், இடைக்காடனார் ஆகியோர் முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருளான இருத்தலைப் பாடுவதிலும், மருதனிளநாகனார் மருதத்திணையின் உரிப்பொருளான ஊடலைப் பாடுவதிலும், அம்முவனார், நல்லந்துவனார் ஆகியோர் நெய்தல்திணையின் உரிப்பொருளான இரங்கலைப் பாடுவதிலும் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, இளங்கீரனார் ஆகியோர் பாலைத்திணையின் உரிப்பொருளான பிரிதலைப் பாடுவதிலும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றனர்.

இதுபோன்று 'திணை'யைத் தவிர 'துறை'களைப் பாடுவதிலும் சிறப்புடையவர்கள் உள்ளனர். ஒதலாந்தையார் உடன்போக்கைப் பாடுவதிலும், இளங்கீரனார் தலைவன் நெஞ்சிற்கு உரைக்கும் கூற்றினைப் பாடுவதிலும், கயமனார் மகட்போக்கிய தாயின் மனநிலை குறித்துப் பாடுவதிலும், உலோச்சனார் அலர்ச்செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பாடுவதிலும், மாதங்கீரனார் மடல் பாடுவதிலும், இளங்கடுங்கோ வாயில் மறுப்பிலும், காமக்கண்ணியார் வெறிபாடுவதிலும், ஓரம்போகியார் உள்ளுறையைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

மேலும் பரணர் பாடல்களைக் காணும்பொழுது, அவர் பாடல்களில் அதிகளவில் வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

இதனடிப்படையில் அக்காலப் புலவர்களில் பலர், அவரவர் வாழ்ந்த சூழ்நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு திணை, துறை பாடுவதிலும், அந்நிலத்தில் நிகழ்கின்ற சிறப்பான செயல்களைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதிலும் வல்லவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. இப்பதிவுகளின்வழிச் சங்க அகப்பாடல்களில் பொருள் நிலையில் உரிப்பொருளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தை உணரமுடிகின்றது.

1:3:1 ஸ்ரீவுக் காலப் பாடல்கள் (தலைவி)

தலைவன் வினைகாரணமாகவோ, பொருள் காரணமாகவோ தலைவியை விட்டுப்பிரிந்து செல்கிறான். பிரிந்து சென்ற தலைவன் வருவதாகக் குறிப்பிட்ட காலம் வந்தது. ஆனால், அவன் வாராததால் தலைவி தலைவனை நினைத்து ஏங்குவதாகப் பல பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

“தவவின் பைங்கொடி தழீஇ, பையென
நிலவின் அன்ன தேர் அரும்பு பேணி,
கார்நயந்து எய்தும், முல்லை, அவர்

தேர் நயந்து உறையும், என் மாமைக் கவீனே ” (ஐங்: 454)

இப்பாடல், கார்காலத்தை உணர்த்தும்வகையில் முல்லையின் அரும்புகள் மலர்ந்திருந்தன. அக்காலத்தில் வருவதாகப் பிரிந்து சென்றவனின் தேர் வரவில்லை. அவன் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பதாகப் பெண் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

“ஆனாது எறிதரும் வாடையொடு

தோனேன் தோழிஎன் தனிமை யானே ” (அகம்: 294)

இவ்வரிகளில், பிரிவினை ஆற்றாதவனின் மேனி பசலை பாய்ந்து அவள் அழகிய நலனை இழந்ததாகவும் அவர் வராமையை நினைத்த கண்கள் நீரைக் சொரிவதாகவும் கூறப்படுகின்றது. பிரிந்து சென்றவர் என்னை மறந்தாரோ? இருப்பினும் என்னால் அவரை மறக்க முடியவில்லையே எனப் புலம்புவதைக் காணலாம்.

“நடுங்கல் ஆனா நெஞ்சமொடு இடும்பை
யாங்ஙனம் தாங்குவென் ” (நற்: 381)

“நம்நோய் தன்வயின் அழியான்
எம்நொந்து புலக்கும்கொல் ” (அகம்: 304)

யாது செய்வோம் கொல் ” (அகம்: 364)

“என்னா குவன்கொல் அனியென் யானே” (ஐங்: 460)

“நின் குழி வாய்த்தனம் தீர்க்கினிப் படரே” (ஐங்: 494)

“பருவரல் எவ்வம் களைமா யோய் எனக்
காட்டவும் காட்டவும் காணான் கலுழ் சிறந்து

நுப்போல் உண்கண் புலம்புமுத்துறைப்ப” (மூல்: 21-22)

இப்பாடல் வரிகள் ‘முல்லை’ நிலத்தில் வாழும் பெண்ணின் புலம்பலாகவும், தனக்குரியவனின் வரவை எதிர்நோக்கி ஆற்றியிருப்பதாகவும் கூறப்படுகின்றன.

“எக்கர் நண்ணிய எம்மோர் வீயன்துறை

நேரிறை முன்கை பற்றிச்

குரர மகளிரோ நிறு குவே” (குறுந்: 53)

இப்பாடலில், காதலன், தன்னை ஒரு நாளும் பிரியமாட்டேன் எனக் கூறி, தன் முன்கையைப் பிடித்துக் கடல்தெய்வத்தின் முன் சூளுரைத்தான். அத்தகையவன் இன்று வேறொரு பெண்ணுடன் இருப்பதை நினைத்து வருந்தும் பெண்ணின் தன்மையை அறியமுடிகின்றது.

‘பெருந்தண் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்து’ (குறுந்:94) , ‘ஞாயிறு பட்ட அகல்வாய் வானத்து’ (குறுந்: 92). இவ்வரிகளில், காதலி தான் கண்ட இயற்கைக் காட்சிகளைக் காதலன் பிரிந்து சென்ற நாட்டில் அவரும் காண்பார் எனில், என்னை நினைத்துத் திரும்பிவருவார் எனக் கூறுகிறாள். ‘நம்மினும் சிறந்த அரும்பொருள்’ (குறுந்: 331), ‘அம்ம வாழி தோழி பொருள் புரிந்து / உன்னார் கொல்லோ காதலர் உன்னியும்/ சிறந்த செய்தியின் மறந்தனர் கொல்லோ’ (அகம்:235) ‘முயக்கினும் இனிய மன்றதாமே/ பனியிருங் குன்றம் சென்றோர்க்குப் பொருளே’ (ஐங்:337) ஆகிய பாடல்களில் ‘பொருள்’ காரணமாகப் பிரிந்து சென்றவன் திரும்பி வாராது நினைத்தும், அவன் முற்றிலும் நினையாது போயினானோ? தன்னை நினைந்தும் பொருள் ஈட்டும் முயற்சியால் முற்றிலும் மறந்தானோ? தன்னைவிட, அவனுக்குச் சிறந்ததாகப் பொருள் மாறியதோ? எனப் பிரிந்து சென்றவனை நினைத்துப் பெண் ஆற்றாது புலம்பிய தன்மையை மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றன.

1: 3: 1: 2 பிரிவுக்காலப் பாடல்கள் (தலைவன்)

பிரிவுக் காலத்தில் காதலியின் நினைவுகள் காதலனை வருத்தியதாகவும் கொல்லுவதாகவும் பல பாடல்களில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

‘நம்நோய் தன்வயின் அழியான்

எம்நொந்து புலக்கும்கொல்’ (அகம்: 304)

‘பாழுறு துயரம் அவன் அறியினோ நன்றே’ (ஐங் : 441)

இவ்வரிகளில் காதலன் தன் காதலி கூறிச் சென்ற காலம் வந்தது. ஆனால் அக்காலத்தில் அவனால் தன் காதலிடத்துச் செல்லமுடியவில்லை. தன்வரவை எதிர்நோக்கி காத்திருப்பவள், நான் வரவில்லை என்பதை அறிந்து, எத்தகைய துன்பத்தை அடைந்தாளோ எனக் காதலியை நினைத்துக் காதலன் வருந்துவதாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

‘இறப்ப எண்ணுதி ராயின் அறத்தாறு/அன்று என மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி’(அகம்: 5), ‘புல்லென் மாலை யாம் இவண் ஒழிய/ ஈட்டருங் குரைய பொருள்வயிற் செலினே/நீட்டுவீர் அல்லீரோ’ (அகம்:239), ‘இருதலைக் கொள்ளி இடைநின்று வருந்/ஒருதலைப்படா ஏறம்புடன்’ (அகம்: 339), ‘எய்தவந் தனவால் தாமே/ ஏந்தெழில் மழைக்கண் எம்காதலி குணனே’(அகம்: 83), ‘மொழிதல் செல்லாது ஒண்டொடி குணனே’ (ஐங்: 321), ‘வந்த நெஞ்சம்நீ நயந்தோன் பண்பே’ (ஐங்: 323), ‘எம்வெம் காதலி பண்பு துணைப் பெற்றே’ (ஐங்: 326), ‘தன்மை செய்தஇத் தகையோன் பண்பே’ (ஐங்: 327) எனும் வரிகள், இடைச்சுரத்துச் சென்ற ஆண்மகன், தனக்குரியவளின் குணநலன்களை நினைத்தும், அவள் தன்னைப் பிரிந்ததால் எத்தகைய துயரத்தைக் கொண்டாளோ என அவளை நினைத்து வருந்துவதாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். ஐங்குறுநூற்றில் ‘விரவுப்பத்தில்’ அடங்கியுள்ள பத்துப் பாடல்களில் வினைமுற்றி மீண்டுவருபவன் காதலியைக் காணவேண்டும் எனும் வேட்கையோடு விரைந்து வருவதைக் காணலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட பதிவுகள் அனைத்திலும் ஆண், பெண் இருபாலினத்தார் ‘பிரிவுக்காலத்தில்’ ஏங்கித் தவிப்பதையும், பெண்டிர் ஆடவரைப் பிரிந்ததினால் தங்கள் உடல் நலன்களை இழந்த நிலையினையும் அறியமுடிகின்றன.

1:3:2 பொருள் - முரண்பாடுகள்

சங்க அகப்பாடல்களின் பாடுபொருள் என்பது காதல் உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவ்வுணர்வை வெளிப்படுத்துவதற்கு முதல், கரு, உரிப்பொருள்களைப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். இவ்விதத் தன்மை அகப்பாடல்களுக்கு மட்டும் உரியது என இலக்கணமரபு வரையறை படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் புறப்பாடல்களில் முதல், கருப்பொருள் வருணனை, உரிப்பொருளின் தன்மை ஆகியன காணமுடிகின்றன.

“பனிவரை நிவந்த பாசிலைப் பலவின்
கனி கவாந்துண்ட கருவிரல் கடுவன்

செம்முக மந்தியொடு சிறந்து சேண்வினங்கி
மழைமீசை அழியா மால் வரை அடுக்கத்து
கழைமீசை தஞ்சும் கல்லக வெற்பு” (புறம்: 200)

இப்பாடலில், விச்சிக்கோன் என்ற மலைநாட்டுச் சிற்றரசனைக் கபிலர் பாடியுள்ளார். இதில் குறிஞ்சித் திணையின் கருப்பொருளான மலைப்பகுதி, கடுவன், மந்தி (குரங்கு), ஆகிய வருணனைகள் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். மேலும், அந்நிலமக்களின் தலைவனைக் குறிக்கும் வகையில் ‘வெற்பன்’ என்ற சொல்லைக் கையாண்டிருப்பதை அறியலாம். இதைப் போன்று பேகனைப் பற்றிய பாடலில் ‘மலைவான் கொங்க என உயிர் பளி தூஉய்/ மாரி ஆன்று, மழை மேக்கு உயர்க எனக்/கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்/ பெயல் கண் மாழிய உவகையர், சாரற்/ புனத்தினை அயிலும் நாட’ (புறம்: 143) ஆகிய வரிகளில், குறிஞ்சித் திணையின் கருப்பொருள் வருணனை அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

‘கொண்டைக் கூழைத் தண்தழைக் கடைசியர்’ (புறம்: 61) எனத் தொடங்கும் புறநானூற்றுப் பாடலில், கடைசியர் எனும் உழவர்களின் விலாங்கு மீன்கள் துள்ளும் வயல்களில் நெய்தலுடன் ஆம்பல் செடிகளையும் சேர்த்துப் பறித்தனர். தளம்பு என்பது வயலைச் செப்பம் செய்யும் கருவி. இக்கருவியின் துணைகொண்டு வாளை மீன்களைப் பருத்த துண்டுகளாக்கி, அதனைப் புதிய நெற்சோறுடன் விலாப் புடைக்க உழவர்கள் உண்டதாகப் பாடல் காட்டுகின்றது. இதில் ஆம்பல், பழனம், கழனி, வயல், விலாங்குமீன், வெண்ணெல், கழனிச்சூடு, வன்கை வினைஞர் (உழவர்), கடைசியர் ஆகிய சொற்கள் மருதத்திணையின் கருப்பொருளைக் குறிப்பதைக் காணலாம். மேலும், மருதத்திணையின் நிலமும் கருப்பொருளும் மற்றும் அந்நிலமக்களின் வாழ்க்கையும் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதை அறியலாம்.

“பொய்கை நாரை போர்வீல் சேக்கும்
நெய்தல் அம்கழனி நெல் அரி தொழுவர்
கூம்புவிடு மென்பிணி அவீழ்ந்த ஆம்பல்
அகல் அடை அரியல் மாந்தி தெண்கடல்
படுதிரை இன்சீர்ப் பாணி தூங்கும்

மென்புல வைப்பின் நல்நாட்டுப் பொருந” (புறம்: 209)

எனும் புறப் பாடலிலும் மருதத்திணையின் கருப்பொருள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இதைப்போல் ‘மீன் நொடித்து நெல் குவைஇ’ (புறம்: 343) எனத் தொடங்கும் பாடலில், பாணர்கள் அகநாடுகளுக்குக் கழிகள் மூலமாக மீனைக் கொண்டு அதன் விலையாக நெல்லைப் பெறுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் மருதநிலத்தின் தொழிலினைக் குறிப்பதைக் காணலாம். இதைப்போன்றே பல

புறப்பாடல்களில் ஆங்காங்கே கருப்பொருள் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இதனைக் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் தெளிவுபட எடுத்துரைக்கின்றார்.

‘நில இயல்பும் கருப்பொருள் வளத்தால் அமையும் பொருளியல் நிலையும், இவற்றினடிப்படையில் அமையும் வாழ்க்கைப் போக்குகளும், மன உணர்வுகளும், போர்க்குரிய காரணங்களாக மலருகின்றன என்பதை எண்ணுங்கால், புறத்திணைகளுக்கும் முதல், கரு, உரிப்பொருள்களுக்கும் உள்வ இயைபு புலனாகும். காதலரும் கவ்வரும் மறைந்து ஒழுகுதற்குரிய மலைக்கான சூழல், இருவகைக் கவவிற்கும் ஏற்றவகையில் மக்கள் ஒதுங்கியுறைகின்ற கூதிர், முன்பனிக்கால நிலைகள், யாமப்பொழுது, கொண்டு செல்வாரின் விரைந்த உள்வ, உடலியக்கங்கள் பொருளுக்குரியாரின் சீற்றம், மீட்டமுயற்சி ஆகிய ஒவ்வொரு நிலையிலும் வெட்சியும் குறிஞ்சியும் இயைந்துவரக் காணலாம். எனினும் அகத்திணைக்குப் போன்று புறத்திணைக்குப் புலனெழிவழக்கம் இன்மையின் புறப்பாடல்களின் முதல், கரு, உரி வருணனைகளும், உள்வருறையும் இறைச்சியும் பெயர் மறைத்துப் பாடுதலும் இல்லாது போயின. அதனால் திணையியைபு வினங்காது போயிற்று என உணரலாம்.’ (1986: 36-37).

இவர் தம் கூற்றுப்படி புறத்திணைப் பாடல்களாகப் பகுக்கப்படுவதற்குரிய காரணம் பெயர் சுட்டும் பண்பே எனத் தெளிவுபடக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1:3:2:1 புறத்தில் அகக் கருத்துகள்

அகப்பாடல்களாகக் கருதப்படும் அனைத்துப் பாடல்களும் உரிப்பொருளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வுரிப்பொருள்களில் காணப்படும் உணர்வுநிலைச் சில புறப்பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றது. பெயர்க்குறிப்பு இடம்பெற்றிருப்பதின் ஒரே காரணத்தினால், அவ்வுணர்வுடைய பாடல்கள் புறத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனான பேகன் என்பவன் தன் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து வேறொரு பெண்ணை நாடினான். அவன் பிரிந்து சென்ற காலத்தில் அவன் மனைவி கண்ணகி அனுபவித்த துயரங்கள், அவளின் மணவுணர்களைப் புலவர்கள் பேகனிடம் எடுத்துக் கூறுவதாகப் புறநானூற்றில் ஐந்து பாடல்கள் (புறம்: 143-147) இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

‘மலைவான் கொவ்க என உயர்பலி தூஉய் (தூவி)

மாரி ஆன்று மழைமேக்கு உயர்க் எனக்

.....

..... ‘சினப் போர்க்

கைவன் ஈகைக்கடுமான் பேக'
முலையகம் நனைப்ப, வீம்மி

குழல் இனைவது போல் அழுதனவ், பொர்தே” (புறம்: 143)

இப்பாடல், பேகனை நாடிய பாணர்கள் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. பேகனே, நானும் பாணர்களும் பண் இசைத்துக் கொண்டு உன் நாட்டைப் பாடினோம். அதனைக் கேட்ட பெண்ணொருத்தி நெய்தல் மலர்போன்ற தம் கண்கள் நீர் சொரிய, அக்கண்ணீர் அவள் பூண் நிறைந்த மார்பை நனைத்திருந்தது. அத்தகைய பெண்ணை வணங்கி உனக்கு உரிமை உடையோர் யார் எனக் கேட்டோம். அதற்கு அவள், ‘காந்தவ் முகை புரை வீரலின் கண்ணீர் துடைபா, / யாம் அவன் கிளைஞரேம் அல்லேம்; கேவ், இனி; / எம்போல் ஒருத்தி நலம் நயந்து, என்றும், வருஉம் என்பவயங்கு புகழ்ப் பேகன் / முல்லை வேலி நல்ஊரானே’ (புறம்: 144) என்றாள். இவ்வரிகளில், தன்னைப் போல் ஒத்த அழகுடைய பெண்ணுடன் சென்றான் என நீர் செறிந்த கண்களை உடையவள் கூறியதாகப் கூறப்படுகின்றது.

‘அழகிய மயில் குளிரால் நடுங்குமென்று எண்ணி, போர்வைக் கொடுத்து, அழியாத புகழையுடைய பேகனே, நாங்கள் எங்கள் சுற்றம் வளம் பெறுவதற்காக உன்னை இந்நேரத்தில் நாடவில்லை. நின் சுற்றமாகிய உன் மனைவியுடன் சேரவேண்டும் என்பதற்காகவே நாங்கள் வந்துள்ளோம்’ எனக் கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றுகிழார் ஆகிய புலவர்கள் பேகனைக் குறித்துப் பாடிய பாடல்கள் (புறம் : 143-147) புறநானூற்றில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இப்பாடல்களில் பேகன் தன் மனைவியின் துயரைப் போக்குவதற்கு விரைந்து செல்லவேண்டும். இதுவே நாங்கள் வேண்டும் பரிசில் எனப் புலவர்கள் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

இப்பாடல்களில் முல்லை, பாலை, மருதம் ஆகியவற்றின் உரிப்பொருள்களின் தாக்கம் இருப்பதைக் காணலாம். மேலும், தன் கணவனைப் பிரிந்த பெண்ணொருத்தி அவன் பிரிவினை நினைத்து அடைகின்ற மனத்துயரங்களைப் புலவர்கள் திறம்பட அழகாகப் பதிவு செய்துள்ளனர். பேகன் என்பவனின் பெயர்க்குறிப்பு இடம்பெற்றதின் மூலம், இப்பாடல்கள் ‘பெருந்திணையில்’, ‘பொருந்தாக்காமம்’ எனக் கூறி, புறத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம் பேகனின் மனைவியின் மனவுணர்வுகள் உண்மையற்றவையா? அல்லது பெண் தன் மனத்துயரத்தைப் பிறரிடத்துக் கூறினால் அது இழிவானது எனக் கருதிப் புறத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதா? என்பது ஐயத்திற்குரியதாக அமைகின்றது. இப்பாடல்களை அகவுணர்வின் அடிப்படையில்

நோக்கும்பொழுது, பேகனின் மனைவியின் உணர்வுகள் சரியானவை என்பது தெளிவுபடுகின்றது.

இதேபோன்றே ‘நக்கண்ணையார்’ பாடல் அமைந்துள்ளது. ஆமூர் மல்லனை சோழன் கோப்பெருநற்கிள்ளி மற்போரில் வென்றான். அவனது வெற்றிச் சிறப்பைக்கண்டு அவன் மீது காதல் கொண்டதாகப் புறத்தில் நக்கண்ணையாரின் மூன்று பாடல்கள் உள்ளன (புறம்: 83-85).

“அடிபுனை தொடுகழல், மையணல் காவைக்கு என்
தொடி கழித்திடுதல் யான் யாய் அஞ்சுவலே
அடுதோள் முயங்கல் அவை நானுவலே
என்போல் பெரு வீதுப்புறுக என்றும்
ஒருபாற் படாஅ தாகி,
இருபாற் பட்ட இம்மையல் ஊரே” (புறம்: 83)

இப்பாடலில், வீரக்கழல் அணிந்த இளையவன் மீதுற்ற காதலால் தன் கைத்தொடிகள் கழலுகின்றன. இதன் காரணத்தைத் தன் தாய் அறிந்திடுவாளோ என ஒரு பக்கம் அவள் அஞ்சுவதாகவும், இன்னொரு பக்கம் பகையை வெல்லும் அவனுடைய தோளைத் தழுவுதற்கு எண்ணியதாகவும் கூறுகிறாள். எந்நாளும் ஒரு தன்மை உடையதாய் இல்லாமல் இரு தன்மை உடையதாய் மயக்கத்தை உடைய இவ்வூர், தன்னைப் போல பெரும் நடுக்கமுறுவதாகக் கூறுகின்றாள்.

“என்னைக்கு ஊர் இஃது அன்மை யானும்
என்னைக்கு நாடு இஃது அன்மை யானும்
ஆடு ஆடு என்ப ஒரு சாரோரே
ஆடு அன்று என்ப ஒரு சாரோரே
நல்ல பல்லோர் இருநன் மொழியே
அம்சிலம்பு ஒலிப்ப ஓடி எம்இல்
முழா அரைப் போந்தை பொருந்தி நின்று
யான் கண்டனன் அவன் ஆடு ஆகுதலே” (புறம்: 85)

எனும் பாடல், தன் தலைவனாகிய பெருநற்கிள்ளி ஊர் இஃதன்று, நாடும் இஃதன்று அவன் வெற்றிகளைப் பெறுபவன். அவனைக் கண்டளவிலே தன் அணிகலன்கள் நெகிழ்ந்ததாகவும் (புறம்: 83), அவனைக் காணும் பொழுதெல்லாம் தன் நாணத்தை மறந்து அவனைக் கூடக் கருதியதாகவும் அவனை மெய்யுறத் தழுவ முடியாததால் தன் மேனியில் பசலை பாய்ந்ததாகவும் (புறம்: 84), அத்தகைவன் தன்னை ஆண்மையால் வென்றுவிட்டான் எனக் நக்கண்ணையார் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இதில் ‘என்னை’, ‘என்னைக்கு’ என அவனைத் தம் தலைவனாகவே அவர் கட்டுகின்றார்.

மேற்குறிப்பிட்ட இவருடைய மூன்று பாடல்களும் ஒருதலைக் காமமாகக் கருதப்படுகின்றன. இதனைப் 'பெருங்கோழிநாய்கன் மகள் ஒருத்தி, ஒத்த அன்பினால் காமுறாத வழியும் குணச்சிறப்பின்றித் தானே காமுற்றுக் கூறியது இதனின் அடக்குக்' என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்குகின்றார் (தொல். புறம். நச். 28).

“.....என்/ உயவு நோய் அழியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே
முட்டுவேன் கொல்? தாக்குவேன் கொல்?

‘ஆ-ஆ, ஒல்’ எனக் கூவுவேன் கொல்?” (குறுந்: 28)

இப்பாடலில் காதலுற்றுப் பிரிவுத்துயர் தாங்காத பெண்ணொருத்தி, நிம்மதியாக உறங்கும் ஊரைப் பழித்துப் புலம்புவதை ஓளவையார் குறிப்பிடுகின்றார். இதைப் போன்றே பல அகப்பாடல்களில் பெண் தன் காமத்தை வெளிப்படுத்த இயலாது தவிக்கும் நிலையைக் காணலாம். இத்தகைய தன்மையைத்தான், நக்கண்ணையாரின் பாடல்களிலும் காணமுடிகின்றது. ஆனால், அவர் பாடல்கள் பொருந்தாக் காமம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுப் புறநானூற்றில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

நக்கண்ணையாரின் இன்னபிற மூன்று பாடல்கள் நற்றிணை மற்றும் அகநானூற்றுத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். ‘தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி இனி உயிர் வாழமாட்டாள்’ (நற்: 19), ‘தலைவனைச் சேர்ந்த அந்தக் கானலும், அந்தப் பகலும் கனவாய்ப் போனது எனத் தலைவி புலம்புகிறாள்’ (நற்: 87) எனவரும் நற்றிணைப் பாடல்கள் இரண்டிலும் பெண் தன் துயரத்தை வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம். ‘இரவு பொழுதில் தன்னைக் காணும் வேட்கை கொண்ட தலைவன் தனியாக வருவதற்கு அஞ்சவில்லை. அத்தகையவனைப் பிரிந்தால், காதல் நோய் அவளை வருத்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 252). இம்மூன்று பாடல்களும் களவுக் காலத்தில் பெண்ணின் மனவுணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்திருப்பதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பாடல்களைத் தொகுத்தவர்களும், உரை வகுத்தவர்களும் தொல்காப்பியர் மரபைப் பின்பற்றிக் கைக்கிளை, பெருந்திணை என்ற வாய்பாட்டிற்கு முதன்மை கொடுத்திருப்பதை அறியலாம்.

பத்துப்பாட்டில் அமைந்துள்ள ‘நெடுநல்வாடை’ பாடலில் முல்லைத் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள் கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் இடம்பெற்ற ‘வேம்புதலையாத்த நோன்காழ் எஃகம்’ (நெடு: 176) என்ற வரியின் மூலம் இப்பாடலைப் புறத்தில் ஆய்வாளர்கள் சேர்த்தனர். இவ்வரியைத் தவிரப் பாடலில் காணப்படும் அனைத்துக் காட்சிகளும் முல்லை நிலத்தன்மை, பாசறையில் இருக்கும்

தலைவனின் நிலை, தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி நிலை ஆகியன குறித்து விரிவுபடப் பேசுகின்றன. உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கும்பொழுது அகம், புறம் என்ற வாய்பாட்டை முறைப்படுத்தியமை புலனாகவில்லை. ‘அடையாமைமலை வேந்தர்க்கே அன்றிச் சிற்றரசர்களுக்கும் கூறப்படுதலுண்டு, அச்சிற்றரசன், அம்மாலையதன் வேலில் சூட்டியிருக்கலாம். மேலும் பாண்டியன் என்பது பாடலில் வரும் அடிக்குறிப்பினால் தான் பெறப்படுகிறது. இங்குப் பாண்டியனின் இயற்பெயர்ச் சுட்டப்பட்டவில்லை’ எனச் செ. வேங்கடராமன் குறிப்பிடுகின்றார். (1972: 19-21)

1: 3: 2: 2 அகத்தில் புறக்கருத்துகள்

புறப்பாடல்களில் அகச்செய்திகள் இருப்பதைப் போன்றே, அகப்பாடல்களிலும் புறச்செய்திகள் பல விரவிக் காணப்படுகின்றன. அகநூல்களில் மிகுதியான புறச் செய்திகள் அடங்கிய தொகுப்பு ‘அகநானூறு’ ஆகும். இந்நூலின் 400 பாடல்களில் 149 பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் காணப்படுகின்றன. சோழன் கரிகால்வளவனின் மகளான ஆதிமந்தியின் கணவன் ஆட்டனத்தியாவான். இவன் புனல் விளையாட்டில் சிறந்த வீரனாவான். தனது கழல் இசைக்கக் காவிரி வெள்ளத்தில் குதித்துப் புனல் விளையாடினான். அப்போது ஆற்றில் வந்த பெருவெள்ளம் அவனை அடித்துச் சென்றது. அவனைக் காணாது ஆதிமந்தி, காவிரி கரையோரமும், அதனைச் சுற்றியுள்ள பல இடங்களில் தேடி அலைந்ததாகவும் இறுதியில், மருதி என்பவன் மூலம் தன் கணவனுடன் ஆதிமந்தி சேர்ந்தாள் என்ற வரலாற்றுச் செய்தியைப் பரணர் தம் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பாடல்கள் அகநானூற்றுத் தொகுப்பில் (அகம்: 45, 76, 222, 236, 376, 396) இடம்பெற்றுள்ளன.

“மன்னர் குழிஇய விழவி னானாம்
மகளிர் தழிஇய துணங்கை யானாம்
பாண்டும் காணேன் மாண்டக் கோனை
யானுமோர் ஆடுகவ மகனே என்கைக்
கோடர் இலங்குவனை நெகிழ்த்த
பீடுகெழு குரிசிலுமோர் ஆடுகவ மகனே ” (குறு: 31)

இப்பாடலைப் பாடியவர் ஆதிமந்தியாவார். இப்பாடலில் ஆதிமந்தி வீரர்கள் கூடியிருக்கும் விழாக் களத்திற்குச் செல்கிறாள். அங்கு தன் தலைவனை அவள் காணவில்லை. மகளிர் கைக்கோத்தாடும் துணங்கை அரங்கத்திற்குச் செல்கிறாள். அவ்விடத்திலும் அவனை அவள் காணவில்லை. பிற இடங்களுக்கும் சென்றலைகிறாள். அங்கும் அவன் இல்லை என அவள் புலம்புவதாக இப்பாடல் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இக்கருத்துப் புறநானூற்றில் குறிக்கப்பட்ட பேகன் என்பவனின் மனைவியின் துயரோடு ஒத்திருக்கின்றது. ஆதிமந்தியின் பாடலில் பெயர்க்குறிப்பு இடம்பெறவில்லை. பேகன் பற்றிய பாடல்களில் பெயர்க்குறிப்பு இருப்பதால் அப்பாடல்கள் புறத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், உணர்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்பொழுது கணவனைப் பிரிந்த இருபெண்களின் மனநிலை ஒரே தன்மையுடையதாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

மேலும், குறுநில மன்னர்களான அதிகன் 'நசைபிழைப்பு அறியாக் கழல்தொடி அதிகன்' (அகம்.162), அன்னி 'திதியனொடு பொருத அன்னி போல' (அகம். 126) இவன் திதியனுடன் போரிட்டு இறந்துபட்டான். ஆய்எயினன் 'சுடர் மணிப் பெரும்பூண் ஆஅய் கானத்துத்' (அகம். 169), 'கடும்பரிக் குதிரை ஆஅய் எயினன்' (அகம்.148), 'ஆஅய் நல்நாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பில்' (அகம்.98), 'வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்' (அகம்.208) இவன் 'ஞிமிலி' என்னும் மன்னனுடன் போரிட்டுத் தோல்வியுற்றான். எழினி 'சில்பரிக் குதிரை, பல் வேல் எழினி/ கெடல் அருந் துப்பின் விடுதொழில் முடிமார்' (அகம்.105) 'மறம்மிகு தானை, கண்ணன் எழினி' (அகம்.197), ஆதன் எழினி அருநிறத்து' (அகம்.216), 'கல்லா எழினி பல் எறிந்து அழுத்திய/ வன்கண் கதவின் வெண்மணி வாயில்/ மத்தி நாட்டிய கல்கெழு பணித்துறை' (அகம்.211) எனும் அகநானூற்றுப்பாடல் வரியில் யானை வேட்டைக்கு எழினி என்பவன் வாராத காரணத்தால் சினங்கொண்ட சோழமன்னன் அவனைப் பிடித்துவர மத்தி என்பானை ஏவினான். அவனும் படை கொண்டு எழினியுடன் போரிட்டு, முதற்படையிலேயே அவனை அகப்படுத்தி, அவன் பல்லினைப் பிடுங்கி வந்து, வெண்மணி என்னும் ஊரினது வாயிற் கதவில் பதித்தான். அவ்வெற்றிக்கு அடையாளமாக அவ்வூர் நீர்த்துறையில் கல் ஒன்று நாட்டினான் என்பதும் இப்பாடல் கொண்டு அறியலாகும் வரலாற்றுச் செய்தியாகும்.

கடலன் 'மாவண் கடலன் விளங்கில் அன்ன' (அகம்.81), கோசர் என்பவன் அகுதை (அஃதை) என்ற குறுநிலத் தலைவனோடு நட்பு கொண்டிருந்தனர். போரில் அவனுக்குத் துணைபுரிந்து காத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. (அகம்.113), 'பல்வேல் கோசர் இளங்கள் கமழும் நெய்தலம் தெரு' (அகம்.133), 'மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்' (அகம்.251, 69) எனும் வரிகள் மோகூர் மன்னனான பழையன் என்பவன் கோசர்க்குப் பணிய மறுத்ததால் கோசர்க்கு ஆதரவாக மௌரியர்கள் தங்கள் படைகளோடு வந்ததாகக் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

‘திதியன்’ என்பவன் வில்போரில் பேராற்றல் உடையவன். பொதியமலைத் தலைவனாவான். ‘பொதியிற் செல்வன், பொலந்தேர்த் திதியன்’ (அகம்.25), ‘அன்னி குறுக்கைப் பறத்தலை, திதியன்’ (அகம்.45, 145), ‘திதியனொடு பொருத அன்னி போல’ (அகம்.126), ‘ஒளிறுவேற் தானைக் கடுந்தேர்த் திதியன்’ (அகம்.322) ஆகிய பாடல்களில் திதியன் பற்றிய செய்தியை அறியமுடிகின்றது. பெண் கொலைப்புரிந்த ‘நன்னன்’ என்பவனைப் பற்றி அகநானூற்றில் பத்துப் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. ‘சூழி யானைச் சுடர்ப் பூண் நன்னன்’ (அகம்.15) ‘நன்னன், ஏற்றை நறும்பூண் அத்தி’ (அகம்.44), ‘கறைஅடி யானை நன்னன் பாழி’ (அகம்.142), ‘பாரத்துத் தலைவன், ஆர நன்னன்’ (அகம்.152), ‘இன்களிநறவின் இயல்தேர் நன்னன்’ (அகம்.173), ‘பொலம்பூண் நன்னன் பொருதுகளத்த ஒழிய’ (அகம்.199) ஆகிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பண்ணன் ‘பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை’ (அகம்.54), ‘கழற்கால் பண்ணன்’ (அகம்.177). ஞிமிலி ‘அடுபோர் மிஞிலி செருவேல் கடைஇ’ (அகம்.181) குறுநில மன்னன் ஆ அய் எயினனை வீழ்த்தியவன். இக்குறுநிலமன்னர்களில் அன்னிமிஞிலி, அன்னி, கோசர், திதியன் ஆகியோர் தொடர்புடையவர்களாகப் பரணர் பாடல்களின் (அகம்.196, 262) வழி அறியமுடிகின்றது.

சங்க அகப்பாடல்களில் சேர, சோழ, பாண்டிய வேந்தர்களின் ‘குடிப்பெயர்’களைச் சில இடங்களில் காணமுடிகின்றன. பல பாடல்களில் மூவேந்தர்களின் சிறப்பைக் குறிக்கும்வகையில் இவர்களுடைய போர்கள், வெற்றி நிகழ்வுகள் அகப்பாடல்களில் உவமைகளாக இடம்பெற்றுள்ளன. சேரன் குட்டுவன் ‘விசிபிணி முழுவின் குட்டுவன் காப்ப’ (அகம்.91), ‘களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்’ (அகம்.199), ‘கோதை சேரன்’ (அகம். 263, 11), பெருஞ்சேற்று உதியஞ்சேரலாதன் ‘நாடுகண் அகற்றிய உதியஞ்சேரல்’ (அகம்.65), ‘வலம்படு முரசிற் சேரலாதன்’ (அகம்.127, 347), பொறையன் ‘களிறுகெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி’ (அகம்.62), வானவன் ‘வில்கெழு தடக்கை வெல்போர் வானவன்’ (அகம்.159) ஆகிய பாடல்வரிகளில் சேரமன்னர்களுடைய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

சோழமன்னர்களில் கிள்ளி (அகம்: 205), தித்தன் ‘சிணம் கெழுதானை, தித்தன் வெளியன்’ (அகம்.152), ‘நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தை’ (அகம்.122, 226), அதியமானஞ்சி (அகம்:352) சோழரின் படைத்தலைவன் பழையன் என்பவன் பெரும்போரில் அறுவர் கூடி வந்து போரிட்டுக் கொல்ல அதற்குப் பழி தீர்க்க சோழன் கழுமலப் போரில் சேரனை வென்றான் (அகம்:44) எனும் செய்தியை அறியமுடிகின்றது.

கரிகாற்சோழன் குறித்து ஐந்து பாடல்கள் காணப்படுகின்றன (அகம்: 55, 125, 141, 246, 376) எனும் பாடல்களில், கரிகாலன் வெண்ணி என்னும் ஊரில் சேரலாதன் என்னும் சேரமன்னனுடன் போர் செய்தான். இதில் சேரன் தோற்றான். அவன் வடக்கு நோக்கி உண்ணா நோன்போடிருந்து உயிர் நீத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்:55). கரிகாலன் வடநாட்டு மன்னர்களை வென்று இமயமலையிலும் தன் சின்னமாகிய புலியினைப் பொறித்து வைத்தவன். காடு கெடுத்து நாடாக்கிக் குளத்தொட்டுக் காவிரிக்குக் கரையெடுத்துப் பெரும்புகழ் பெற்றவன் ஆவான். அம்மன்னன் வெண்ணிப் போர்க்களத்தில் பதினொரு வேளிர் என்னும் குறுநில மன்னரையும் சேரனையும் பாண்டியனையும் ஒருசேர வென்று வாகை சூடினான் (அகம்:246) ஆகிய வரலாற்றுக் குறிப்பு அகநானூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

பகம்பூண் பாண்டியன் 'வில்கெழு தானைப் பகம்பூண் பாண்டியன்' (அகம்:162) 'பாண்டியன்வழுதி' (அகம்:1312, 315), பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் 'கொய் சுவல் புரவிக் கொடித் தேர்ச் செழியன்' (அகம்: 36, 57), 'ஒளிறு வாட் தானைக் கொற்றச் செழியன்' (அகம்: 46), 'இழைஅணி நெடுந் தேர்க் கைவண் செழியன்' (அகம்: 47), 'திண்தேர்ச் செழியன் பொருப்பில்' (அகம்: 137), 'கால்இயல் நெடுந்தேர்க் கைவண் செழியன்' (அகம்: 175), நெடுநல் யானை அடுபோர்ச் செழியன்' (அகம்: 149) இப்பாடலில் சேர மன்னர்க்குரிய சுள்ளி என்னும் பெரிய யாற்றின் வழியாக, யவனர்களிடம் இருந்து பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்டு அதற்குப் பண்டமாற்றாக மிளகுப் பொதிகளைக் கொடுப்பர். அத்தகைய வளம் பொருந்திய முசிறி என்னும் பட்டினத்தைச் செழியன் போரிட்டு வாகை சூடினான் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

“ தம்மோ ரோனே நன்னுதல் பாமே
கடிமதிற் கதவம் பாய்தலின் தொடி பீவந்து
நுதிமுகம் மழுகிய மண்ணை வெண்கோட்டு
சிறுகண் பானை நெடுநா ஒண்மணி
கழிப்பிணிக் கறைத்தோல் பொழிகளை யுதைப்பத்
தழங்குகூரல் முரசுமொடு முழங்கும் பாமத்துக்
கழித்துறை செழிபா வானாடை யெறுழ்த்தோன்
இரவுத் துயில் மடிந்த தானை
உரவுச்சின வேந்தன் பாசறை பேமே” . (அகம்: 24)

எனும் பாடலில் ஒன்பது அடிகளில் கடும்போர் குறித்த செய்திகள் மற்றும் பாசறையிருப்பு ஆகிய குறிப்புகளைத் தெளிவுபட ஆவூர்மூலங்கிழார் கூறியுள்ளார். இப்பாடல் புறப்பாடலைப் போல் அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

அகநானூற்றுப் பாடல்களின் மூலம் அதிகன், அன்னி, ஆய், எயினன், எழினி, கரிகாலன், ஞிமிலி, திதியன், நன்னன், பசும்பூட் பாண்டியன், சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் ஆகியோர் தொடர்புடைய பல செய்திகள் விரவி வருவதைக் காணலாம். பரணர் பாடல்களில் மட்டும் 31 இடங்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வரலாற்றை அதிகளவில் உவமையாகக் கையாண்ட புலவர் பரணர் ஆவார்.

இதைப்போன்றே நற்றிணை மற்றும் குறுந்தொகையிலும் வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். இது பற்றிக் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுவதாவது:

‘நற்றிணையில் 58 இடங்களில் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இதில் ஊர்ப்பெயர்களான தொண்டி, மாந்தை, கிடங்கில், சாயக்காடு, நெடுந்தெரு, ஆர்க்காடு, கூடல், பொறையாறு, கழுமலம், உறந்தை, மருங்கூர்ப்பட்டினம், இருப்பை, பாரம், குன்றூர், கழாஅர், முள்ளூர், ஊனூர், குடந்தை ஆகிய ஊர்ப்பெயர்களே உவமைகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குறுந்தொகையில் 28 பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் உள்ளன. பெருவேந்தர்களினும் குறுநில மன்னர்களே மிகுதியாக இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளனர். ஐங்குறுநூற்றில் தேனூர், ஆமூர், இருப்பை, கழார், தொண்டி, ஆகிய ஊர்கள் உவமைகளாகக் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம். (1986: 256)

பத்துப்பாட்டில் அடங்கியுள்ள அகப்பாடல்களான முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய நான்கு நெடும் பாடல்களிலும் போர் வருணனைகள், நகர் வருணனைகள், இயற்கை வருணனைகள் ஆகியனவும் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். பட்டினப்பாலையில் முழுவதும் கரிகால்பெருவளத்தானின் சிறப்பை உருத்திரங்கண்ணன் பாடுவதாக அமைந்துள்ளது. இதில் சோழனின் வீரம், போர்த்திறம், கொடை, நாட்டின் வருணனை, அந்நாட்டில் விளைகின்ற பொருட்கள், கடல்வழி வாணிபம் ஆகியவை தெளிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இது அகவிலக்கியம் எனக் கருதுவதற்குச் சில வரிகளே அமைந்துள்ளன.

“முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்

வார்ப்புருங் கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய

வாரேன் வாழிய நெஞ்சே’ (பட்: 218 - 220)

“வேலினும் வெய்ய காமவன்

கோலினும் தண்ணிய தடமென் தோளே” (பட்: 300 - 301)

என்ற வரிகளில் மட்டுமே அகப்பாடலுக்குரிய தன்மை காணப்படுகின்றது. தலைவன் பொருள் தேடும்பொருட்டு, தன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லமாட்டேன் எனக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் ஏனைய வரிகள் அனைத்திலும் புறத் தொடர்புடைய செய்திகள் விரவியிருப்பதைக் காணலாம்.

இதன்வழிப் புறப்பாடல்களில் அறியமுடியாத பல வரலாற்றுத் தரவுகளை அகப்பாடல்களின்வழி அறியமுடிகின்றன.)

1:4:0 சங்கப் பாடல்களில் அகம்

சங்கப்பாடல்களில் காதலன், காதலி, தலைவன், தலைவி ஆகிய சொற்கள் பயின்றுவருவதைக் காணலாம். இச்சொற்கள் அனைத்தும் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் உறவுநிலையைக் குறிக்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களின் உறவு நிலையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் 'காதல்', 'காமம்' ஆகிய சொற்களைப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். மனிதனின் அகவுணர்வை வெளிப்படுத்தும் வகையில் புலவர்கள் இத்தகைய சொற்களைக் (காதல், காமம்— பார்க்க: பின்னிணைப்பு: 1) கையாண்டிருப்பது குறிக்கத்தக்கது. ஆனால், இவ்விரு சொற்களுக்கு இடையே சிறு வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் 'காதல்' என்ற சொல் 89 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. ஆண், பெண் இருபாலரின் உறவுநிலையைக் குறிக்கும் வகையிலும் அன்பு, நட்பு (கேண்மை) ஆகிய பொருள் நிலையிலும் இச்சொல் பயின்று வந்துள்ளது. 'நீனையின்/ பாதனின் பீரிகோ? - மடந்தை/ காதல் தானம் கடலினும் பெரிதே' (நற்: 166) எனும் பாடலில், காதலன் தன் காதலியிடம் கொண்ட காதலைக் குறிப்பிடுகையில் கடலினும் பெரியது எனக் கூறுவதைக் காணலாம். 'காதலியின் ஆரம் தாங்கிய மாப்பிடத்தே ஆராக் காதலுடன் காதலன் தார் குழைய முயங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது' (அகம்: 75, 206). காதலன் கூறிச்சென்ற பருவம் கழிந்ததாகக் கூறிக் காதலி வருத்தம் கொள்கிறாள் (நற்: 218). காதலன் இன்பத்துடன் காதலியின் மேனியைக் காதல் உள்ளத்தோடு முயங்குதலின்றிச் சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்:399). இளவேனிற் காலம் வந்தது. ஆனால் நம் காதலன் மட்டும் வரவில்லை எனக் காதலி ஏங்குவதாகக் கலித்தொனையில் பாடல் அமைந்துள்ளது (கலி: 36). மேற்கூறிய பதிவுகளில் எல்லாம் 'காதல்' என்ற சொல் ஆண், பெண் இருவரின் உறவு நிலையைக் குறிப்பதாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

'பொருளைக் காதலர் காதல்' (அகம்: 53) எனவும் தலைவன் மறத்தற்கரிய காதலுடைய தலைவி இறந்துபடும்படி பொருள்வயிற் பிரியக் கருதியதாகக்

கூறப்படுகின்றது (கலி: 2) . ‘பூர்வு அமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தரும் என/ பூர்வு எண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்ற நம் காதலர்/வருவர் கொல்....’(கலி :11) எனும் வரிகளில், காதலன் பொருள் மீது காதல் கொண்டவனாகக் காட்டப்படுகின்றான். தலைவி மீது தாய் கண்ணினும் மிகவும் காதலுடையவள் (அகம்: 12). ‘தலைவி நல்ல மலை நாடனின் காதல் மகளாவாள்’ (நற்: 44), ‘தலைவி குன்றக் குறவனின் காதல் மடமகளாவாள்’ (ஐங்: 256, 258,260) என்பதில் பெற்றோர்கள் குழந்தைகள் மீது கொண்ட அன்பைக் குறிக்கும் வகையில் காதல் என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது.

மேலும், புலவர்கள் மன்னர்கள் மீது காதல் கொண்டதாகவும் மன்னர்கள் புலவர்கள் மீது காதல் கொண்டதாகவும் பல பாடல்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

“திண்தேர் அண்ணல் நிற்பாராட்டி
காதல் பெருமையின் கனவிலும் அரற்றும் என்
காமர் நெஞ்சம் ஏமாந்து உவப்ப” (புறம்: 198)

எனும் புறநானூற்று வரிகளில் ‘பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன்’ இடத்துக் காதல் கொண்ட ‘பேரிசாத்தனார்’ கனவிலும் அவன் புகழைப் பாடுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன்வழி அப்புலவன் பாண்டியன் மீது கொண்ட அன்பைக் ‘காமர் நெஞ்சம் ஏமாந்து உவப்ப’ எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“தன்பெயர் கிளக்கும் காலை ‘என் பெயர்
பேதைச் சோழன்’ என்றும், சிறந்த
காதற் கிழமையும் உடையன்” (புறம்: 216)

இப்பாடலில், பிசிராந்தையர் கோப்பெருஞ்சோழன்மீது கொண்ட காதல் வெளிப்படுத்தும்வகையில் தன் பெயரைப் ‘பேதைச்சோழன்’ என்றே குறிப்பதை அறியலாம்.

மேற்கண்ட பாடல்களில் நட்பைக் குறிப்பதற்குக் காதல் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். காதல் என்ற சொல் அன்பு, நட்பு எனப் பல நிலைகளில் பொருள் தருவதை நம்மால் உணரமுடிகின்றது. ஆனால், ‘காமம்’ என்பது பருவம் வாய்ந்த ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் உறவுநிலையை மட்டும் குறிப்பதாகச் சங்கப் பாடல்களில் அமைந்துள்ளது.

“சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு, இவன்
உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே” (குறு: 18)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலில், பெண் தன் உயிரைவிடக் காமத்தைப் பெரியளவில் பேசுவதைக் காணலாம். காமத்தை நன்மை என்று உணராதவர் அறிவில்லாதவர் என நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார் (குறுந்: 78). காமம் பெரிதாகவும் அதனால் தேய்ந்த உயிர் சிறிதாகவும் இருப்பதினால் நாணைத் தன்னிடம் நிறுத்துதல்

பெண்ணுக்கு அரியதாகக் கூறப்படுகின்றது (கலி: 137). காதலனின் பிரிவினை ஆற்றாதவள் தன்காதலனை நினைத்தால் உள்ளம் வேகுவதாகவும், அவனை நினைக்காமலும் இருக்க முடிவதில்லை எனவும் அவன் மீதுகொண்ட காமம் தன்னை வருத்தி வானளவு பெருகிவிட்டதாகவும் கூறுகிறாள் (குறுந்: 102). ‘காமம் தாங்குமதி - என்போர்’ (குறு: 290). இப்பாடலில் காமத்தைப் பிறருக்குத் தெரியாத வகையில் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என வற்புறுத்துவோர், அக்காமத்தின் தன்மையையும் அதன் வலிமையையும் முழுமையாக அறிந்தவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள் எனத் தன் காமத்தின் வலியினைப் பெண்ணொருத்திக் கூறுகிறாள். ‘காமமாகிய தீ, நீரில் புகுந்தாலும் அந்த நீர் சுடும். அத்தகைய காமத்தைப் பெற்றவள், அதனை நினைத்துப் புலம்புவதாகக் கூறப்படுகின்றது’ (கலி: 144).

“காமம் காமம் என்ப, காமம்
அணங்கும் பீணியும் அன்றே; நுணங்கிக்
கடுத்தலாம் தணிதலாம் இன்றே; பாணை
குளகு மென்று ஆன்மதம் போலப்
பாணியும் உடைத்து அது காணுநர்ப் பெறினே” (குறு: 136)

இப்பாடலில், காமம், காமம் என்று உலகினர் அதனைக் குறை கூறுவர். அக்காமம் புதிதாகத் தோன்றுவோர்க்கு வருத்தமுண்டாக்கும் நோயும் அன்று. அக்காமம் மிகுவதும், குறைவதும் இல்லை. அக்காமம் தோன்றுதற்குக் காரணமானவரைக் காண்பெற்றால் மட்டுமே அது வெளிப்படும் தன்மையுடையதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் காண்போர் அனைவரின்மீதும் காமம் வெளிப்படுவதில்லை எனக் குறிப்பது கவனித்தக்கதாகும். காமத்தைக் குறைகூறுபவர் அதன் இன்பத்தை அறியாதவர் எனக் கூறுவதைக் காணலாம்.

காமம் வருத்தமுறும் நோய் அன்று. அக்காமத்தை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் புதுமையான இன்பத்தை அடைவது போல் உணர்வு ஏற்படும். ஆதலால், ‘காமத்தைப் பழிக்காதீர்’ (குறு: 204) என்றும், ‘..... உலகத்துப் பண்பே / ..... அனைப்பெருங்காமம் (குறு: 99) எனவரும் குறுந்தொகைப் பாடல்வரிகளில், உலகத்தில் உள்ள உயிரினங்கள் அனைத்திற்கும் காமமே முதன்மையானது என்பதை விளக்குகின்றது. ‘அரிதே காமம் குறுகல் ஓம்புமின் அறிவுடையீரே’ (குறு: 206) இவ்வரியில், அறிவுடையவர்கள் காமத்தைப் பழிக்காமல், அக்காமத்தைப் போற்றுங்கள் என்கின்றது. ‘காதலனின் மார்பை அணைத்துப் பெற்ற இன்ப நினைவுகள் என் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றுள்ளன. இத்தகைய இன்பத்திற்குத் துன்பம் சேரும்வகையில் அன்னையின் காவல் அமைந்தது. இந்நிலையில் காதலன் வாராமையால் அளவுக்கு மிஞ்சிய காமம்

என்னைத் துயரத்தில் ஆழ்த்தியது மட்டுமல்லாது என் உடலையும் மெலியச் செய்தது’ எனக் காமம் கொண்ட பெண்ணொருத்தி வருந்தியதாக அகநானூற்றுப்பாடல் அமைந்துள்ளது (அகம்: 332).

“நோய் அலைக் கலங்கிய மதன்அழி பொழுதில்
காமம் செப்பல் ஆண்மகற்கு அமையும்
பானே பெண்மை தட்ப நுண்ணிதின் தாங்கி ” (நற்: 94)

இவ்வரிகள், காமம் மிகும்பொழுது, அது நோயாக மாறுகின்றது. இக்காமத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும் முடியாது, பிறரிடம் வெளிப்படையாக எடுத்துரைக்கவும் முடியாது. இதனால் இந்நோய் தன் மனத்தை அழுத்தி, தன் உடலைக் குலைக்கிறது எனப் பெண்ணொருத்தி புலம்புவதாக அமைந்துள்ளது. இதனால், ஆண்மகன் காமத்தைப் பிறரிடம் சொல்லுதல் இயல்பு. ஆனால் பெண்ணுக்கு அவ்வுரிமை இல்லை என்பது வெளிப்படுகின்றது.

“கைவளை நெகிழ்தலும் மெய்ப்சப்பு ஊர்தலும்,
மைபடு சிலம்பின் ஐவனம் வீத்தி
அருவியின் வீவைக்கும் நாடனொடு
மருவேன் - தோழி அது காமமோ பொரிதே ” (குறு: 371)

எனும் பாடலில், பெண்ணொருத்தி தன்காமத்தைப் பிறரிடம் வெளிப்படுத்தாது இருக்க முடிவதில்லை என்கிறாள். அவள் ஆற்றியிருந்தாலும் அவள் மேனியில் ஏற்படும் பசப்பு, வளை நெகிழ்தல் ஆகியன காமம் கொண்டவள் எனப் பிறரிடம் காட்டிக் கொடுப்பதாகக் கூறுகிறாள். இதில் வளைநெகிழ்தல், மெய்ப்சப்பூர்தல் மூலம் காமம் வெளிப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“இவமையில் சிறந்தது வளமையும் இல்லை
இவமை கழிந்த பின்னர் வளமை
காமம் தருதலும் இன்றே அதனால்
நில்லாப் பொருட் பிணிச் சேறி

வல்லே - நெஞ்சம் - வாய்க்க நின் வீனையே ” (நற்: 126)

எனவரும் வரிகளில், காமம் இளமைக்காலத்தில் வருவதே சிறந்தது எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. இளமைப் பருவம், சிறந்த வளமை வாய்ந்த பருவமாகும். இவ்விளமைக் காலம் கழிந்த பிறகு, வளமையான காமம் யாருக்கும் வருவதும் இல்லை எனச்சுட்டுவதைக் காணலாம். எனவே பொருள்கருதி இளமைக் காலத்தை வீண்செய்வது தவறுபென அறிவறுத்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

தலைவன் பொருள் கருதித் தலைவியை விட்டுப்பிரிவான் எனில், அவன் வரும்வரை இருவரின் இளமையும் காமமும் கையிடத்து இல்லாது போகும். எனவே இளமைக்காலமே காமத்திற்குரிய காலம் என்று கூறப்படுகின்றது (கலி: 12) .

“காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்
ஊர்துஞ்சு யாமமும் வீடியலும் என்றிப்
பொழுதிடை தெரியின் பொய்யே காமம்” (குறுந்: 32)

எனும் வரிகள் மூலம், காதல் வயப்பட்ட ஆண்மகன் காலவுணர்வு அறியாதவனாக இருக்கிறான் என்பதும், காமம் கொண்டவர்கள் காலப்பொழுதுகளைத் தெளிவாக அறிவார்கள் எனில் அவர்கள் காமம் பொய்யானது என்பதும் தெரியவருகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்கள் அனைத்திலும் ‘காமம்’ என்ற சொல் பதிவாகியிருக்கும் இடங்களை நோக்கினால் அங்கு ஆண், பெண் இருபாலரின் உறவுநிலையைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் கையாளப்பட்டிருப்பதை அறியலாம். ஆனால், சில பாடல்களில் காதல், காமம் ஆகிய சொற்கள் இரண்டும் இணைந்து வருவதைக் காணலாம்.

“மாமலை நாடனொடு மறுஇன்று ஆகிய
காமம் கலந்த காதல் உண்டு எனின்
நன்றமன் அதுநீ நாடாய், கூறுதி” (அகம்: 268)

என்ற பாடலில் காமம் கலந்த காதல் உண்டெனின் அதுமிகவும் நன்று எனக் கூறுவதைக் காணலாம்.

“என் நெஞ்சம் ஏவல் செயின்?
நெஞ்சு ஏவல் செய்யாத என நின்றாய்க்கு, எஞ்சிய
காதல் கொள் காமம் கலக்குற ஏதிலார்” (கலி: 113)

எனும் கலித்தொகை வரிகளில், காதல் கொண்ட காமம் கலங்குவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் ஆண், பெண் இருவரின் கூடல் நிலை விளக்கப்படுகின்றது.

“காதற் காமம் காமத்துச் சிறந்தது
வீரூப்போ ரொத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி” (பரி: 9)

எனவரும் பரிபாடல் வரிகள், காமத்தில் சிறந்தது காதற் காமம் என்றும், இக்காமம் ஆண், பெண் இருபாலரும் அன்பொத்துத் தாமே மெய்யுற்றுப்புணரும் புணர்ச்சியே காமம் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது.

இப்பதிவுகளின் வழிக் காதலினால் ஏற்படும் காமவுணர்வு சிறந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இக்காம உணர்வினை மெய்யுறு புணர்ச்சி எனக் குறிப்பதினால் இங்கு ஆண், பெண் இருபாலரின் புணர்வினை மையமாகக் கொண்டு குறிப்பதைக் காணலாம். இக்காமம் குறித்த செய்தியை வ. சுப. மாணிக்கனார் குறிப்பதாவது:

‘காமம்’ என்னும் சொல்லுக்கு மெய்யுணர்ச்சி என்பது பொருள்.
‘மெய்யில் தீரா மேவரு காமம்’ (அகம்: 28) என்பார் கபிலர். இச்சொல்
பண்டு நற்பொருளில் பயின்றுது. ‘பாலுறவைக் காமக்கூட்டம்’ (1037)
என்றும், காதலனைக் ‘காமக் கிழவன்’ (1058) என்றும் கூறுவர்

தொல்காப்பியர். திருக்குறள் மூன்றாவது இயல் காமத்துப்பால் என வழங்கப்பெறும். மலரீனும் மெல்லியது காமம், காமம் கூடியார் பெற்ற பயன், காமத்துக் காழில் கனி, கள்ளினும் காமம் இனிது எனப் பல குறள்களில் காமச் சொல் பயின்று வருகின்றது. மன்மதனைக் காமக்கடவுள் என்று மொழிவர் இவங்கோ. காமம் என்பது பருவவுணர்ச்சி, மெல்லிய உடலுணர்ச்சி, இவ்வுணர்ச்சி பெருகி வளருங் காலம் இவமை எனவும், குறைந்து அது சிறுகுங்காலம் முதுமை எனவும் படும். ஆதலின் குறைவு தொடங்குவதற்கு முன்னுள்ள இவமையில், பாலின்பம் துய்ப்பதைக் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும். தமிழ்த்திணை எனத்தகும் அகத்திணைக்கு வெறும் உள்வக்காதலும் பொருளன்று, வெறும் மெய்க்காமமும் பொருளன்று. உன்னம் இயைந்த உடலுறவும், உடல் இயைந்த உள்வவுறவும், சுருங்கக்கூறின் உயிர்மெய்ப் புணர்ச்சியே அதன் பாடுபொருளாம்' (2007: 370-371) என்றும்,

'காமவுணர்வும் காதலும் தனிஇயல்பினவாயினும், ஒன்றினை ஒன்று சார்ந்து நிற்பன. தம்முள் துணையாவன. முற்றிய பருவச் செம்மை அடைந்த மக்களிடத்துத் தான் பாலுணர்ச்சியும் காதல் நோக்கமும் மிக இணைந்து நிற்கின்றன எனப் பாலுறவியல் நூலாசிரியர் ஆகவால் சார்ச்சு குறிப்பிடுவதாகக் கூறுகிறார் (2007: 187)

இதன்வழிக் காமம் என்பது ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் மெய்யுணர்ச்சி எனக் கூறப்படுவது 'பாலுணர்ச்சி'யைக் குறிப்பது என்பது தெளிவுபடுகின்றது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

"எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தானமர்ந்து வருஉம் மேவற் றாகும்" (தொல். 1169)

எனும் நூற்பாவில், இன்பம் என்பது எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவானது. உள்ளத்தோடு பொருந்திவரும் உணர்வினைத் தான் விரும்பிய பொருள்களின் நுகர்ச்சியே இன்பமாகக் கொள்ளப்படுவதால் 'தான் அமர்ந்து வருஉ மேற்று' எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தொல்காப்பியருடைய கருத்தை உளவியல் தந்தை எனப் போற்றப்படும் சிக்மெண்ட் ஃபிராய்டு அவர்கள் தம் நூலில் மனிதனின் செயல்பாடுகள் அனைத்திற்கும் பாலுணர்வே முதன்மையானது எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். இவர் உளவியல் ஆய்வில் எல்லா உயிரினத்திற்கும் அடிப்படையானது பாலுணர்ச்சி என்பதைக் கண்டறிந்தார். பாலுணர்ச்சியை வெறுமனே உணர்ச்சியாகப் பார்க்காமல் உள்ளுணர்ச்சியாக ஃப்ராய்ட் பார்க்கின்றார். உயிர்ப்பின் அடிப்படைக்

கூறுகளாக இயற்கை வழங்கும் உள்ளுணர்ச்சிகள் அனைத்து உயிரினங்களிலும் பொதிந்திருப்பதாக ஃபிராய்டு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘உளவியலுக்குப் (genetic psychology) பாலுணர்ச்சி மையக் கருவியாக அமைந்தது. மற்ற உயிரியத் தேவைகளைப் போல (தாகம், பசி) பாலுணர்ச்சியும் முக்கியமானதாகும். இவ்வுணர்ச்சி இல்லையேல் இனவிருத்தி இல்லை. பசி, தாகம் போன்றவை இல்லையேல் இனவளர்ச்சி இல்லை. எனவே ஒவ்வொரு உயிரினத்திற்கும் உயிரியத் தேவைகள் முக்கியமானவையாகும். அவற்றில் பாலுணர்ச்சியின் தன்மைகள் அடிப்படையானது’ என ஃப்ராய்ட் குறிப்பிடுகிறார். (2005: 149)

எனும் மேற்கோளில், பாலுணர்ச்சி என்பது இனவிருத்திக்கு அடிப்படையானது என்பதை உளவியல் ரீதியாக ஃப்ராய்டு குறிப்பிடுகின்றார். மனிதனின் இனவிருத்தி/இனவிழைவுக்கு அடிப்படையாக அமைவது பாலுணர்ச்சியே ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் பேசப்படும் காதல், காமம் ஆகிய சொற்களில் பொதிந்திருக்கும் உணர்வுகள் எல்லாம் ஆண், பெண் உறவின் (புணர்வின்) பின்புலமாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இதனைச் சுப்பிரமணிய அய்யர் கூறுவதாவது,

‘எல்லா ஆண்களும் பெண்களும் அவரவர் பருவ காலத்தில் இணைவிழைச்சால் ஏற்படும் இன்பத்தை நுகர்ந்தே, அதன் பயனாக மனித குலத்தைப் பெருக்கி வந்திருக்கிறார்கள். தவிரவும், இந்த இன்பத்தின் நானாவிதமான தன்மைகளைக் கவிதையில் வரைவதே அகப்பொருள் பாடல்களின் பெருநோக்கமாய் இருந்திருக்கிறது. இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் முறையில் பண்டைக்காலத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பாடியிருக்கும் பாடல்களே தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கியத்தின் தனிச்சிறப்பு (1959:17).

எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். இவர் கருத்துப்படி, இணைவிழைச்சால் ஏற்படும் இன்பத்தையும் அதன் ஊடாகப் பெறப்படும் மனித இனப்பெருக்கத்தையும் அகப்பாடல்கள் வலியுறுத்துவதாகச் சுட்டுகின்றார். இவ்வித தன்மை கொண்ட காதல் பாடல்களையே அக்காலப் புலவர்கள் பெரிதும் பாடியிருப்பதைக் காணலாம். சங்கப் பாடல்களை இலக்கண விதிகளுக்கு உட்படுத்தாமல், உணர்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பயின்றால் அதன் முழுமையான பொருளை அறிந்துகொள்ள இயலும். அவ்வகையில், சங்ககால மக்கள் பாலுணர்ச்சியை (அகம்) எவ்வகையில் எல்லாம் வெளிப்படுத்தினர் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வு அமைகின்றது.

தொகுப்புரை

- அகம் என்ற சொல் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் மனதில் அல்லது உள்ளத்தில் எழுகின்ற காதல் உணர்வு மற்றும் அவ்வுணர்வு தொடர்பாக நிகழ்கின்ற செயல்பாடுகள் அனைத்தையும் சுட்டுகின்றது.
- அகவுணர்வினைப் போகநுகர்ச்சி, புணர்ச்சிக் காலத்தில் எழுகின்ற பேரின்பம், காதல் உணர்வு, உள்ளத்துப்புணர்ச்சி என்றெல்லாம் உரையாசிரியர்கள் மற்றும் ஆய்வாளர்கள் விளக்கம் அளிப்பதைக் காணலாம்.
- தொல்காப்பியத்தில் 'திணை' என்ற சொல் நிலத்தினையும் அந்நிலத்தில் வாழுகின்ற மக்களின் ஒழுக்கத்தையும் குறிக்கும்வகையில் இருபொருண்மை நிலையில் பயின்று வருவதைக் காணலாம். மேலும் உயர்திணை, அஃறிணை, திணைமயக்கம், திணைப்பெயர் எனப் பலநிலைகளில் இச்சொல்லைத் தொல்காப்பியர் கையாண்டிருப்பதை அறியலாம்.
- சங்க இலக்கியத்தில் 'திணை' என்ற சொல் குடி (குலம்), ஒழுக்கம், இனம், நிலம் (இடம், பூமி), இல்லம், திண்ணை ஆகிய பொருட்களில் 18 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.
- சங்க இலக்கியத்தில் திணை என்ற சொல் மிகக்குறைந்த அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பினும் இச்சொல்லை இலக்கண நூலாசிரியர்கள் அகம், புறம் ஆகிய சொற்களுடன் சேர்த்துப் பொருள் கொண்டதற்கான காரணத்தை அறிய இயலவில்லை. ஆனால், திணை என்ற சொல்லை ஒரு வாய்பாடாகக் கையாண்டிருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகின்றது. அகம், புறம் என்பதற்கான முழுமையான பொருளை உரையாசிரியர்கள் விளக்கவில்லை என்பது தெளிவுபடுகின்றது.
- சங்கப் பாடல்களை, அகம், புறம் எனப் பகுப்பதற்கு அடிப்படையான காரணத்தை நோக்கும்பொழுது, மரபு ரீதியான கருத்தை உரையாசிரியர்கள் முன்வைக்கின்றனர். அதுதான் பெயர் சொல்லாத மரபாகும்.
- அகப்பாடல்கள் எனப் பகுப்பதற்குப் பெயர் சுட்டா மரபு மட்டுமின்றி, முதல், கரு, உரிப்பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட தன்மையும் காரணமாகும். சங்க காலப் புலவர்கள் தங்கள் படைப்பினைக் கைக்கொண்ட விதத்திலும் அதனைப் பதிவு செய்த முறையிலும் இவ்வித உத்தியினைப் பயன்படுத்திருப்பதைப்

பாடல்களின் வழி அறியலாம். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1862 பாடல்கள் அகப்பாடல்களாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சங்கப் பாடல்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு அகப்பாடல்களாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

- சங்கப்பாடல்கள் தொகுப்பு நூல்களாக அமைந்திருப்பினும், இத்தொகுப்பில் அடிவரையறை, திணை அமைப்பு, கூற்று நிலை ஆகியவற்றில் சில முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இதற்கு பாடல்கள் எழுதப்பட்ட காலமும் பின்னர், அவை தொகுக்கப்பட்ட காலமும் வேறாக இருப்பதே காரணமாகும்.
- அகப்பாடல்களில் முதல் மற்றும் கருப்பொருட்களைவிட, உரிப்பொருளுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தினை உணரலாம்.
- உரிப்பொருள்களை நோக்கும்பொழுது, குறிஞ்சித் திணையில் மட்டுமே ஆண், பெண் கூடுவதற்கான தன்மை கூறப்படுகின்றது. ஏனைய நான்கு திணையின் உரிப்பொருள்கள் 'பிரிவை' மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.
- பிரிவுக்காலப் பாடல்கள்தான் ஆண், பெண் இருபாலார் தாங்கள் கூடி மகிழ்ந்த காலத்தை நினைப்பதற்கு ஒரு தளமாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். மேலும் அத்தகைய பாடல்களில் உணர்ச்சிகள் மிகுந்திருப்பதை அறியலாம்.
- சங்கப் பாடல்களில், புலவர்களில் பலர், அவரவர் வாழ்ந்த சூழ்நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு திணை, துறை மற்றும் அந்நிலத்தில் சிறப்பான நிகழ்வுகளைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதில் வல்லவர்களாக இருந்த நிலையைக் காணமுடிகின்றது.
- பிரிவுக்காலப் பாடல்களில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தார் வருந்தித் தவித்த நிலையைக் காணலாம். பெண்டிர், ஆடவரைப் பிரிந்ததினால் தங்கள் உடல் நலன்களை இழந்த நிலையினைப் பல பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.
- சங்க அகப்பாடல்களின் பாடுபொருள் என்பது காதல் உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவ்வுணர்வை வெளிப்படுத்துவதற்கு முதல், கரு, உரிப்பொருள்களைப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். இவ்விதத்தன்மை அகப்பாடல்களுக்கு மட்டும் உரியது என இலக்கணமரபுவரையறை செய்யுள்ளது. ஆனால் புறப்பாடல்களிலும் முதல், கருப்பொருள் வருணனை மற்றும் உரிப்பொருளின் தன்மை ஆகியன குறித்த செய்திகளை அறியமுடிகின்றது.

- உரிப்பொருளின் தன்மை கொண்ட உணர்வுமிக்க பாடல்கள் சில புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. பெயர்க் குறிப்பு இடம்பெற்ற ஒரே காரணத்தினால், அவ்வுணர்வுடைய பாடல்கள் புறத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இப்பின்புலத்தில் பேகன் மனைவியின் நிலை, நக்கண்ணையார், ஆதிமந்தி ஆகியோர் பாடல்கள் தெளிவுபட எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- அகநானூற்றுப் பாடல்களில் அதிகன், அன்னி, ஆய், எயினன், எழினி, கரிகாலன், ஞிமிலி, திதியன், நன்னன், பகம்பூட் பாண்டியன், சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் ஆகியோர் தொடர்புடைய பலசெய்திகள் விரவி வருவதைக் காணலாம். இதைத்தவிர, நற்றிணை மற்றும் குறுந்தொகையிலும் வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம்பெறுவதை அறியலாம்.
- புறப்பாடல்களில் அறியமுடியாத பல வரலாற்றுத் தரவுகளை அகப்பாடல்களின் வழித் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. புறப்பாடல்களில் அகக்கருத்துகளும் அகப்பாடல்களில் புறக்கருத்துகளும் விரவி இருப்பதைக் காணலாம்.
- சங்கப்பாடல்களில் காதலன், காதலி, தலைவன், தலைவி எனப் பயின்றுவரும் சொற்கள் அனைத்தும் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் உறவு நிலையைக் குறிக்கும்வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.
- 'காதல்', 'காமம்' ஆகிய சொற்களுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. காதல் என்ற சொல் அன்பு, நட்பு (கேண்மை) ஆகிய பொருள் நிலையில் பயின்று வந்துள்ளது. ஆனால், 'காமம்' என்ற சொல் ஆண், பெண் இருபாலரின் உறவுநிலையைத் தெளிவுப்படுத்தும் வகையில் கையாளப்பட்டிருப்பதை அறியலாம்.
- காமத்தை மெய்யுறு புணர்ச்சி எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். இவ்வுணர்வினை உளவியலார் பாலுணர்ச்சி எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். மனிதனின் இனவிருத்தி/இனவிழைவுக்கு அடிப்படையாக அமைவது பாலுணர்ச்சியே ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் பேசப்படும் காதல், காமம் ஆகிய சொற்களில் பொதிந்திருக்கும் உணர்வுகள் எல்லாம் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் உறவின் பின்புலமாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இதில் புணர்தல் நிகழ்வு முதன்மைப் படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

இயல்: இரண்டு

மலர்கள் - அக வெளிப்பாடு

- மலர்- விளக்கம்
- சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்
- மலர்மனவை வகைகள்
- மலர்கள் - அகவெளிப்பாடு
- மலர்கள் - புறவெளிப்பாடு

தொடக்கக் காலகட்டத்தில் மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வை மேற்கொண்டிருந்தனர். ஆதலால் அவர்கள் வாழ்விற்கும் இயற்கைக்குமான உறவு மிக நெருங்கிய தொடர்புடையதாக இருந்தது. நாடோடியாகச் சுற்றித் திரிந்த மனிதர்கள் தங்களைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துள்ள இயற்கைப் பொருட்களை எல்லாம் கண்டு ரசிக்கவும் சுவைக்கவும் ஆரம்பித்தனர். இதைத்தவிரத் தட்பவெட்பக் காரணங்களால், தங்கள் உடல்நிலைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு இயற்கையில் கிடைக்கப்பெற்ற பொருட்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து அவர்கள் அழகியல் உணர்வு காரணமாக, அவரவர் வாழுகின்ற நிலத்தில் கிடைக்கக்கூடிய இயற்கைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அவ்வகையில் அவர்கள் பயன்படுத்திய இயற்கைப் பொருட்கள் பல. அவற்றுள் 'மலர்கள்' குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெறுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் தொடர்பான பதிவுகள் மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றன. அதற்கான காரணத்தை ஆய்வு செய்யும்பொழுது, மலர்கள் அகம் சார்ந்த பதிவுகளில் புணர்தலுக்குரிய குறியீட்டுப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருப்பதையும், புறம் சார்ந்த பதிவுகளில் அடையாளக் குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும் அறியமுடிகின்றது. அவ்வகையில் இவ்வியலில் மலர்கள் தொடர்பான செய்திகள், சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள மலர்களின் பெயர்ப் பட்டியல், அகவெளிப்பாட்டில் மலர்கள், புறநிகழ்வுகளில் மலர்களின் முக்கியத்துவம் ஆகியன குறித்து விரிவாகக் காணலாம்.

2 : 1 : 0 மலர்-விளக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் மலரைக் குறிப்பதற்கு அலர், அலரி, பூ, மலர், வீ எனப் பலவகையான சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. இச்சொற்கள் அனைத்தும் மலர்களின் தன்மையைப் பொறுத்தே குறிக்கப்படுகின்றன. மலர்கள் நிலம் மற்றும் நீரில் மலரும் தன்மையுடையன. அத்தன்மையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிலத்தில் மலரும் மலர்கள் கொடிப்பூ, கோட்டுப்பூ, செடிப்பூ, புதற்பூ, புற்பூ எனப் பகுக்கப்படுகின்றன. இதில் மலரைக் குறிக்கும் சொற்களான அலர், அலரி, பூ ஆகிய சொற்கள் 'கொடி' மற்றும் 'கோட்டு' மலர்களைக் குறிக்கின்றன. 'மலர்' என்ற சொல்

மலர்தல் என்ற நிலையைக் குறிப்பதாகும். இதுதவிர நீரில் மலரும் மலர்களான நெய்தல், குவளை, தாமரை ஆகியவை மலர் என்றே பதிவுகளில் குறிக்கப்படுகின்றன. மரத்தில் மலரும் கோட்டு மலர் 'வீ' என்று கூறப்படுகின்றது. இதுதவிர முற்றும் மலர்ந்து கீழே வீழ்கின்ற மலரின் நிலையும் 'வீ' என்றே குறிக்கப்படுகின்றது. மேற்குறிப்பிட்ட அலர், அலரி, பூ, மலர், வீ ஆகிய சொற்கள் அனைத்தும் மொட்டு நிலையிலிருந்து இதழ்கள் விரிந்த தன்மையினைச் சுட்டும் வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

2 : 1 : 1 மலரின்- பருவங்கள்

மலரின் பருவங்கள் ஏழு நிலையாகக் கூறப்படுகின்றன. அவை நனை, அரும்பு, முகை, போது, மலர், அலர், வீ என்பனவாகும். இதில் 'நனை' என்பது மலரின் தோன்றல் பருவத்தைக் குறிப்பதாகும். நனைப் பருவத்தின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சி நிலை அரும்பாகும். மலராக மலர்வதற்குரிய அடிப்படை வடிவம் தோன்றும் பருவம் 'அரும்பு' பருவமாகும். அரும்பின் அடிப்பக்கம் சற்றுப் பருத்துக் காணப்படும் நிலை 'முகை' எனக் கூறப்படுகின்றது. இதனைக் 'குவிமுகை', 'கொழுமுகை', 'கூர்முகை' என அடைமொழியால் கூறப்படுவதும் உண்டு. 'குயில்வாய் அன்ன கூர்முகை அதிரல்' (புறம்: 269) எனும்வரி அதிரல் மலரின் முகையைக் குறிக்கும்பொழுது கூர்முகை எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். பின்னர், இதழ்கள் நெகிழ்ந்து இடைவெளி கொண்டு முகை வாய்விட்டுப் பிரியும் நிலை 'போது' எனக் குறிக்கப்படுகின்றது.

'அணிமிக கொழுமுகை உடையும் பொழுதே' (ஐங்: 343),

'முகிழ்வீரீ நாட்போது' (சிறு: 183)

எனும் அடிகளால் அறியலாம். முகை விரியும் நிலையைப் போது எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். போது பருவத்தின் அடுத்த நிலை 'மலர்'ப் பருவமாகும். இதனைப் 'போது அவிழ் புதுமலர்' (மது: 564), 'போது அவிழ் தனவம்' (ஐங்: 412) எனும் அடிகள் குறிப்பதைக் காணலாம். மலர்ப் பருவத்தில் நன்கு இதழ்கள் விரிந்த நிலை அலர்தல், அவிழ்தல் எனக் கூறப்படுகின்றது.

"சினைய பாசரும்பீன்ற செம்முகை முருக்கினப்

போதுஅவிழ் அலரீ கொழுதி, தாதுஅருந்து," (அகம்: 229)

எனவரும் அகநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம். மலரின் முதுமைப் பருவம் 'வீ' எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. இது காமப்பின் பற்றிலிருந்து மலர்

கீழே விழுகின்ற நிலையினைக் குறிப்பதாகும். 'கழன்று உருவீ' (புறம்: 307), 'குவிக்குலைக் கழன்று/ ஆலி யொப்பின் தூம்புடைத் திரள் வீ' (அகம்: 95), 'பொன்மலர் புதுவீ' (ஐங்: 208) எனவரும் வரிகள் விளக்குவதைக் காணலாம்.

2:2:0 சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் தொடர்பான பதிவைப் புலவர்கள் பல நிலைகளில் கையாண்டு இருப்பதைப் பாடல்களின்வழி உணரமுடிகின்றது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டுமே 99 வகையான மலர்களின் பெயரைக் கபிலர் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம். குறிஞ்சிப்பாட்டில் குறிப்பிட்ட மலர்களைத் தவிர இன்னபிற மலர்களின் பதிவுகளும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. அம்மலர்களின் பெயர்ப்பட்டியலை இங்குக் காண்போம்.

அவற்றின் பெயர்களாவன: 1. அடும்பு, 2. அதிரல் (புனலி), 3. அந்தி, 4. அரலை (அலரி), 5. அவரை, 6. அல்லி, 7. அனிச்சம், 8. ஆத்தி (ஆர்), 9. ஆம்பல், 10. ஆரம், 11. ஆவிரை, 12. இருப்பை, 13. இருவாட்சி, 14. இலவம், 15. ஈங்கை, 16. உந்துழி, 17. உழிஞை, 18. உன்னம், 19. ஊகம்புல் (ஊகு), 20. எருக்கு, 21. எருவை, 22. எறுழி, 23. கடம்பு, 24. கணவீரம், 25. கரந்தை, 26. கரும்பு, 27. கருவிளை, 28. கல்லகாரம், 29. கவிர், 30. கழுநீர், 31. காஞ்சி, 32. காந்தள், 33. காயா, 34. காவி, 35. காழ்வை, 36. காளாம்பி, 37. குடசம், 38. குமிழ், 39. குரவம், 40. குருக்கத்தி, 41. குருந்து, 42. குல்லை, 43. குவளை, 44. குளவி, 45. குறிஞ்சி, 46. குறுநறுங்கண்ணி, 47. கூதாளம், 48. கூவிரம், 49. கூவிளம், 50. கைதை, 51. கொகுடி, 52. கொன்றை, 53. கோங்கு, 54. கோடல், 55. சண்பகம், 56. சிந்துவாரம், 57. சிறுசெங்குரலி, 58. சிறுமாரோடம், 59. சுரபுன்னை, 60. சூரல், 61. செங்கொடுவேரி, 62. செம்மல், 63. செயலை, 64. செருந்தி, 65. செருவிளை, 66. சேடல், 67. ஞாழல், 68. தணக்கம், 69. தளவம், 70. தாமரை, 71. தாழை, 72. தில்லை, 73. திலகம், 74. தும்பை, 75. துழாய், 76. தெறுழி, 77. தேறு, 78. தோன்றி, 79. நந்தி, 80. நரத்தம், 81. நள்ளிருணாறி, 82. நறவம், 83. நாகம், 84. நீலம், 85. நுணவம் (நுணா, நுணவு), 86. நெய்தல், 87. நெருஞ்சி, 88. நொச்சி, 89. பகன்றை, 90. பயினி, 91. பரேரம்புழுகு, 92. பலாசம், 93. பனை, 94. பாங்கர், 95. பாதிரி, 96. பாரம், 97. பாலை, 98. பிடவம் (பிடவு), 99. பிண்டி, 100. பித்திகம் (பித்திகை), 101. பீர்க்கு (பீரம்), 102. புன்கம் (புன்கு), 103. புன்னை, 104. பூளை, 105. போங்கம், 106. மணிச்சிகை, 107. மராம் (மரவம்), 108. மருதம், 109. மல்லிகை, 110. மா (மாம்பூ) 111. முகண்டை, 112. முண்டகம்

(முள்ளி), 113. முந்தூழ், 114. முருக்கு, 115. முருங்கை, 116. முல்லை, 117. மௌவல், 118. வகுளம், 119. வஞ்சி, 120. வடவனம், 121. வழை, 122. வள்ளை (வள்ளி), 123. வாகை, 124. வாழை, 125. வாள்வீரம், 126. வானி, 127. வெட்சி, 126. வெள்ளோத்திரம், 129. வேங்கை, 130. வேம்பு, 131. வேரல், 132. வேரி, 133. வேழம், 134. வேளை (பார்க்க: பின்னிணைப்பு: 2, 3, 4)

மேற்குறிப்பிட்ட மலர்கள் அனைத்தும் ஒரே காலத்தில், ஒரே நேரத்தில் மலர்பவை அல்ல. பல காலங்களில் பல இடங்களில் மலர்வனவாகும். இவற்றில் சில மலர்களின் தன்மையினை முழுமையாக அறியமுடியவில்லை. மேலும், ஓரினப்பூவிற்கே பல பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அம்மலர்களின் நிறம், மணம், காலம் ஆகியன குறித்தும் அப்பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சான்றாக: தோன்றி, காந்தள், கோடல் இவற்றைக் குறிக்கலாம். தோன்றி செங்காந்தளையும், கோடல் வெண்காந்தளையும் குறிக்கின்றன. இதன்மூலம், நிறத்தன்மையால் வேறுவேறு பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ள நிலையைக் காணலாம். இதைப்போன்றே அதிரல், முல்லை, தளவம், குளவி, மல்லிகை, மௌவல், கொகுடி, சேடல் ஆகிய மலர்கள் முல்லை இனத்தைச் சேர்ந்ததாக நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர், 'அதிரல் மலரைக் 'காட்டு முல்லை' என்றும், குளவி மலரைக் 'காட்டுமல்லிகை' என்றும், 'கொகுடி' மலரை, முல்லையின் ஒருவகை என்றும், சேடல் மலரைப் 'பவழக்கால் மல்லிகை' என்றும், தளவம் மலரைச் 'செம்முல்லை' என்றும், மௌவல் மலர், மல்லிகையின் ஒருவகை என்றும் குறிப்பிடுகின்றார் (1931: 36). இதன்வழி, மலர்களின் பெயர்கள் இடந்தோறும், காலந்தோறும் வேறுபட்டிருப்பதை உணர்ந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

சங்கப்பாடல்களில் பல மலர்கள் தொடர்பான செய்திகள் பதிவாகியிருப்பினும் அவற்றுள் சில மலர்களின் தன்மையை முழுமையாகப் பாடல்களின் வழி அறியஇயலவில்லை. அம்மலர்களாவன: அலரி, எருவை, உந்தூழ், இருவாட்சி, குடசம், குறுநறுங்கண்ணி, குல்லை, கொகுடி, கூவிரம், சிறுமாரோடம், சிந்துவாரம், செம்மல், செருவிளை, சேடல், சூரல், தணக்கம், திலகம், தில்லை, தெறும், தேறு, நந்தி, பரேரம்புழுகு, பலாசம், பாங்கர், பாரம், போங்கம், மகிழ், மணிச்சிகை, மல்லிகை, முந்தூழ், வகுளம், வடவனம், வஞ்சி, வாள்வீரம், வானி, வேரி, வேரல் ஆகிய மலர்களின் தன்மையைச் சங்கப் பாடல்களின்வழி அறியமுடியவில்லை.

2:3:0 மலர்கள் - அகவனிப்பாடு

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் தொடர்பான பதிவுகள் மிகுந்தளவில் இடம்பெற்றுள்ளன. இதற்கான காரணத்தை ஆராயும்பொழுது, அக்கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வினை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பது புலனாகின்றது. இதுமட்டுமின்றி, அவர்கள் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளுக்கு மலர்களை முதன்மைப் படுத்தியதே இதற்கான காரணம் எனலாம். மலர்களின் மணமும், வண்ணமும், அழகும், மென்மையும் அனைவரின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து ஈர்க்கும் தன்மையுடையதாகத் திகழ்கின்றன. ஆதலால், மக்கள் மலர்களை விரும்பிச் சூட்டிக் கொண்டனர் எனலாம். இதைத்தவிர மலர்களை விரும்பி அணிந்து கொள்வதற்கு மற்றொரு காரணமுண்டு, அதுதான் பாலினக் கவர்ச்சியாகும். உயிரினங்கள் அனைத்தும் இணைவிழைச்சு சார்ந்து ஒன்றைப் பிரிதொன்று கவர்தல் முக்கிய நிகழ்வாக நடைபெறுகின்றது. அவ்வகையில் மனிதர்கள் எதிர்பாலினத்தைக் கவரும் வகையில் ஆண்-பெண்ணையும் பெண்-ஆணையும் கவர்தல் அவசியமாகின்றது.

மனித இனம் கவர்ச்சியின் ஊடாகத் தங்களைப் பலவிதங்களில் ஒப்பனை செய்து கொள்கின்றனர். இதற்கு அவர்கள் இயற்கையில் கிடைக்கக்கூடிய பொருட்கள் மட்டுமின்றிச் செயற்கையாக உருவாக்கப்படும் பொருட்களையும் பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வகையில் மலர்களை மக்கள் இனக்கவர்ச்சிக்கு அடிப்படைப் பொருளாகப் பயன்படுத்தினர் எனில் அது மிகையாகாது. அழகியல் நிமித்தமாகவும் இனக்கவர்ச்சியின் ஊடாகவும் புனையப்பெற்ற மலர்கள், பின்னர் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தவரை அடையாளப்படுத்தும் வகையில் ஒரு குறியீட்டுப் பொருண்மையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. இன்றளவும் மக்கள் இனக்கவர்ச்சிக்கு அடிப்படைப் பொருளாக மலர்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும். சங்ககால மக்கள் அகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு மலர்களை எவ்வகையில் எல்லாம் பயன்படுத்தினர் என்பதை இப்பகுதியில் காணலாம்.

2:3:1 மலர்கள் - நூற்றம்

“வண்ணம் வடிவே அளவே சுவையே

*****

இன்மை உடைமை நூற்றம் தீர்தல்” (தொல். வேற். மயங். 7)

இந்நூற்பாவில் மணத்தைக் குறிக்கும் வகையில் 'நாற்றம்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் மணத்தைக் குறிக்கும் வகையில் நாற்றம், மணம், விரை, வாசம் போன்ற சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இதில் நாற்றமே முதன்மையானதொரு இடத்தைப் பெறுகின்றது. 'நறிய', 'நறு', 'நறும்', 'நறை', 'நாறி', 'நாறும்' ஆகிய சொற்கள் நாற்றத்தின் வேர்ச்சொற்களாக இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

'அரிவை கூந்தலின் நறியவும் உளவோ நீயறியும் பூவே' (குறு: 2), 'நறிய நாறும் நின் கதுப்பு என்றேனே' (நற்: 143), 'நறுந்தண் நீரள் ஆரணங்கினளே' (குறுந்:70), 'நறுந்தாது கொழுதும் பொழுதும்/வறுங்குரல் தை வருவேளே' (குறுந்:192), தண் கமழ் 'நறுந்தார் விறலோன் மார்பே' (நற்: 304), 'தண் நறுந்தகரம் கமழ மண்ணி' (குறி:108), 'குவளையொடு பொதிந்த குளவிநாறு நின் நறுநுதல்' (குறு: 59), 'போதுஆர் நறுந்துகள் கவினிப்புறவில்' (ஐங்: 416), 'நறை அகில் வயங்கிய நளிபுனம் நறும்புகை' (குறு: 339), 'வேங்கையும் காந்தளும் நாறி ஆம்பல்/மலரினும் தான் தண்ணியளே' (குறு:84), 'குளவி நாறும் நறுநுதல் மறப்பரோ' (குறு: 59), 'சாந்தம் நாறும் நறியோள்/கூந்தல் நாறும் நின் மார்பே தெய்யோ' (ஐங்: 240), 'மௌவல் நாறும் பல் இருங் கூந்தல்' (குறு: 19) என்ற பாடல் வரிகள் எல்லாம் நாற்றத்தைக் (மணம்) குறிக்கும் வகையில் 'நறிய', 'நறு', 'நறும்', 'நறை', 'நாறி', 'நாறும்' ஆகிய சொற்களால் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் நாற்றம் எனும் சொல் பயின்றுவரும் இடங்களைக் காணும்பொழுது, அது பெரும்பான்மையான இடங்களில் காமத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். ஆதலால் காமத்திற்கும் நாற்றத்திற்கும் மிகுந்த தொடர்புண்டு எனக் கருதலாம். அவ்வகையில் மனிதர்கள் தங்களுடைய காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் நாற்றம் மிகுந்த பொருட்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் என அறியமுடிகின்றது. அவ்வாறு, அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள் பல. அவற்றுள் மலர்களும் ஒன்றாகும். நாற்றமிகுந்த மலர்களை மக்கள் விரும்பிச் சூட்டிக் கொள்வதற்கான காரணம் காமவெளிப்பாடாகும்.

2: 3: 2 மலரணிதல்

சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள அனைத்து மலர்களையும் மக்கள் விரும்பிச் சூட்டிக்கொள்ளவில்லை. நாற்றம்மிகுந்த மலர்களே மிகுந்தளவில்

ஆண், பெண், இருபாலினத்தவர்கள் விரும்பிச் சூட்டிக் கொண்டதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. அவ்வகையில் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலில் மணம்மிகுந்த மலர்களான அதிரல், ஆம்பல், காஞ்சி, குவளை, ஞாழல், தாழை, நரந்தம், நெய்தல், பாதிரி, வேங்கை ஆகிய மலர்களைச் சூட்டிக்கொண்டதைக் 'காந்தன் நூறும் வண்டு இமீர் சுடர்நுதற் குறாமகன்' (ஐங்: 254), 'குவளை நூறும் கூந்தல்' (நற்: 262), 'நாந்தம் நூறும் குவை இருங்கூந்தல்' (குறு: 52), 'தண் நூறும் நெய்தல் நூறும்/ பின்இருங்கூந்தல்' (ஐங்: 173), 'வெட்சி..... கமழும் மைஇருங்கூந்தல்', (குறு: 209), 'தேம்கமழ் கதுப்பினுன், அரும்பு அவிழ்நறு முல்லை' (கலி: 66) ஆகிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இதைப் போன்றே ஆடவரும் அதிரல், அல்லி, ஆத்தி, கடம்பு, காந்தள், கோடல், காயா, குருத்து, குல்லை, குவளை, குளவி, கூதளம், கூவிளம், கொன்றை, செருந்தி, தளவம், தாமரை, நறவம், நீலம், நெய்தல், நொச்சி, பகன்றை, பனை, பாங்கர், பாதிரி, பிடவம், பிண்டி, முல்லை, வாகை, வெட்சி, வேங்கை ஆகிய மலர்களைக் கண்ணியாகவும் தாராகவும் சூட்டிக் கொண்டதற்கான பதிவுகள் மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றன.

இவ்விரு பாலினத்தவரும் மலர்களை எத்தன்மையில் அணிந்து கொள்கின்றனர் என நோக்கும்பொழுது, அவர்கள் தனித்த மலரினைச் சூட்டிக்கொண்டதற்கான பதிவுகள் மிகக் குறைந்தளவில் காணப்படுகின்றன. மலர்களைக் கொத்தாகவோ, கோர்த்தோ, தொடுத்தோ சூட்டிக் கொண்டதற்கான பதிவுகளே பல பாடல்களின்வழி அறியமுடிகின்றன. ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மலர்கள் சேர்த்துத் தொடுக்கப்பட்ட கோவை 'மாலை' எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. இதனைச்

“சுக்கை தொடையல் தொங்கல் கத்திகை
அலங்கல் கண்ணீ தெரியல் தாரே
அணியல் தாமம் ஒலியல் சூட்டு
கோதை மஞ்சரி மாலைமீன் கூற்றே” (பிங்:1326)
“சூட்டே இலம்பகம் நுதலணி மாலை” (பிங் :1327)
“கோத்த மலரே மத்தக மாலை” (பிங்: 1328)
“பிணைய லென்பது பின்னிய மாலை” (பிங்:1329)

எனப் பிங்கல நிகண்டு மாலை வகையின்ப பல அமைப்பினைக் குறிப்பதைக் காணலாம். ஆனால், சங்க இலக்கியத்தில் கண்ணி, கோதை, தாமம், தார், தெரியல், தொடலை, தொடை, பிணையல், படையல், மாலை ஆகிய சொற்கள் மலர்மாலையைக் குறிக்கும் வகையில் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம். (பார்க்க: பின்னிணைப்பு: 5)

2: 3: 2: 1 கண்ணி - மரலை

ஆடவர் தலையில் சூட்டிக்கொள்ளும் மலர்மாலையின் வகை 'கண்ணி' என்பர். 'கண்ணி' (பூச்சரத்தில்) நாரில் கட்டப்பட்டிருக்கும் இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கும் மேற்பட்ட பூத்தொகுப்பு என அகராதி (க்ரீயா: த: அ: ப: 244) குறிப்பிடுகின்றது. இதன்மூலம் ஒன்றிற்கும் மேற்பட்ட மலர்வகைகளைச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட மாலையைக் கண்ணி எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். இதனைக் 'கார் நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி' (நற்: 34), 'காயம்பூங்கண்ணி' (கலி: 103), 'காந்தள் அம் கண்ணி, கொலைவீல் வேட்டுவர்' (பதி: 30), 'குல்லை கண்ணி', (குறு: 11), 'குளவியொடு மிடைந்த கூதவங் கண்ணி' (அகம்: 272), 'முல்லை நறவோடு அமைந்த தெரி மலர்க் கண்ணி' (கலி: 91), 'தேம்பாய் புன்னை மெல்குணர்க் கண்ணி மிலைந்த மைந்தர்' (புறம்: 24), 'வேங்கைக் கண்ணியன்' (அகம்: 282) ஆகிய பாடல் வரிகள் எல்லாம் ஆண்மகன் பலவிதமான மலர்களாலாகிய கண்ணி சூட்டிக்கொண்டான் எனத் தெளிவுபடுத்துவதின்மூலம் அறியலாம்.

“மலையவும் நிலத்தவும் சினையவும் சுனையவும்
வண்ண வண்ணத்த மலர் ஆப்பு விரைஇய
தண்நறுந் தொடையல் வெண்போழ்க் கண்ணி
நலம்பெறு சென்னி, நாம் உறமிலைச்சி”, (குறு: 113-116)

எனும் வரிகளில், மலை, நிலம், சினை, சுனை ஆகிய இடங்களில் பூத்த வண்ண வண்ண மலர்களைத் தொடுத்த கண்ணியை ஆண்மகன் தன் சென்னியில் சூட்டிக் கொண்டதைக் குறிஞ்சிப்பாட்டில் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். இதேபோன்று கலித்தொகையில் பாடல் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

“மெல்குணர்க் கொன்றையும், மென்மலர்க் காயாவும்
புல்குலை வெட்சியும் பீடவும் தவவும்
குல்லையும் குருந்தும் கோடலும் பாங்கரும்
கல்லவும் கடத்தவும் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்
பல்லான் பொதுவர், கதழவீடை கோள் காண்மார்” (கலி: 103)

என்ற கலித்தொகைப் பாடலில், கல்லிடத்தும் காட்டினிடத்தும் மலர்ந்த மலராகிய கொன்றை, காயா, வெட்சி, பீடவு, முல்லை, குல்லை, குருந்து, காந்தள், பாங்கர் முதலிய பலவகை மலர்களாலான மணம்கமழும் கண்ணியை ஆயர்குல இளைஞர் சூட்டிக் கொண்டதாகக் குறிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

இதன்மூலம் பலவகை மலர்களாலான கண்ணியை ஆடவர் தங்கள் தலையில் சூட்டிக்கொண்டமையை அறியமுடிகின்றது.

2: 3: 2: 2 கோதை - மாலை

பெண்கள் கூந்தலில் சூட்டிக்கொள்ளும் மாலை வகை 'கோதை' எனக் குறிப்பர்.

“வண்டுபடு பிருளிய தாழிருங் கூந்தல்

சுரும்புண விரித்த பெருந்தண் கோதை” (அகம்: 131)

என்ற அடிகள், பெண்ணொருத்தி தம் கூந்தலில் வண்டுகள் தேன் உண்ணும்படி மலர்ந்த பூக்களாலாகிய பெருந்தண் கோதையினையும் உடையவள் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவியும் தோழியும் பலவிதமான மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட கோதையைத் தங்கள் மெல்லிய கருமையான கூந்தலில் சூட்டிக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது (குறி: 102-104). 'கூந்தல் மகளிர் கோதைக் கூட்டும்' (நற்: 145) என்பதில் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலுக்குக் கோதையை அணிந்து கொண்ட நிலையைக் காணலாம். 'அணிமலர் முண்டகத்து ஆய் பூங்கோதை/ மணிமருள் ஐம்பால் வண்டுபடத் தைஇ' (நற்: 245) இதில் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலில் வண்டுகள் மொய்க்கும்படி கழிமுள்ளியின் நுண்ணிய கோதையைச் சூட்டிக்கொண்டு கடலில் நீராடியதாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. 'கொடுங்குழை மகளிர் கோதை சூட்டி' (புறம்: 304) எனும் வரியில் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலில் கோதையைச் சூட்டிக்கொண்டதை அறியமுடிகின்றது. மேலும், குவளை, முண்டகம், முல்லை எனப் பல மலர்களைப் பெண்கள் கூந்தலில் கோதையாக அணிந்து கொண்ட நிலையைச் சங்கப்பாடல்கள் பல தெளிவுபடுத்துகின்றன.

2: 3: 2: 3 தாமம் - மாலை

பரிபாடலில் வையை ஆற்றினைச் சிறப்பித்து வர்ணிக்கும் பகுதியில் தாமம் தொடர்பான பதிவு காணப்படுகின்றது.

“திருமருத முன்துறை சேர் புனற்கண் துய்ப்பார்

தாமம் தலைபுனைபேளம் நீர் வையை” (பரி: 7)

இவ்வரிகள், வையையில் நீராடவரும் மக்கள் அணிந்திருக்கும் மாலையை வையை ஆறு கவர்ந்து, புனைந்து கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் புலவன் வையை ஆற்றின் அழகைப் பாடியிருப்பதைக் காணலாம். இப்பதிவினைத் தவிர வேறு இடங்களில் மலர்மாலையைக் குறிக்கும்வகையில் 'தாமம்' குறித்த பதிவினைக் காணமுடியவில்லை.

2: 3: 2: 4 தார் - மாலை

ஆடவர் மார்பில் அணிந்துகொள்ளும் பெரிய மலர்மாலை 'தார்' எனக் குறிப்பர். குறிஞ்சிப்பாட்டில் ஆண்மகன், தன் அகன்ற மார்பில் பேரணிகலன்களோடு நறிய தார் பொலியுமாறு சூடிக்கொண்டு வந்ததாகச் சுட்டப்படுகின்றது (குறி: 120-122). ஆடவர், பெண்டிரோடு கூடிப் புனலாடிய பொழுதும் ஆடவர் மார்பிலுள்ள பூந்தார் அழகிழந்த நிலையைக் குறிப்பதைக் காணலாம் (அகம்: 6). பெண்ணொருத்தி, ஆண் சூடியிருந்த தண்ணிய நறுமணம் கமழும் தாரினை அறுத்து அவனோடு ஊடல் கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 306). 'தண்தார் அகலம் வண்டு இமிர்பு ஊத' (நற்: 235) இவ்வரி, ஆண்மகன் தன்மார்பில் வண்டுகள் மொய்க்கும்படி அழகிய, குளிர்ந்த தாரினையுடையவன் எனக் குறிக்கின்றது. இதைப்போன்று மற்றொரு பாடலில், நெய்தல் நறுமலரைச் செருந்தியோடு கலந்து புனையப்பெற்ற நறிய தாரினை மணங்கமழும் மார்பினை உடையவன் (ஐங்: 182) எனக் குறிப்பதன்மூலம் மணம்மிகுந்த மலர்மாலையை ஆடவர் தங்கள் மார்பில் சூட்டிக்கொண்ட தன்மை அறியலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் மன்னர்கள் 'தார்' என்னும் மாலை வகையைச் சூட்டிக் கொண்டதற்கான பதிவு மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. தாரினையுடையவன் கிள்ளிவளவன் (புறம்: 69), அண்டிரன் தண்ணிய தாரினை உடையவன் (புறம்: 241), இமையவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் தன் மார்பில் பசிய தாரினை உடையவன் (பதி:11) எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

இப்பதிவுகளின்வழி அரசர்கள் தார் மாலையைச் சூட்டிக் கொண்டமை தெளிவுபடுகின்றது. மலர்களாகிய தாரினை மன்னர்கள் அணிந்துகொண்டதற்கான பதிவு குறைந்தளவில் காணப்படுகின்றது. பெருமளவில் பொன்னாலாகிய தாரினை அணிந்து கொண்டதற்கான பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

2: 3: 2: 5 தெரியல் - மாலை

ஆடவர் சூட்டிக்கொள்ளும் மலர்மாலை வகையைத் 'தெரியல்' என்பர். உழிஞை, கடம்பு, நொச்சி, பகன்றை, வேம்பு ஆகிய மலர்களால் தெரியல் மாலைகள் தொடுக்கப்பட்டதற்கான பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. 'சிறியலை உழிஞைத் தெரியல்' (பதி: 63), 'காந்தறுங் கடம்பின் பாசிலைத் தெரியல்' (அகம்: 5) 'ஒண்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி' (நற்: 200) 'கருஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்' (புறம்: 23) எனும் வரிகள் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

“கண்ணி கட்டிய கதிர அன்ன
ஒண்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி
பாறுகிடந் தன்ன அகனெடுந் தெருவில்
சாறென நுவலும் முதுவாய்க் குயவ” (நற் : 200)

எனும் நற்றிணைப் பாடலில், திருவிழா நடைபெறும் நாளினை ஊர்மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தும் வகையில் குயவன் ஒருவன் நொச்சித் தெரியலைச் சூட்டிக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் ‘கண்ணி கட்டிய கதிர அன்ன/ஒண்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி’ என்பதின்மூலம் கண்ணி என்பது ஆண்மகன் தலையில் சூடிக்கொள்ளும் மலர்மாலை எனக் கண்டோம். இதில் கண்ணி என்ற சொல்லை அடுத்து, ஒள்ளிய பூங்கொத்தினையுடைய நொச்சி தெரியலைச் சூடியதாகக் குறிப்பதினால், தெரியல் மாலையை எப்பகுதியில் சூட்டிக்கொண்டனர் என்பதில் ஐயம் எழுகின்றது. இதனைத் தெளிவுப்படுத்தும் வகையில் புறநானூற்றுப் பாடல் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

“அழல் புரிந்த அடர் தாமரை
ஐது அடர்ந்த நூற் பெய்து,
புனை வனைப் பொலிந்த பொலன் நறுந் தெரியல்
பாறு மயிர் இருந்தலை பொலியச் சூடி” (புறம் : 29)

என்ற அடிகள், சோழன் நலங்கிள்ளி தன்னை நாடி வந்த பாணர் சுற்றம் மகிழும்படி அவர்களுக்குப் பொன்னால் ஆகிய தாமரைப் பூவினைக் கம்பியில் கோர்த்து நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட தெரியலை அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். இதனைப் பாணர்கள் தங்கள் தலைப் பொலிவு பெறும்படி சூடிக்கொண்டதைத் ‘தெரியல் பாறுமயிர் இருந்தலை பொலியச் சூடி’ எனும் வரி விளக்குவதைக் காணலாம். இதன்வழித் தெரியல் மலர்மாலையைத் தலையில் சூட்டிக்கொண்டமை தெளிவுபடுகின்றது. இம்மலர்மாலை தொடர்பான பதிவு குறைந்தளவில் காணப்படுகின்றது.

2: 3: 2: 6 தொடலை - மாலை

மலர்களைத் தொடுத்துக் கட்டப்பட்ட மாலைத் ‘தொடலை’ எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர் தொடலை மாலை வகையைச் சூட்டிக்கொண்டதாக அறியமுடிகின்றது. ‘அரிபெய் சிலம்பின் ஆம்பல் அம்தொடலை’ (அகம்: 6) என்பதில் ஆம்பல் மலராலாகிய அழகிய தொடலை மகளிர் சூட்டிக் கொண்டதாகக் குறிப்பதைக் காணலாம். நெய்தல் மலருடன் இலையை இடையிட்டுத் தொடுத்த தொடலையைப் பெண்ணுக்கு ஆண் சூட்டியதை நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது (நற்: 138).

“அகல் அறை மலர்ந்த அரும்பு முதிர் வேங்கை
ஒவ் இலைத் தொடலை தைஇ, மெல்லென
நல்வரை நாடன் ..... ” (அகம்: 105)

மேற்கண்ட வரிகளில், மலைநாட்டைச் சேர்ந்த ஆண்மகன் வேங்கையின் ஒள்ளிய இலை கலந்த தொடலையை அணிந்து கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“மீமிசைக் கலித்த வீ நறுமுல்லை
ஆடு தலைத் துருவின் தோடு தலைப்பெயாக்கும்
வன்கை இடையன் எல்லிப் பரீஇ,
வெண்போழ் தைஇய அலங்கல்அம் தொடலை
மறுகுடன் கமழும் மாலை,
சிறுகுடிப் பாக்கத்து எம் பெரு நகரானே” (நற்: 169)

எனும் நற்றிணைப் பாடலில், இடையனொருவன் இரவிலே பூத்த முல்லை நறுமலரைக் கொய்து, அதனுடன் பனங்குருத்தின் போழ்தைச் சேர்த்துத் தொடுக்கப்பட்ட தொடலையைச் சூட்டிக்கொண்டு தெருவிலே மணம் கமழும்படி சென்றதாகக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

இப்பதிவுகளில் எல்லாம் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர் தொடலை மாலையைச் சூட்டிக்கொண்டதை அறியமுடிகின்றது. ‘தொடலை’ சொல் தவிர ‘தொடை’, ‘தொடையல்’ ஆகிய சொற்களும் காணப்படுகின்றன. ‘தொடலை ஆயமொடு கடல் உடன் ஆடியும்’ (அகம்: 110), ‘கடல்உடன் ஆடியும் கானல் அல்கியும்/ தொடலை ஆயமொடு தழுஉ அணி அயர்ந்தாம்,’ (குறு: 294) எனும் வரிகளில் மாலைப் போல் மகளிர் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து குரவை ஆடியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன்மூலம் தொடலை என்பது ஒன்றோடு ஒன்று கோர்க்கப்பட்ட நிலையைச் சுட்டுகின்றது.

2: 3: 2: 7 படலை - மாலை

மலரும் தழையும் விரவித் தொடுக்கப்பட்ட மாலை ‘படலை’ எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. ‘படலைக் கண்ணிப் பருவர ஏறும்த் திணிதோன்’ (பெரும்: 60, நெடு: 31) எனும்வரியில், ‘படலைக் கண்ணி’ எனக் குறிப்பதினால், ஆடவர் தலையில் சூட்டிக்கொள்ளும் மாலை வகையைச் சேர்ந்தது எனத் தெளிவுபடுகின்றது.

“கோட்டவும் கொடியவும் விரைஇ, காட்ட
பல்பூ மிடைந்த படலைக் கண்ணி,
ஒன்றுஅமர் உடுக்கை, கூழ்ஆர் இடையன்” (பெரும்: 173-174)

இவ்வரிகள், இடையன் கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ முதலிய பலவகை மாலைகளை விரவித் தொடுக்கப்பட்ட படலையைச் சூட்டிக்கொண்டதைக் குறிக்கின்றன.

“கருவீ வானம் கார் சிறந்து ஆர்ப்ப,
பருவம் செப்தன பைங்கொடி முல்லை
பல்லான் கோவலர் படலை கூட்டும்” (ஐங்: 476)

என்ற அடிகளில், கோவலர் கார்ப்பருவத்தில் மலர்ந்த முல்லை மலருடன் தழையை இடையிடையே விரவித் தொடுக்கப்பட்ட படலையைச் சூட்டிக் கொண்டதாகக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

2: 3: 2: 8 பிணையல் - மாலை

மலர்கள் ஒன்றோடு ஒன்று பிணைத்துக் கட்டப்பட்ட மாலை ‘பிணையல்’ எனக் கூறப்படுகின்றது. ‘குருஉக்கண் பிணையற் கோதை மகளிர்’ (மலை: 349) ‘பிணை அல் அம் கண்ணிப் பெரும் பூட் சென்னி’ (அகம்: 44), ‘பிணையல் அம் கண்ணி, மீலைந்து, மணி ஆர்ப்ப’ (கலி: 139) எனும் வரிகளில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரும் பிணையல் மாலையைச் சூட்டிக்கொண்டமை தெளிவுபடுகின்றது.

“இவன் இவன் ஐம்பால் பற்றவும் இவன்இவன்

துணைமலர்ப் பிணையல் அன்ன இவர்

மணம் மகிழ் இயற்கை காட்டியோயே.” (குறு: 229)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில், காதலனும் காதலியும் இளமைப் பருவத்தில் சண்டையிட்டுக் கொண்டனர். இன்று அவர்கள் இருவரும் இணைந்திருப்பதைத் ‘துணைமலர்ப் பிணையல் அன்ன’ எனச் சுட்டுவதைக் காணலாம். இதில் பிணையல் என்பது இரண்டு வகை மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை, ஒன்றோடு ஒன்று பிணைந்திருக்கும் (சேர்ந்திருக்கும்) நிலையைப் பிணையல் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

2: 3: 2: 9 மாலை

சங்க இலக்கியத்தில் ‘மாலை’ எனும் சொல் மலர்மாலைகளைக் குறிக்கும் பொதுச் சொல்லாகவும், பொன் மற்றும் மணிமாலையைக் குறிக்கும் சொல்லாகவும் பதிவாகியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இதைத்தவிர மாலைப் பொழுதைக் (காலம்) குறிக்கும் வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுந்தளவில் பதிவுகள் காணப்படுகின்றது. மலர் மற்றும் மணி மாலையைக் குறிக்கும் வகையில் மாலை குறைந்தளவிலேயே பதிவாகியிருப்பது குறிக்கத்தக்கதாகும்.

“தும்பை மாலை இளமுலை

நுண்புண் ஆகம் விலங்கு வேவே” (ஐங்: 127)

எனும் வரிகள், பெண்ணொருத்தி தும்பை மலராலாகிய மாலையைச் சூட்டிக் கொண்டது பதிவாகியிருக்கின்றது. ‘தும்பை மாலை இளமுலை’ என்பதனால் மலர்மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்துகொண்ட நிலையை அறியமுடிகின்றது.

“..... பொரிதும்

இதழ்கவின் அழிந்த மாலையொடு சாந்துபுலர்

பல்பொறி மார்பு, நிற்பெயர் வாழியரோ” (பதி: 48)

மேற்கண்ட பாடலில், செங்குட்டுவன் பகைவர் நாட்டைத் தீக்கிரை ஆக்கியதால் அந் நாட்டின் நெருப்பின் அனலால், அவன் மார்பில் அணிந்திருந்த அழகிய இதழ்களையுடைய மாலை வாடியதாகவும், பூசிய சந்தனமும் புலர்ந்ததாகவும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

‘மடல்மா ஊர்ந்து மாலை சூடி’ (நற்: 377) என்ற வரியில், ஆண்மகன் தான் விரும்பிய பெண்ணை அடையவேண்டும் எனக் கருதி மடல் ஏறியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் அவன் பல மலர்களாலாகிய மாலையைச் சூடிக் கொண்டதைக் காணலாம். மேற்குறிப்பிட்ட பதிவுகளை நோக்கும்பொழுது ஆண், பெண் இருபாலரும் மார்பில் சூட்டிக்கொள்ளும் மலர்மாலையின் வகையை மாலை எனும் பொதுச் சொல்லால் வழங்கப்பட்டமையை அறியமுடிகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்துப் பதிவுகளையும் நோக்கும் பொழுது ஆண்மகன் சூட்டிக்கொள்ளும் தார் மாலை வகை தவிர, பிற மலர்மாலைகள் எல்லாம் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரும் தலையில் சூட்டிக்கொள்ளும் மலர்மாலையின் வகையைக் குறிக்கும் வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இதன்வழித் தலைப் பகுதியில் பலவகையிலான மலர்மாலையினைச் சூட்டிக்கொண்ட தன்மையை அறியமுடிகின்றது.

மலர்களைத் தலைப்பகுதியில் மட்டுமின்றி, காதிற்குக் குழையாகவும் கைக்கு வளையாகவும் பலவிதங்களில் அணிந்து கொண்டதையும் காணமுடிகின்றது.

“குவளைக் குழைக் காதின் கோலச் செவியின்

இவள் சொரிநூன்கு விழி படைத்தாள்” (பரி: 11)

எனும் அடிகள், பெண்ணொருத்தி காதில் குவளை மலரைச் சூட்டிக் கொண்டதைக் குறிக்கின்றது. அக்காட்சியைப் பார்ப்பதற்குக் குவளை மலர்கள்

கண்களை ஒக்கும். கண்கள் இரண்டும் குவளை மலரை ஒக்கும். மேலும் அக்காட்சி பார்ப்பதற்கு நான்கு கண்கள் போன்றிருப்பதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். இதுமட்டுமின்றி அசோகந் தளிரினைக் காதிற் செருகிக் கொள்வதும் உண்டு. இதனைக் 'கடிமலர்ப் பிண்டி காதிற் செரிஇ' (பரி: 11) எனப் பரிபாடல் குறிப்பதைக் காணலாம்.

பெண்கள் குவளை, ஆம்பல் இவற்றின் தண்டினைக் கையில் வளையாக அணிந்து கொள்வர். இதனை 'ஆம்பல் வவ்ளித் தொடிக்கை மகளிர்' (புறம்: 63) என்றும், 'பவள வளை செறிந்தான் கண்டு அணிந்தான் பச்சைக்/ குவளைப் பசுந்தண்டு கொண்டு' (பரி: 11) என்றும் சுட்டுவதின்மூலம் அறியலாம். பவள வளையைக் கையில் செறித்த ஒருத்தியைக் கண்டு மற்றொருத்தி குவளைப் பூவினது மரகதம் போலும் பச்சைத் தண்டை வளையலாகத் தன் கையில் அணிந்துகொண்ட நிலையைப் பரிபாடல்வழிக் காணமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் மக்கள் மலர்களைக் குழையாகவோ, வளையாகவோ சூட்டிக் கொண்டதற்கான பதிவுகள் மிகக்குறைந்த அளவிலேயே இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மலர்களைக் கண்ணியாகவும் கோதையாகவும் தாராகவும் தெரியலாகவும் பிணையலாகவும் மற்றும் மாலையாகவும் பலவகையில் தொடுக்கப்பட்ட அல்லது கோர்க்கப்பட்ட மலர்மாலையைச் சூட்டிக்கொண்டதாகவும் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறு மலர்களைத் தனித்துச் சூட்டிக்கொள்ளாது மாலை வகையாக அணிந்து கொள்வதற்கான காரணமுண்டு. தனித்த மலரின் மணத்தைக் காட்டிலும் பல மலர்கள் சேரும்பொழுது அம்மலர்களின் மணம் இன்னும் மிகுந்தளவில் இருப்பதே இதற்கான காரணமாகும். இதனால்தான் மக்கள் தங்கள் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மலர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அணிந்து கொள்கின்றனர். அவ்வகையில் அவர்கள் அன்றலர்ந்த மலர்கள், மலரும் தருவாயில் இருக்கும் 'போது', 'முகை' வகையினைச் சேர்ந்த மலர்கள் மற்றும் பல வண்ண மலர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து விரும்பிச் சூட்டிக்கொள்வதை அறியலாம். இவ்வகையான மலரின் தன்மையை நோக்கும்பொழுது அதன் நிறம், மணம், வடிவம் ஆகியன அகவெளிப்பாட்டிற்கு முக்கியப் பங்கினை வகிக்கின்றன. இனி ஆண், பெண் இருபாலர் தங்கள் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மணம்மிகுந்த மலர்களை எத்தன்மையில் சூட்டிக்கொண்டனர் என்பதைக் காணலாம்.

2: 3: 3 மலர்கள் - கவர்தல் (பெண்)

மணம்மிகுந்த மலர்களைப் பெண்டிர் தங்கள் கூந்தலில் தனித்துச் சூட்டிக்கொள்ளாமல் கோதையாகப் புனைந்து கொண்டதற்கான பதிவே மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது.

“வண்டுபடுபு இருவிய, தாழ்இருங்கூந்தல்
சுரும்பு உண விரிந்த பெருந்தண் கோதை” (அகம்: 131)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடலில், பெண்ணொருத்தி வண்டுகள் மொய்க்கும்படி மலர்ந்த மலரைக் கோதையாகச் சூட்டிக்கொண்டாள் என்பதில் அன்றலர்ந்த புதுமலரினைச் சூட்டிக்கொண்ட தன்மை புலப்படுவதைக் காணலாம்.

“பொன்அடர்ந்தன்ன ஒன்இணர்ச் செருந்திப்
பல்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையன், (அகம்: 280)

கோதை இணர், குறுங்கால், காஞ்சிப்

போதுஅவிழ் நறுந்தாது அணிந்த கூந்தல்” (அகம்: 296)

மேற்கண்ட பாடல்களில் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலில் மலர்களைக் கோதையாகவும் இணராகவும் சூட்டிக்கொண்ட நிலை குறிப்பிடப்படுகின்றது. ‘காஞ்சி போதுஅவிழ் நறுந்தாது அணிந்த கூந்தல்’ என்ற வரியில் ‘போது அவிழ்’ என்ற சொல் மலரும் நிலையிலுள்ள காஞ்சி மலரினைப் பெண் தன் கூந்தலில் அணிந்து கொண்டாள் எனச் சுட்டுவதைக் காணலாம். இதைப்போன்றே ‘.....வெட்சித்/ தனை அவிழ் பல்போது கமழும்/ மைஇருங் கூந்தல் மடந்தை நட்பே’ (குறு: 209) என்ற வரியில், வெட்சி மலரினைக் குறிப்பிடும்பொழுது ‘தனை அவிழ் பல்போது’ எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். வெட்சி மலர் முகைப் பருவத்திலிருந்து அவிழ்ந்து மலரும் தன்மையில் உள்ள மலரினைச் சூட்டிக் கொண்டதாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. இத்தன்மையிலுள்ள மலரினை அணிந்து கொள்வதற்குக் காரணம் மலரின் நாற்றம் முழுமையாகக் கூந்தலை மணமுடையதாகச் செய்வதால் முகை அவிழும் நிலையிலுள்ள மலர்களைக் காமத்தின் வெளிப்பாடாக அணிந்து கொண்டனர் எனக் கருதலாம்.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழிஇய நட்பின் மயிலியற்
செழியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீ யறியும் பூவே” (குறு: 2)

எனும் பாடலில், ஆண், பெண்ணின் கூந்தல் நலனைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. இதில் வண்டினம் பல வண்ண மலர்களின் மணத்தினை அறிந்திருக்கும் தன்மையுடையது. அத்தன்மையுடைய வண்டுகள் பெண்ணின் கூந்தலைச் சுற்றிச் சுற்றி மொய்ப்பதற்குக் காரணம் மலரின் மணத்தைவிடக் கூந்தலுக்கு மிகுந்தமணம் இருக்குமோ? என வியந்து இறையனார் பாடியிருப்பதைக் காணலாம். இதில் பெண்ணொருத்தி தன் கூந்தலில் வண்டுகள் மொய்க்கும்படி மலரினைச் சூட்டிக்கொண்டாள் என்பதால், அவள் தன் காமத்தை ஆணுக்கு உணர்த்தும் வகையில் (வெளிப்படுத்தும்) அன்றலர்ந்த மணம்மிகுந்த மலரினைச் சூட்டிக்கொண்ட தன்மை புலப்படுகின்றது.

இனக்கவர்தலின் அடிப்படையில் ஆணும் பெண்ணும் அன்றலர்ந்த நாற்றமுடைய மலரினைச் சூட்டிக்கொண்ட தன்மை பல பாடல்களில் புலப்படுவதைக் காணலாம்.

“வீழ்துணை தமிழி, வியல் வீசும்பு கமழ
நீர் திரண்டன்ன கோதை பிறக்கு இட்டு
ஆய்கோல் அவீர்தொடி வீனங்க வீசி,
போது அவீழ் புதுமலர்தெரு உடன்கமழ
மேதகு தகைய மிகுநலம் எய்தி,
பெரும் பல்குவனைச் சுரும்புபடு பல்மலர்
திறந்து மோந்தன்ன சிறந்து கமழ் நாற்றத்து,
கொண்டல் மலர்ப்புதல் மானப்பூ வேய்ந்து
நுண்புண் ஆகம் வடுக்கொள முயங்கி
மாயப் பொய் பல கூட்டி ..... ” (மது: 561-570)

இவ்வடிகள் மூலம், காமநுகர்வுடைய பெண்டிர் தங்களது காமத்தை ஆடவருக்கு வெளிப்படுத்தும் வகையில் மலர்களைக் கோதையாகச் சூட்டிக்கொண்டனர் என்பது புலனாகிறது. இப்பெண்டிர் அலர்கின்ற பருவத்தில் இருக்கும் மலரினைச்சூட்டிக் கொண்டதாகவும் சுரும்புகள் மொய்க்கும் படியுள்ள பலமலரின் நாற்றத்தினை ஓக்கும் அளவிற்கு மணமிகுந்த மலர்களைக் சூட்டிக்கொண்டு வீதி வழியே சென்றதாகவும் மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது. இதில் பெண்டிர் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் நாற்றம்மிகுந்த மலரினைச் சூட்டிக்கொண்ட நிலையைக் காணலாம்.

2: 3: 3: 1 தழையுடை

பெண்கள் தங்கள் அல்குலில் அழகிய தளிர்களாலும் மலர்களாலும் தொடுக்கப்பட்ட ஆடையை அணிந்து கொண்டனர். இதனைத் ‘தழையுடை’ என இலக்கியம் குறிக்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் தழையுடையைக் குறிக்கும்

இடங்களில், ‘அணித்தழை’ (புறம்: 340), ‘ஆய்தழை’ (ஐங்: 291), ‘ஏர்த்தழை’ (கலி: 125), ‘தண்தழை’ (அகம்: 7), ‘தளிர்ச்சேர் தண்தழை’ (நற்: 204), ‘நறுந்தழை’ (குறு: 333), ‘நெறித்தழை’ (குறு: 293), ‘பகைத்தழை’ (நற்: 8), ‘பிணையல் அய்தழை’ (நற்: 170), ‘பெருதண்மாத்தழை’ (முரு: 203), ‘பெருந்தழை’ (அகம்: 348), ‘பைந்தழை’ (பட்: 9), ‘பைங்குழை தழை’ (அகம்: 331), ‘முறித்தழை’ (அகம்: 348) என்றெல்லாம் குறிப்பதைக் காணலாம். தழையுடைக் குறித்துக் கு. பகவதி தரும் விளக்கமாவது:

‘தழையுடை, பகைத்தழை, மடிவை, குழை எனப் பல பெயர் பெறும். இவை, பெரும்பான்மையான இடங்களில் தழை என்றே சுட்டப்படுகின்றன. தழை என்று குறிப்பிட, மக்கள் தழையுடை என்று புரிந்து கொள்ளுமளவிற்குச் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்திருப்பதே இதற்குரிய காரணமாகும். இதனை மிகுதிப் பற்றி வந்த பெயர் என்பார் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் (குறு: 125) மடிவை என்பது இதனை மடித்து, தொடுத்து அணிந்தமையின் பெற்ற பெயராகும் (பதி: 27). தழையின் குழைந்த தன்மை காரணமாக அல்லது குளிர்ச்சிக் காரணமாகப் பெற்ற பெயராகக் குழை இருக்கலாம் (அகம்: 269). இன்றும் தழையினைக் குழை என்று சுட்டும் வழக்கு உவ்வது. பல்தழைகள் பூக்கள், தளிர்கள் இவற்றை வீரவித் தொடுத்து அமைத்த தழையுடையகவைப் பகைத்தழை என்றனர். (நற்: 96)’ (1980:28).

இதில் தழையுடை ‘ஆடை’ வகையுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

“அணித்தழை நுடங்க ஓடி, மணிப்பொழிக்

குரல்அம் குன்றி கொள்ளும் இவையோள்”, (புறம்: 340)

என்ற அடிகள், அழகிய தளர்களாலும் பூக்களாலும் தொடுக்கப்பட்ட ஆடை அசைய இளம்பெண்ணொருத்தி ஓடிச் சென்றதாகக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“சிறு வெள்ளாம்பல் இவையமாகத் தழையாயினவே” (புறம்: 248)

“குவவைத் தண்தழை இவள்” (குறு: 342)

“சிறுகரு நெய்தல் கண்போன் மாமலர்ப்

பெருந்தண் மாத்தழை யிருந்த அல்குல்” (கலி: 130)

“திருந்திழை யல்குற்குப் பெருந்தழை உதவிச்

செயலை முழுமுத லொழிய” (குறு: 214)

“கானல் ஞாழற் கவின் பெருதழை” (ஐங்: 191)

“கருங்குர னொச்சி தொடலை யாகவும்

கண்டனம் இனியே.....” (புறம்: 271)

மேற்குறிப்பிட்ட வரிகள், தழையுடை அமைப்பதற்கு ஆம்பல், குவளை, நெய்தல் முதலிய நீர்ப்பூக்களையும் செயலை, ஞாழல், நொச்சி ஆகியவற்றின் தளிர்களையும் பயன்படுத்தி, மகளிர் தழையுடை செய்து கொண்டனர் என்பது தெளிவுபடுகின்றது. மலர்களையும் தளிர்களையும் தொடுப்பதற்கு வயலைக் கொடியைப் பயன்படுத்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனை,

“மனைநகு வயலை மரன்இவர் கொழுங்கொடி
அரிமலர் ஆம்பலொடு ஆர்தழை தைஇ”, (அகம்: 176)

“பாடினை வாழியோ வயலை நான்தொறும்
பல்கினைக் கொடிக்கொம்பு அலமர மலர்ந்த

அல்குல் தழைக்கூட்டு அம்குழை உதவிய”, (அகம்: 383)

மேற்கண்ட பாடல்களில், தழையுடை தொடுப்பதற்கு வயலைக் கொடியைப் பயன்படுத்திய தன்மையை அறியமுடிகின்றது.

“தழைஅணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்,
வீழ்வுஅயர் மறுகின் விலைஎனப் பகரும்
காணல்அம் சிறுகுடி, பெருநீர்ச் சேர்ப்ப”, (அகம்: 320)

“மணல் ஆடு மலர் நிறை விரும்பிய, ஒண் தழை,
புனல் ஆடு மகளிர்க்குப் புணர் துணை உதவும்
வேழ மூதார் ஊரன்

ஊரன் ஆயினும் ஊரன் அல்லன்னே.” (ஐங்: 15)

எனும் பாடல்கள், மகளிர் தழையுடையை எல்லாக் காலங்களிலும் அணிந்து கொள்வதில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றன. விழாக்காலங்கள் மற்றும் நீராடும் காலங்களில் மட்டுமே தழையுடை அணிந்துகொண்டதாகக் குறிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட பதிவுகளின்மூலம், தழையுடையை மகளிர் எல்லாக் காலங்களிலும் அணிந்து கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவுபடுகின்றது. குறிப்பாக, விழவு, வழிபாடு, நீராடல் மற்றும் பொழுதுபோக்குக் காலங்களில் மட்டுமே அணிந்துகொண்டதாக அறியமுடிகின்றது. பொதுமக்கள் கூடியிருக்கும் காலங்களில் பெண்டிர் தழையுடையை அணிந்து கொள்வதற்கான காரணம் காம வெளிப்பாடாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் தழையுடை பயின்றுவரும் இடங்களைக் காணும்பொழுது, இளம் வயதுடைய பெண்களே தழையுடை அணிந்துகொண்டதற்கான பதிவு

காணப்படுகின்றது. வயது முதியோர் தழையுடுத்தியதாகப் பதிவுகள் இலக்கியத்தில் இடம்பெறவில்லை. இதன்வழி மகளிர் தங்கள் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மணம்மிருந்த மலரினைச் கூந்தலில் சூட்டிக்கொள்வது போல், அல்குலில் பலவகை மலர்களாலும் தழைகளாலும் விரவித் தொடுக்கப்பட்ட தழையுடையை அணிந்து கொண்டதாக அறியமுடிகின்றது.

“கடியுடை மாந்தொறும் படுவலை மட்டும்
குன்ற நாட தகுமோ - பைஞ்சனைக்
குவளைத் தண்தழை இவ்வாண்டு வருந்த” (குறுந்: 342)

என்ற அடிகள் ஆண்மகன், பெண்ணைக் குறிப்பிடுகையில், அவள் பைஞ்சனையில் பூத்த குவளை மலர் மற்றும் அதன் தழைகளை இடையிட்டுக் கட்டிய குளிர்ந்த தழையாடையை அணிந்திருந்தாள், அத்தகையவளிடமே தன் நெஞ்சம் நீங்காது நிலைப் பெற்றிருப்பதாகக் கூறுகின்றான். இதைப்போன்றே நற்றிணைப் பாடலில், பெண்ணொருத்தி தன் அல்குலில் பலவாகிய பூக்கள் மாறுபடத் தொடுக்கப்பட்ட தழை அசையும்படி வந்தாள் என்பதை ‘அல்கு படர் உழந்த அரி மதர் மழைக்கண்/ பல் பூம் பகைத் தழை நுடங்கும் அல்குல்’ (நற்: 8) எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். இதில் ‘பகைத்தழை’ என்பது தழையுடையை மட்டும் குறிக்கவில்லை. ஆணின் நெஞ்சைக் கொல்லும் வகையில், அத்தழையுடை பகைத்தழையாகத் திகழ்ந்த நிலையைச் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

“அய வெவ்வாம்பல் அம்பகை நெறித்தழை
தித்திக் குறங்கின் ஊழ்மாறு அலைப்ப,
வருமே சேயீழை, அந்தில்
கொழுநற் காணீய, அளியேன் யானே” (குறு: 293)

மேற்கண்ட வரிகள், பரத்தை ஒருத்தி வெள்ளாம்பலின் அழகிய நெறித்தலையுடைய தழையாடையைத் தேமலை கொண்ட குறங்கில் (தொடை) மாறி மாறி அசையும் வண்ணம் என் இல்லத்தானைக் காணவந்தாள். அத்தகைய பெண் எனக்குரியவனைக் கவர்ந்து சென்றாள். இங்ஙனம் என் கொழுநரைக் கவரத் தெரியாத யானே இரங்கத்தக்கவள் எனப் பெண்ணொருத்தி புலம்புவதாக அமைந்துள்ளது. இதில் பெண் தழையுடை இடையிலிருந்து தொடை வரை அணிந்துகொண்ட நிலை தெளிவுபடுவதைக் காணலாம். மேலும் தழையுடையை அணிந்து வந்து ஆண்மகனைக் கவர்ந்து சென்றதாகக் கூறப்படுவதால் கவர்ச்சியுடையாகத் தழையுடை இருந்திருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகின்றது.

“தழை அணிந்து அலமரும் அல்குல், தெருவின்
இளைபோய் இறந்த அனைத்தற்கு, பழுவிறல்
ஓரிக் கொன்ற ஒரு பெருந் தெருவில்
காரி புக்க நேரார் புலம்போல்
கல்லென்றன்றால், ஊரே, அதற்கொண்டு
காவல் செறிய மாட்டி, ஆய்தொடி
எழில் மாமேனி மகளிர்

வீழுமாந்தனர், தம் கொழுநரைக் காத்தே”, (நற்: 320)

என்ற பாடலில் திருவிழா இல்லாத காலத்தில் பரத்தையொருத்தி தன் அழகை வெளிப்படுத்தும் வகையில் தழையுடையை அணிந்து தெருவழியே சென்றாள். அத்தெருக்களில் வாழும் மகளிர் தத்தம் கொழுநரை அவள் அழகில் மயங்காதபடி பாதுகாத்துக் கொண்டார். ஆனால், மற்றொரு பரத்தையின் காதலனைத் தழையுடையை அணிந்த வீதி வழியே வந்த பரத்தை கவர்ந்து கொண்டதாகவும் காதலனை இழந்த அப்பரத்தை புலம்புவதாகவும் அமைந்துள்ளது. இதில் பெண்ணொருத்தி ஆண்மகனைக் கவரும் வகையில் தழையுடையை அணிந்து கொண்டு வீதிவழியே சென்ற நிலை நோக்கத்தக்கதாகும். இதைப்போன்றே மற்றொரு நற்றிணைப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“வயல் வெள் ஆம்பல் உருவ நெறித் தழை
ஐது அகல் அல்குல் அணி பெறத் தைஇ,

வீழுவின் செலீஇயர் வேண்டும் மன்னோ” (நற்: 390)

இவ்வரிகளில், விழாக்காலங்களில் பல பெண்கள் தழையுடை அணிவது வழக்கமானதொன்றாகும். அப்பெண்களுள் பரத்தையரும் வந்து தங்கள் தோற்றப் பொலிவினைக் காட்டி ஆடவரைக் கவர்தல் கூடும். எனவே தன் காதலனைப் பிறர் கவர்வதற்கு முன்பாக அவனது காதலி, அழகிய ஆம்பல் மலரின் நெறிப்புடைய தழையைத் தன் அகன்ற அல்குலிடத்தே கவின்பெற உடுத்திக் கொண்டு விழா நடைபெறும் இடத்திற்குச் சென்றதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

“தண்ணறும் பீடவழும், தவழ்கொடித் தவவழும்,
வண்ண வண்தோன்றியும் வயங்கு இணர்க் கொன்றையும்
அன்னவை பிறவும், பல்மலர் துதைய,
தழையும் கோதையும் இழையும் என்று இவை
தைஇயினர், மகிழ்ந்து, தினைஇ வினையாரும்
மடமொழி ஆபத்தவருள் இவன்பார் - உடம்போடு
என் உயிர் புக்கவன், இன்று? (கலித்: 102)

எனும் கலித்தொகைப் பாடலில், ஆயமகளிர் பிடவம், முல்லை, தோன்றி, கொன்றை எனப் பலவகையான மலர்களை நெருங்கத் தொடுக்கப்பட்டுப் பின்னர்

அதனைத் தழையாகவும் கோதையாகவும் இழையாகவும் கட்டி அணிந்து கொள்வர். அத்தகைய பெண்டிர் என் உடலோடும் உயிரோடும் கலந்தவளாகி விட்டாள் என ஆண் கூறுகிறான்.

மேற்குறிப்பிட்ட பதிவுகளில் எல்லாம், பெண்டிர் ஆடவரைக் கவரும் வகையில் தங்கள் கூந்தலில் மலரணிதல் மட்டுமின்றி அல்குலில் தழையுடையை அணிந்துகொண்ட தன்மையினையும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

2: 3: 4 மலர்கள் - கவர்தல் (ஆண்)

பெண்டிரைப் போன்றே ஆடவர் தங்கள் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மணம்மிகுந்த மலர்களை அணிந்து கொண்டனர். அவ்வகையில் பெண்டிர் பயன்படுத்திய தலைமாலை வகைகளைவிட ஆடவர் சூட்டிக்கொண்ட மாலைவகை தொடர்பான பதிவுகளே மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றன.

“ஒண் செங்கழுநீர்க் கண் போல் ஆய் இதழ்
ஊசி போகிய சூழ் செய் மாலையன்,

பக்கம் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்” (அகம்: 48)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் ஆடவர் மாப்பில் செங்கழுநீர் மாலையை அணிந்து கொண்டதாகவும் சிவந்த வெட்சி மலரால் புனைந்த கண்ணியைச் சூடிக் கொண்டதாகவும் குறிக்கப்படுகின்றது. இதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மலரினை மாலையாகவும் மற்றும் கண்ணியாகவும் சூட்டிக்கொண்ட நிலையினைக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

‘குறுஞ்சனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடி/கான நாடன் வருஉம்’ (அகம்: 128) எனும் வரிகளில் ஆண்மகன் வண்டுகள் மொய்க்கும் வண்ணம் சனையில் பூத்த குவளை மலரினைச் சூடிக் கொண்டு வந்ததாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. ‘சிறு வீ முல்லைப் பெரிது கமழ் அலரி/தானும் சூடினான்’ (நற்:361) என்பதில் அலர்ந்த நிலையில் உள்ள மணமுடைய முல்லை மலரை ஆண்மகன் சூடிக்கொண்டது தெளிவுபடுத்துகின்றது. மேலும் குல்லை, குளவி, கூதளம், குவளை எனப் பல மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியை ஆண்மகன் சூட்டிக்கொண்டதாக நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது (நற்: 376). மேற்கண்ட பாடல்கள் எல்லாம் ஆடவர் தங்கள் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் வண்டுகள் மொய்க்கும் படியான அன்றலர்ந்த வண்ண மலர்களைச் சூட்டிக் கொண்டு வந்தமையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“கலீமா கடைஇ வந்து, எம் சேரித்
தாரும் கண்ணியும் காட்டி, ஒருமைய
நெஞ்சம் கொண்டமை வீடுமோ? ”..... (நற்: 150)

எனும் நற்றிணைப் பாடலில் சேரிக்கு வந்த ஆண்மகனொருவன் தாரும் கண்ணியும் காட்டித் தன் நெஞ்சத்தைக் கவர்ந்ததாகப் பெண்ணொருத்தி குறிப்பதைக் காணலாம். இதைப் போன்றே,

“அரி நீர் அவீழ் நீலம், அல்லி, அனிச்சம்,
புரி நெகிழ் முல்லை, நறவோடு, அமைந்த
தெரி மலர்க் கண்ணியும் தாரும் நயந்தார்
பொருமுரண் சீறச் சிதைந்து, நெருநையின்
இன்று நன்று, என்னை அணி” (கலி: 91)

எனவரும் கலித்தொகை வரிகள், பெண்டிரைக் கவரும் வகையில் ஆண்மகன் நீலம், அனிச்சம், முல்லை, நறவு ஆகிய மலர்களால் அமைந்த தெரிமலரினைக் கண்ணியாகவும் தாராகவும் அணிந்துகொண்ட தன்மையினைப் புலப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

மேற்குறித்த பதிவுகளில் அனைத்திலும் ஆடவர், பெண்டிரைக் கவரும் வகையில் வண்ணவண்ண மலர்கள் மற்றும் மணம் நிறைந்த மலர்களைக் கண்ணியாகவும் தாராகவும் சூட்டிக்கொண்டனர் என்பது தெளிவுபடுகின்றது. ஆனால் தொல்காப்பியத்தில் கண்ணியும் தாரும் அணியும் உரிமை உயர்நிலைமக்களுக்கு மட்டும் உரியது எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. தொல்காப்பியர் தாரும் கண்ணியும் சூட்டும் உரிமையுடையவர் அரசர், வணிகர், குறுநிலமன்னர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்
நடை நவீல் புரவியும் களிறும் தேரும்
தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்
தெரிவு கொள் செங்கோல் அரசர்க்கு உரிய” (தொல்: 1571)

இந்நூற்பாவில், நால்வகைப் படையும் தனக்கென ஒரு கொடியும், வெண்கொற்றக் குடையும், முரசும், குதிரையும், யானையும், தேரும், தனக்கென ஒரு மாலையும் தலையில் அணியும் முடியும், அரியணை, அரண் போன்றனவும் செங்கோல் அரசர்க்கு உரியவை எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. இதை அடுத்துக் ‘கண்ணியும் தாரும் எண்ணினர் ஆண்டே’ (தொல்: 1580) எனும் நூற்பா அரசர்க்குரிய தலையில் சூடும் பூவும், மாலையும் வணிகர்க்கும் உண்டு எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. வணிகருக்கு மட்டுமின்றி ‘வேந்து வீடு தொழிலின்

படையும் கண்ணியும் /வாய்ந்தனர் என்ப அவர்பெறும் பொருளே' (தொல்: 1582)
என்பதில் அரசரிடமிருந்து வேளாளர் படைக்கலன்களையும் கண்ணிகளையும்
பெறுவது புலனாகின்றது. மேலும்,

“வீல்லும் வேலும் கழலும் கண்ணியும்
தாரும் மாலைபும் தேரும் வாளும்

மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க்கும் உரிய” (தொல்: 1583)

என்ற நூற்பாவில் அரசர், வேளாளர் தவிர குறுநில மன்னர்க்கு வில், வேல், வீரக்
கழல், தலைக்கண்ணி, தார், ஆரம், தேர், வாள் ஆகியன உரியதாகக் குறிப்பதைக்
காணலாம்.

தொல்காப்பியர் வகுத்த இலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கும்
பொழுது உயர்குடி மக்கள் மட்டுமே தார், கண்ணி அணியும் உரிமையுடையவர்
என்பது அறியவருகின்றது. ஆனால், சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், உழவன்,
உமணர், குறவர், பாணன், மறவர் என அனைத்து நிலத்து ஆடவரும் கண்ணி சூடிக்
கொண்டதற்கான பதிவு காணப்படுகின்றது.

“மறித் துருஉத் தொகுத்த பறிப் புற இடையன்
தண் கமழ் முல்லை தோன்றியொடு விரைஇ,
வண்டு படத் தொடுத்த நீர் வார் கண்ணியன்” (அகம்: 94)

மேற்கண்ட அகநானூற்று வரிகள், இடையன் முல்லை மலருடன் தோன்றி
மலரைச் சேர்த்துக் கண்ணியாகச் சூட்டிக் கொண்டதைக் குறிக்கின்றன.

“அத்தப் பாதிரித் தாய்த்தலைப் புதுவீ
ளரிஇதழ் அலரியொடு இடைபட விரைஇ,
வண்தோட்டுத் தொடுத்த வண்டுபடு கண்ணி,
தோல்புதை சிற்றுஅடி, கோலுடை உமணர்” (அகம்: 191)

இப்பாடல் உமணர் பாதிரிப் புதுமலரை அலரியொடு இடையிடையே கலந்து
வெண்தாழை மலருடன் சேர்த்துக் கட்டிய கண்ணியை வண்டுகள் மொய்க்கும்படி
அணிந்து கொண்டதைக் குறிக்கின்றது.

‘கண்ணியை ஆயர் குல இளைஞர் சூடினர்’ (கலி: 103) , ‘துறுகட் கண்ணிக்
கானவர்’ (நற்: 386), ‘நறும்பூங் கண்ணி குறவர் சூட’ , (பொரு: 219), ‘கோடற் கண்ணி,
குறவர் பெருமகன்’ (புறம்: 157), ‘குருந்தங் கண்ணிக் கோவலர்’ (ஐங்: 439), ‘முல்லைக்
கண்ணிப் பல் ஆன் கோவலர்’ (பதி: 21), ‘காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்’
(கலி: 103), ‘..... கண்ணிக்/கல்லா மழுவர்’ (நற்: 387), ‘சுரும்பு ஆர் கண்ணிப் பெரும்

புகல் மறவர்' (மது: 596), 'பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்' (புறம்: 274), 'கண்ணியன் வில்லன், வரும் என்னை நோக்குபு' (கலி: 37), 'நறை நார்த் தொடுத்த வேங்கை அம் கண்ணி, / வடி நவில் அம்பின் வில்லோர் பெரும' (புறம்: 168), 'காந்தள் அம் கண்ணி, கொலை, வில், வேட்டுவர்' (பதி: 30). மேற்குறிப்பிட்ட வரிகளில் ஐந்துநில மக்களும் கண்ணியைச் சூட்டிக் கொண்ட தன்மையைக் காணலாம்.

இதன்வழிச் சங்க இலக்கியத்தை இலக்கண வாய்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்மல், உணர்விற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் காணும்பொழுது ஆடவர், பெண்டிரைக் கவரும் வகையில் கண்ணியையும் தாரிணையும் சூட்டிக் கொண்டமையும், பெண்டிர் ஆடவரைக் கவரும் வகையில் மலர்களைக் கோதையாகவும் இணராகவும் தழையுடையாகவும் அணிந்து கொண்டமையும் தெளிவுபடுகின்றன. மேலும் இனக்கவர்ச்சியின் ஊடாக மலர்களை அணிந்து கொள்வதற்கு முக்கியக் காரணம் இணைவிழைவுக்குரிய அடிப்படைச் செயலாகும்.

2: 3: 5 மலர்கள் - கையுறை

ஆடவர் தங்களது காமத்தை (அகத்தை) வெளிப்படுத்தும் வகையில் மலர்களைக் கண்ணியாகவும் தாராகவும் புனைந்து கொண்டனர். இதுமட்டுமின்றி, ஆண்மகன் மலர்களைக் கையுறையாகப் பெண்ணிடத்து வழங்குவதும் உண்டு. ஆடவர் கொடுக்கும் கையுறையைப் பெண்டிர் ஏற்றுக்கொள்வதும் உண்டு, மறுத்துரைப்பதும் உண்டு. ஆண் கொடுத்த கையுறையைப் பெண் ஏற்றுக்கொண்டாள் எனில், இந்நிகழ்வினை அடுத்து, அப்பெண்ணின் கூந்தலில் அவன் மலரினைச் சூட்டுதல் மற்றும் அல்குலில் தழையுடையை அணிவித்தல் ஆகிய செயல்கள் நடைபெறுகின்றன. இச்செயல்பாடுகள் அனைத்தும் ஆண், பெண் புணர்தலை மையமிட்டு அமைகின்றன.

“தழையும் தாரும் தந்தனன், இவன் என,

இழை அணி ஆயமொடு தகு நாண் தடைஇ”, (மது: 80)

எனும் வரிகள், ஆண்மகனொருவன் தான் விரும்பிய பெண்ணின் மூலம் ஏற்பட்ட நோய்க்கு அவளல்லாமல் பிறிதொரு மருந்து இல்லையெனக் கருதியவன், அப்பெண்ணுக்குத் தழையுடையும் தாரும் கையுறையாகத் தருகின்றான். அவ்வாண்மகன் கொடுத்த கையுறையை வாங்கிக்கொண்டவன், கையுறைத் தந்தவனையே மணம்புரிய வேண்டுமென என எண்ணுகிறான். அதற்காக, அவள் தைத்திங்கள் நாளில் குளிர்ந்த நீரில் நீராடி நோன்பினை

மேற்கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் காமத்தினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் கையுறையாகத் தழையும் தாரும் காதலன் தருவது, அதனைக் காதலி ஏற்றுக்கொண்ட நிலை ஆகியன தெளிவுபடுகின்றன.

“தண்கயத்து அமன்ற ஒண்டங் குவளை
அரும்பு அலைத்து இயற்றிய சுரும்புஆர் கண்ணி
பின்னுப்புறம் தாழக் கொன்னே சூட்டி,
நல்வரல் இவமுலை நோக்கி, நெடிது நினைந்து,
நில்லாது பெயர்ந்தனன், ஒருவன்”, (அகம்: 180)

என்ற பாடலில் ஆண்மகன் குவளை அரும்புகளால் தொடுக்கப்பட்ட வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும் கண்ணியைத் தன் காதலி விரும்பாதிருக்கவும் அவளது முதுகிலே தாழ்ந்த நெடிய பின்னிய கூந்தலில் சூட்டிச் சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் அவன் சூட்டிய கண்ணியை அவள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதன்வழி அவள் அவனது புணர்வின் அழைப்பினை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது மறைமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

‘.....என்னை/ தானாம் மலைந்தான், எமக்கும் தழை ஆயின’ (ஐங்: 201) எனும் வரியில் காதலன் அவன் மலையில் மலர்ந்த வேங்கை மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியைச் சூட்டிக்கொண்டு, தன் காதலிக்கு அம்மலர்களாலாகிய தழையுடையை தந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆண் கொடுத்த தழையுடையை பெண் ஏற்றுக்கொண்டதை ஐங்குறுநூறு விளக்குகின்றது. தழையுடையை அல்குலில் உடுத்திக்கொள்ளும் வகையில் ஆண்மகன் வயலைக் கொடியைத் தந்து உதவிய தன்மையை ‘வாடினை வாழியோ வயலை நாடொறும்/அல்குல் தழைக்கூட்டு அங்குழை உதவிய’ (அகம்:383) எனும் அகநானூறு வரிகள் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம். ‘கருங்கால் வேங்கைச் செம்பூம் பிணையல்/ஐது ஏந்து அல்குல்பாம் அணிந்து உவக்கும்’ (அகம்: 345). இவ்வரியில் வேங்கை மரத்தின் செம்மலர்களால் தொடுத்த பிணையலைக் காதலன், தன் காதலியின் அழகிய அல்குலில் அணிந்து மகிழ்ந்தான் என்பது தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“குன்ற நாடன் உடுக்குந் தழை தந்தனவே அவையாம்
உடுப்பதின் பாயஞ்சுதுமே...” (நற்: 359)

எனவரும் நற்றிணை வரிகளில், காதலியின் அல்குலில் அணிந்து கொள்ளும் பொருட்டுக் காதலன் தழையைத் தந்தான். அத்தழையுடையை உடுத்தினால் அன்னை சினம் கொள்வாள், உடுத்தவில்லை என்றால் காதலன் வருந்துவான். இதற்கிடையில் இத்தழையுடை வாடாமலிருக்க வேண்டுமென அப்பெண்

வருந்திக் கூறிய தன்மை காணலாம். இதன்வழி நிலங்கட்கு ஏற்பத் தழையுடைகள் வேறுவேறாக இருந்த நிலையினை அறியமுடிகின்றது. ஒரேவிதமான தழையுடை இருப்பின் தாய்க்கு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. நிலத்திற்கு ஏற்பத் தழையுடை மாறுபடுவதால் அதனைச் சூட்டிக்கொள்ள முடியாமல் மறுத்துரைக்கும் நிலையைக் காணமுடிகின்றது. ‘நெய்தல் அம் பகைத் தழைப் பாவை புணையார்’ (ஐங்: 187) எனும் ஐங்குறுநூற்று வரி, நெய்தல் தழையுடையை மறுத்துரைத்த நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“புல்லினத்து ஆயர்மகன் சூடி வந்தது ஓர்
முல்லை ஒரு கமழும் கண்ணீரும், மெல்லியால்,

கூந்தலுள் பெய்து முடிந்தேன் மன், தோழி, பாய் ” (கலி: 115)

என்ற கலித்தொகைப் பாடலில் ஆயமகன் சூடிவந்த முல்லைக் கண்ணியை அவனுடன் உறவு கொண்டவள் தன் கூந்தலில் சூட்டிக் கொண்டாள். அப்பெண்ணின் செவிலித்தாய் வெண்ணெய் தேய்க்கும்பொருட்டுக் கூந்தலை விரித்தாள். அப்பொழுது செவிலித்தாய் நானுமாறு அப்பூ அவள் முன் வீழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் ஆடவர் தலையில் சூட்டிக்கொள்ளும் மாலை கண்ணி எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. இக்கண்ணியைப் பெண் சூட்டிக் கொள்கின்றாள் எனக் குறிப்பதால், அப்பெண்மகள் ஆண்மகனுடன் தொடர்பு கொண்டநிலை தெளிவுபடுகின்றது. மேலும், நிலத்திற்கு நிலம் மலர்கள் மாறுபாடுவதும் உண்டு. ஒரு நிலத்தில் மலரும் மலர் வேறுநிலத்தில் மலரும் தன்மையற்றதாக உள்ளது. எனவே, வேறுநிலத்தில் உள்ள மலரை அவளது கூந்தலில் கண்ட செவிலித்தாய் அச்சம் கொண்டதாகக் கூறப்படுவதற்கு இதுவே காரணமாகும்.

“மண்ணி மாசு அற்றநின் கூழையுள் ஏற அவன்,
கண்ணி தந்திட்டது எனக் கேட்டு, திண்ணிதா,
தெய்வமால், காட்டிற்கு இவட்கு, என, நின்னை அப்
பொய்இல் பொதுவற்கு அடை சூழ்ந்தார் - தந்தையொடு
ஐயன்மார் எல்லாம் ஒருங்கு..... ” (கலி: 107)

மேற்கண்ட அடிகள், காதலன் கொடுத்த கண்ணியைக் காதலி அணிந்து கொண்டதை அறிந்த அவளது தந்தையும் தமையனும் அவ்வாண்மகனுக்குத் தம் பெண்ணை மணஞ்செய்துதர முடிவு செய்த நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதன்வழிக் கையுறையாக மலரினைப் பெற்றால் அவர்கள் இடையே உறவு இருப்பதை அறிந்து திருமணம் செய்து வைத்த நிலையை அறியமுடிகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களின் மூலம் கையுறையைப் பெண்டிர் ஏற்றுக்கொண்ட நிலையையும் மறுத்துரைக்கும் நிலையையும் காணமுடிகின்றது.

2: 3: 5 மலர்கள் - புணர்ச்சி

பாலினக் கவர்ச்சியின் ஊடாக ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர் நாற்றம்மிகுந்த மலர்களைத் தொடுத்துச் சூட்டிக் கொள்வதற்கு அடிப்படைச் செயல்பாடாகப் புணர்ச்சி அமைகின்றது. புணர்வுக் காலங்களில் மலருக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம் மூலம் அம்மலரினை எவ்வகையில் சூட்டிக்கொண்டனர் என்பதைக் காணலாம்.

“பகல் உரு உற்ற இரவு வர, நயந்தோர்
காதல் இண்துணை புணர்மார், ஆய்திழைத்

தண் நறுங் கழுநீர் துணைப்ப, இழைபுனைபு” (மது: 549-551)

எனும் மதுரைக் காஞ்சி வரிகளில், மகளிர் தங்கள் காதற் கணவரைப் புணர்வதற்கு அழகிய இதழையுடைய தண்ணறுங் கழுநீரால் மாலைக் கட்டியதாகக் குறிப்பதைக் காணலாம். இதைப்போன்றே மற்றொரு பாடலில், பெண்ணொருத்தி தன் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் காயா, கொன்றை, நெய்தல், முல்லை, தளவம், பிடவம் ஆகிய மலர்களை அலரும் பருவத்திற்கு முன்பு அழகுபெறப் புனைந்து கொண்டாள். இப்பெண்ணின் அழகைக் கண்ட ஆண்மகன் அம்மலரின் நாற்றமும் அழகும் மாறுபடுவதற்கு முன்னர் அவளைக் கூடும்பொருட்டு விரைந்தான் என்பதை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது (ஐங்:412). மற்றொரு பாடலில் ‘முல்லை நூறும் கூந்தல் கமழ் கொள’ (ஐங்: 446) எனும் வரியில், காதலன் முல்லைப் பூவால் நறுமணம் கமழும் காதலியின் கூந்தல் நலனை நுகர்ந்தான். இம்மலரின் மணம்போல் மேலும், பல மலர்களால் மணம் கமழும் வண்ணம் நல்ல இன்பங்களை நுகர்வோம் எனக் கூறுவதனால் அவன், அவளைப் பலமுறை புணர்வேன் என்பதை மறைமுகமாகச் சுட்டப்படுகின்றது.

“மல்லல் அறைய மலர்சுனைக் குவளைத்

தேம்பாய் ஒண்ட நறும்பல அடைச்சிய

கூந்தல் மெல்லணைத் துஞ்சி, பொழுதுபட’ (அகம்: 308)

என்ற பாடலில் சுனையிலுள்ள குவளையின் தேன்பாயும் ஒள்ளிய நறிய பல பூக்களைச் சூடிய பெண்ணின் கூந்தல் மெல்லணையில் துயின்று பகற்பொழுதை இனிது கழித்துப் பொழுதுபடச் செல்க எனக் காதல்கொண்டவனிடம் தோழி கூறுகின்றாள்.

ஆண்மகன் புணர்வின் காரணமாக மணம்மிகுந்த மலரினைச் சூட்டிக்கொண்டு வந்தான் என்பதைப் பல பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“மறம் புகல் மழ களிறு உறங்கும் நாடன்,
ஆர மார்பின் அரி ஞிமிறு ஆர்ப்ப,

தாரன், கண்ணியன், எஃகுடை வலத்தன்” (அகம்: 102)

அகநானூற்றுப் பாடலில் சந்தனம் பூசிய மார்பில் வண்டுகள் ஆர்ப்பரிக்கும் வகையில் தாரினையும் கண்ணியும் சூட்டி வந்த காதலன், ஒரு நாள் இரவில் என்னை முயங்கிச் சென்றான் எனக் காதலி கூறுகிறாள். இதில் தாரும் கண்ணியும் புணர்வின் ஓர் அடையாளமாகத் திகழ்வதைக் காணலாம். இதைப் போன்றே, குறுந்தொகைப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“மலைச்செஞ் சாந்தின் ஆர மார்பினன்,
சுனைப்பூங் குவளைச் சுரும்பார் கண்ணியன்,

நடுநாள் வந்து, நம் மனைப் பெயரும்” (குறு: 321)

இவ்வரிகளில் காதலன் மார்பில் சந்தனமும், சுனையில் மலர்ந்த குவளை மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியைச் சுரும்புகள் ஆர்ப்பரிக்கும் வகையில் தலையில் சூட்டிக்கொண்டும், தன் காதலியின் இல்லத்திற்கு நள்ளிரவில் செல்வது இடம்பெறுகின்றது. இதில் புணர்வின் காரணமாக ஆண் நாற்றம்மிகுந்த குவளை மலரைக் சூட்டிக் கொண்டான் என்பது தெளிவுபடுகின்றது.

“கூதிர் முல்லைக் குறுங் கால் அலரி
மாதர் வண்டொடு சுரும்பு பட முடித்த
இரும்பல் மெல் அணை ஒழிய, சுரும்பின்

வேல் போல் வெண் முகை வீரியத் தீண்டி” (நற்: 366)

எனும் நற்றிணைப் பாடலில் காதலன், தன் காதலியின் பெருந்தோள் அழகையும் நீல மணியை ஒத்த கூந்தலின் அழகையும் வர்ணிக்கின்றான். அவளது கூந்தலில் சூட்டியுள்ள முல்லை மலரில் வண்டுடன் சுரும்பும் (ஆண் வண்டு) சேர்ந்து மொய்க்கும் அளவில் மணம்மிகுந்த மலரினைச் சூடிக் கொண்டிருந்தாள். அத்தகைய மணமுடைய கூந்தல் படுக்கையில் கிடந்து துயிலுதலே இன்பமானது எனக் காதலன் குறிப்பதைக் காணலாம்.

‘என் காதலி கார்காலத்தில் மலர்ந்து மணம் வீசும் முல்லையின் நறுமணத்தை உடையவள். அவளது இரு தோள்களில் துயின்று கழிந்த நாட்கள், இவ்வுலகில் வாழும் நாட்கள் எனக் காதலன் கூறுகிறான் (குறு: 323). ‘அவளது கூந்தல் அதிரல், பாதிரி மலரின் நறுமணமுடையது. கூந்தலின் நறுமணத்தையும் அவளது சுணங்கு பரந்த மார்பினைக் கூடியும் இன்பத்தை நுகர்ந்தேன். இத்தகைய தன்மையுடையவளின் அரவணைப்பில் கிடந்து உழலும் என் மனம் அவளை விட்டுப்பிரியாது எனக்கூறிய

ஆண்மகன் தன் செலவினைத் தவிர்த்ததாகக் கூறப்படுகின்றது' (நற்: 52). அல்குல் மறையத் தழையுடை பூண்ட என் காதலியுடன் சேர்ந்து அருவி நீராடி வருவதைவிட, வாழ்வில் இனிமையான செயல் வேறில்லை எனக் காதலன் கூறுகிறான் (நற்:368). இதில் பெண்ணின் கூந்தலின் நறுமணம், அக்கூந்தலில் துயிலுதல், அவளை நீங்காது இருத்தல் ஆகிய செயல்பாடுகள் எல்லாம் புணர்வுக்கால நிகழ்வினைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

“மைந்தர் கண்ணீ மகளிர் சூடவும்,
மகளிர் கோதை மைந்தர் சூடவும்” (பட்: 109-110)

என்ற அடிகள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் கடையாமத்து நிகழ்வினை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளன. இவற்றில் ஆடவர் சூடிய கண்ணியை மகளிர் சூட்டிக் கொண்டதாகவும் மகளிர் சூடியிருந்த கோதையை ஆடவர் சூட்டிக்கொண்டதாகவும் குறிக்கப்படுவதைக் காணலாம். இதன்வழி ஆண், பெண் இருபாலர் புணர்வின் காரணமாகத் தங்கள் நிலையினை மறந்து, மற்றொருவர் மலர் மாலையினைச் சூட்டிக் கொண்ட தன்மையினை அறியலாம்.

“வீங்கு இறை வடுக்கொள, வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
தேம்கமழ் கதாப்பினுவ், அரும்பு அவிழ்நறு முல்லை
பாய்ந்து ஊதி, படர்தீர்ந்து, பண்டுதாம் மரீஇய

பூம்பொய்கை மறந்து, உவ்வாப் புனல் அணி நல் ஊர”, (கலி: 66)

எனும் பாடலில் பெண்ணொருத்தி கங்குற் பொழுதில் தன் காதலனை இறுகத் தழுவிவதால் அவளது வளைகள் அவளது மேனியில் வடுவினை உண்டாக்கின. அப்பெண்ணின் கூந்தலில் சூட்டிய முல்லை அரும்புகள் எல்லாம் முற்றும் (முழுமையாக) விரிந்து மணத்தைப் பரப்பின. முல்லையின் மணத்தை நாடிவந்த வண்டுகள் அதனை நுகர்ந்து, வேறு பூக்களை நுகர வேண்டும் என்னும் நினைவின்றி இருப்பதைப் போல, ஆண், அப்பெண்ணிடத்து இன்பத்தை நுகர்ந்து மயக்கமுற்ற நிலை குறிக்கப்படுகின்றது.

“வண் சினைக் கோங்கின் தண் கமழ் படலை
இருஞ் சிறை வண்டின் பெருங்கினை மொய்ப்ப,
நீ நயந்த உறையப்பட்டோன்

பாவனோ? எம் மறையா தீமே.” (ஐங்: 370)

மேற்கண்ட வரிகளில், கோங்கின் மலரால் புனையப்பட்ட குளிர்ந்த மணங்கமழும் மாலையை வண்டினம் மொய்க்கும்படி தான் விரும்பிய பெண்ணின் கூந்தலிடத்து ஆண் அணிவித்ததாகவும் அத்தகைய பெண்ணிடத்து விரும்பித் தங்கியதாகவும் கூறுவதைக் காணலாம்.

‘ஆண், பரத்தையரின் முலைகளை முயங்கியமையால் அவன் அணிந்திருந்த கண்ணியில் உள்ள தாதுகள் உதிர்ந்து அழகிழந்து காணப்பட்டன. அவன் புணர்ந்தமையை அடையாளமாகக் கண்ணியின் இதழ்கள் வாடி உதிர்ந்திருப்பதைக் காணலாம்’ (கலி:73, 78). மற்றொரு பாடலில் பரத்தையரிடம் சென்றுவந்த, தன் கணவனை நோக்கி நீ, எம் புதல்வனைத் தூக்கி கொஞ்சுதல் வேண்டாம். அவ்வாறு நீ செய்யும்பொழுது, அவன் உன் தலையிலுள்ள கண்ணியை அறுப்பான். அந்தச் செயல் நின்னை முயங்கியவளான பரத்தையை எனக்கு நினைவுபடுத்துவதாக இருக்கும். ஆதலால், புதல்வனை நெருங்க வேண்டாம் எனப் பெண்ணொருத்தி கூறுகின்றாள் (கலி: 79). புணர்வுக் காலத்தில் மலர்மாலைகள் மட்டும் சிதைவதில்லை. பெண்ணின் தழையுடையும் சிதைந்த நிலையை நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது.

“பைந் தழை சிதைய, கோதை வாட,
நன்னர் மாலை, நெருதை, நின்னொடு
சில வீனங்கு எல் வளை ஞெகிழ,
அலவன் ஆட்டுவோன் சிலம்பு ஞெமிர்ந்து. (நற்: 363)

இவ்வரிகளில் புணர்வுக் காலத்தை விளக்கும் வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். ஆணும் பெண்ணும் புணரும்பொழுது அப்பெண்மகள் அணிந்திருந்த தழையுடை சிதையவும் தலைமாலையான கோதை வாடும் வகையில், அவன் நேற்று மாலைப் பொழுதிலே புணர்ந்து சென்றான். அத்தகையவனை நினைத்தும் அக்கூட்டத்தினை (புணர்ச்சிநிலை) நினைத்தும் பெண் ஏக்கமுற்ற நிலையினைக் காணலாம்.

நாற்றம்மிகுந்த மலர்கள் புணர்விற்குரிய வெளிப்பாடாக இருப்பதைப் போல் ஞாழல், புன்னை, வேங்கை ஆகிய மரங்கள் புணர்விற்குரிய குறியிடமாக இருந்தமையும் அறியமுடிகின்றது.

“இதுவே, நறு வீ ஞாழல் மா மலர் தாஅய்,
புன்னை ததைந்த வெண் மணல் ஒரு சிதை,
புதுவது புணர்ந்த பொழிலே உதுவே”, (நற்: 96)

இப்பாடலில், நறுமணம் கமழ்கின்ற ஞாழல், மற்றும் புன்னை மலர்கள் உதிர்ந்து பரவியிருந்த மணற்பரப்பில் தங்களது புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததைப் பெண் குறிப்பிடுகின்றாள்.

ஒளி பொருந்திய இலையொடு பொலிவுபெற்ற பூங்கொத்துகள், பொன் போலும் மணங்கமழும் பசுமையான பூந்தாதுகளை உதிர்க்கின்ற புன்னை மரங்கள் அடர்ந்த அழகிய கடற்கரைச் சோலையில் தனித்து வருவாய் என ஆணும் பெண்ணும் குறியிடம் கூறிக்கொள்ளுதல் (அகம்: 80, 360). காதலன் குறித்த குறியிடமான கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள புன்னை மரத்தின் நிழலில் புணரும் பொருட்டு பலமுறை பின்னிய கூந்தலையுடைய காதலி வந்தாள் (நற்: 227). காதலி புன்னை மரத்தின் அடியில் நின்று தன் காதலன் வரவினை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள் (அகம்: 270). உப்பங்கழிப் பகுதியில் புன்னை மரங்கள் நிறைந்த சோலையில் அன்பு கலந்த நெஞ்சினை உடையவராகிய காதலன் தன்னைத் தனிமையில் வந்து கூடியதாகக் காதலி கூறுகிறாள் (அகம்: 290). 'புணர்தற்கு இனிய இருளும் நிலவொளியை வெண்மணற்பரப்பும், மறைவிடத்தைப் புன்னைப் பொழிலும் தமக்குத் தந்து உதவியதாகப் பெண் கூறுகிறாள் (குறு: 123). இம்மலரினைப் போன்றே வேங்கை மலரின் மணம் பகற்குறிக்கான குறியீடாக அமைந்திருப்பது 'வேங்கை கமழும் எம் சிறுகுடி' (குறு: 355) என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் பதிவாகியிருப்பதைக் காணலாம்.

இங்குக் குறிப்பிட்ட அனைத்துப் பாடல்களிலும் ஆண், பெண் இருபாலர் புணர்வுக் காலத்தில் மலர்களை எத்தன்மையில் கையாண்டனர் என்பதை அறியலாம். இதன்வழி அக்கால மக்கள் மலருக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை உணரமுடிகின்றது.

'நம்பியகப்பொருளில்' புணர்ச்சியின் நிலையைக் குறிப்பிடும்பொழுது அதனை மூன்று நிலையாகக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“எறிவனை வேற்றுமைக்கு ஏது வீனாவீனும்
வெறி விலக்கியவழி வீனாவீனும் பாங்கி
பூவே புனலே களிதே யென்றிவை

யேது வாகத் தலைப்பா டியம்பும்” (நம்பி. அகம் : 177)

இந்நூற்பாவில் தோழி செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடுநின்ற நிலை குறிக்கப்படுகின்றது. இதில் புணர்ச்சிநிலை பூ, புனல், களிற்று ஆகிய மூன்று வகையான சூழலை மையமாகக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் ஆண், பெண்ணுக்கு மலரினைத் தருவதால் புணர்ச்சி ஏற்பட்ட நிலையைப் பூத்தருப்புணர்ச்சி எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியம் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர் புணர்ச்சியின் ஊடாக மலர்களை எவ்வகையில் எல்லாம் சூட்டிக்கொண்டனர் என்பதைத் தெளிவுபட அறிந்துகொள்ளுவதற்குரிய களமாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

2: 3: 6 மலர்கள் - மடல்

புணர்தலின் ஊடாக ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரும் நாற்றம்மிகுந்த மலரினை அணிந்து கொண்ட நிலையை அறியமுடிகின்றது. பெண்டிர் சூடிக்கொண்ட அனைத்து மலர்களும் நாற்றமுடையதாகத் திகழ்வதைக் காணலாம். ஆனால், ஆடவர் சூடிக்கொண்ட மலர்களுள் சில நாற்றமற்ற நிலையில் இருப்பதையும் காணலாம். இத்தன்மையுடைய மலரினை ஆண் எக்காலத்தில் அணிந்து கொள்கிறான் என நோக்கினால், அவன் மடலேறிய காலத்தில் ஆவிரை, எருக்கு, பூளை ஆகிய மலரினைச் சூட்டிக் கொண்டதை அறியலாம். மடலேறுதல் குறித்து உ.வே.சா. அவர்கள் குறிப்பதாவது:

‘மடலைப்பற்றிக் காமம் மிக்கதலைவன்பனை மடலால் குதிரையைப் போல் ஓர் உருவம் அமைத்து அதன் கழுத்தில் மணி, மாலை முதலியவற்றைப் பூட்டித் தன் உருவத்தையும் தலைவியின் உருவத்தையும் ஒரு படத்தில் எழுதிக் கையிலேந்தி அதன் மேல் பாவரும் அழிய ஊர்ந்து வருதலை மடலேறுதல் என்பர். அங்ஙனம் அவன் வருவதைக் கண்ட ஊரினர் உட்பட முதலியவற்றால் இன்னவனாக்கும் இவனுக்கும் நட்பு உண்டு என்பதை அறிந்து அதனை வெளிப்படக் கூறிப் பழிப்பர். அதுகேட்டுத் தமர் மணம் புரீவீப்பர். மடலேறும் தலைவன் நீறு, எருக்கமாலை, ஆவிரம்பூ மாலை முதலியவற்றை அணிந்து வருதல் வழக்கமென்று தெரிகின்றது’ (1937: 42).

மடலேறும் ஆண்மகன் பனை மடலால் குதிரை வடிவில் செய்யப்பட்ட உருவம் பெண்ணைமடல் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. இதனை ‘வீழுத்தலைப் பெண்ணை விரைபல் மாமடல்’ (குறு: 182), ‘பெண்ணை மடல்’ (நற்: 146), ‘பனைபடு கலிமா’ (குறு: 173), ‘உண்ணாநன்மா’ (நற்: 220) ஆகிய சொல்லாட்சிகள் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம். அக்குதிரையின் கழுத்தில் மணிபூட்டப்பட்டிருந்ததைச், ‘சிறுமணிதொடர்ந்து பெருங்கச்சு நிறிஇ’ (நற்: 220) எனவரும் நற்றிணைவரி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“மாஎன மடலும் ஊர்ப், பூ எனக்
குவிமுகிர் எருக்கங் கண்ணியும் சூடுப,
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப,
பிறிதும் ஆகுப-காமம் காழ்க் கொளினே” (குறு: 17)

எனும் பாடலில் தன் காதலியின் மீது காமம் கொண்ட காதலன் அவளை மணமுடிக்கக் கருதி மடலேறியதாகக் கூறுகிறான். இதில் எருக்கங்கண்ணியை அவன் தலையில் சூடிக்கொண்ட நிலையைக் காணலாம்.

“வில்லாப் பூவின் கண்ணி சூடி,
நல் ஏழுறுவல் என, பல் ஊர் திரிதரு
நெடு மாப் பெண்ணை மடல் மானோபே” (நற்: 146)

இவ்வரிகளில் குறிக்கப்படும் ‘வில்லாப்பூ’ என்பதற்குப் பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்களது உரையில், விற்றல் இயலாத பூளை, உழிஞை, எருக்கம் மற்றும் ஆவிரம் பூவோடு சேர்த்துக் கட்டிய மாலையைச் சூடிக்கொண்டு மடலேறியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இம்மலர்களில் எல்லாம் மணமற்றிருப்பதனால் பயனற்ற மலர்கள் எனக் குறிப்பார்.

“பூளை, பொலமலர் ஆவிரை - வேய் வென்ற
தோனாவ் எமக்கு ஈத்தது” (கலி: 138)

எனும் கலிப்பாடலில், மூங்கிலை ஒத்த தோளினையுடைய பெண்ணொருத்தி தனக்குப் பூளைப் பூவும் ஆவிரையின் பொன்னிறப் பூவும் தந்ததாக ஆண் குறிக்கின்றான். இதன்பொருள் ஆண்மகன் கொடுத்த கையுறையை அப் பெண்மகள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதனால் அவன் மடலேறும் நிலையை அடைந்ததாகச் சுட்டப்படுகின்றது.

“துளி இடை மின்னுப் போல் தோன்றி, ஒருத்தி,
ஒளியோடு உரு என்னைக் காட்டி, அளியன், என்
நெஞ்சு ஆறு கொண்டான், அதற்கொண்டும் துஞ்சேன்,
அணி அலங்கு ஆவிரைப் பூவோடு எருக்கின்
பிணையல் அம் கண்ணி, மிலைந்து, மணி ஆர்ப்ப” (கலி: 139)

என்ற அடிகள், பெண்ணொருத்தி தன்னழகால் தன் மனத்தைக் கவர்ந்தாள். அவளைக் கண்ட நாள் முதல் நான் உறங்கவில்லை. அத்தகையவளைப் பெறக் கருதி, ஆவிரை மலரோடு இணைத்துக் கட்டிய எருக்கம் கண்ணியை அணிந்து பனைமடலால் செய்யப்பட்ட குதிரையின் இடையே மணிகள் ஆர்ப்பரிப்ப மடலேறுவதாக ஆண்மகன் கூறுவதைக் காணலாம்.

மேற்கண்ட பாடல்களில் புணர்ச்சியற்ற காலங்களில் நாற்றமில்லா மலரினைச் சூட்டிக்கொண்ட தன்மை காணமுடிகின்றது. நாற்றம் இல்லாத மலரினைச் அணிந்துகொள்ளும் ஆண்மகன் மறைமுகமாகத் தான்விரும்பும் பெண்ணை நினைத்து இறந்துபோகும் நிலையில் இருப்பதை அப்பெண்மகளுக்கு உணர்த்தும் வகையில் ஆவிரை, எருக்கம், பூளை மலரினைச் சூட்டிக் கொண்டான் என அறியமுடிகின்றது.

2: 3:6 மலர்கள் - பிரிவுக்காலம்

சங்க இலக்கியத்தில் பிரிவு நிலைப் பாடல்களே மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றன. பிரிவுக்காலப் பாடல்களில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் உணர்வு நிலைகளை அக்காலப்புவவர்கள் செறிவுபடக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். பிரிவுக்காலத்தில் பெண், ஆணின் வரவை எதிர்பார்த்துத் தவித்திருத்தலும் அதைப்போன்று, பொருள் காரணமாகவோ, வினையின் காரணமாகவோ பிரிந்து சென்ற ஆண்மகன் அவ்விடத்தே தனக்குரியவளை நினைத்து ஏங்குவதாகப் பலபாடல்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இதைத்தவிர, ஊடற்காலத்தில் பிரிதல், வரைவின் காரணமாகப் பிரிதல் எனப் பிரிவின்நிலையைப் பலவகையாகக் குறிக்கக் காணலாம். இக்காலங்களில் ஆண், பெண் இருபாலரின் மனநிலை எத்தகையது, அதில் மலர்களிடம் பெறும் முக்கியத்துவம் என்ன என்பது குறித்துக் காணலாம்.

“நாணினவ் இறைஞ்சி யோவோ - பேணி,
பருஉப்பகை ஆம்பல் குருஉத்தொடை நீவி,
சுரும்புஇமீர் ஆய்மலர் வேய்ந்த

இரும்பல் கூந்தல் இருள்மறை ஒளித்தே”. (அகம்: 136)

என்ற அடிகள், ஊடற்காலத்தில் ஆண், பெண்ணைப் பிரிந்து சென்ற நிலையைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. காதலி ஆம்பல் மலரின் இதழ்களால் புணையப்பட்ட நிறமிக்க மாலையாகிய தொடையலை அகற்றினாள். பின்னர், வண்டுகள் முரலுகின்ற மலர்களைச் செருகிய பலவாகிய தனது கரிய கூந்தலை இருண்ட போர்வையாகக் கொண்டு, அதனுடே மறைந்து கொண்டவள் என்னை அன்பாலே வணங்கினாள், அத்தகைய பேரன்புடையோள் இன்று என் வார்த்தையை உணராது என்னுடன் ஊடல் கொண்டாள் என ஆண்மகன் தன் நெஞ்சிற்கு உரைப்பதாக அமைந்துள்ளது. இதில் ஊடல் காரணமாகத் தன் காதலியைப் பிரிந்திருந்தாலும், அவர்கள் இருவரும் முன்னர், புணர்ந்த காலத்தை நினைவுபடுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

“இதுவே, நறுவீ ஞாழல் மாமலர் தாஅய்,
புன்னை ததைந்த வெண் மணல் ஒரு சிறை
புதுவது புணர்ந்த பொழிலே, உதுவே,
பொம்மற் படுதிரை நம்மோடு ஆடி
புறம் தாம்பு இருளிய பிறங்குகூல் ஐம்பால்
துவரினர் அருளிய துறையே, அதுவே
கொடுங் கழி நீவந்த நெடுங்கால் நெய்தல்
அம்பகை நெறித்தழை அணிபெறு தைஇ,
தமியர் சென்ற கானல் என்று ஆங்கு
உவ்ளுதோறு, உவ்ளுதோறு உருகி,
பைஇப் பையப் பசந்தனை பசப்பே (நற் : 96)

எனும் பாடலில், காதல் வயப்பட்ட பெண்ணொருத்தியின் உடலில் பசலை பாய்ந்தது. அந்நோய் தனக்கு ஏற்றப்பட்டதற்கான காரணத்தைத் தன் தோழியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. நறுமணம் கமழ்கின்ற பூவையுடைய ஞாழலின் பெரிய மலரும், புன்னையின் மலர்களும் வெண்மணலில் உதிர்ந்து பரவிக் கிடக்கும். அத்தகைய அழகிய இச்சோலையிலேயே காதலன் என்னைப் புதியதாகப் புணர்ந்தான். நாங்கள் இருவரும் பொலிவுடைய அலைகள் வீசும் கடலில் நீராடினோம். நீராடியதால், எனது தாழ்ந்து இருண்ட கூந்தல் நனைந்தது. அப்பொழுது என் கூந்தலைப் பிழிந்து உலரவைப்பதற்கு அவர் எனக்கு உதவினார். இதுதவிர நெய்தலின் அழகிய நெறித்த தழையை என் இடையில் அணிவித்தான். அத்தகையவர் இன்று என்னுடன் இல்லை. அவருடன் நான் இன்புற்ற கடற்கரைச் சோலையின் நினைவுகளை நினைக்குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் என் உள்ளம் உருகி மெல்ல மெல்லப் பசலை மேற்கொண்டு விட்டதாகக் கூறுகின்றாள். இப்பாடலில் புன்னை, ஞாழல் மலர்கள் நிறைந்த பகுதி புணர்விற்குரிய இடமாகத் திகழ்வதும் அவ்விடத்தில் காதலிக்குத் தழையுடை அணிவித்த செயலையும் குறிப்பதைக் காணலாம்.

‘என் காதலி மலையில் உள்ள கனையில் பூத்த கழுநீர்ப் பூவுடன் ஒப்பனையால் பொலிவு பெற்ற கூந்தலசையும் முதுகினை உடையவள்’ எனக் காதலன் கூறுகிறான் (அகம்: 59). இதில் ஆண்மகன் தனக்குரியவளை நினைக்கும்பொழுது, மலரின் மணத்துடன் ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். என் காதலி, ‘பொதியில் மலையிலுள்ள வேங்கை மலரினது மணத்தையும் காந்தள் மலரினது மணத்தையும் பெற்றவள்; அவள் ‘ஆம்பல் மலரினும் தண்ணியள்’ எனக் காதலன் கூறுகின்றான் (குறு: 84). இதைப்போன்றே ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில் ‘வேங்கை வென்ற சுணங்கின்/ தேம்பாய் கூந்தல் மாஅயோவே. (ஐங்: 324). இவ்வரியில் காதலியின் தேமலைக் குறிக்கும்பொழுது, அத்தேமல் வேங்கை மலரினை விட மிகுந்த கவர்ச்சியை உடையதாகக் குறிப்பிடுகின்றான். மேலும், அவளது நறிய கூந்தல் தேன் சொட்டும் மலரணிந்த தன்மையினையும், மேனி மாமை நிறத்தினையும் உடையன. இத்தகையவளை எப்பொழுது சேர்வது எனத் தன் மனத்திற்கு அவன் உரைப்பதாக அமைந்துள்ளது.

“இரவினானும் இன்துயில் அழிபாது
அரவு உறு துயரம் எய்துப -தொண்டித்
தண்ணறு நெய்தல் நாளும்

பின்இருங் கூந்தல் அணங்குற்றோரே” (ஐங்: 173).

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில், காதலன், தன் காதலியின் கூந்தல் நெய்தல் மலரின் நாற்றமுடையதாக அடையாளப்படுத்துகின்றான். அத்தகையவளின் நாற்றம்மிகுந்த கூந்தலின் இன்பத்தை இனி, எப்பொழுது நான் பெறப்போகிறேன் என அவ்வாண்மகன் ஏங்குவதாகவும் அவளது இன்பத்தைப் பெறமுடியாமல் அவன் நோயுற்றவனாகியதாகவும் கூறுகிறான். இதனை, அரவம் தீண்டியவனின் நிலைப்போன்று, அவளது நினைவுகள் எம்மை இரவிலும் துயில் கொள்ளாது துன்பம் செய்வதாகக் கூறுகின்றான். இதில் தன் காதலியை விட்டுப்பிரிந்தால் அவளது நினைவுகள் துன்புறுத்துவதாக வருந்திக் கூறியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. மற்றொரு பாடலில் ஆண்மகன் போர் நிமித்தமாகப் பாசறையில் தங்கியிருக்கின்றான். அங்கு முல்லை மலர்கள் அழகாக மலர்ந்திருக்கின்றன. இக்காட்சியைக் கண்டவன் தன் காதலியிடம் தான்வருவதாகக் கூறிய, கார்காலம் வந்ததை அறிந்ததுடன் அவன் மனம் அவளை நினைத்து ஏங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது (ஐங்: 448).

இப்பதிவுகளில் ஆண், பெண்ணைப் பிரிந்திருக்கும் காலத்தில் அவளது நினைவுகள் அவனுக்குத் துன்பத்தைத் தருவதாகக் குறிப்பிடும் இடங்களில் எல்லாம் பெண்ணின் கூந்தல், அக்கூந்தலில் சூட்டியிருந்த மலர்களைக் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம். இதன்வழிப் புணர்ச்சிக் காலத்தில் நுகர்ந்த மலரின் நாற்றமும் அந்நாற்றமுடைய கூந்தலையும் நினைத்துப் பிரிவுக்காலத்தில் ஏங்குவதாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

இதைப்போன்றே, பெண்டிர், ஆடவரை நினைத்துப் பிரிவுக்காலத்தில் ஏங்குவதாகப் பல பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன. அவற்றுள் மலர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவத்தைப் பாடல்கள் வழிக் காணலாம்.

“தொல்லைத் திங்கள் நெடுவெண்ணிலவின்
மணந்தனன்மன் எம் தோளே,

இன்றும், முல்லை முகை நானும்மே.” (குறு: 193)

எனவரும் குறுந்தொகைப் பாடலில், ஆண்மகன் புணர்வுக்காலத்தில் சூட்டிவந்த முல்லை மலரின் மணம், அவன் பிரிந்து சென்ற இந்நாளிலும் என் தோள்களில் அம்முல்லையின் மணம் வீசுவதாகக் கூறுகின்றான். இதில் ஆணின் அன்பும் மாறாத பண்பும் புணர்ச்சிக் காலத்தில் அவன் சூட்டிவந்த முல்லை மலரினை நினைத்தும் மனம் மகிழ்ந்து வாழ்வதாகப் பெண் குறிப்பிடுகின்றாள்.

“இறந்தனர் ஆயினும், காதலர் நம்வயின்

நன்முகை அதிரல் போதொடு, குவளைத்

தண்ணூர் கமழ்தொடை வேய்ந்த, நின்

மண்ணூர் கூந்தல் மரிஇய துயிலே” (அகம்: 223)

இவ்வரிகளில், அதிரல் மலரோடு தண்ணிய நறுமணம் கமழும் குவளை மலரை வைத்துத் தொடுத்த மாலையைச் சூடிய பெண்ணின் கூந்தலில் துயிலும்பொருட்டு அவன் விரைந்து வந்து உன்னைச் சேருவான் எனத் தோழி ஆற்றுவிறப்பதைக் காணலாம். இதில் கூந்தலில் சூட்டிக் கொள்ளும் மலரின் நாற்றத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதைக் காணலாம்.

இதைப்போன்றே, நின் கூந்தலில் குவளை மலருடன் அதிரல் மலரினைச் சேர்த்துச் சூட்டி கூந்தலின் மணத்தை நுகர்ந்தவன் உன்னைவிட்டு எங்கும் போக மாட்டான் விரைந்து வருவான் எனக் கூறப்படுகின்றது. (அகம்: 393, குறு: 59). பெண்ணொருத்தி தன் கூந்தலில் தேன் மணங்கமழும் முல்லை மலர்களை ஒருசேரக்கட்டிச் சூடிக்கொண்டாள். அவள் சூட்டியிருந்த மலர்களை எல்லாம் அப்புறப்படுத்தி, கூந்தலையே பாயலாகக் கொண்டு ஆண் துயின்றான். அத்தகையவன் இன்று தன்னை விட்டுப்பிரிந்து சென்றதாகக் கூறி வருந்துகிறாள். இதில் கூந்தலில் ஆண் துயிலுதல் புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது (அகம்: 391).

‘தெய்வமகளோ என்று எண்ணுமாறு வடிவு கொண்ட கண்களையும், அழகிய மெலிந்த இடையினையும், மாந்தளிர் நிறத்தினையும், பொன் போலும் நிறங்கொண்ட வேங்கையின் புதுமலரினை ஒத்த தேமலையுடைய நல்ல மாப்பகத்து முகிழ்த்து எழுந்த அழகிய முலையினையும், வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற கூந்தலையும், பெரிய தோளினையும் உடைய இவளை விட்டுப் பிரிந்து அகன்று போதலை ஆண்மகன் விரும்பமாட்டான். எனவே, விரைந்து வருவான் எனக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 319).

மேற்கண்ட பாடல்களில் எல்லாம் கூந்தலில் அணிந்திருக்கும் மலரின் மணத்தை நுகரும்பொருட்டு ஆண்மகன் விரைந்து வருவதாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இங்கு மலரின் நாற்றம் புணர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்திருப்பதினால், அம்மலர்களின் வழி ஏற்பட்ட புணர்ச்சியை ஆண்மகன் மறவாது மீண்டும் வந்து புணர்வான் என்பது மறைப்பொருளாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

“கொல்லைப் புனத்த முல்லை மென்கொடி

எயிறுஎன முகையும் நாடற்குத்

துயில் துறந்தனவால் - தோழி? - எம் கண்ணே” (குறு: 186)

என்ற அடிகள், காப்பருவத்தில் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற காதலன் அப்பருவம் வந்தும் வரவில்லை. அவனை நினைத்து ஏங்குவவளுக்குக் காட்டில் மலர்ந்திருக்கும்

முல்லை அரும்புகள் இவளைக் கண்டு நகைப்பது போல் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆண் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் அப்பெண்ணின் மனம் துயில் கொள்ளாது வருத்தம் கொள்வதைக் காணலாம். மற்றொரு பாடலில் 'காதலன் முல்லை மலரும் மாலையில் வருவதாக உரைத்தமையால், அவன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் பொழுதெல்லாம், அப்பெண்ணுக்கு மாலையாகவே தோன்றியதாகக் கூறுகிறாள். இம்மாலைப் பொழுதில் முல்லைப் பூவினைச் சூட்டித் தன் துணைவரோடு சூடி மகிழ முடியவில்லையே' என அப்பெண் தவிக்கும் நிலையைச் சுட்டுகின்றது (குறு: 234).

“தண்கார்க்கு ஈன்ற பைங்கொடி முல்லை
வைவாய் வால்முகை அவீழ்ந்த கோதை

பெய்வனப்பு இழந்த கதுப்பும் உன்னார்” (அகம்: 144)

இப்பாடலில் ஆண்மகன் வினையின் காரணமாகப் பெண்ணை விட்டுப் பிரிந்து செல்கின்றான். அவன் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற கார்காலத்தில் முல்லை மலர்கள் மலர்ந்திருந்தன. முல்லை மலர்கள் மலர்ந்த காட்சியைக் கண்டவன் தன்னைப் பிரிந்தவன் முல்லையைச் சூட்டிக்கொள்ளாது அவளது கூந்தல் அழகிழந்த நிலையைக், 'கோதை பெய்வனப்பு இழந்த கதுப்பு' என்றவரி தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

இதைப்போன்றே, புறநானூற்றுப் பாடலில், போர் நிமித்தமாகச் சென்ற ஆடவர்க்குரிய மகளிர் தங்கள் கூந்தலை மலரில்லாது முடிக்கப்பட்ட நிலையை 'மகளிர், பூவில் ஹந்தலை முடிப்பவும்' (புறம் 44) எனக் குறிப்பதின்மூலம், பெண்டிர் தங்களுடைய கூந்தலில் மணம்கமழும் நாற்றம்மிகுந்த மலர்களைச் சூட்டிக்கொள்ளாது வெறுமையாக முடிந்துகொண்ட நிலையைச் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

“காணப் பாதிரி கருந்தகட்டு ஒவ்வீ
வேனில் அதிரலொடு வீரைஇ, காண்வா,
சில்ஐங் கூந்தல் அழுத்தி, (அகம்: 261)

என்ற வரிகளில் ஆடவரைப் பிரிந்த பெண், தன் கூந்தலில் பாதிரி மற்றும் அதிரல் மலரினைச் செருகிக் கொண்ட நிலையை 'ஐங் கூந்தல் அழுத்தி' எனும் வரி தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களில் எல்லாம் பெண்டிர் தனக்குரிய ஆடவர் இல்லாத காலத்தில் மலரினைச் சூட்டிக் கொள்ளாது அவர் வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பதாகக் கூறுவதைக் காணலாம். ஆனால் சில பாடல்களில் மலரினைச் சூட்டிக்கொண்டதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. அப்பாடல்களை நோக்கும்பொழுது பெண்கள் மலர்களைத் தொடுத்துக்

கோதையாகப் புனைந்து கொண்ட தன்மையைக் காணமுடியவில்லை. ஒருசில மலர்களைக் கூந்தலில் செருகிக் கொண்ட நிலையே காணலாம். இதைத்தவிரக் கணவனை இழந்த மகளிர் கூந்தலில் மலரினைச் சூட்டிக் கொள்ளாது, அக்கூந்தலை மழித்துக் கொண்டதற்கான பதிவுகள் உள்ளன.

“கூந்தல் கொய்து, குந்தொடி நீக்கி,
அல்லி உணவின் மனைவியொடு” (புறம்: 250)
“இவனுறை வாழ்க்கையோ, அரிதே யானும்
மண்ணுறு மழித்தலைத் தெண்ணீர் வார,
தொன்று தாம் உடுத்த அம்பகைத் தெரியல்
சிறுவெள் ஆம்பல் அல்லி உண்ணும்
கழிகல மகளிர் போல”, (புறம்: 280)

எனும் பாடல்களில் கணவனை இழந்த பெண்டிர் தங்களது கூந்தலை மழித்துக் கொள்ளுதல், கையில் அணிந்திருந்த தொடியை நீக்குதல் மற்றும் அல்லி அரிசியை உணவாக உண்டும் கைம்மை நோன்பினை மேற்கொண்டதாகக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“அளிபதாமே, சிறு வெள்ளாம்பல்
இனையமாகத் தழை ஆயினவே,
இனியே பெரு வளக் கொழுநன் மாய்ந்தென, பொழுது மறுத்து
இன்னா வைகல் உண்ணும்
அல்லிப் படுஉம் புல் ஆயினவே.” (புறம்: 248)

இவ்வரிகளில் பெண்கள் இளமைக் காலத்தில் ஆம்பல் மலராலாகிய தழையுடை அணிந்தும் இன்புற்றனர். அத்தகைய பெண்டிர் தங்கள் கணவர் இறந்தவுடன் தழையுடையாகக் கொண்ட அவ்வாம்பல் மலரிடத்தும், அல்லியிடம் உள்ள புல்லரிசி உணவாக மாறியதும், அவ்வுணவையும் பொழுது மறுத்து உண்டதாகக் சுட்டுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களில் எல்லாம், பெண்கள் தனக்கு உரிமையுடையவன் தன்னுடன் இருந்த காலத்தில் மட்டுமே நாற்றம்மிகுந்த மலரினைச் சூட்டிக்கொண்டதாக அறியமுடிகின்றது. அவன் இல்லாத காலங்களில் மலரணிந்து கொண்ட நிலையைக் காணமுடியவில்லை. இவ்வாறு செய்துகொள்வதற்குக் காரணம் தனக்குரிமையுடைவன் மட்டும் தன்னழகினை நுகரவேண்டும் எனக் கருதியதால், மணம் மிகுந்த மலரினைச் சூட்டிக் கொண்டனர். தனக்குரிய ஆண்மகன் இல்லாத காலத்தில் பெண்டிர் மலரினைச் சூட்டிக்கொண்டால் அச்செயல் பிற ஆடவரைக் கவரும் வகையில் அமையும் எனக் கருதி மலரினைச் சூட்டிக் கொள்ளாது தவிர்த்த

நிலை காணலாம். இதனால்தான் கணவரை இழந்த பெண்டிர் தங்கள் கூந்தலை மழித்துக் கொண்டனர் என அறியமுடிகின்றது. இதன்மூலம் மலர்கள் புணர்ச்சிகுரிய அடிப்படைக் காரணியாக அமைந்திருப்பதை உணரலாம்.

2: 4: 0 மலர்கள் - புறவெளிப்பாடு

சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் தொடர்பான பதிவினைக் காணும்பொழுது அகவெளிப்பாட்டில் மலர்கள் புணர்விற்குரிய குறியீட்டுப் பொருளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. புறம் சார்ந்த பதிவுகளில் மலர்கள் நிலத்தையும் இனத்தையும் அடையாளப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

2: 4: 1 மலர்கள் - நிலம்

பண்டையகால மக்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த நிலப்பகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்நிலமாகப் பகுத்துக் கொண்ட தன்மையைக் காணமுடிகின்றது. இங்கு நிலமாகச் சுட்டப்படும் ஐந்நிலத்தின் பெயர்கள், மலரின் பெயர்களாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அந்தந்த நிலத்தில் மலரக்கூடிய மலர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அந்நிலத்தினை அடையாளப்படுத்தும் வகையில் அக்கால மக்கள் இவ்வாறு பெயரிட்டிருக்கலாம் எனக்கருதலாம். தொல்காப்பியர் நிலத்தினைக் குறிப்பிடும்பொழுது நானிலமாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.” (தொல்: அகத்: 5)

இந்நூற்பாவில் நானிலமாக முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நிலங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இந்நிலங்களுக்குப் பெயர்க்காரணத்தை ‘இளம்பூரணர்’ பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

‘முல்லை குறிஞ்சி என்பன இடுகுறியோ, காரணக் குறியோ எனின், ஏகதேச காரணம் பற்றி முதலாசிரியர் இட்டதோர் குறி என்று கொள்ளப்படும். என்னை காரணம் எனின்,

“நெல்லொடு

நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை

அரும்பவீழ் அலரி தூஉய்” (முல்லைப்: 8-10)

என்றமையால், காடுறை உலகிற்கு முல்லைப் பூ சிறந்தது
ஆகலானும்,

“கருங்கோழ் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” (குறுந்: 3)

என்றவழி மைவரை உலகிற்குக் குறிஞ்சிப் பூச் சிறந்தது ஆகலானும்,

“இறாஅல் அருந்திய சிற்சிரல் மருதின்

தாழ்சினை உறங்குந் தண்துறை ஊர்” (அகம்: 289)

என்றவழி, தீம்புனல் உலகிற்கு மருதம் சிறந்தமையானும்,

“பாசடை நிறந்த கணைக்கால் நெய்தல்

இனமீன் இருங்கழி ஓதம் மல்குதொறும்

கயமூழ்க மகளிர் கண்ணின் மானும்” (குறுந்: 9)

என்றவழிப் பெருமணல் உலகிற்கு நெய்தல் சிறந்தமையானும்

இந்நிலங்களை இவ்வாறு குறிப்பிட்டார் என்று கொள்ளப்படும்,

பாலை என்பதற்கு நிலம் இன்றேனும், வேனிற்காலம் பற்றி வருதலின்
அக்காலத்துத் தளிரும் சினையும் வாடுதலின் நிற்பது பாலை என்பதோர்
மரம் உண்டாகலின், அச்சிறப்பு நோக்கிப் பாலை என்று குறிப்பிட்டார்

(தொல்.அகத். இளம். 5 உரை)

“முல்லையும் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து

நல்லியல் பழிந்து நடுங்கு தாயருறுத்துப்

பாலையென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”. (சிலம்பு காடு. 64-66)

எனவரும் சிலப்பதிகார வரிகளில் முல்லை நிலமும் குறிஞ்சி நிலமும் தன்
இயல்பினை இழக்கும்பொழுது அவை பாலை நிலமாகக் கருதப்படுவதாகக்
குறிக்கப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி நிலத்தைக் குறிப்பிடுகையில் நான்கு நிலமாகவும்
அந்நாளிலத்தினையும் மலரின் பெயர்களாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால்,
'கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்' (தொல்: அகத்.1) எனவரும்
நூற்பாவில் ஒழுக்கத்தை ஏழுவகையாகக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

“அவற்றுள்

நடுவண் ஐந்திணை நடுவணது ஒழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே” (தொல். அகத். 2)

இந்நூற்பாவில் 'நடுவண் ஐந்திணை' என்பது முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை,
மருதம், நெய்தல் ஆகியன ஐந்தொழுக்கத்தைக் குறிக்கின்றன. நடுவணது ஒழிய
எனக் குறிப்பது பாலையாகும். 'நடுவணது ஒழியப் படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே'
எனத் தொல்காப்பியர் சுட்டுவது ஐந்திணைகளுள் நடுவிலிருக்கும் பாலை நீங்கக்
கடலால் சூழப்பெற்ற நிலத்தை நான்காகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனடிப்படையில், மக்களின் ஒழுக்கத்திற்கும், அவர்கள் வாழும் நிலத்திற்கும் மலர்களைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இதனைக் கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை பின்வருமாறு விளக்கிக் காட்டுகின்றார்.

“ஆதியில், நால்வகை நிலங்களுக்குப் பெயர்கள் அவ்வந் நிலத்திலுள்ள பூவின் பெயராகவே அமைந்தன. பின்னர் அவற்றிணிகமும் ஒழுக்கத்திற்கும் அப்பெயர்களே வழங்கலாயின. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் ஒழுக்கத்திற்கே முதற்கண் அப்பெயர்கள் அமைந்தனவென்பர். பூவின் வைத்து ஒரு நிலத்திற்குப் பெயர் ஏற்பட்ட தாயின் அந்நிலத்திலுள்ள பிற பூக்கள் பெயர்கள் அதனைக் குறிக்கும் பெயர்களாக வராமலுக்கு ஏதுவென்னையெனின், ஏதாவது ஒரு பூவினைச் சிறப்பாகக் கொள்ளவேண்டிய காரணம் பற்றியே யென்க. இதை வடநூலார் அசோகவன நியாயம் என்பார். குறிஞ்சிப்பூ மிகத்தழைத்த இடத்தில் வதிந்தோர் மலைக்கிட்ட பெயரே, பின்னர் பெருவழக்காக வந்திருத்தலுங் கூடும். மருதமரமிகுதி பற்றி மருத நிலத்திற்குப் பெயர் வந்தது போலும். ஒவ்வொரு நிலத்தினியல்பிற்கும் வேறாகிய பகுதி காட்டுதல் பற்றிய பாலைபென்ற பெயரெழுந்தது என்பரொரு சாரார். பாலை என்ற பெயருடைய மரமுண்டு. ஒத்த காதலொழுக்கத்தின் ஐந்து பகுதியும் முறையே ஐந்து நிலத்திலுஞ் சிறப்பன வென்று கோடல் காரணமாகவே, நிலத்திற்கும் காதலொழுக்கத்திற்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது” (1958: 17-18).

2: 4: 2 மலர்கள் - போர்க்காலம்

போர் நடைபெறும் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒவ்வொரு வகையாக மலரினைச் சூட்டிக் கொண்ட நிலையைக் காணமுடிகின்றது. ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து செல்லும் வீரர்கள் ‘வெட்சி’ மலரினைச் சூட்டிக் கொள்வார்கள். கவர்ந்து சென்ற ஆநிரைகளை மீட்கக் கருதும் வீரர்கள் ‘கரந்தை’ மலரினைச் சூட்டிச் செல்வார்கள். பகைநாட்டின்மீது படையெடுத்துச் செல்பவர் ‘வஞ்சி மலரினை அணிந்து செல்வர். அவர்கள் சூடியுள்ள வஞ்சிப் பூவைக் கண்ட அளவில் அவர்கள் போருக்கு முனைந்திருப்பதையும் அறியலாம். போர்க்காரணமாக வரும் வஞ்சி வீரர்களின் தாக்குதல் இருந்து எதிர்த்துத் தாக்குபவர் ‘காஞ்சி’ மலரினைச் சூடிக்கொள்வர். பகைநாட்டின் அரணை முற்றுகையிடுவதற்குரிய செயலில் ஈடுபடும் வீரர்கள் அச்செயலை அடையாளப்படுத்தும் விதமாக ‘உழிஞை’ மலரினைச் சூட்டிக்கொள்வர். அரணை முற்றுகையிட்டுத் தாக்கப்படும் வீரர்களை எதிர்த்துத் தாக்கும் வீரர்கள் ‘நொச்சி’ மலரைச் சூட்டிக்கொள்வர். இதனை அடுத்துப் போர்க்களத்தில் இரு

படைகளும் 'தும்பை' மலரினைச் சூட்டிக் கொண்டு போரிடும் நிலையைத் தும்பை போர் என்று குறிப்பர். இப்போரில் வெற்றி பெறுபவர் 'வாகை' மலரினைச் சூட்டிக்கொள்வர். வாகை மலர் வெற்றியின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகின்றது. போர் நடைபெறும் முறைகளை ஏழுவகையாகப் பகுத்து, அதற்கு மலரின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

2: 4: 2: 1 பூக்கோள்

போர் நடைபெறும் காலங்களில் படைவீரர்களுக்கு மன்னன் மலரினை வழங்குவது மரபாகும். இது பூக்கோள் நிலை எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. போரை மேற்கொள்ளும் வீரர்கள் வெட்சி முதலிய மலர்களை மன்னரிடம் பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. இச்செய்தியைச் சங்க இலக்கியத்தில் மூன்றிடங்களில் காணமுடிகின்றது.

“இருபெரு வேந்தர் மாறுகொள் வீயன்கவத்து,
ஒருபடை கொண்டு, வருபடை பெயர்க்கும்
செல்வம் உடையோர்க்கு நின்றன்று வீறல் என,
பூக்கோள் ஏய தண்ணுமை விலக்கிக்
செல்வோம் ஆதல் அழியாள்” (அகம்: 174)

எனும் அகநானூற்று வரிகளில், பேரரசர் இருவர் தம்முள் பகைகொண்டு போரிடும் போர்க்களத்தில் தத்தம் வீரர்கள் பகைவர்களைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்யும் வகையில் வெற்றியைக் கைக்கொள்ளும் விதமாக வேந்தர் பூக்கோள் வழங்கிய செய்தி குறிக்கப்படுகின்றது.

“பூக்கோள் இன்றென்ற றறையும்
மடிவாய்த் தண்ணுமை இழிச்சினன் குாலே” (புறம்: 289)
“பூக்கோள் என ஏளய், கயம் புக்கனனே” (புறம்: 341)

எனவரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களில், பூக்கோள் பெறும் வீரனின் சிறப்பினையும் அத்தகைய வீரர்கள் நிச்சயம் வெற்றியை அளிப்பர் என்றளவில், அவ்வீரர்களைப் போர்க்குரிய பூவினைப் பெறுமாறு மன்னன் அழைப்பதைக் காணலாம்.

2: 4: 2: 2 பூந்தொடை விழா

“நம்முயர் வுள்ளினர் காதலர் கறுத்தோர்
தெம்முனை சீதைத்த கடும்பரீப் புரவி
வார்கழற் பொலிந்த வன்கண் மழுவர்
பூந்தொடை விழவின் தலைநாள் அன்ன
தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றம்” (அகம்: 187)

என்ற அடிகள், ‘பூந்தொடை விழா’ தொடர்பான குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இதற்கு உரைவழங்கிய பொ.வே. சோமசுந்தரனார் ‘மறவர் மக்கள் முதல் முதலாக அம்பு தொடுத்தற் பொருட்டு நிகழ்த்தும் விழாவின் தொடக்க நாள்’ (1970: 224) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் கவனிக்கத்தக்க செய்தியானது அம்பு தொடுத்தற்குரிய விழாவினைப் பூந்தொடை விழா எனக் குறிப்பதினால் பூக்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தை உணரலாம். இவ்விழாத் தொடர்பான செய்தி இப்பாடலைத் தவிர, சங்க இலக்கியத்தில் வேறெங்கும் காணமுடிவதில்லை.

2: 4: 3 வேந்தர் - அடையாளப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தரின் பதிவுகள் மிகுந்தளவிலேயே காணப்படுகின்றன. இம்மன்னர்கள் தங்களை அடையாளப்படுத்தும் வகையில் சேரர் பனம்பூவும், சோழர் ஆத்திப்பூவும், பாண்டியர் வேப்பம்பூவும் மரபுவழியாகச் சூட்டிக்கொண்டதற்கான பதிவுகள் கிடைக்கின்றன. இதனை,

“வேம்பும் ஆரும் போந்தையும் மூன்றாம்

மலைந்த சென்னியர்” (புறம்: 338)

எனப் புறநானூற்று வரிகள் குறிப்பதைக் காணலாம்.

சோழன் நலங்கிள்ளியும் சோழன் நெடுங்கிள்ளியும் ஒருகுடிப் பிறந்தவர்கள் என்பதை, ‘நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்று/நின்னொடு பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந்தன்று’ (புறம்: 45) எனவரும் வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“மன்ற வேம்பின் மாச்சினை ஒண்டளிர்

நெடுங்கொடி உழிஞைப் பவரொட மிடைந்து

செழியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி” (புறம்: 76)

இப்பாடலில், பாண்டியன் தலையாலாங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், முதன்முதலாகப் போருக்குப் புறப்பட்டபோது, குளத்தில் நீராடி, பொது மன்றத்து வேம்பின் தளிரைச் சூடிச் சென்றான் என்று கூறப்படுகின்றது.

இப்பதிவுகள் எல்லாம் வேந்தர்களுக்குரிய அடையாள மலர்கள் இருப்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. பத்துப்பாட்டு, தொகுப்பில் ஒன்றான ‘நக்கீரர்’ எழுதிய நெடுநல்வாடைக்கு உரைவழங்கிய நச்சினார்க்கினியர் அப்பாடலைப் புறப்பாடல் எனத் தம் உரையில் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“தலைவனைப் பிரிந்திருந்து வருந்துந் தலைவிக்கு ஒரு பொழுது
ஒருழிபோல நெடிதாகிய வாயையாய்ப் பாலையாகிய உரிப்பொருள்

உணர்த்திற்று. அகத்தொடுங்கிப் போகம் நுகர்வாக்குச் சிறந்த காலமாயினும், அதன் போகம் வேண்டிப் பொதுச் சொற் பொறானாய் அப்போகத்தில் மனமற்று வேற்றுப் புலத்துப் போந்திருக்கின்ற இருப்பாகலின், அவற்கு நல்லதாகிய வாதையாயிற்று. எனவே காமத்திடத்து வெற்றியெய்தலின் வாகைத் திணையாயிற்று. இப்பாட்டுச் சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர் கொள்ளாமையின் அகப்பொருளாமேனும், “வேம்புதலை யாத்த நோன்கா மெஃகம்” (176) என அடையாளப் பூக் கூறினமையின் அகமாகாதாயிற்று (1931: 5).

நெடுநல்வாடை பாடலில் முல்லை நிலத்தன்மையும், அங்கு வாழும் மக்களின் நிலை, பாசறையில் இருக்கும் தலைவனின் நிலை மற்றும் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி நிலை ஆகியன குறித்து விரிவுபடப் பேசப்படுகின்றது. தொல்காப்பியர் வாய்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கினாலும் இதில் பெயர்க் குறிப்பையும் காணமுடியவில்லை. ஆனால், *வேம்புதலையாத்த நோன்காழ் எஃகம்* (நெடு.176) என்ற வரியில் வேப்பம் பூ மாலையைப் படைத்தலைவன் தலையில் சூடிக் கொண்டதாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. வேப்ப மலர் பாண்டியர்களின் அடையாள மலரைக் குறிப்பதினால் நக்கீரர் காலத்தே வாழ்ந்த தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் சிறப்பினைக் கூறும்வகையில் நக்கீரர் பாடியிருக்கலாம் என நச்சினார்க்கினியர் குறிக்கின்றார்.

இதன்வழிப் புலனாகும் செய்தியானது, மக்கள் தொடக்க காலத்தில் அழகியல் நோக்கிலும் இனக்கவர்தலின் ஊடாகவும் அணிந்துகொண்ட மலர்கள் பின்னர், நிலத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் இனத்தையும் அடையாளப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

தொகுப்புரை

- சங்க இலக்கியத்தில் மலரைக் குறிப்பதற்கு அலர், அலரி, பூ, மலர், வீ எனப் பலவகையான சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன.
- மலரின் பருவங்களாக நனை, அரும்பு, முகை, போது, மலர், அலர், வீ ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 134 மலர்களின் பெயர்கள், அவற்றின் தன்மை ஆகியன தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

- மலர்களை மனிதர்கள் விரும்பிச் சூட்டிக்கொள்வதற்கான காரணம் மற்றும் அவர்கள் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளுக்கு மலர்களை முதன்மைப்படுத்திய காரணம் ஆகியவை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- சங்க இலக்கியத்தில் மணத்தைக் குறிக்கும் வகையில் நாற்றம், மணம், விரை , வாசம் எனப் பலசொற்களைக் காணமுடிகின்றது. இச்சொற்களில் நாற்றமே முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகின்றது.
- நாற்றம் தொடர்பான செய்திகளை ஆழ்ந்து நோக்கும்பொழுது, அது மனிதர்களின் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் குறியீடாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருப்பதை உணரமுடிகின்றது.
- மனிதர்கள் தங்களுடைய காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் நாற்றம் மிகுந்த பொருட்கள் பலவற்றைப் பயன்படுத்தினர். அவற்றுள், மலர்களும் அடங்கும். நாற்றம்மிகுந்த மலர்களை மக்கள் விரும்பிச் சூட்டிக் கொள்வதற்கான காரணம் காம வெளிப்பாடாகும்.
- சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள அனைத்து மலர்களையும் மக்கள் விரும்பிச் சூட்டிக்கொள்ளவில்லை. நாற்றம் மிகுந்த மலர்களே மிகுந்தளவில் ஆண், பெண், இருபாலினத்தவர்கள் விரும்பிச் சூட்டிக் கொண்டதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.
- பெண்கள் தங்கள் கூந்தலில் மணம்மிகுந்த மலர்களான அதிரல், ஆம்பல், காஞ்சி, குவளை, ஞாழல், தாழை, நரந்தம், நெய்தல், பாதிரி, வேங்கை ஆகிய மலர்களைச் சூட்டிக்கொண்டதைக் காணலாம்.
- ஆண்கள் அதிரல், அல்லி, ஆத்தி, கடம்பு, காந்தள், கோடல், காயா, குருத்து, குல்லை, குவளை, குளவி, கூதளம், கூவிளம், கொன்றை, செருந்தி, தளவம், தாமரை, நறவம், நீலம், நெய்தல், நொச்சி, பகன்றை, பனை, பாங்கர், பாதிரி, பிடவம், பிண்டி, முல்லை, வாகை, வெட்சி, வேங்கை ஆகிய மலர்களைக் கண்ணியாகவும் தாராகவும் சூட்டிக் கொண்டதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.
- தொல்காப்பியர் வகுத்த இலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்பொழுது உயர்குடி மக்கள் மட்டுமே தார், கண்ணி அணியும் உரிமையுடையவர் என்பது புலனாகின்றது. ஆனால், சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், உழவன், உமணர், குறவர், பாணன், மறவர் என அனைத்து நிலத்து ஆடவரும் கண்ணி சூட்டிக் கொண்டதற்கான பதிவு காணப்படுகின்றது.

- ஆடவர், பெண்டிரைக் கவரும் வகையில் வண்ணவண்ண மலர்கள் மற்றும் மணம் நிறைந்த மலர்களைக் கண்ணியாகவும் தாராகவும் சூட்டிக்கொண்டனர் என்பது தெளிவுபடுகின்றது.
- சங்க இலக்கியத்தில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர் தனித்த மலரினைச் சூட்டிக்கொண்டதற்கான பதிவுகள் குறைந்தளவில் காணப்படுகின்றன.
- மலர்களைக் கொத்தாகவோ, கோத்தோ, தொடுத்தோ சூட்டிக்கொள்வதால் அம்மலர்களின் நூற்றத்தை மிகைப்படுத்தும் வகையில் இருக்கும். இத்தகைய தன்மையிலான மலர்களையே ஆண், பெண், இருபாலரும் விரும்பி அணிந்து கொண்டதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.
- சங்க இலக்கியத்தில் கண்ணி, கோதை, தாமம், தார், தெரியல், தொடலை, தொடை, பிணையல், படையல், மாலை ஆகிய மலர்மாலைகளை மக்கள் அணிந்து கொண்டதாக அறியமுடிகின்றது.
- ஆண், பெண் இருபாலரும் தங்களது காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் நூற்றம் மிகுந்த மலரினைச் சூட்டிக்கொண்ட தன்மை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- இனக்கவர்தலின் ஊடாகப் பெண்கள் மலர்களை அணிந்து கொள்வது மட்டுமின்றி அல்குலில் தழையாடை அணிந்த நிலையும் காணமுடிகின்றது.
- தழையுடையை மகளிர் எல்லாக் காலங்களிலும் அணிந்து கொள்ளவில்லை. குறிப்பாக, விழவு, வழிபாடு, நீராடல் மற்றும் பொழுதுபோக்குக் காலங்களில் மட்டுமே அணிந்துகொண்டதாக அறியமுடிகின்றது. மேலும், இளம்பெண்களே தழையாடை அணிந்ததற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. முதியவர்கள் அணிந்து கொண்டதற்கான பதிவுகள் இடம்பெறவில்லை.
- சங்க இலக்கியத்தை இலக்கண வாய்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்காமல், உணர்வுநிலையில் நோக்கும்பொழுது, அங்கு ஆண், பெண்ணைக் கவரும் வகையிலும் பெண், ஆணைக் கவரும் வகையில் மலர்களை அணிந்து கொண்ட நிலையைக் காணலாம்.
- பாலினக் கவர்ச்சியின் ஊடாக ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர் நூற்றம் மிகுந்த மலர்களை அணிந்து கொள்வதற்கு அடிப்படை நிகழ்வாகப் புணர்தல் அமைகின்றது.

- மடலேறும் ஆண்மகன் ஆவிரை, எருக்கு, பூளை ஆகிய நாற்றமற்ற மலரினைச் சூட்டிக்கொள்ளும் காரணம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- பிரிவுக்காலப் பாடல்களில் மலர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவம் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.
- பெண்டிர் மலர்களை எல்லாக் காலங்களிலும் அணிந்து கொள்வதில்லை. தனக்குரியவன் தன்னுடன் இருந்த காலத்தில் மட்டுமே அழகுபட மலரினைச் சூட்டிக்கொண்டனர். ஆதனால்தான் கணவரை இழந்த மகளிர் மலரினை அணிந்துகொள்வதில்லை. எனவே, மலர்கள் இணைவிழைச்சுக்குரிய அடிப்படைக் காரணியாக அமைகின்றது.
- சங்க இலக்கியத்தில் மலர்களின் பதிவுகள் புணர்விற்குரிய குறியீட்டுப் பொருளாகக் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம். ஆனால், புறம் சார்ந்த பதிவுகளில் அவை நிலத்தையும் இனத்தையும் அடையாளப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.
- ஐந்நிலத்திற்கு மலர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பதற்கான காரணம் ஆராய்ந்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- போர்க்கால நிகழ்வினை அடையாளப்படுத்தும் வகையில் மலர்களை வீரர்கள் அணிந்துகொண்ட தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், பூக்கோள், பூந்தொடை விழா ஆகியவற்றில் மலர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.
- சேரர் - பனம்பூ, சோழர் - ஆத்திப்பூ, பாண்டியர் - வேப்பம்பூ என மரபுவழியாக, ஓர் இனத்தவரை அடையாளப்படுத்தும் வகையில் மலர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவம் குறியீட்டுத் தன்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- மக்கள் மலர்களை முதலில் அழகியல் காரணமாகவும் இனக்கவர்தலின் ஊடாகவும் பயன்படுத்தினர். பின்னர், அம்மலர்களைக் கொண்டு தாங்கள் வாழ்கின்ற நிலத்தையும் இனத்தையும் அடையாளப்படுத்தினர் என்பது முன்மொழியப்பட்டுள்ளது.

*****

இயல்: மூன்று

கூந்தல் - அக வெளிப்பாடு

- கூந்தல் - விளக்கம்
- கூந்தல் - உவமைகள்
- கூந்தல் - ஒப்பனை
- ஐம்பால் முடிப்புகள்
- கூந்தல் - அக வெளிப்பாடு

சங்க இலக்கியத்தில் கூந்தல் என்ற சொல் 207 இடங்களில் பதிவாகியுள்ளது. இச்சொல் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் தலைமுடியைக் (தலைமயிரை) குறிக்கும் பொதுச்சொல் அன்று. இது பெண்டிரின் நீண்ட, அடர்ந்த தலைமுடியைக் குறிக்கின்றது. கூந்தல் தொடர்பான பதிவுகள் இலக்கியத்தில் அதிகளவில் பயின்று வருவதற்கான காரணத்தை ஆராயும்பொழுது நமக்குப் புலனாகும் செய்தியானது, கூந்தல் மனிதனின் அகவெளிப்பாடு குறியீடுகளில் ஒன்றாகத் திகழ்கின்றது எனலாம். 'பெண்ணின் கூந்தல் காமனின் வலைபென்றும், அது வருவாரைபெல்லாம் சிக்க வைக்கும் ஆற்றலுள்ளது என்றும், காமன் தன் கூட்டைக் கடடி வைத்துள்ள இடம் அதுவென்றும், அதன் நிழலில் காதலர்கள் களித்து வீணையாடுகிறார்கள்' (அ.தட்சிணாமூர்த்தி: 2001: 51) என்ற கூற்றில் பெண்ணின் கூந்தல் காமத்தின் குறியீடாகத் திகழ்கிறது எனக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

இந்த இயலில் கூந்தல் தொடர்பான செய்திகளும், மகளிர் இனக்கவர்ச்சியின் ஊடாகத் தங்கள் கூந்தலை எவ்வகையில் ஒப்பனை செய்துகொண்டனர் என்பது குறித்தும் அக வெளிப்பாட்டில் கூந்தல் இடம்பெறும் முக்கியத்துவம் குறித்தும் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது.

3:1:0 கூந்தல் - விளக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் கூந்தல் தொடர்பான பதிவினை நோக்கும்பொழுது, இச்சொல்லைத் தவிர, வேறுபல சொற்களும் மாந்தரின் தலைமுடியைக் (தலைமயிரைக்) குறிப்பதற்குக் கையாளப்பட்டிருப்பதை அறியமுடிகின்றது. இதனைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் கூந்தல் என்ற சொல்லுக்கு அகராதி மற்றும் நிகண்டுகளின் வழியான விளக்கத்தைக் காணலாம். கூந்தல் என்ற சொல்லுக்குத் தமிழ்ப்பேரகராதிப் 'பெண்டிர் தலைமயிர், மயிற்றோகை, குதிரைப்பீடரி மயிர், யானைக் கழுத்துமயிர், கமுகு, பனை இவற்றின் ஓலை' எனப் பலபொருள் தருகின்றது (தொகுதி 2, ப: 1072). இவ்வகராதி கூந்தல் என்பதற்குப் பெண்டிரின் தலைமயிர் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. ஆனால், நிகண்டுகளில் 'கூந்தல்' என்ற சொல்லுக்குத் தனித்த விளக்கத்தைக் காணமுடியவில்லை. ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் தலைமயிரின் பெயர் பட்டியலாகக் காணமுடிகின்றது.

அவ்வகையில் 'சேந்தன் திவாகர நிகண்டு', 'பிங்கல நிகண்டு' மற்றும் 'சூடாமணி நிகண்டு' ஆகிய மூன்று நிகண்டுகளில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விளக்கத்தைக் கீழ்வருமாறு காணலாம்.

3:1:1 பெண்டிர் மயிர்

"கோதை, நெடுமை, கூந்தல், ஐம்பால்,

ஓதி, கூழை, பரிசாரம், கதுப்பு,

கேசம், அவகம், குழல், குரல், சுரியல்

(பேசின்) மராட்டம், பெண்மயிர் (என்ப)" (திவாகரம்: தி: 2: 213)

எனத் திவாகர நிகண்டு பதினான்கு பெயர்களைப் பெண்டிரின் தலைமயிராகக் குறிப்பிடுகின்றது.

"குழலே, கூழை, குந்தவம், கூந்தல்

அவகம், ஓதி, ஐம்பால், கதுப்பு

சுருவொடு, விலோதம், பரிசாரம், கேசம்

சுரியல், மராட்டம், கோதை, குருள் (என்று)

இனைய பெண்பால்மயிர், குரல், கூரல்" (பிங்கலம்: தி: 5: 340)

பெண்பால் மயிரின் பெயரைப் பதினெட்டாகப் பிங்கல நிகண்டு குறிப்பிடுகின்றது.

"குருள், குழல், விலோதம், ஓதி

கூழை, குந்தவம், மராட்டம்,

குரல், ஐம்பால், அவகம் (பத்தாம்)

பெண்மயிர், கூந்தலும் (பேர்)" (சூடாமணி: தி: 2: 100)

எனச் சூடாமணி நிகண்டு பெண்டிரின் கூந்தலுக்குப் பத்துப் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது.

மேற்கூறிய மூன்று நிகண்டுகளையும் முழுமையாக நோக்கும்பொழுது, பெண்டிரின் தலைமயிரைக் குறிப்பதற்குப் பதினெட்டுப் பெயர்கள் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். அவையாவன: 1. அளகம், 2. ஐம்பால், 3. ஓதி, 4. கதுப்பு, 5. குந்தவம், 6. குழல், 7. குரல், 8. குருள், 9. கூந்தல், 10. கூழை, 11. கேசம், 12. கோதை, 13. சுரியல், 14. சுருள், 15. நெடுமை, 16. பரிசாரம், 17. மராட்டம், 18. விலோதம் ஆகியனவாகும். இவற்றில் பொதுவான ஒரே மாதிரியான பல சொற்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இச்சொற்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியத்தை அணுகும்பொழுது, அதில் 1. அளகம், 2. ஐம்பால், 3. ஓதி, 4. கதுப்பு, 5. கூந்தல், 6. குரல், 7. குழல், 8. கூழை (பார்க்க: பின்னிணைப்பு -6) ஆகிய எட்டுச்சொற்களே பெண்டிரின் தலைமயிரைக் குறிக்கும் வகையில் கையாண்டு

இருப்பதை அறியமுடிகின்றது. மேலும், நிகண்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சுரியல், சுருள் ஆகிய சொற்கள் ஆடவரின் மயிரைக் குறிப்பதாக அறியமுடிகின்றது. இதைத்தவிர இன்னபிற சொற்களைப் பற்றிய பதிவுகள் எதுவும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறவில்லை. பெண்டிரின் தலைமயிர் குறித்த விளக்கத்தை ஒருசில பதிவுகளின் வழிக் காணலாம்.

3: 1: 1: 1 அளகம் - கூந்தல்

“பசுங்கதிர் மதியத்து அகல் நிலாப் போல,
அவகம் சேர்ந்த திருமுதல்

கழறுபு மெலிக்கும் நோய் ஆகின்றே” (நற்: 377)

இவ்வரிகளில், விண்ணில் தோன்றிய முழுமையான மதியைப் பாம்பு விழுங்கும் பொழுது, அந்நிலவின் நிறம் கருமையாகக் காட்சியளிக்கும். அதைப்போல் மதிப்போன்ற முகத்தினையுடைய பெண்ணின் நெற்றியில்விழும் அளகமானது (கூந்தல்/முடி) அவ்வாறு காட்சியளிப்பதாக மாதங்கீரனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

3: 1: 1: 2 ஐம்பால் - கூந்தல்

சங்க இலக்கியத்தில் ஐம்பால் (கூந்தல்) தொடர்பான பதிவு பலபாடல்களில் காணமுடிகின்றது. ‘உளர்இயல் ஐம்பால் உமட்டியர்’ (சிறு: 60) உமட்டியர் ஐம்பால் கூந்தலை உடையவள் எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை குறிப்பதைக் காணலாம்.

“பண்டம் நாறும் வண்டுஅடர் ஐம்பால்

பணைத்தகைத் தடைஇய காண்புஇன் மென்தோள்

அணங்குசால், அரிவை இருந்த

மணம்கமழ் மறுகின் மணற்பெருங் குன்றே” (அகம்: 181)

எனும் வரிகளில் அரிவையின் கூந்தல் நறுமணம்கமழ்வதாகவும், அம்மணத்தை நுகரும்பொருட்டு வண்டுகள் அவளது கூந்தலை மொய்ப்பதாகவும் கூறப்படுகின்றது. மேலும், ‘தேங்கமழ் ஐம்பால்’ (நற்: 100), ‘வெழிகமழ் வணர் ஐம்பால்’ (கலி: 57) எனப் பல இடங்களில் ஐம்பால் தொடர்பான செய்திகள் பதிவாகியுள்ளன. (பார்க்க: பக்: 120)

3: 1: 1: 3 ஒதி - கூந்தல்

‘ஒதி’ தொடர்பான பதிவுகளும் இலக்கியத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. ‘ஒடுங்கு ஈர் ஒதி மாஅயோவோ’ (அகம்: 86) குளிர்ந்த கூந்தலையும் மாமை நிறத்தையும் உடைய பெண்ணைக் குறிக்கின்றது. ‘துணைஈர் ஒதி மாஅயோவோ’ (அகம்: 338), ‘அம்சில் ஒதி ஆய்மடத்தகையே’ (அகம்: 365), ‘மைஈர் ஒதி மடவோய்’

(அகம்: 386), 'அம்சில்ஓதி, அசைஇயல், கொடிச்சி' (குறு : 214), 'மைநர்ஓதி பெருமடத்தகையே' (நற்: 29), 'அம்சில்ஓதி அசைநடைப் பாண் மகன்' (ஐங் : 49) எனவும்,

“கைவன் ஈகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப்
பாதிரி கமழும் ஓதி, ஒன்றுதல்,
இன்னகை விறலியொடு மென்மெல இயலிச்
செல்வை ஆயின், செல்வை ஆகுவை” (புறம்: 70)

எனும் பாடலில், கிள்ளிவளவனின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கும் வகையில் கோவூர்கிழார் பாடியுள்ளார். பாணர்களே பாதிரி மலரின் மணம்கமழும் ஓதியையும் (கூந்தல்) இனிய புன்னகையும் உடைய விறலியொடு நீங்கள் கிள்ளிவளவனிடம் சென்றால், அவன் மிகுந்த செல்வத்தை வழங்குவான் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மேற்கூறிய பாடல் வரிகளில் எல்லாம் பெண்டிர் கூந்தலைக் குறிக்கும் வகையில் 'ஓதி' சொல் பயின்று வந்திருப்பதைக் காணலாம்.

3: 1: 1: 4 கதுப்பு - கூந்தல்

'கதுப்பு' தொடர்பான பதிவுகள் மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றன. 'தேன்நாறு கதுப்பின் கொடிச்சியர்' (அகம்: 58) இவ்வரியில், கொடிச்சியின் கூந்தல் தேன்மணம் வீசுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. 'நாறுஇருங் கதுப்பின் எம் காதலி' (நற்: 250) என்பது, மணம் கமழும் கரிய கதுப்பினை (கூந்தல்) உடைய என் காதலி என்கிறது. 'என்தாழ்கதுப்பு அணிசுவர், காதலர்' (கலி: 4); 'நூல் விரித்தன்ன கதுப்பின், (புறம் : 159) புறநானூற்று வரியில், நூலை விரித்தது போன்ற நரைத்த தலைமயிரை உடைய முதியவள் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். 'வணர்இருங் கதுப்பின் வாங்குஅமை மென்தோள்/வசைஇல் மகளிர் வயங்கு இழை அணிய (பதி: 12) எனும் வரிகளில், வளைந்த கரிய கதுப்பினை உடைய மகளிர் அணிகலன்களை அணிந்து கொண்டது கூறப்படுகின்றது. இப்பதிவுகளில் கதுப்பு என்ற சொல் கூந்தலைக் குறிப்பது தெளிவுபடுகின்றது.

3: 1: 1: 5 கூந்தல் - கூந்தல்

பெண்டிரின் தலைமயிர் எனக் குறிக்கப்பட்ட சொற்களில் மிகுந்தளவில் நமக்குக் கிடைக்கப்படும் பதிவு கூந்தலாகும். 'நீள் இருங்கூந்தல் மாஅயோனொடு' (அகம் : 93), 'ஆய்தொடி அரீவை கூந்தல்' (அகம்: 104), 'மைஇருங் கூந்தல் மடந்தை நட்பே' (குறுந்: 209), 'தண்ணிய கமழும் தாழ் இருங்கூந்தல்/ தடமென் பணைத்தோள் மடநல்லோள்' (நற்: 137) இவ்வரிகளின் மூலம் இருண்ட, தாழ்ந்த, நீண்ட தலைமயிரைக் கூந்தல் எனக் குறிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

3: 1: 1: 6 குரல் - கூந்தல்

சங்க இலக்கியத்தில் 'குரல்' தொடர்பான பதிவு குறைந்தளவில் காணப்படுகின்றது. காதல்கொண்ட ஆண், பெண் இருவரும் கடலில் நீராடினர். அப்பெண்ணின் முதுகில் தாழ்ந்திருண்ட குரலை அவ்வாண்மகன் பிழிந்து துவட்டிய நிலையைப் 'புறம் தாழ்பு இருளிய பிறங்கு குரல் ஐம்பால்' (நற்: 96) எனும்வரியின் மூலம் அறியலாம். குரல் என்பதைக் 'கூந்தற் கோடு' (கலி: 72) எனக் கலித்தொகைக் குறிப்பிடுகின்றது. 'வணர் குரல் வண்டு ஆர்ப்ப' (பரி: 10). எனும்வரியில், மகளிர் சிலருடைய நீலமணி போன்ற நிறமுடைய குரல் (கூந்தல்) மீது வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்ததைப் பரிபாடல் விவரிக்கின்றது.

3: 1: 1: 7 குழல் - கூந்தல்

பெண்டிரின் சுருண்ட தலைமயிரைக் 'குழல்' எனக் குறிப்பர். சங்க இலக்கியத்தில், குழல் தொடர்பான பதிவு ஒருசில இடங்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது.

“குட்டுவன் மரந்தை அன்ன எம்

குழல்வினங்கு ஆய்நுதல் கிழவனும் அவனே” (குறுந்: 34)

இப்பாடலில் மரந்தை என்னும் ஊர் சேரநாட்டின் வளம் செழிக்கும் கடற்கரைப் பட்டினங்களில் ஒன்றாகும். ஆண், பெண்ணின் எழில் அழகைக் குறிப்பிடும்பொழுது அப்பெண்ணின் குழலானது (கூந்தல்) குட்டுவனின் மரந்தை ஊரைப்போன்று சிறப்புடையதாகக் கூறிருப்பதைக் காணலாம்.

3: 1: 1: 8 கூழை - கூந்தல்

சுருண்ட தலைமயிர் அல்லது முடிப்புக் 'கூழை' எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. இதனை,

“நெழிபடு கூழைக் கார்முதிர்பு இருந்த

வெறிகமழ் கொண்ட நாற்றமும்” (நற்: 368)

நற்றிணைப் பாடலில், பெண் தன் தலைமயிரை ஒருசீரான முறையில் முடிந்த நிலையைக் கூழை எனச் சுட்டுகின்றது.

3: 1: 2 ஆடவர் தலைமயிர்

பெண்டிரின் தலைமயிரைக் குறிப்பதற்குப் பலசொற்கள் கையாண்டிருப்பதைப் போல, ஆடவரின் தலைமயிரைக் குறிப்பதற்கும் பல சொற்களைக் காணமுடிகின்றன. அவையாவன:

“குஞ்சி, நவீர், உளை, குடுமி, தொங்கல்,
பங்கி, பித்தை, ஓரி, சிகை (என்று
இங்கு இவை எல்லாம் ஆண்மயிர் (என்ப) ” (திவாகரம்: நி: 2: 212)

“குஞ்சி, பித்தை, ஓரி, குழல், கார்,
பங்கி, கேசம், சுரியல், கதுப்பு,
தளை, நவீர், பிச்சம், சிகை, ஆண்பால் மயிர்” (பிங்கலம்: நி: 5: 339)

“உளை, நவீர், குடுமி, பித்தை
ஓரியே, குழல், கார், குஞ்சி,
தளை, சிகை, தொங்கல், பங்கி

(தான் ஈராறு) ஆண்மயிர்ப் (போர்) ” (குடாமணி: நி: 2: 99)

மேற்கூறிய நிகண்டுகளில் உளை, ஓரி, கதுப்பு, கார், குஞ்சி, குடுமி, குழல், கேசம், சிகை, சுரியல், தளை, தொங்கல், நவீர், பங்கி, பிச்சம், பித்தை ஆகிய பதினாறு (16) பெயர்கள் ஆடவரின் தலைமயிரைக் குறிக்கின்றன. இதில் 1. உளை, 2. ஓரி, 3. குஞ்சி, 4. குடுமி, 5. குழல், 6. சுரியல், 7. பித்தை ஆகிய சொற்களின் பதிவே, ஆடவரின் தலைமயிரைச் சுட்டும்வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் கையாளப் பட்டிருப்பதாக அறியமுடிகின்றது (பார்க்க: பின்னிணைப்பு -6). மேலும், ‘குழல்’ என்ற சொல் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் தலைமயிரைக் குறிப்பதற்கான சான்றாக உள்ளது. நிகண்டுகளில் ‘கார்’ என்ற சொல் ஆடவரின் தலைமயிரைக் குறிக்கின்றது. ஆனால், சங்க இலக்கியத்தில் கருமையான தலைமயிரைக் ‘கார்’ நிறத்திற்கு உவமையாகக் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம். இதுதவிர கேசம், சிகை, தளை, தொங்கல், நவீர், பங்கி, பிச்சம் ஆகிய சொற்கள் தொடர்பான பதிவுகள் எதுவும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை.

3: 1: 2: 1 உளை

‘உளை’ சொல்லுக்குத் தமிழ்ப்பேரகராதி தரும் விளக்கமாவது: குதிரையின் தலையாட்டம், பிடரிமயிர் மற்றும் தலைமயிர் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது (தொகுதி: 1 ப: 477).

‘வலம்சுரி மராஅத்துச் சுரம்கமழ் புதுவீச்

சுரிஆர் உளைத் தலை பொலியச் சூடி’ (அகம் : 83)

அகநானூற்று வரிகளில், மணம்கமழும் வெண்கடம்பு மலரினை வேட்டுவன் தன் சுருண்ட தலைமயிரில் சூடிக்கொண்டான் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. ‘அத்த வேம்பின் அமலை வான்பூச்/ சுரிஆர் உளைத்தலை பொலியச் சூடி’ (குறுந்: 281)

எனும் வரிகளில் பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்லும் ஆண் உளைத்தலையில் வேம்பினைப் பொலியச் சூட்டிக்கொண்டு சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. இப்பாடல்களில் ‘உளை’ என்பது ஆடவரின் தலைமயிரைக் குறிப்பது தெளிவுபடுகின்றது.

3: 1: 2: 2 ஓரி

“இவன் இவன் ஐம்பால் பற்றவும், இவன்இவன்
புந்தலை ஓரி வாங்குநன் பரீயவும்
காதற் செவிலியர் தவிர்ப்பவும் தவிராது,” (குறந் : 229)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில், உடன்போக்கை மேற்கொண்ட காதலர்கள், தங்கள் இளமைக் காலத்தில் அவளது ஐம்பாலாகிய கூந்தலை இவன் பிடித்து இழுத்தும், இவனது ஓரியை அவள் பிடித்து இழுத்தும் சண்டையிட்டுக் கொண்டார். ஆனால், இன்று இருவரும் இணைபிரியாத துணைவர்களாகிய நிலையைக் காட்டுகின்றது. இதில் ஓரி என்பது ஆடவரின் தலைமயிரைக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

3: 1: 2: 3 குஞ்சி

“மணி நிறம் கொண்ட மாஇருங் குஞ்சியின்,
மலையவும், நிலத்தவும், சினையவும், சுனையவும்
வண்ண வண்ணத்த மலர் ஆய்பு விரைஇய
தண்நறுந் தொடையல், வெண்போழ்க் கண்ணி,
நலம் பெறு சென்னி, நாம் உற மிலைச்சி” (குறி: 112-115)

எனும் குறிஞ்சிப்பாட்டில், ஆண்மகன் தன் கருமையான குஞ்சியில் மலை, நிலம், சினை, சுனை ஆகிய இடங்களில் மலர்ந்த பலவகையான வண்ண வண்ண மலர்களாலான கண்ணியைச் சூட்டிக் கொண்டான் எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

3: 1: 2: 4 குடும

‘புல் உனைக் குடுமிப் புதல்வன் பல்மாண்/பால்இல் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெறாஅன்’ (புறம்: 160). புறநானூற்று வரிகளில் புல்லிய உளைமயிர் போன்ற குடுமியை உடைய புதல்வன் தன் தாயிடம் பாலில்லாத வறுமுலையைப் பலமுறை சுவைத்தும் பால் வாராமையால் வருந்தியதைக் குறிப்பிடுகின்றது. ‘புல் உனைக் குடுமிப் புதல்வற் தந்த/ செல்வன் ஊரும் மா வாராதே’ (புறம்: 273) இப்பாடலில் போருக்குச் சென்ற அனைவரின் குதிரைகள் வந்து சேர்ந்தன. ஆனால், எம் மனையில் புல்லிய உளை போலும் குடுமியுடைய புதல்வனைப் பெற்றவரான, என்

கணவரின் குதிரை இன்னும் வாராதது நினைத்து அவனது துணைவி ஏங்குவதாக அமைந்துள்ளது . மேற்கூறிய பதிவுகளில் ‘உளை’ சொல்லுடன் ‘குடுமி’ சொல்லும் பயின்று வருவதைக் காணலாம். தலைபிடரிமயிரை உளை என்றும் தலைமயிரைச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட நிலையைக் குடுமி என்றும் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“வேல் கைக் கொடுத்து, வெளிது விரித்து உடஇ,

பாயி மயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி,

ஒரு மகன் அல்லது இல்லோன்,

செருமுகம் நோக்கிச் செல்க’என வீடுமே” (புறம்: 279)

இப்பாடல் மறக்குடியில் பிறந்த பெண்ணொருத்தியின் துணைவையும் வீரத்தையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. மறப்பெண்ணின் தந்தை போரின் முதல்நாள் இறந்தான். நேற்று நடந்த போரில் இவளது கணவன் இறந்தான். இன்றும் போர்ப்பறை கேட்டவுடன் தன் மகன் கையில் வேலைக் கொடுத்து வெள்ளாடையை விரித்துடுத்தி, உலறிய குடுமியில் எண்ணெய்நீவி, அவனைப் போருக்கும் அனுப்பி வைத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

மேற்கூறிய பாடல்களின் பதிவுகளில் எல்லாம் சிறுவர்களின் தலைமுடிச்சைக் ‘குடுமி’ எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

3: 1: 2: 5 சுரியல்

ஆடவரின் சுருண்ட தலைமயிரைச் சுரியல் என்பர். சங்க இலக்கியத்தில் சுரியல் சொற்பதிவு சிலஇடங்களில் மட்டுமே பயின்று வந்துள்ளது. ‘சுரியல்அம் சென்னிப் பூஞ்செய் கண்ணி’ (பதி: 27) இவ்வரியில், சென்னி தனது அழகிய சுருண்ட தலைமயிரில் (சுரியல்) பூவால் தொடுத்த கண்ணியைச் சூடிக் கொண்டதைக் குறிக்கின்றது. சுரநெறியில் சென்ற மறவர்கள் அவ்விடத்தில் மலர்ந்த மராமரத்தில் மலர்கள் உதிர்ந்து, அவர்களது அழகிய சுருண்ட தலைமுடியான சுரியலில் தங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 21), ‘சுரியல் அம் பொருநனைக் கண்டிரோ? என/ ஆதிமந்தி பேதுற்றுஇனைய’ (அகம்: 76), ‘தோட்டு இருஞ்சுரியல் மணந்த பித்தை/ ஆட்டன் அத்தியைக் காணரோ?’ (அகம்: 236) இவ்வரிகளில் ஆடல் வல்லவனாகிய ஆட்டனத்தியை வையை ஆறு அடித்துச்சென்று, அப்பொழுது அவனைத் தேடிய ஆதிமந்தி, அழகிய சுரியலை உடையவனாகிய என் தலைவனைக் கண்டிரோ? என எதிர்ப்பட்டவரை வினவுவதாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். மேற்கூறிய பாடல்களில் மூலம் ‘சுரியல்’ என்பது ஆடவரின் சுருண்ட தலைமயிரைக் குறிப்பதை அறியமுடிகின்றது.

3: 1: 2: 6 பித்தை

சங்க இலக்கியத்தில் ஆடவரின் தலைமயிரைக் குறிக்கும் ஏனைய சொற்களைவிடப் பித்தை என்ற சொல்லின் பதிவே மிகுந்தளவில் இடம்பெற்றுள்ளது.

“எரிஅகைத் தன்ன ஏடுஇல் தாமரை

சுரிஇரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி, ” (பொரு: 159-160)

இவ்வரிகளில், கரிகால்வளவன் தன்னை நாடிவந்த பொருநருக்குப் பொன்னாலாகிய தாமரைப் பூவைக் கொடுத்தான். அதனை அப்பொருநன் தனது சுருண்ட கரிய பித்தை பொலியுமாறு சூட்டிக்கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. மழவரும் (அகம்:127), வடுகரும் (அகம்: 213) தங்களது சுருண்ட பித்தையில் மலர்க்கண்ணியைச் சூட்டிக்கொண்டதைக் குறிக்கின்றது. ஆட்டனத்தியின் தலைமயிரைக் குறிப்பிடுகையில், ‘தொகுதியுற்ற கரிய சுருள் பிணைந்த பித்தைபிணை உடையவன் ஆட்டனத்தி’ (அகம்: 236) எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். இப்பாடல்களில் எல்லாம் பித்தை என்ற சொல் ஆடவரின் தலைமயிரைக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

இதுவரை, சங்க இலக்கியத்தில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் தலைமயிரைக் குறிப்பதற்குப் பல சொற்கள் கையாளப்பட்டிருப்பதை மேற்கூறிய சான்றுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இருபாலினத்திற்குரிய பொதுச்சொற்களாகத் தலைமயிர்/முடி ஆகிய சொற்கள் குறிக்கப்பட்டதா? அல்லது இச்சொற்களைத் தவிர வேறு சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளதா? என்பதைத் தெளிவுபட அறிய இயலவில்லை. ‘மயிர்’, ‘முடி’ ஆகிய சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் எத்தன்மையில் பதிவாகியுள்ளன என்பதைக் காணலாம்.

3: 1: 3 மயிர்

சங்க இலக்கியத்தில் ‘மயிர்’ என்ற சொல் 67 இடங்களில் பதிவாகியுள்ளது. இதில் பெரும்பான்மையான இடங்களில் விலங்குகளின் மயிரைக் குறிக்கும் வகையில் பதிவாகியுள்ளது. 1. அன்னம், 2. எருமை, 3. எருது, 4. கரடி, 5. கவரிமான், 6. குதிரை, 7. குரங்கு, 8. பூனை, 9. மயில், 10. முயல், 11. யானை, 12. வெள்ளெலி ஆகிய விலங்குகள் மற்றும் 1. கோழி, 2. சேவல் ஆகிய பறவைகளின் ‘மயிர்’ தொடர்பான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன (பார்க்க: பின்னிணைப்பு-6). மிககுறைந்தளவிலே ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் உறுப்புகளான தலை, முகவாய், கை, தோள், வயிறு, கணைக்கால் ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள மயிரைச் சுட்டும் வகையில் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

‘தலைமயிரை’க் குறிக்கும் வகையில் ‘ஐதுவரல் அசைவனி ஆற்ற, கைபெயரா./ஒலியல் வார்மயிர் உனினன் கொடிச்சி’ (அகம் : 102) இவ்வரிகளில் கொடிச்சி சாந்து பூசப்பட்ட தன் நீண்ட தலைமயிரைக் காற்று புகும்படி கையாள் கோதிவிட்ட நிலையைக் குறிக்கின்றது. ‘சீறாரோவே, நாறுமயிர்க் கொடிச்சி’ (நற்: 95), ‘செறிதொடி திருத்தி, பாறுமயிர் நீவி,/ செல்இனி, மடந்தை நின்தோழியொடு’ (அகம்:300) எனவும் ‘பால் பரிபா ஐங்கூந்தற் பல்மயிர்க் கொய்சவல்’ (கலி: 96) ஆகிய வரிகளில் பெண்டிரின் தலைமயிரைக் குறிப்பது தெளிவுபடுகின்றது.

“குண்டுநீர் நெடுஞ்சுனை நோக்கிக் கவிழ்ந்து தன்
புந்தலைப் பாறுமயிர் திருத்தும்
குன்ற நாடன் இரவி னானே” (நற்: 151)

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் ஆண்மகன் புணர்ச்சியால் குலைந்த தன் மயிரைத் திருத்தும் பொருட்டு ஆழமான சுனைநீரில் தன் தலையைக் கவிழ்த்துச் சரி செய்து கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

‘கொடுவீற் கானவர் கணைஇடத் தொலைத்தோர்/ படுகவத்து உயர்த்த மயிர்த்தலைப் பதுக்கைக்/ கவ்வினும் பறந்தலைக் கவர்தொறும் குழிஇ’ (அகம்:231) இவ்வரிகள், ஆறலைக் கள்வரின் தலைமயிர் குறிக்கப்படுகின்றது. ‘இலையு மயிரு மீர்ஞ்சாந்து நிழத்த/ முலையு மார்பு முயங்கணி மயங்க’ (பரி: 6) பரிபாடலில், வையையில் நீராட வந்தவர்கள் தளிரால் செய்த படலை மாலையும் தலைமயிரில் பூசப்பட்ட குளிர்ந்த சந்தனமும் அழியும்படி நீராடவந்தமையைக் குறிக்கப்படுகின்றது. ‘அழல் புரிந்த அடர் தாமரை/ ஐது அடர்ந்த நூற்வெய்து/ புனைவினைப் பொலிந்த பொலன் நறுந்தெரியல்/ பாறுமயிர் இருந்தலை பொலியச் சூடி’ (புறம்: 29) இவ்வடிகள், சோழன் நலங்கிள்ளி தன்னை நாடிவரும் பாணர் தம் சுற்றத்துக்கு வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த பொற்றாமரையை வழங்கினான், அப்பூவினைப் பாணர்கள் தங்கள் தலைமயிரில் சூடிக்கொண்டதைத் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம். ‘பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி’ (புறம்: 279) இதில் பெண்ணொருத்தி தன்மகனின் பரந்து கிடந்த தலைமயிரினை எண்ணெய் தடவி குடுமியிட்டதைக் குறிக்கின்றது.

‘புல்வாய் இரலை நெற்றி அன்ன
பொலம் இலங்கு சென்னிய பாறுமயிர் அவியத்
தண்பனி உறைக்கும் புலரா ஞாங்கர்
மன்றப் பலவின் மால்வரை பொருந்தி, (புறம்: 374)
பனிபழுக்கிய பல்யாமத்துப்
பாறுதலை மயிர் நனைய (புறம்: 377)

எனும் இவ்விருபாடல்கள் ஆய் ஆண்டிரனின் போர்க்கால நிகழ்வுகளை எடுத்துரைப்பவையாகும். இதில் 'புல்வாய்' என்பது ஆண்மானின் நெற்றி மயிரைக் குறிக்கும். அதைப்போல் ஆய்ஆண்டிரனின் தலைமயிர்ப் போர்க்காலத்தில் சிதறிக்கிடப்பதாகவும், பனிமிக்க பலயாமங்கள் உறங்கியதால், போர்க்காலத்தில் பரந்து மேல் நோக்கி எழுந்த அவனது மயிர், பனியால் நனைந்து படிந்த நிலையைக் குறிக்கின்றது. இப்பாடல்களின் மூலம் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் தலைமயிரைக் குறிக்கும் வகையில் பதிவுகள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

கைமயிர்: 'ஆடுஅமைப் பணைத்தோன், அரிமயிர் முன்கை' (பொரு: 32), 'கடற்கோடு செறிந்த, மயிர்வார் முன்கை' (ஐங்: 191), 'மயிர்வார் முன்கை வளையம் செறாடம்' (ஐங்: 218), 'மயிர் வார்ந்த வரிமுன்கை மட நல்லாய்' (கலித்: 56) ஆகிய வரிகளில் பெண்டிரின் முன்னங்கையிலுள்ள மயிர்ப்பகுதி குறிக்கப்படுகின்றது. 'மோவாய் மயிர்: குச்சின் நிரைத்த குருஉ மயிர் மோவாய்' (புறம்: 257) என்பதில் குச்சுப்புல் நிரைந்து போன்ற நிறம் பொருந்திய மோவாய் மயிரினை உடையதாகக் (தாடியைக்) குறிக்கப்படுகின்றது. தோளின் மயிர் 'உறிக்கா ஊர்ந்த மறுப்படு மயிர்ச்சுவல்' (பெரு: 171) எனும் பெரும்பாணாற்று வரியில், கோவலர் தோளிலுள்ள மயிர்ப் பகுதியைக் குறிக்கின்றது. வயிற்றுமயிர்: 'மடந்தை மாண்ட நூடங்கெழிற் ஆகத்து' (மலை: 32), கணைக்கால் மயிர்: 'இரும்பிடித் தடக்கையின் செறிந்துதிரள்/ பொருந்துமயிர் ஒழுகிய திருந்து தாட்கு ஒப்ப' (பொரு: 41) இவ்வரிகளில், பெண் யானையின் பெரிய துதிக்கை இரண்டு இணைந்தன போன்ற திரண்ட தொடைகளை உடையவள் பாடினி. அவளது கணைக் கால்களில் வளர்ந்துள்ள மயிர்ப்பகுதியைச் 'செறிந்துதிரள் பொருந்துமயிர் ஒழுகி' எனச் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

"மயிர்க் கண் முரசினோர்" (நற்: 93)

"மயிர்க்கண்முரசம்" (புறம்: 63)

எனவரும் வரிகள் முரசின் மேல் போர்த்தியுள்ள விலங்கின் தோலில் காணப்படும் மயிரினைக் குறிக்கின்றன. இதைத்தவிர, தாவரங்களின் இழைகள் மயிர் என்றே குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் பாதிரி (குறுந்: 147, நற்: 337) மற்றும் உழுந்தின் மயிர் (நற்: 89) இழையைக் குறிக்கின்றன.

இப்பதிவுகளின்வழி மயிர் என்பது குறுகிய/ சிறிய அளவிலான முடியினைக் (உரோமம்) குறிப்பதாக உணரமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் தலைமயிரைக் குறிக்கும் வகையில், இச்சொல் குறைந்தளவிலே பதிவாகியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

3: 1: 4 முடி

‘முடி’ என்ற சொல் மயிரைக் குறிக்கும் சொல்லாக மட்டும் இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப் படவில்லை. இச்சொல் மன்னரின்முடி, ‘நாற்றுமுடி’ (பெரு: 212, நற்:60) என்றும் கூந்தலை முடிதல், வலைமுடிதல் (நற்: 49, 207) என வினை(செயல்)யினைக் குறிக்கும் வகையில் இலக்கியத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் முடி என்ற சொல் 27 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. இதில் பெரும்பான்மையான இடங்களில் மன்னனின் தலைமுடியான மணி மகுடத்தைக் குறிக்கும் வகையிலே கையாளப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ‘எழுமுடி கெழீஇய திருஞ்ஞமரகலத்து’ (பதி: 14, 16, 40), ‘எழுமுடி மார்பி னெய்திய சேரல்’ (பதி: 45) எனும் வரிகள், பகைவர் எழுவரது முடிப்பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஆரத்தை மார்பின் கண் சேரமன்னன் அணிந்து கொண்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றன. மன்னனின் மணிமகுடத்தைக் குறிக்கும் வகையில், ‘முடியொடு கடகஞ் சேர்த்தி நெடிது தினைந்து’ (முல்: 76), ‘முடியுடைக் கருந்தலை புரட்டு முன்றான்’ (பட்:230) ‘முடி புனைந்த பசும்பொன்னின் அடிபொலியக் கழறை இய’ (புறம்: 40) ஆகிய வரிகளில் பதிவாகியிருப்பதைக் காணலாம்.

3: 1: 4: 1 கூந்தல் - முடி

‘ஐவேறு உருவின் செய்வனை முற்றிய/ முடியொடு வினங்கிய முரண்மிகு திருமணி’ (திரு: 83-84). இவ்வரிகளில், ஐந்து வேறுபட்ட கூந்தல் வகையில் ‘முடி’ ஒருவகையைச் சேர்ந்தது என்பதைத் திருமுருகாற்றுப்படை குறிக்கின்றது. ‘வெழிகமழ் துறுமுடி தயங்க நல்வினைப்/ பொறியழி பாவையிற் கலங்கி நெடிது தினைந்து’ (நற்: 308) எனும் வரிகள், பெண்ணொருத்தி நறுமணம் வீசும் நெருங்கி முடித்த முடியை உடையவள் எனக் கூறுகின்றது. மற்றொரு பாடலில், பெண்ணொருத்தி தம் கூந்தலை முடியிட்டு வண்டுகள் மொய்க்கும் அளவில் மலர் மாலையைச் சூடிவந்தாள் (கலி: 78) எனவும் புனல் விளையாட்டின் பொழுது ஒருத்தி, அடியிலே, தாழ்ந்த துகிலை ஒருகையாலே தழுவிக்கொண்டு மற்றைக் கையாலே முடித்த முடியைக் குலைந்த கரியதாகிய கூந்தலைப் பிடித்துக் கொண்டு அலவுற்று மிகுதியையுடைய பூ வேய்ந்த குளத்தில் பாயா நிற்கும் (கலி: 92) எனவும் கலித்தொகைக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். மேற்குறிப்பிட்ட பதிவுகளின் வழி மகளிர் தங்கள் கூந்தலை முடியிட்டுக் கொண்டனர் என்னும் தன்மையில் பதிவாகியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் தலைமயிரைக் குறிப்பதற்குப் பலசொற்கள் கையாண்டிருப்பதை அறியமுடிகின்றது. இதில் ஆடவரின் தலைமயிரைக் காட்டிலும் பெண்டிரின் தலைமயிர் தொடர்பான பதிவுகளே மிகுந்தளவில் காணமுடிகின்றன.

3:2:0 கூந்தல் - உவமைகள்

பெண்டிரின் அழகான நீண்ட, கருத்த, மணமிகுந்த கூந்தலைச் சங்க காலப் புலவர்கள் முதல் இன்றளவும் பலகவிஞர்கள் உவமைப்படுத்தியும் வர்ணித்தும் பாடியிருப்பதைக் காணலாம். அவ்வகையில் சங்ககாலப் புலவர்கள் பெண்டிரின் கூந்தலை மயிலின் தோகைக்கும் (கலாபம், கலாவம்), ஆற்றின் அறலுக்கும் (கருமணல்) மற்றும் கருமை நிறத்தை ஒத்த இருள், மை, மேகம், நீலமணி ஆகியவற்றுடன் உவமைப்படுத்திச் சிறப்பித்துப் பாடியிருப்பதைக் காணலாம்.

3:2:1 மயிலின் தோகை

மயிலினது விரிந்த அழகிய தோகையைப் பெண்டிரின் கூந்தலுக்கு உவமையாக இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் காணலாம்.

‘நெய்கனிந்து இருளிய கதுப்பின் கதுப்பு என
மணிவயின் கலாபம், பரப்பி, பல உடன்
மயில், மயிற் குளிக்கும் சாயல்’ (சிறு: 13-16)

இவ்வரிகளில், விறலியரின் நீண்ட அடர்ந்த கூந்தலை ஆண்மயிலின் தோகைக்கு உவமையாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். மேலும், அடர்ந்த தோகை போல் கூந்தல் இருப்பதை ‘கணம்கொள் தோகையின் கதுப்பு’ (மலை: 44) எனவும், ஆடுகின்ற மயிற்றோகை போல் கூந்தல் இருப்பதை ‘அகல்அமை அல்குல் பற்றி, கூந்தல்/ ஆடுமயில் பீலியின் பொங்க’ (அகம்: 385) என அகநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. ‘களிமயிற் கலாவம் ஐம்பால்’ (அகம்: 152) எனவரும் வரியில், ஐம்பாலாக வகுக்கப்பட்ட கூந்தல் மயிலின் கலாவம் போல் காட்சி அளிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.

‘மயில்கண் அன்ன மாண் முடிப்பாவை
நுண்வலைப் பரதவர் மடமகள்’ (குறு: 184)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலில், பரதவப் பெண்ணின் தலைமுடியானது மயிற்பீலியின் கண்களைப் போன்று அழகு பெற்றிருப்பதைக் குறிக்கின்றது. மற்றொரு பாடலில், மயிற்பீலியை ஒத்த தழைத்த மெல்லிய கூந்தலையுடைய பெண்,

உனக்கு உரிமை உடையவள் என ஆணிடம் பெண்ணொருத்தி கூறுகிறாள் (குறுந்: 225). 'விசும்பு இழி' தோகைச் சீர் போன்றி' (ஐங்: 74) இவ்வரி, தோகை விரித்து ஆடுகின்ற மயிற்பீலியைப் போல் அடர்ந்த கூந்தலை உடைய பெண்டிர் எனச் சுட்டுகின்றது. 'அருந்தாயர் உழக்கும் நின் திருந்து இழை அரிவை, கலிமயில் கலாவம் கால் குவித்தன்ன, ஒலி மென் கூந்தற் கமழ்புகை கொளீஇ', (புறம்: 146). புறநானூற்று வரிகள், மயிற்றோகையைக் குவித்தது போன்ற கூந்தலை உடையவள் எனச் சுட்டுவதைக் காணலாம். மேற்கூறிய பாடல்கள் அனைத்திலும் மயிலின் தழைத்த அடர்ந்த தோகையைக் கூந்தலுக்கு உவமைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

3 : 2: 2 கூந்தல் - அறல் (கருமணல்)

ஆற்றில் அமைந்துள்ள கருமையான மணல் மற்றும் வரி வரியாகக் காணப்படும் மணற்கோடுகள் கூந்தலுக்கு உவமைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனைப் 'பெண்ணை அம்பேரியாற்று நுண்அறல் கடுக்கும்' (அகம்: 35), 'அறல் ஒக்கும் கூந்தல்' (அகம்: 162), 'அறலென நெறித்த கூந்தல்' (அகம்: 213), 'அறலின் நெறித்த கூந்தல்' (அகம்: 265) 'அறல் மருள் கூந்தல்' (அகம்: 299), 'ஆரம் நாளும் அறல் போல் கூந்தல்' (குறுந்: 286), நுண்மணல் அறல் வாரந்தன்ன (குறுந்: 116), 'நெறிகதாப்பு வாரும் அறலாக' (கலி: 98), 'அவீர் அறல் கடுக்கும் அம்மென்/ குவை இருங்கூந்தல்' (புறம் : 25) ஆகிய வரிகளில் ஆற்றின் கருமணலைக் கூந்தலுக்கு உவமையாகக் கூறியிருப்பதன்மூலம் அறியலாம்.

3 : 2: 3 கூந்தல் - கருமை

கூந்தலை இருளின் நிறத்திற்கும் அதனை ஒத்த நிறமான மை, கார், மேகம், நீலமணி ஆகியவற்றுடன் உவமைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். 'இரும்பல் கூந்தல்' (அகம்: 94, 161, 197, 291), 'இருள் ஐங்கூந்தல்' (அகம்: 233), 'இருள் மென் கூந்தல்' (அகம்: 92), 'இருள்புரை கூந்தல்' (நற்: 270), 'இருளிய ஐம்பால்' (கலி: 59), 'குவை இருங்கூந்தல்' (அகம்: 197, 266, குறு: 52, 300, புறம்: 25), 'தாழ் இருங்கூந்தல்' (அகம்: 46, நற்: 137, பதி: 21, கலி: 92), 'நாறு இருங்கூந்தல்' (குறுந்: 272, கலி: 54), 'நீவ் இருங்கூந்தல்' (அகம்: 93), 'நெறி இருங் கதாப்பின் கோதையும புனைக' (அகம்: 269), 'நெறி இருங் கதாப்பு' (நற் : 387), 'பல் இருங் கதாப்பு' (அகம்: 86, நற்: 367), 'பல் இருங்கூந்தல்' (நெடு: 54, புறம்: 73, பதி: ப: 5), 'பின் இருங் கூந்தல்' (ஐங்: 495, பரி: 19), 'வார் இருங் கூந்தல்' (பட்: 218), ஆகிய வரிகளில் பெண்ணின் கூந்தல் இருளுடன் உவமையாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

‘மை இருங் கூந்தல்’ (குறுந்: 209), ‘மைநர் ஒதி’ (அகம்: 173, 279, 386, 388, குறு: 199, கலி: 150). இதில் மையைப் போன்ற கரிய கூந்தல் எனவும், ‘மணி ஏர் ஐம்பால்’ (அகம்: 8, நற்: 133, 366), ‘மணி மருள் ஐம்பால்’ (நற்: 245, 337), நீலமணி ஒளிவீட்டாற் போல் கூந்தலில் புழுக்குச்சி ஐந்துவகையாக முடிக்கப்பட்ட கூந்தல் (நற்: 166), ‘நெய் இடைநீவி மணிஒளி வீட்டன்ன/ஐவகை பாராட்டினாய்’ (கலி: 22), ‘மண்ணுறு மணியின் மாசுஅறு மண்ணி’ (புறம்: 147) இவ்வரிகளில் நீலமணியின் (கருமை) நிறத்தைக் கூந்தலுக்கு உவமைப்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். ‘மேகம் போல தழைத்த கூந்தல்’ (அகம்: 225), ‘கவரி முச்சி கார் விரி கூந்தல்’ (பதி: 43) இப்பதிவுகளில் மேகத்தைப் போல் அடர்ந்த கருமையான கூந்தல் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது.

மேற்குறித்த பதிவுகளில், கூந்தலைக் கருமை நிறங்களான இருள், கார், மணி, மேகம் ஆகியவற்றுடன் ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறப்பட்டிருப்பதை அறியமுடிகின்றது. கூந்தலுக்குக் கருமை நிறத்தினை உவமையாகக் குறிப்பதன்மூலம் இளமை வயதுடைய மகளிரின் கூந்தலைக் குறிப்பது தெளிவுபடுகின்றது.

3:3:0 கூந்தல் - ஒப்பனை

மகளிர் தங்கள் கூந்தலைப் பலவகை வண்ண மணம்மிகுந்த மலர்களாலும் முடிபுகளாலும் அழகுபடுத்திக் கொண்டனர். இச்செயலைச் செய்வதற்கு முன், தூய்மையான நீரினால் நீராடிய பின்னர், ஒப்பனை செய்து கொண்டதை இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. உள்ளத்துப்புணர்ச்சிக்கும் மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாகத் திகழ்வது உடல் தூய்மையாகும். எனவே தூய நீரினால் நீராடல் முக்கியமானதாக இன்றளவும் கருதப்படுகின்றது. அவ்வகையில், ஒப்பனை செய்து கொள்வதற்கு முன் உடலைத் தூய்மையாக வைத்துக்கொள்வது அவசியமாகின்றது. உடல் தூய்மையில் கூந்தலின் தூய்மையும் அடங்கும்.

“மண்ணாக் கூந்தல் மாசறக் கழிஇ,
சில்போது கொண்டு பல்குரல் அழுத்திய
அந்நிலை புகுதலின், மெய் வருத்துறாஅ
அவீழ்பூ முடியினன் கவைஇய ” (நற்: 42)

எனும் நற்றிணை வரிகளில், ஆண்மகனைப் பிரிந்த பெண்ணொருத்தி கூந்தலைக் குறிப்பிடுகையில் மாசு நிறைந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் அப்பெண் பிரிவின் துயரத்தினால் நீராடவில்லை என்பதைக் குறிக்கின்றது.

அக்காதலன் வினைமுடித்து மீண்டுவரும் செய்தி அறிந்தவுடன் அவள் தூய்மையான நீரினால் நீராடி, பின்னர் அக்கூந்தலில் மலர்களைச் சூடிக் கொண்டதாகக் குறிக்கின்றது.

‘மணிஏர்ஜம்பால் மாசுஅறக் கழிஇ’ (நற்: 366), ‘நறுவீஜம்பால் மகளிர்ஆடும், தைஇத் தண்கயம் போல, (ஐங்: 84), ‘மண்ணுறு மணிமீன் மாசுஅற மண்ணி’ (புறம்: 147). ஆகிய வரிகளில் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலில் பூசியுள்ள நெய்பிசுக்கு போகும்படி மாசற நீராடியதாகவும் பின்னர், அக்கூந்தலில் மணம் மிகுந்த மலர்கள் அணிந்து கொண்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது. கூந்தலின் எண்ணெய்ப் பிசுக்கு, அழுக்குப் போக்குவதற்கு அரைப்புப் பொடி, களிமண் மற்றும் நறுமணப் பொருட்கள் சேர்த்து நீராடிய தன்மையைக் குறுந்தொகை மற்றும் பரிபாடல் விவரிக்கின்றன.

“கூழைக்கு எருமணம் கொணர்கம் சேறும்,

ஆண்டும் வருகுவார் பெரும் பேதையே” (குறு: 113)

இப்பாடலுக்கு உரைவழங்கிய உ.வே.சா அவர்கள் ‘எருமணம்’ என்பதற்கு ‘எருமண்’ என்ற நிலையில் பொருள்விளக்குகின்றார். பெண்கள் தங்களது கூந்தலின் அழுக்குப் பிசுக்கினைப் போக்குவதற்குத் தலையில் களிமண்ணை (எருமண்) பிசைந்து நீராடியதாக உரையில் குறிப்பிடுகின்றார். இக்களிமண்ணைக் ‘கூந்தல் நறுமண்’ (பெரு: 1: 40) எனப் பெருங்கதை குறிப்பிடுகின்றது. இப்பாடலில் கூழைக்கு எருமணம் என்ற சொல்லுக்கு உ.வே.சா தரும் விளக்கத்தை ‘வையாபுரிப்பிள்ளை’ மறுத்துரைக்கின்றார். உ.வே.சா ‘எருமணம்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘எருமண்’ என்றளவில் பொருள் தந்து விளக்கியிருப்பது தவறு என வையாபுரிப்பிள்ளை விவாதிக்கின்றார். இவர் எருமணம் என்பது செங்கழுநீர் மலரைக் குறிக்கும் என்பதைத் தெளிவுபட ஆராய்ந்து உரைக்கின்றார். (1952: 117 – 121)

“மண்ணார் மணிமீல் வணர்குரல் வண்டார்ப்பத்

தண்ணற் துவர்பல ஓட்டிச் சலங்குடைவார்

எண்ணெய் கழல இழைதுகள் பிசைவார்

மாலைபுஞ் சாந்து மதமும் இழைகளும்

கோலங் கொவநீர்க்குக் கூட்டுவார் அப்புனல்

உண்ணா நறுவீனை ஊட்டுவார் ஒண்டொடியார்” (பரி: 10)

என்ற அடிகள், வையையில் நீராட வந்த பெண்களில் சிலர், தங்களது நீலமணி போன்ற கூந்தலுக்குக் குளிர்ச்சியைத் தரக்கூடிய துவர் பலவற்றைத் தேய்த்துக் கொண்டு நீராடியதாகவும், வேறுசிலர் தலையில் எண்ணெயை இட்டு, அவ் எண்ணெய் நீங்கும்படி அரைப்புப் பொடியை இட்டுப் பிசைந்து நீராடியதாகவும்

குறிக்கப்படுகின்றது. இதில் துவர் என்பதற்கு உரைவழங்கியோர் பத்துவிதமான நறுமணப்பொருட்களைக் கொண்டதாகவும் அவை 'பூவந்தி திரிபலை புணர்கருங் காலி நாவலொடு நாற்பான் மரமே' என உரைக் குறிப்பில் தருவதைக் காணலாம் (1964: 172). இதேபோன்று மற்றொரு பாடலில், மதுரை நகர மகளிரும் மைந்தரும் துவர் உள்ளிட்ட மணப்பொருட்களை ஏந்தி வையை ஆற்றில் நீராடச் சென்றது குறிக்கப்படுகின்றது. (பரி: 22)

இப்பதிவுகளில், வையையில் நீராட வந்த மக்கள் நறுமணப் பொருட்களைத் தேய்த்து நீராடிய தன்மை பரிபாடல்கள்வழி அறியமுடிகின்றது. இதில் பயன்படுத்திய துவர் என்ற சொல்லுக்கு முழுமையான விளக்கத்தைச் சங்க இலக்கியத்தின்வழி அறியமுடியவில்லை. ஆனால் நீராடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் நறுமணப்பொருட்கள் பற்றிய விரிவான செய்தியினைச் 'சிலப்பதிகாரத்தின்' உரைவழி அறியமுடிகின்றது.

கோவலன் மாதவியிடம் ஊடல் கொண்டான். அப்பொழுது அவனது ஊடலைத் தணிக்கும்பொருட்டு, மாதவி தன்னைப் பலவிதமாக ஒப்பனை செய்துகொண்டாள். அத்தன்மையினை இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் அழகுபட எடுத்துரைப்பதைக் காணலாம்.

“ஊடற் கோலமோ டிருந்தோ னுவப்பப்
பத்துத் துவரீனு மைந்து விரையீனும்
முப்பத்திருவகை யோமாம ஸிகையீனும்
ஊழின நன்னீ ருரைத்தநெய் வாசம்
நாழிருங் கூந்த னலம்பெற வாட்டிப்
புகையீற் புலர்த்திய பூமென் கூந்தலை

வகைதொறு மான்மதக் கொழுஞ்சே றாட்டி” (சிலம்பு: 6: 75-81)

இவ்வரிகளில் மாதவி தன்னை ஒப்பனை செய்து கொள்வதற்குமுன் நீராடிய தன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் வாச நெய்யுரைத்த மணங்கமழும் கரிய கூந்தலைப் பத்து வகையான துவர் (நாவல் அல்லது பூவந்தி, கடு, நெல்லி, தான்றி, ஆல், அரசு, அத்தி, இத்தி, கருங்காலி, மாந்தளிர் - மரவகை),, ஐந்து விதமான விரை (கொட்டம் - வாசனைச் செடி), துருக்கம் (கத்தூரி), தகரம் (மயிர்ச்சாந்து) அகில் (மரம்), ஆரம் (மரம்) மற்றும் முப்பத்திரண்டு வகையான ஓமாலிகை (இலவங்கம், பச்சிலை, கச்சோலம், ஏலம், நாகணம், கொட்டம், நாகம், மதாவரிசி, தக்கோலம், நன்னாரி, வெண்கோட்டம், கத்தூரி, வேரி, இலாமிச்சம், கண்டில் வெண்ணெய், கடு, நெல்லி, தான்றி, துத்தம், வண்ணக் கச்சோலம், அரேணுகம், மாஞ்சி, சயிலேகம், புழுகு, புன்னை, நறுந்தாறு, புலியுகிர் பூஞ்சரளம், தமாலம், வகுளம், பதுமுகம், நுண்ணேலம், கொடுவேரி) ஆகியவற்றால் ஊறவைத்த நீரில்

மாதவி நீராடியதாகக் கூறப்படுகின்றது. அவ்வாறு, அவள் நீராடிய பின்னர் தனது கூந்தலின் ஈரத்தைப் போக்குவதற்குச் சந்தனம், அகில் ஆகிய கட்டைகளின் புகையினால் உலர்த்தியதாகவும் பின்னர், அக்கூந்தலை ஐந்து வகையாகப் பிரித்து மான்மதத்தின் கொழுஞ்சாந்தினைப் பூசியதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இதில் துவர், விரை, ஓமாலிகை ஆகிய பொருட்கள் குறித்த விளக்கத்தை அடியார்க்குநல்லார் உரையின்வழித் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

இதன்மூலம், கூந்தலின் நறுமணத்திற்காகத் துவர், விரை, ஓமாலிகை போன்ற நறுமணப்பொருட்களைப் பயன்படுத்திய நிலையை அறியமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் துவர் குறித்த பதிவு காணப்படுகின்றது. ஆனால் விரை, ஓமாலிகை என்ற சொற்களின் பதிவினை அறியமுடியவில்லையே தவிர, அதில் குறிக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களை மக்கள் பயன்படுத்திய தன்மையை இலக்கியத்தின் வழி அறியமுடிகின்றது.

3:3:1 தகரம்

கூந்தலுக்கு மட்டுமே பூசப்படும் மயிர்ச்சாந்து (மயிர்ச்சந்தனம்) 'தகரம்' எனக் கூறப்படுகின்றது. இச்சாந்தை ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர்களும் தங்கள் தலைமயிரில் பூசிக் கொண்டதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவு காணப்படுகின்றது.

“தகரம் நூறும் தண்நூறும் கதுப்பின்
புதுமண மகடீஉ அயினிய கடிநகர்ப்

பல்கோட்டு அடுப்பில் பால்உலை இரீஇ,” (அகம்: 141)

என்ற வரிகள் புதுமணப்பெண்ணின் கூந்தல் தகரத்தின் நறுமணத்தைக் கொண்டதாகவும் அத்தகைய குளிர்ச்சி பொருந்திய கூந்தலில் மணம்வீசக்கூடிய மலர்கள் அணிந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது.

“நல்மாண் விழாவில் தகரம் மண்ணி,

யாம்பல புணர்ப்பச் சொல்லான்” (அகம்: 385)

எனும் பாடலில், சான்றோர்கள் முன்னிலையில் நடைபெறும் மணவிழாவில், மணப் பெண்ணுக்கு மயிர்ச்சாந்து பூசி, மங்கல நீராட்டிப் பல சிறப்புகள் செய்ய நினைத்தனர். ஆனால் அப்பெண்மகள் தன் காதலனுடன் உடன்போக்கினை மேற்கொண்டதாகச் கூறப்படுகின்றது. இதில் தகரத்தை மணப்பெண்கள் பூசிக்கொண்ட தன்மையைக் காணலாம்.

தகரமும் மணம்மிகுந்த மலரின் நறுமணமும் கொண்ட பெண்ணின் கூந்தலில் இன்பத்தை விரும்பும் பொருட்டு, ஆண் காலம் தாழ்த்தாது விரைந்து வருவான் என அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. (அகம்: 393), 'நறுந்தண் தகரமும் நானமும் நாளும் / நெறிந்த குரல் கூந்தல் நான் அணிக்கு ஒப்ப' (கலி: 93), 'தகரத் தண்ணீழல் பிணையொடு வதியும்'. (புறம்: 132), 'தகரம் நீவிய துவராக் கூந்தல்' (பதிற்: 89) எனும் வரிகளின் மூலம் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலுக்குத் தகரச்சாந்தைப் பூசிக் கொண்டமையையும் பூசிய சாந்தைப் போக்குவதற்கு நீராடி, பின்னர் புகையூட்டி உலர்த்தியமையும் அறியமுடிகின்றது.

“எண்ணெய் நீவிய, சுரீவளர் - நறுங்காழ்
தண்ணுந் தகரம் கமழ மண்ணி,
ஈரம் புலர விரல் உளர்ப்பு அவீழா
காழ் அகில் அம்புகை கொளீஇ ” (குறிஞ்சி: 107-110)

எனவரும் குறிஞ்சிப்பாட்டில் ஆண்மகன் தன் தலைமயிரில் குளிர்ச்சி பொருந்திய மணம்கமழும் தகரத்தைப் பூசிக்கொண்டான் எனவும், பூசிய அச்சாந்தினை அகிற்புகையினைக் கொண்டு புலர்த்தியதாகவும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். இதன்வழித் தகரத்தை ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரும் தலையில் பூசிக்கொண்டனர் என்பது தெளிவுபடுகின்றது.

மேலும், தகரத்தைச் சாந்தாக மட்டும் பயன்படுத்தவில்லை. தகரக்கட்டையை நெருப்பிலிட்டுப் புகையூட்டிய நிலையை நெடுநல்வாடை விவரிக்கின்றது.

“கூந்தல், மகளிர் கோதை புனைபார்,
பல் இருங் கூந்தல் சில்மலர் பெய்ம்மார்,
தண் நறுந் தகர முளர் நெருப்பு அமைத்து,
இருங்காழ் அகிலொடு வெவ் அயிர் புகைப்ப” (நெடு: 53 - 56)

மேற்கண்ட வரிகளில், குளிர்ச்சியின் மிகுதியால் மகளிர் தங்கள் கூந்தலில் மலர் மாலைகளை முடிந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள் பலவாக ஒப்பனை செய்யப்பட்ட தங்கள் கூந்தலில், சில மலர்களை மட்டும் செருகிக் கொண்டனர். மேலும், கூந்தலுக்கு நறும்புகை ஊட்டுவதற்காகக் குளிர்ச்சியைத் தரும் தகரம் (மயிர்ச்சந்தனம்) என்னும் விறகில் தீ முட்டி, அதில், கரிய வயிரம் பாய்ந்த அகில் கட்டைகளையும், வெண்ணிறமுடைய கண்ட சருக்கரையினையும் சேர்த்து இடப்பட்டுப் புகையை உண்டாக்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“சிலம்பு நக இயலிச் சென்று என் மகட்கே
சாந்து உளர் வணர்குரல் வாரி; வகைவகுத்து

யான்போது துணைப்ப, தகரம் மண்ணாள்
தன் ஓரன்ன தகைவெங் காதலன்

வெழிகமழ் பல்மலர் புனைபப் பின்னுவிட” (அகம்: 117)

இப்பாடல் செவிலித்தாய் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. மகளின் கூந்தலுக்கு மயிர்ச்சாந்து பூசப்பட்ட பின்னர், வளைந்த கொத்தாகிய கூந்தலைப் பலவகையாக வாரி வகைப்படுத்தினேன். அதில் மலர்களைச் சூட்டுவதற்கும், தகரச்சாந்தினைப் பூசிக்கொள்வதற்கும் அவள் மறுத்துவிட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இப்பாடலில் சாந்து, தகரம் ஆகிய இரண்டு சொற்கள் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். இதே போன்றே சங்கப் பாடல்களில் சில இடங்களில் சாந்து (கூந்தல்-சாந்து) சொல் பதிவாகியிருப்பதைக் காணலாம்.

‘நல்நெடுங் கூந்தல் நறுவீரைகுடைய,

நாந்தம் அரைப்ப, நறுஞ்சாந்து மறுக’ (மது: 552- 553)

எனும் வரிகளில், மகளிர் தங்களது இனிய காதற்கணவரைக் கூடுதற்கு (புணர்ச்சி) விரும்பினர். இதனால், தன் கெழுநரைக் கவரும் வகையில் ஆராய்ந்த இதழ்களையுடைய குளிர்ந்த மணம் கமழும் செங்கழுநீர் மலர்களை மாலையாக அணிகலன்களை அணிந்து கொண்டனர். நன்றாகிய நெடிய மயிரில் பூசிய மணம் வீசும் மயிர்ச் சந்தனத்தை நீராடி நீக்கினர், கத்தூரி, நறிய சந்தனம் ஆகியவற்றை அரைத்தனர். மெல்லிய நூலால் செய்த ஆடைகளுக்கு மணம் கமழும் அகிற்புகையை ஊட்டினர் என மதுரைக்காஞ்சியில் பதிவாகியுள்ளது.

‘உரைத்த சாந்தின் ஊரல் இருங் கதுப்பு/ஐதுவரல் அசைவளி ஆற்ற, கை பெயரா/ஒலிபல் வார் மயிர் உவரினன், கொடிச்சி’ (அகம்: 102) இவ்வரிகள் பெண்ணொருத்தி மயிர்ச்சாந்து பூசப்பட்ட தன் நீண்ட கரிய கூந்தலில் காற்றுப்புகும்படி கோதிவிட்டு உலர்த்திய நிலையைக் குறிக்கின்றன. ‘சாந்து ஆர் கூந்தல் உவரி, போதுஅணிந்து/ தேம்கமழ் திருநுதல் திலகம் தைஇயும்’. (அகம்: 389) இப்பதிவில், காதலியின் மயிர்ச் சாந்தணிந்த கொத்தாகவுள்ள நெறிப்புடன் கூடிய கூந்தலை உலரச் செய்து, அதில் காதலன் மலரைச் சூட்டுவான் எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

“கூந்தல் வேய்ந்த வீரவுமலர் உதிர்த்து,
சாந்துஉவர் நறுங்கதுப்பு எண்ணெய் நீவி,
அமரா முகத்தன் ஆகித்

தமர் ஓரன்னன், வைகறையானே” (குறு: 312)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலில், கூந்தலில் பூசிய மயிர்ச்சாந்தை உலரச் செய்து, பின்னர் மணம்வீசக்கூடிய கதுப்பில் எண்ணெய் தடவியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

மேற்கூறிய பதிவுகளை நோக்கும்பொழுது தகரம் வேறு, சாந்து வேறாக இருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகின்றது. ஆனால் இவ்விரண்டும் கூந்தலின் நறுமணத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நறுமணக்குழம்பு என்பது மட்டும் தெளிவுபடுகின்றது.

3:3:2 அகில்/ஆரம்

தூய்மையான நீரினாலும் நறுமணப் பொருட்கள் உள்ளிடப்பட்ட நீரினாலும் நீராடிய பின்னர், அக்கூந்தலின் ஈரத்தைப் புலர்த்துவதற்கும் நறுமணம்கமழும் அகில் அல்லது சந்தனக் (ஆரம்) கட்டையை எரித்து அப்புகையில், பெண்டிர் தங்கள் கூந்தலை உலர்த்திய நிலை காணலாம். பெண்டிர் அகிலும் ஆரமும் புகைத்துக் கருமணல் போன்ற கூந்தலுக்கு மணத்தை ஊட்டியதாகவும் (குறு:286), அகிற்புகை உள்ளூறும் படியாகக் கூந்தலை விரித்து உலர்த்தியதாகவும் (சிறு: 263) கூறப்படுகின்றது.

மக்கள் மணமுள்ள சந்தன விறகில் நெருப்பை உண்டாக்கி அதில் அகிற்கட்டையும் அயிரையும் (கண்ட சருக்கரை) சேர்த்துப் புகைத்து மணம் பெறுவர் (நெடு: 55-56). அகிற்புகையும் சந்தனப்பூ நாற்றமும் கமழும் நாடு (ஐங்: 212), 'சுரபுன்னையும் அகிலையும் சந்தனத்தையும் நீராடு மகளிர்க்குப் புனையாக உதவும் (சிறு:116-117) எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை இயம்புகின்றது. வையையில் நீராடச் செல்வோர் உடம்பில் சந்தனச் சாந்திற்குப் பதிலாக மாற்றி அகிற்புகையினாலாகிய சாந்தினைப் பூசிக்கொண்டதையும் (பரி: 12), மகளிர் அகிற்சாந்து, கருப்பூரம் முதலியவற்றைச் சாந்தம்மியில் அரைத்து நறுமணக் கலவை செய்ததையும் (பரி:10) என்ற பரிபாடல் வரிகள் சுட்டுவதைக் காணலாம். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாணிகத்திற்காக வந்து குவிந்த பொருள்களில் அகிலும் ஒன்றாகும் (பட்: 188). இப்பதிவுகளின் மூலம் அகில் மற்றும் ஆரத்தை (சந்தனம்) மக்கள் பலநிலையில் கையாண்டிருப்பது தெளிவுபடுகின்றது.

3:3:3 கூந்தல் - முடிப்புகள்

மகளிர் தங்கள் கூந்தலை ஐந்து வகையாகப் பகுத்து அழகுபட முடிந்து கொண்டனர். இந்நிலையினைச் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்றுவரும் ஐம்பால் என்ற சொல் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

3:3:3:1 ஐம்பால்

கூந்தலை ஐந்து வகையாகப் பகுத்து முடிந்து கொண்டமையை 'ஐம்பால் கூந்தல்' என இலக்கியம் இயம்புகின்றது. 'உணரீயல் ஐம்பால்' (சிறு: 60),

‘வண்டுகமழ் ஐம்பால்’ (மலைப்:30), ‘இருளிய பிறங்கு குரல் ஐம்பால்’ (அகம்: 126), ‘வளர் கூர் ஐம்பால்’ (அகம்: 152), ‘இருளேர் ஐம்பால்’ (அகம்: 155), ‘வெழி கொள் ஐம்பால்’ (அகம்:177), ‘வண்டார் ஐம்பால்’ (அகம்: 181), ‘தொகு குரல் ஐம்பால்’ (அகம்: 212), ‘கூர்வளர் ஐம்பால்’ (அகம்: 223), ‘தேங்கமழ் ஐம்பால்’ (நற்: 100), ‘மணியேர் ஐம்பால்’ (நற்: 133), ‘வகைசேர் ஐம்பால்’ (நற்: 140), ‘மணிமருள் ஐம்பால்’ (நற்: 245), ‘நறுவீ ஐம்பால்’ (ஐங்: 84), ‘வெழிகமழ் வணர் ஐம்பால்’ (கலி: 57), ‘மணங்கமழ் ஐம்பால்’ (கலி:131), ‘வளர் ஐம்பால்’ (கலி: 140), ‘வளர்ந்தொலி ஐம்பால்’ (கலி: 140: 23), ‘பூர்பவீழ் ஐம்பால்’ (பதி:18) மேற்கண்ட வரிகளின் மூலம் ஐம்பால் என்ற சொல்லாட்சி சங்க இலக்கியத்தில் பெருமளவில் கையாண்டிருப்பதை அறியலாம். ஆனால், எவ்வகையில் கூந்தலை முடிந்துகொண்டனர் என்பது அறியமுடியவில்லை.

நிகண்டுகளில் ஐம்பால் என்ற சொல்லுக்குக் கூந்தலின் ஐந்து வகையான முடிபுகள் எனப் பொருள்தருவதைக் காணலாம்.

“ஐம்பால் முடியே, கொண்டை, சுருள், குழல்
(வம்புஞர்) பனிச்சை, வார்மயிர், முடியே” (சேந்தன்: நி: 12: 7)

“(கூந்தல்) முடியே, குழலொடு, தொங்கல்
(வார்த்த) பனிச்சை, (வார்மயிர்ச்) சுருள் (என்று
எந்திழைபார் முடிக்குஇயன்ற) ஐம்பாலே” (பிங்கலம்: நி: 5: 345)

“(வீயக்கும்) ஐம்பால் (வகைப்போர்)
(மேவிய) முடியே, கொண்டை,
(குயிற்றிய) குழல், பனிச்சை,
(கோலவார்) சுருளும் (கூறும்)” (சூடாமணி: 6: 41)

மேற்கூறிய நிகண்டுகளில் ‘ஐம்பால்’ என்ற சொல்லுக்கு முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பனிச்சை எனப்பொருள் தருவதைக் காணலாம். இதில் பிங்கல நிகண்டில் மட்டும் ‘கொண்டை’ சொல்லுக்குப் பதிலாகத் ‘தொங்கல்’ என்ற சொல் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. சங்க இலக்கியத்தில் தொங்கல் என்ற சொற்பதிவினைக் காணமுடியவில்லை. ஆனால், கூந்தலின் ஐந்து வகைப்பட்ட முடிப்புகளைக் குறிக்கும்வகையில் ஐம்பால் சொல் கையாண்டிருப்பது தெளிவுபடுகின்றது. மேலும், கூந்தலின் ஐந்து வகையான முடிப்புகளை எவ்விதமாக முடித்துக் கொண்டனர் என்பதை அறியமுடியவில்லை.

சங்கத் தொகை நூல்களுக்கு உரை வழங்கிய பொ. வே. சோமசுந்தரனார், ‘ஐம்பால்’ என்ற சொல்லினை விளக்கும்பொழுது, இது கூந்தலின் ஐந்து வகைப்பட்ட முடிப்பினைக் குறிக்கும் என்கின்றார். ‘புறம்தாழ்பு இருளிய

பீறங்குஞ்சால் ஐம்பால்' (அகம்:126) எனவரும் அகநானூற்று வரியில் இடம்பெற்றுள்ள ஐம்பால் சொல்லுக்கு உரைக்குறிப்பில் 'முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பனிச்சை' எனக் கூறியுள்ளார். இவ்வைந்து முடிவகைகளை மகளிர் ஒரே நேரத்தில் முடிந்துகொள்ளவில்லை எனவும் அவற்றைத் தனித்தனியாக முடிந்திருக்க வேண்டும் எனப் பொருள் தருகின்றார்.

“எஃகிடை தொட்டகார்க் கவீன்பெற்ற ஐம்பால்போல்
மையறு வினங்கிய துவர்மணல் அதுவது
ஐதாக நெறித்தன்ன அறலவீர் நீனைம்பால்” (கலி: 32)

மேலும், இவர் கலித்தொகைப் பாடலில் ஐம்பால் சொல்லினை விளக்கும்பொழுது 'குழல், அளகம், கொண்டை, பனிச்சை, துஞ்சை' எனப் பொருள் தருவதைக் காணலாம்.

“மீன்னொளிர் அவிரறல் இடைபோழும் பெயலேபோல்
பொன்னகை தகைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டுப்
போழிடை ஈட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை” (கலி: 55)

என்ற பாடலின் பொருளாவது மேகத்தைக் கிழிக்கும் மின்னலைப்போல, பெண்ணொருத்தி தன் கருத்த கூந்தலை வகைப்படுத்தி, அக்கூந்தலின் இடையிடையே நறுமணம் கமழும் மலர்களைச் சூட்டிக் கொண்டாள் எனப் பொருள் அமைந்துள்ளது. இவர் உரையில் 'வகிர் வகை நெறி' என்பதற்கு ஐந்து பகுதியை உடைய நெறித்த மயிர் எனக் கூறி, அவையே சுருள், குரல், அளகம், துஞ்சுகுழல், கொண்டை எனப் பொருள் தருகின்றார்.

“வந்தது மதுரை மதில்பொருஉம் வான்மலர்தாஅய்
அந்தண் புனல்வையை யாறெனக் கேட்டு
மீன்னவீ ரொளியிழை வேவு மோரும்
பொன்னடர்ப் பூம்புனை திருத்து வோரும்
அகில்கெழு சாந்த மாற்றி யாற்றப்
புகைகெழு சாந்தம் பூச வோரும்
கார்கொள் கூந்தற் கதுப்பமைப் போரும்
வேர்பிணி பன்மலர் வேயு மோரும்” (பரி: 12)

எனும் வரிகளில் வையை ஆற்றில் நீராடவந்த மாந்தர்களின் செயல் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதில் 'கார்கொள் கூந்தற் கதுப்பமைப்போர்' என்ற வரியில் இடம்பெற்றுள்ள 'கதுப்பு' என்ற சொல்லிற்குக் கூந்தல் முடிபுகளில் ஒன்று எனக் குறிக்கின்றார். அக்கூந்தலை எவ்வகையில் முடிந்துகொண்டனர் என்பதையும் அவரது உரையில் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார். “கதுப்பு - கூந்தல் ஒப்பனையுள் ஒன்று, குழலாக முடிதல் என்க. மகளிர் கூந்தலை உச்சியில் முடிதல், பக்கத்தில்

முடிதல், பின்னிச் செருகல், சுருட்டி முடிதல், சடையாப் பின்னிவிடுதல் என ஐந்து வகையால் ஒப்பனை செய்யப்படும். இவை நிரலே, முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பனிச்சை எனப்படும். இதனால் கூந்தல் ஐம்பால் என்று வழங்குதலுண்டு” என உரை வழங்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

பொ. வே. சோமசுந்தரனார் உரையில் நான்கு இடங்களில் ஐந்து வகையான கூந்தல் முடிப்புகளை விளக்கியுள்ளார். இந்நான்கு இடத்தில் அகநானூறு மற்றும் பரிபாடல் ஆகிய இரண்டு பாடல்களின் உரைக்குறிப்பில் மட்டுமே ஒரே வகையான அமைப்புடைய சொற்களை (முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பனிச்சை) குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம். கலித்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களில் வெவ்வேறு சொற்களைக் கையாண்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். இதன்மூலம் ஐவகைப்பட்ட கூந்தல் இன்னசொற்களால் வழங்கப்பட்டது என்பதைத் தெளிவுபட அறிய இயலவில்லை.

‘சீவகசிந்தாமணி’க்கு உரை வழங்கிய ‘நச்சினார்க்கினியர்’ ஐம்பாலை விளக்குவதாவது:

“மைந்நாற்று அமைய மாவீழ் ஓதி வகுத்துத் தொகுத்தும் விரித்தும்,
கைந்நாற்று திறத்திற் கலப்ப வாரிக் கமழுநானக் கலவை,
ஐந்நாற்று திறத்தின் அகிலின் ஆவியனைந்து கமழவூட்டி,
எந்நாற்றிறமும் உணர்வான் எழிலேற்று இமிலின் னேற்ப முடித்தான்” (சீவக: 2437)

என்ற அடிகள், வண்டுகள் மொய்க்கின்ற ‘மை’ போன்ற இருண்ட கூந்தலையுடைய இலக்கணை என்பவர் தன்கையால் கூந்தலை வகுத்தும் (குழல், அளகம்) தொகுத்தும் (கொண்டை) விரித்தும் (பனிச்சை, துஞ்சை) நறுமணமிக்க கலவை சாந்தினைப் பூசிய பின்னர், அதனை அகில் ஆவியால் புலர்த்தி, வாரி முகத்துக்கேற்ப இமில் போலே முடிந்துகொண்டாள் என உரைவழங்கியுள்ளார்.

இதில் இலக்கணை, தன் கூந்தலை ஐந்துவகையாகப் பகுத்து (குழல், அளகம், கொண்டை, பனிச்சை, துஞ்சை) அதனை ஒரே நேரத்தில் முடிந்துகொண்டாள் என நச்சினார்க்கினியர் உரையில் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், பொ. வே. சோமசுந்தரனார் அகநானூற்றுப் (அகம்:126) பாடல் உரையில் ‘முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பனிச்சை’ என இவை அனைத்தும் தனித்தனியாகக் கொள்ளவேண்டும், எல்லாம் ஒரே நேரத்தில் முடிபவை அல்ல எனப் பொருள் தருவதைக் காணலாம்.

இதனடிப்படையில் ஐம்பால் முடிப்பினை எத்தன்மையில் முடிந்துகொண்டனர் என்பது தெளிவுபட அறியமுடியவில்லை. ஆனால் கூந்தலை ஐந்து வகையாக முடிந்து கொண்டனர் என்பது மட்டும் தெளிவுபடுகின்றது. ஐம்பால் சொல்லுக்கு உரையின் வழி நமக்கு ஒன்பது சொற்கள் கிடைக்கின்றன. அவையாவன: 1. அளகம், 2. குழல், 3. குரல், 4. கொண்டை, 5. சுருள், 6. துஞ்சை, 7. துஞ்சுக்குழல், 8. பனிச்சை, 9. முடி ஆகியனவாகும்.

3: 3: 3: 1:1 அளகம்

சங்கப் பாடல்களின் உரையில், அளகம் என்பது ஐம்பால் கூந்தல் முடிப்புகளின் ஒன்றாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் நிகண்டுள் ‘அளகம்’ என்பது ‘மயிர்க்குழற்சி’ எனப் பொருள் தருகின்றன. ‘கொந்தவம், அவகம், விலோதம், மயிர்க்குழற்சி’ (சேந்தன்: நி: 2: 27), குந்தவம், அவகம், விலோதம், மயிர்க்குழற்சி’ (பிங்கலம்: நி: 5: 343) ஆகிய பதிவுகளைக் காணலாம். சங்க இலக்கியத்தில் அளகம் சொற்பதிவு நற்றிணைப் பாடலின் ஓரிடத்தில் மட்டுமே (‘அளகம் சோந்த திருநாதல்’ நற்: 377) பயின்று வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதன்வழி அளகம், ஐம்பால் முடிப்பு வகையில் ஒன்றாக இருக்கமுடியாது எனக் கருதமுடிகின்றது.

3: 3: 3: 1: 2 குரல்

‘மிகுகவின் எய்திய தொகுரல் ஐம்பால்’ (அகம்: 212) இவ்வரியில் ‘தொகுரல்’ எனக் குறிப்பதின் மூலம், கூந்தல் கொத்துக் கொத்தாகத் திகழ்கின்ற அமைப்பினைக் குரல் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். இவ்வரியில் ‘தொகுரல் ஐம்பால்’ எனச் சுட்டுவதால் குரல் ஐம்பால் முடிபுகளில் ஒன்றாக இருக்கலாம்.

“மண்ணாக் கூந்தல் மாசு அறக் கழிஇ,
சில் போது கொண்டு பல்கூல் அழுத்திய

.....
அவீழ்ப்பு முடியினன் கவைஇய...” (நற்: 42)

என்ற நற்றிணைப் பாடலில், வினைமுடிந்து மீண்டு வரும் ஆணின் வரவை அறிந்த பெண்ணொருத்தி, அதுவரை நீராட்டப் பெறாத தம் கூந்தலை மாசறக் கழுவிய பின்னர், சில மலர்களை அக்கூந்தலிலே முடிந்து கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் ‘கூந்தல்’ சொல்லை அடுத்து ‘குரல்’ என்ற சொல் பயின்று வந்திருப்பதைக் காணலாம். கூந்தல் என்பது விரிந்த தலைமயிரைக் குறிக்கும். அதலால் விரித்த கூந்தலில் மலரினைச் சூட்டிக்கொள்வது இயலாத செயலாகும். கூந்தலில் ஏதேனும் முடியிட்டோ அல்லது பின்னிலிட்டோ தான் மலரை வைக்க

முடியும். எனவே குரல் என்பது ஒருவகையான முடிப்பினைக் குறிப்பது என்பது தெளிவுபடுகின்றது.

‘புறம் தாழ்பு இருளிய பிறங்குசூரல் ஐம்பால்/ துவரீனர் அருளிய துறையே’ (நற்: 96) என்ற வரியில், காதலி தன் காதலனுடன் நீராடிய துறை இது எனவும் நீராடி முடித்தவுடன் தன் முதுகில் தாழ்ந்த இருண்டு விளங்கிய ஐம்பாலாக வகுக்கப்பட்ட குரலைப் அவன் பிழிந்து துவட்டியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் ‘பிறங்குசூரல் ஐம்பால்’ எனக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

“நாந்தம் நாறு இருங் கூந்தல் எஞ்சாது நனிபற்றி,
பொலம் புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகிழிகை
நலம் பெறச் சுற்றிய குரல் அமை ஒரு காழ்
வீரல் முறை சுற்றி, மோக்கலும் மோந்தன்ன” (கலி: 54)

எனவரும் அடிகளில், நாந்தம் மலர் நாளும் இருண்ட கூந்தலைச் சுற்றி முடிந்துகொண்ட தன்மையை ‘நலம் பெறச் சுற்றிய குரல்’ எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். இதில் குரல் என்பது சுற்றி முடிந்து கொண்ட நிலையைச் சுட்டுகின்றது.

இதைப்போன்றே, ‘கனி பட்டார் கமழ் கோதை கபம் பட்ட உருவின் மேல்/ குறி பெற்றார் குரம் கூந்தம் கோடு உளர்ந்த துகளினை?’ (கலி: 72), ‘ஒருஉ, கொடி இயல் நல்லார் குரல் நாற்றத்து உற்ற/ முடி உதீர் பூந்தாது மொய்ம்பின் ஆக’ (கலி: 88) இவ்வரிகள் குறியிடத்திற்கு வந்த தன் காதலியின் குரலமைந்த கூந்தலின் முடியைப் புணர்ச்சிக் காலத்தில் காதலன் சிதைத்ததால் அம்முடியிலிருந்த பூந்துகள் அவன்மேல் வீழ்ந்து கிடந்ததாகக் கூறுகின்றன. ‘மண் ஆர் மணியின் வணர் குரல் வண்டு ஆர்ப்ப’, (பரி: 10) என்ற வரியில், வையை வெள்ளத்தைக் காணச்சென்ற மகளிர் சிலருடைய நீலமணி போன்ற நிறமுடைய குரல்மீது வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இப்பதிவுகளின் வழிக் ‘குரல்’ என்பது கூந்தல் முடிபு வகையில் ஒன்றாக இருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகின்றது.

3: 3: 3: 1: 3 குழல்

“பின்னொடு முடித்த மண்ணா முச்சி,
நெய்கனி வீழ்குழல் அகப்படத் தைஇ” (அகம்: 73)

எனும் அகநானூற்று உரையில் ‘பின்னுதல் மாத்திரையோடு பிறிதியாதும் ஒப்பனை செய்யாமல் முடித்த முச்சி (கொண்டை) என்றவாறு. நெய்கனி வீழ்

குழல் என்றது ஐம்பாலின் குழல் என்பதற்குரிய அடைமொழிகள். குழலாக விடவேண்டிய கூந்தலையும் கொண்டையோடு சேர்த்துக்கட்டி என்றவாறு. இதனால் கூறியது ஐம்பால் என்னும் பாகுபாடின்றிக் குழலை முச்சியாகவும் பின்னலை முடியாகவும் வேண்டியவாறே கட்டி என்பதாம் எனப் பொ. வே. சோமசுந்தரனார் உரை வழங்குகின்றார்' (1970: 278). இவர் கூந்தலின் ஒருபகுதியைப் பின்னலிட்டுக் கொண்டையாக முடிந்து கொண்டதையும் தொங்கவிட வேண்டிய ஒருபகுதி கூந்தலைத் தொங்கவிடாமல் அக்கொண்டைப் பகுதியுடன் சேர்த்துக் கட்டியதாக உரையில் குறிப்பிடுகின்றார். இதன்மூலம் தாழ்ந்த கூந்தலின் அடிப்பகுதியில் முடியிட்டுக் கொள்ளுதல் குழல் முடிப்பு என உரையின்வழி அறியமுடிகின்றது.

“குட்டுவன் மாந்தை அன்னஎம்

குழல்வினங்கு ஆய்நுதல் கிழவனும் அவனே” (குறு: 34)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில், சேர மன்னர்களுக்குரிய ஊர்களுள் ஒன்று மரந்தை ஆகும். அவ்வூரில் வாழ்கின்ற மக்கள் எவ்விதமான குறையுமில்லாமல் சிறப்புடன் வாழ்பவர்கள். அவ்வூரின் சிறப்பைப் போன்றவள் என்னுடைய காதலி. அவள் குழல் வடிவிலே முடிந்த கூந்தலும் அழகிய நெற்றியையும் உடையவள் எனக் காதலன் அவளைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இப்பாடலுக்கு உரைவழங்கிய உ.வே.சா. குழல் என்ற சொல்லுக்கு விளக்குகையில், இது ஐவகையாக முடிக்கப்பட்ட கூந்தலின் ஒருவகையான பனிச்சையை முடிப்புவகையினைக் குறிக்கும் என உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும், ‘மீப்பால் வெண்துகில் போர்க்குநர், பூப்பால்/ வெண்துகில் குழப்பக் குழல் மறுக்குநர்’ (பரி: 10) இவ்வரிகளில், வையையில் புனலாடிய சிலர் தங்கள் உடலில் தூய வெண்ணிற துணியைப் போர்த்திக் கொண்டதையும், மகளிருள் சிலர் பூத்தொழிலையுடைய வெண்மையான துகிலைக் குழல்மேல் சுற்றி அதனை முறுக்கி முடிந்துகொண்டதையும் பரிபாடல் குறிப்பிடுகின்றது. ‘காணஊகின் கழன்று உகு முதுவீ/ அரீயல் வான்குழல் சுரீயல் தங்க’ (புறம்: 307) என்ற வரியில், கள்ளின் மணம் வீசுகின்ற பெண்ணின் குழலில் மயங்கி ஆண்மகன் வீழ்ந்து கிடக்கும் நிலையை ‘வான்குழல் சுரீயல் தங்க’ எனச் சுட்டுகின்றது. இதன்வழிக் கூந்தலைச் சுருட்டி முடிந்து கொண்ட நிலையைக் குழல் எனக் குறிப்பது தெளிவுபடுத்துகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் குழல் தொடர்பான பதிவு நான்கு இடங்களில் மட்டுமே பதிவாகியிருப்பது கவனிக்கதக்கது.

3: 3: 3: 1 : 4 கொண்டை

கூந்தலைத் திரளாகச் சேர்த்துக்கட்டும் முடிபுவகைக் கொண்டை எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. இது மகளிரின் ஐம்பால் முடிவகையுள் ஒன்று எனத் தமிழ்ப்பேரகராதி விளக்குகின்றது. (தொகுதி: 2 , ப: 1145)

“கொண்டைக் கூழைத் தண்டழைக் கடைசியர்

சீறுமாண் எய்தல் ஆம்பலொடு கட்கும்” (புறம்: 61)

என்ற அடிகள், கொண்டையாகிய மயிரையும் குளிர்ந்த தழையையும் உடைய கடைசியர் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது.

“செழிகொண்டை மேல்வண்டு சென்றுபாய்ந் தன்றே

வெழிகொண்டான் குன்றத்து வண்டு” (பரி: 9)

எனும் பரிபாடலில், வள்ளிக்கும் தேவசேனைக்கும் நிகழ்ந்த போரில் திருப்பரங்குன்றத்தில் வாழும் வள்ளியினுடைய வண்டு, தேவசேனையின் கூந்தற் கொண்டையில் தங்கியிருந்த வண்டின்மேல் பாய்ந்து மோதியதாகக் கூறப்படுகின்றது. மேலும், ‘புனலாடு போவதோர் பூமாலை கொண்டை / எனலாழ் வகையெய்திற்று என்றேற்றுக் கொண்டை’ (பரி: தி: 2) என்ற வரிகள் வையையில் நீராட வந்தவர்கள் பலர், அந்நீரில் ஆடவரின் பூ மாலை ஒன்று நீரோட்டத்தின் வழியே வந்து , பெண்ணொருத்தியின் கொண்டையை அடைந்ததாகவும் அப்பூமாலையை அவள் தன் கொண்டையில் சூடிக்கொண்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இதன்வழிக் கூந்தலைக் கொண்டையாக முடிந்து கொண்டமைத் தெளிவுபடுகின்றது. கொண்டை தொடர்பான பதிவுகள் புறநானூறு மற்றும் பரிபாடலில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. சங்கப்பாடல்களில் பிற இடங்களில் காண இயலவில்லை. பொ.வே. சோமசுந்தரனார், அகநானூற்றுப் பாடல் உரையில் ‘முச்சி’ என்ற சொல்லுக்குக் ‘கொண்டை’ என விளக்குகின்றார் (1971: 277)

3: 3: 3: 1 : 4: 1 முச்சி

‘முச்சி’ என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் ஒருசில இடங்களில் மட்டும் பதிவாகியிருப்பதைக் காணலாம். காதலன் கடப்ப மரத்தின் தேன்சொரிகின்ற மெல்லிய பூங்கொத்துகளைத் தளிர்களோடே கொய்து அதனைக் காதலியின் மணமிகுந்த முச்சியில் சூடினான் என்பதை அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது (அகம்:73). ‘ஆடுவண் டாற்று முச்சித்/ தோடார் கூந்தன் மாரீஇ யோரே’ (அகம்: 231).

இதில் காதலன் வண்டுகள் முரலுகின்ற முடிப்பாகிய முச்சியில் துயின்றவன் பல நாட்கள் பிரிந்து தனித்திருக்கமாட்டான். எனவே விரைவில் வருவான் எனத் தோழி காதலியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. 'தகரம் மண்ணிய தண்ணுறு முச்சி' (அகம்: 393) என்றவரியில் கூந்தலில் மயிற்சந்தனம் நீவிய பின்னர், அக்கூந்தலை முச்சியாக முடிந்து கொண்டதையும், அம்முச்சியில் மலரினைச் சூட்டிக் கொண்டதையும் குறிப்பிடுகின்றது. 'பின்னுவிடு முச்சி' (நற்: 51), போதவீழ் முச்சி டூதும் வண்டே' (ஐங் 93), வண்டுகள் மொய்க்கும் முச்சி எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். 'கவரிமுச்சி, கார்விரி கூந்தல்' (பதி: 43). இவ்வரியில் மகளிர் கவரி அணிந்த உச்சிக் கொண்டையினையும் மேகத்தைப் போன்ற விரிந்த கூந்தலையும் உடையவள் எனக் கூறப்படுகின்றது.

'பல்வேறு உருவின் வனப்பமை கோதையெம்
மெல்லிரு முச்சிக் கவர்பெறக் கட்டி
எரியவிர் உருவின் அங்குழைச் செயலைத்
தாதுபடு தண்ணீழல் இருந்தன மாக' (குறிஞ்சி: 103-106)

எனவரும் குறிஞ்சிப்பாட்டு அடிகள், தலைவியும் தோழியும் பலவகைப்பட்ட மலர்களைத் தொடுத்த, அழகிய மலர்மாலையைத் தங்கள் கரிய கூந்தலின் முச்சியில் அழகுபெறச் சூடிக் கொண்டதை விளக்குகின்றது. 'துவர முடித்த துகளறு முச்சிப்/பெருந்தண் சண்பகஞ் சொரிக் கருந்தகட்டு' (திரு: 27-28) திருமுருகாற்றுப்படை வரியில் 'துவர முடித்த துகளறு முச்சி' எனக் குறிப்பதால், கூந்தலை முழுமையாக வாரி முச்சியாக (கொண்டை) உச்சிப் பகுதியில் முடிந்துகொண்டதையும் அதன்நடுப்பகுதியில் செண்பகமலர் அணிந்ததையும் குறிக்கின்றது. மேற்கூறிய பதிவுகளில் முச்சி என்பது கூந்தல் கட்டப்பட்ட நிலையைக் குறிப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

3: 3: 3: 1: 5 சுருள்

சங்க இலக்கியத்தில் கூந்தல் முடிப்பினைக் குறிக்கும் வகையில் 'சுருள்' என்ற சொற் பதிவினைக் காண இயலவில்லை. 'சுரி' என்ற சொல்லின் பதிவு காணப்படுகின்றது. ஆனால் இச்சொல் ஆடவரின் மயிரைக் குறிக்கின்றது. இதுதவிரத் தாவரங்களின் பகுதிகளான கொடி, மலர், இதழ், கம்பு தண்டு இவற்றின் வளைந்த பகுதியினைக் குறிக்கும் வகையில் 'சுரி' என்ற சொல் கையாளப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

3: 3: 3: 1 : 6. துஞ்சை; 3: 3: 3: 1 : 7. துஞ்சுகுழல்

ஆகிய இரு சொற்களின் பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடியவில்லை.

3: 3: 3: 1 : 8 பனிச்சை

சங்க இலக்கியத்தில் 'பனிச்சை' என்ற சொல் பரிபாடலில் ஓரிடத்தில் மட்டுமே பதிவாகியுள்ளது. 'வாயிருள் பனிச்சை வரிசிலைப் புகுவத் / தொளியீழை யொதுங்கிய வொண்ணுத லோரும்' (பரி: தி: 1). இதுதவிர வேறிடத்தில் இச்சொற் பதிவினைக் காண இயவில்லை.

3: 3: 3: 1 : 9 முடி

'முடி' என்ற சொல் கூந்தலை முடிந்துகொள்ளுதல் என்ற தன்மையில் ஆய்வின் முன்பகுதியில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. (பார்க்க பக் : 111)

ஐம்பால் சொல்லுக்கு உரை மற்றும் நிகண்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்ட சொற்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியத்தை நோக்கும்பொழுது, மேற்குறிப்பிட்ட சொற்கள் தொடர்பான பதிவுகள் குறைந்தளவிலேயே பதிவாகியிருப்பதைக் காணலாம். மேலும், இச்சொற்களின் பதிவுகள் காலத்தால் பிற்பட்ட இலக்கியமாகக் கருதப்படும் பரிபாடல், கலித்தொகை மற்றும் திருமுருகாற்றுப்படை ஆகியவற்றில் மிகுந்தளவில் பதிவாகியிருப்பதைக் காணலாம். இதுதவிரப் பிறதொகை நூல்களில் குறைந்தளவில் பதிவாகியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதன்வழிப் பிற்காலத்தில் ஐம்பால் என்ற சொல்லுக்கு மேற்குறிப்பிட்ட சொற்களை விளக்கியிருக்கலாம். ஆனால், சங்க இலக்கியப் பாடல்களை முழுமையாக ஆராயும்பொழுது பெண்டிரின் தலைமயிரைக் குறிப்பதற்குக் கூந்தல் சொற்பதிவினைத் தவிர வேறுபல சொற்கள் இலக்கியத்தில் பயின்று வந்துள்ளதை முன்பே கண்டோம். அவற்றுள், ஒதி, கதுப்பு, கூழை ஆகிய சொற்கள் தொடர்பான பதிவினை விரிவுபடக் காணலாம்.

3: 3: 3: 2 ஒதி

ஒதி என்ற சொல் பயிலப்படும் இடங்களில் எல்லாம் அச்சொற்களுக்கு முன்பு, 'அம்சில் ஒதி' (குறி: 180), 'இணைநர்ஒதி' (முரு: 20), 'ஒடுங்கு ஈர் ஒதி' (பதி: 14), 'துணைச்சில் ஒதி' (புறம்: 27), 'துணைநர் ஒதி' (அகம்: 107), 'மைநர் ஒதி' (அகம் 173), 'மின் ஈர் ஒதி' (அகம்: 356), 'பொம்மல் ஒதி' (அகம்: 353) எனச் சொற்கள் பயின்று வருவதைக் காணலாம். இச்சொற்கள் எல்லாம் எதனை உணர்த்துகின்றன என நோக்கினால், குளிர்ந்த (ஈரம்) அழகிய, பளபளப்பு, நெய்ப்பு

(மென்மை) தன்மையுடைய கூந்தல் எனக் குறிப்பதற்குப் புலவர்கள் இச்சொற்களை அழகுபடக் கையாண்டிருப்பதை உணரமுடிகின்றது.

“மால்வரை ஒழுக்கிய வாழை, வாழைப்
பூனைப் பொலிந்த ஓதி, ஓதி

நளிச்சீனை வேங்கை நான்மலர் நச்சி” (சிறு: 21-23)

எனும் வரிகளில், வாழைப்பூவினை ஒத்த ஓதியினையும் அவ்வோதியில் சூடும் வேங்கை மலரை ஒத்த தேம்பல்களையும் உடைய விறலியர் எனக் குறிக்கப்படுவதைக் காணலாம். இதில், வாழையின் பூ போல் கூந்தலை முடிந்துகொண்ட தன்மையைச் சூட்டுவதைக் காணலாம்.

‘வாழை ஈன்ற வையேந்து கொழுமுகை
மெல்லியல் மகளிர்ஓதி அன்ன

பூவொடு, துயல்வரும் மால்வரை நாடனை’ (நற்: 225)

என்ற பாடலில், ஈன்ற வாழைப் பூவின் கூர்மையான முகையைப் போல, மகளிர் தங்கள் கூந்தலை முடித்துக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன்வழி மகளிர் தங்கள் கூந்தலை வாழைப்பூ வடிவில் முடிந்துகொண்டனர் என்பது தெளிவுபடுகின்றது.

“ஐம்பால் வகுத்த கூந்தல், செம்பொழி

திருநுதல் பொலிந்த தேம் பாய் ஓதி” (நற்: 160)

மேற்கண்ட வரிகள், பெண்டிரின் அழகிய நெற்றியின் மேல் பொலிந்த ஐந்து பகுதிகளாக வகை செய்யப்பட்ட கூந்தலாகிய ஓதியையுடையவள் எனப்பொருள் தருகின்றது. இப்பதிவுகளின் மூலம் ‘ஓதி’ என்பது ஐம்பால் முடிபுகளில் ஒன்றாகக் கருதமுடிகின்றது.

3: 3: 3: 3 கதுப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் கதுப்பு சொல் பயின்றுவரும் இடங்களை நோக்கும் பொழுது, இது நீண்ட சீரிய கூந்தலைக் குறிப்பிடும் வகையில் பல இடங்களில் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம்.

‘நெய்கனிந்து இருளிய கதுப்பின், கதுப்புஎன/ மணிவயின் கலாபம் பரப்பி,’ (சிறு: 14-15) என்ற அடிகள் ‘மயிலின் கலாபம் போன்ற அடர்ந்த கதுப்பு எனவும், ‘உரைத்த சந்தின் ஊரல் இருங்கதுப்பு/ஐதுவரல் அசைவளி ஆற்ற, கைபெயரா, (அகம்: 102) என்பதில் குளிர்ந்த சாந்து பூசப்பட்டு கதுப்பில், அதனைப் புலர்த்துவதற்காகப் பெண்கள் தங்கள் கையிலுள்ள ஐந்து விரல்களினால் கோதி

விடப்பட்ட நிலையை அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. 'நூல் விரித்தன்ன கதுப்பினள்' (புறம்: 159) எனும் வரியில், நூலை விரித்தது போன்ற நரைத்த மயிரினை உடையவள் எனவும், 'முகம் புதை கதுப்பினன், இறைஞ்சி நின்றோனே' (ஐங்:19) என்பதில் பெண்ணொருத்தி தன் முகத்தைக் கதுப்பினாள் மறைத்துக் கொண்டாள் எனப் பொருள் தருவதைக் காணலாம். மேற்கூறிய வரிகளில் கதுப்பு சொல் பயின்றுவரும் இடங்களை நோக்கும்பொழுது விரித்த தலைமயிரினை உணர்த்துவதைக் காணலாம்.

ஆனால் சில இடங்களில், 'சின்னுவிடு கதுப்பின்' (குறு: 246), 'புனை இருங் கதுப்பு' (அகம்: 394: 10), 'நெழி இருங் கதுப்பு' (அகம்: 35, 269, நற்:38, குறு: 190, கலி:98), 'வணர் இருங்கதுப்பு' (குறு: 82, பதி: 12) எனும் பதிவுகளின் மூலம் கூந்தலின் கட்டப்பட்டநிலை, ஒப்பனை செய்யப்பட்ட மற்றும் பின்னலிடப்பட்ட நிலையைக் கதுப்பு என்ற சொல்லால் குறிப்பதைக் காணலாம். கதுப்பு என்பது கூந்தல் முடிபுகளில் ஒன்று என்பதைப் பரிபாடலின் உரையில் காணலாம். (ஐம்பால்: பார்க்க: பக்: 120)

3: 3: 3: 4 கூழை

கூழைக் கூந்தல் பேதைப்பருவத்து மகளிர் தலைமயிர் என்றும், இது முடியில் சேராத மயிரைக் குறிக்கும் எனப் பொ. வே. சோமசுந்தரனார் அகநானூற்று உரையில் குறிப்பிடுகின்றார். (அகம்:141; 190: 207)

“சிறுகோல் இணர் பெருந்தண் சாந்தம்
வகைசேர் ஐம்பால் தகைபெற வாரிப்
புலர்விடத்து உதிர்த்த துகள் படு கூழைப்
பெருங்கண் ஆயம் உவப்பத் தந்தை” (நற்: 140)

எனும் நற்றிணைப் பாடலில், சந்தனத்துடன் நறுமணமிக்க பலவகைப்பட்ட பொருளையும் சேர்த்துக் குழைத்து, அச்சாந்தினைக் கூந்தலுக்குப் பூசி, பின்னர், அச்சாந்தம் காய்ந்து உதிர்ந்ததும், அக்கூந்தலை அழகுபெற வாரி ஐவகையாக வகுக்கப்பட்ட கூழையைப் பெண்மகள் முடிந்துகொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

'நெழிபடு கூழை' (நற்: 368), 'கூழையுங் குறுநெழிக் கொண்டன' (அகம்:315) ஆகிய வரிகளில் கூந்தலை ஒரு முறையாகக் கட்டப்பட்ட நிலையினைக் கூழை எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். 'கொழுநீழல் ஞாழல் முதிர்இணர் கொண்டு/கழும முடித்து, கண்கூடு கூழை' (கலி: 56) கலித்தொகைப் பாடலில் ஞாழற்பூவும் கூந்தலும் தம்முள் மயங்கும்படி முடித்த தலைக்கூட்டினைக் கூழை எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். 'ஏறு தழுவினவனுடைய சென்னியில் கிடந்த

கண்ணியைக் கொம்பிலே எடுத்து அலைத்தபோது, அக்கண்ணி என் கூழையில் வந்து வீழ்ந்தது. அக்கண்ணியைத் தன் கூழையுள் முடிந்து கொண்டதாகப் பெண்ணொருத்திக் கூறுவதாகக் கலித்தொகையில் பாடலொன்று அமைந்துள்ளது' (கலி: 107). மேற்கூறிய பதிவுகளின்வழி 'கூழை' என்பது கூந்தலின் முடிப்புகளில் ஒன்றாக இருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகின்றது.

மேற்கண்ட சொற்கள் அனைத்திற்கும் உரைவழியான விளக்கத்தை ஆராயும்பொழுது, உரைகள் அனைத்திலும் கூந்தல் எனும் ஒரே பொருண்மையில் விளக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும், ஒரே பாடலில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட கூந்தல் தொடர்புடைய சொற்கள் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

“புல்லினத்து ஆயர்மகன் சூடி வந்தது ஓர்
முல்லை ஒரு காழும் கண்ணீரும், மெல்லியால்,
கூந்தலுள் பெய்த முடித்தேன் மன், தோழி யாய்
வெண்ணெய் உரைஇ விரித்த கதுப்போடே
அன்னையும் அத்தனும் இல்லரா, யாய் நாண,
அன்னை முன் வீழ்ந்தன்று, அப்பூ
அதனை வீனவலும் செய்பான், சினவலும் செய்பான்,
நெருப்புக் கை தொட்டவர் போல விதித்திட்டு
நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினான், யானும் என்
சாந்து உள்கூழை முடியா, நிலம் தாழ்ந்த
பூங்கரை நிலம் தழீஇ, தவர்பு ஒல்கி” (கலி: 115)

எனும்பாடல், தலைவிதோழியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தோழி, ஆயர்மகன் சூடி வந்ததொரு முல்லைத் தொடையினையும் அதனால் செய்ததொரு கண்ணியையும் என் கூந்தலிலேயிட்டு முடித்தேன். தாய் வெண்ணெய் தேய்க்க மயிரினை விரித்தபொழுது அவன் சூடிய அம்முல்லை அவள்முன் வீழ்ந்தது. அப்பூவினைக் கண்டவுடன் என்னை வினாவவும் இல்லை, சினம் கொள்ளவும் இல்லை, அன்னை நெருப்புக் கைத் தொட்டவர் போல விதிர்ப்புற்றுப் புறங்கடையில் போனாள். அவள் போன பின்பு, என்னுடைய மயிர்ச்சந்தனம் பூசி உலர்த்தின மயிரை முடித்துக் கொண்டேன் எனக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

இப்பாடலில் 'கூந்தல்', 'கதுப்பு', 'கூழை' ஆகிய சொற்கள் பயின்று வந்துள்ளமை நோக்கத்தக்கது. ஆயமகன் கொடுத்த பூவினைத் தன் கூந்தலுக்குள் முடிந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனை அடுத்து விரிந்த கூந்தலைக் கதுப்பாக முடிந்துகொண்ட நிலையினையும், அன்னை வெண்ணெய் தேய்ப்பதற்கு முடிந்த கதுப்பினைப் பிரிக்கிறாள் அப்பொழுது பூ அவள் முன்பாக வீழ்ந்தாகச் சுட்டப்படுகின்றது. அன்னை

விரித்த கூந்தலை, மீண்டும் அப்பெண் முடிந்து கொண்டாள் எனக் கூறும்பொழுது ‘கூழை’ சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இதன்மூலம் கூந்தலைக் குறிக்கும் வேறுசொல்லாக மட்டும் இச்சொற்கள் கையாளப்படவில்லை. கூந்தல் முடிப்புகளைக் குறிக்கும் வகையில் கதுப்பு, கூழை ஆகிய சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன எனத் தெளிவுபட அறியமுடிகின்றது. இப்பதிவுகளின் வழி ஒதி, கதுப்பு, குரல், கூழை, முச்சி ஆகியன ஐம்பால் முடிப்பு வகையாக இருக்கலாம் எனக் கருதலாம்.

3: 4: 0 கூந்தல் - மலர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர் இனக்கவர்தலின் ஊடாகவும் புணர்தலின் அடிப்படையிலும் பலநிலைகளில் மலர்களைச் சூட்டிக்கொண்ட தன்மை காணமுடிகின்றது. இது தொடர்பான விரிவான விளக்கத்தை இயல் இரண்டில் காணலாம். (பார்க்க: இயல்: 2)

3: 5 கூந்தல் - அகடுவளிப்பாடு

சங்க இலக்கியத்தில் ஆண், பெண்ணின் கூந்தலை வர்ணித்தல், கூந்தலில் துயிலல், பிரிவுக் காலத்தில், பெண்ணின் கூந்தலை நினைத்து வருந்துதல் ஆகியன தொடர்பான பதிவுகள் மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றன.

3: 5:1 கூந்தல் - நலம்பாராட்டல்

சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றுள் ஆடவர், பெண்டிர் அழகு நலன்களைப் பலவகையில் வியந்து பாராட்டியிருப்பதைக் காணலாம். இவ்வாறு சிறப்பித்துப் பாடப்படுவதற்கான அடிப்படைக் காரணம் இனவிழைவு அமைகின்றது. ஆண், பெண்ணின் கூந்தலைச் (அழகுநலன்கள்) சிறப்பித்துக் கூறும் பதிவுகளை நோக்கும்பொழுது, அவ்வாண்மகன் புணர்ச்சிக் காலத்தில் பெண்ணை வர்ணித்தல் மற்றும் அக்காலத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கும் காலங்களில் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றான்.

‘ஐம்பால் ஆய்கவின் ஏத்தி, ஒண்தொடி’, (குறிஞ்சி: 139) என்ற வரியில், புணர்ச்சிக் காலத்தில், காதலியின் ஐம்பால் கூந்தல் அழகினைக் காதலன் புகழ்ந்து பேசுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. ‘நீராடுகையில் தளர்ந்த காதலியைக் காதலன் தாங்கி பிடித்துக் கொள்கின்றான். அப்பொழுது அவளிடம், ‘அழகிய சிலவாகிய ஒதியை உடையவளே அச்சம் தவிர்க, நின் அணிநலம் நுகர்வேன்’ எனக் கூறி அவளது நுதலை நீவிவிட்டு, அவளது முகநோக்கிச் சிரித்ததாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டு குறிப்பிடுகின்றது.

‘காதலி கடையொத்த குளிர்ந்த ஓதியினை உடையவள்’ (அகம்:107) எனவும், காதலியின் ஐம்பாலாகிய கூந்தல் நன்னனுடைய மலைப்பகுதியில் காணப்படும் களிமயில் கலாபம் போன்றது எனக் காதலன் தன்னெஞ்சொடு பாராட்டியதாகக் கூறப்படுகின்றது’ (அகம்: 152). ‘காதலி ஒடுங்கிய கரிய கூந்தலை உடையவள்’ (அகம்:160). ‘வண்டுகள் மொய்க்கும் வண்ணம் அழகிய மலர்களைச் சூடிய கூந்தலை உடையவள் என் காதலி எனக் காதலன் குறிப்பிடுகின்றான். (அகம்: 257), ‘ஓரியின் கானத்தில் வீசும் காற்றின் மணம் போல் கமழும் கூந்தலை உடையவள் என் காதலி’ (குறு :199), ‘கண்ணும், தோளும், தண் நறுங் கதுப்பும்/ திதலை அல்குலும், பல பாராட்டி’ (நற்: 84) என்ற அடிகளில், காதலியின் கண்ணையும் தோளையும் தண்ணிய நறிய கதுப்பினையும் திதலை படர்ந்த அல்குலையும் காதலன் பலவாறு பாராட்டியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“தோளும் கூந்தலும் பல பாராட்டி,
வாழ்தல் ஒல்லுமோ .....” (ஐங்: 178)

என்ற வரிகள், ஆண், பெண்ணின் அழகிய தோள்களையும் கூந்தலையும் பல பாராட்டி, அத்தகையவளுடன் சேர்ந்து வாழ்வதே சிறந்த இன்பம் எனக் கூறுவதைக் காணலாம்.

‘பின் இரும் கூந்தல் நல் நலம் புனைய
உன்னுதொறும் கலிமும் நெஞ்சமொடு
முன் எயிற்று அரிவை யாம் வந்தமாதே’ (ஐங்: 495)

இப்பதிவில், ஆண்மகன், பெண்ணை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் அவளது பின்னிருங் கூந்தலின் நன்னலத்தைப் புனையக் கருதியதாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

‘நெய்இடை நீவி மணிஒளி வீட்டன்ன
ஐவகை பாராட்டினாய்; மற்று, எம்
செய்வினை பாராட்டினையோ?’ (கலி: 22).

எனும் கலித்தொகைப் பாடலில், நீலமணி போன்ற கூந்தலின் ஐவகையான முடிப்பினை ஆண்மகன் பாராட்டிய நிலையை அறியலாம்.

மேற்கண்ட பாடல்கள் அனைத்திலும் பெண்ணின் கூந்தலை ஆண்மகன் பாராட்டுதல் என்பதை ஆழ்ந்து பார்க்கும்பொழுது, அதில் புணர்வுக்குரிய காரணம் மறைந்திருப்பதை உணரலாம்.

3: 5 : 2 கூந்தல் - துயில்

புணர்ச்சிக் காலத்தில் கூந்தலை விரித்தல், விரிந்த அக்கூந்தலின் மெல்லிய அணையில் காதலன் துயின்றதாகப் பாடல்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

‘தேம்பாய் முல்லைபொடு ஞாங்கர்ப் போக்கி
தண்ணுங் கதுப்பில் புணர்ந்தோர்’ (அகம்: 391)

என்ற வரிகள், காதலி தன் கூந்தலில், தேன்மணங்கமழும் முல்லை மலர்களை ஒருசேரக்கட்டி அணிந்து கொண்டதாகவும் காதலன் அம்மலர்களை அப்புறப்படுத்தி, அவளது கூந்தலையே பாயலாக்கித் துயின்றதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இதைப்போன்றே, காதலியின் இருண்ட மென்மையான கூந்தலில் காதலன் இன்பறும் துயிலைப் பெறும் நிலையை ‘இருள் மென் கூந்தல் ஏழுறு துயிலே’ (அகம்: 92), ‘கூந்தல் மெல்லணைத் துஞ்சி’ (அகம்: 308). ஆகிய வரிகளில் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

“பான் நயந்து உறைவோன் தேம்பாய் கூந்தல்,
வனம்கெழு சோழர் உறந்தைப் பெருந்துறை
நுண்மணல் அறல் வார்ந்தன்ன,
நல்நெழிபவ்வே, நறுந் தண்ணீரவே.” (குறு: 116)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலில், காதலன் புணர்ச்சியின் போது, காதலியின் நுண்மணலாகிய அறல் போன்ற நன்னெறிப்பினையும் நறுமணத் தன்மையும் கொண்ட கூந்தலாகிய மெல்லணையில் துயின்ற நிலையைக் காணலாம்.

“செய்வீனை முடித்த செம்மல் உள்வமொடு
இவளின் மேவீனம் ஆகி, குவளைக்
குறுந்தான் நாவ்மலர் நாளும்
நறுமென் கூந்தல் மெல்அணையேமே.” (குறு: 270)

இப்பாடல், வினைமுடித்து மீண்டுவரும் காதலன் தன் உள்ளத்திற்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. குவளைமலர் மணக்கும் நறுமணமுடைய பெண்ணின் கூந்தலாகிய மெல்லணையிலே இனிய துயிலைப் பெறக்கருதி, ஆண்மகன் மகிழ்ச்சியுடன் வருகின்ற தன்மையைக் குறிக்கின்றது.

“ஒவ்விழை வாருறு கூந்தல் துயில்பெறும், வை மருப்பின்
காரி கதன் அஞ்சான் கொள்பவன்” (கலி: 104)

கலித்தொகைப் பாடலில், கூரிய கொம்பையுடைய கரிய ஏற்றின் சீற்றத்தை அஞ்சாது தழுவுவோன் இவ்வொள்ளிழையாளின் வாருதலுற்ற கூந்தலிலே துயில் பெறுவான் என ஏறுதழுவலின்கண் ஆயர் அறிவிப்பு விடுத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் ஏற்றின் சினத்தை அடக்குபவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுப்பதாகக் கூறப்படாமல், அவளது கூந்தலில் அவ்வாண்மகன் துயில்பெறுவான் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“உருப்பு அறநிரப்பினை; ஆதலின், சாந்து புலர்பு,
வண்ணம் நீவி, வகை வனப்புற்ற,
வரி ஞிமிறு இமிரும் மார்பு பிணி மகளிர்
வரி மென் கூந்தல் மெல் அணை வதிந்து,
கொல் பிணி திருகிய மார்பு கவர் முயக்கத்து.” (பதி: 50)

என்ற பதிற்றுப்பத்துப் பாடலில் செங்குட்டுவன் தன் மார்பில் பூசிய சந்தனம் புலரவும், வண்ணம் துடைக்கப்படவும் பல வகையான அழகு பொருந்திய கோடுகளையுடைய வண்டுகள் ஒலிக்கும் வகையில் மகளிரைப் புணர்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அவனது மார்பில் பிணிக்கப்பட்ட மகளிரது விரிந்த கூந்தலாகிய மெல்லிய படுக்கையிலே தங்கி இரவுப் பொழுதைக் கழிப்பான். அத்தகையவன், இப்பொழுது பகைவருடன் போர் புரியும் பொருட்டு, அவனது கண்கள் இராப் பொழுதில் உறக்கத்தை இழந்தாகப் பரணர் குறிப்பிடுகின்றார். இதில் மகளிரின் கூந்தலில் துயின்றமை தெளிவுபடுகின்றது.

மேற்கூறிய பாடல்களின்வழிப் புணர்ச்சிக்காலத்தில் ஆண், பெண்ணின் கூந்தலில் துயில்வதைச் சிறப்பானதாகக் கருதுவதை உணரலாம். புணர்ச்சியை வெளிப்படையாகக் குறிக்காமல் பெண்ணின் கூந்தலில் துயிலல் எனும் பொருண்மையில் மறைமுகமாகச் சுட்டியிருப்பதை அறியலாம்.

3: 5 : 3 கூந்தல் - பிரிவுக்காலம்

பிரிவுக்காலத்தில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர் கூடி மகிழ்ந்து இன்புற்ற இனிமையான நிகழ்வுகளை நினைத்துப் பார்க்கும் தளமாகவும் இனி, அத்தகைய மகிழ்ச்சி எக்காலத்தில் பெறப்போகின்றோம் என ஏங்கித்தவிக்கும் காலமாகப் ‘பிரிவுக்காலப்’ பாடல்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

“நம் அழிவு தெளிந்த பொம்மல் ஓதி
யாங்குஞ் சுவன்கொல் தானே” (அகம்: 214)

இவ்வடிகளில், காதலனைப் பிரிந்ததினால், காதலி தன் கூந்தலை அணிசெய்யவில்லை. இதனால் அவளது கூந்தல் பொலிவிழந்து காணப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

‘நறுந்தாது கொழுதும் பொழுதும்/வறுங்கூல் கூந்தல் தைவருவேனே’ (குறு: 192) எனும் வரியில், இளவேனிற் காலத்தில் காதலன் வராமையால், புணையப் பெறாமலுள்ள எனது வறிய கொத்தாகிய கூந்தலை யான் வறிதே தடவியதாகக் காதலி வருத்தத்துடன் கூறுவதைக் காணலாம். ‘நலந்துதல் உலறிய சில்மெல் ஓதி./ நெடுநீர் வார்குழை கனைந்தென, குறுங்கண்/ வாயுறை அழுத்திய, வறிது வீழ் காதின்’ (நெடு: 138 -140).

இவ்வரிகளில் பிரிவுக்காலத்தில், பெண்தன் கூந்தலை முடியாமலும் மகரக் குழையைக் களைந்த வறிதான காதினையும் உடையளாய்ப் பொலிவின்றி இருந்தாள் எனக் கூறப்படுகின்றது. இப்பதிவுகள்வழி ஆணுடன் இருந்த காலத்தில் மட்டுமே பெண்கள் கூந்தலை அழகுபடுத்திக் கொண்ட நிலையைக் காணமுடிகின்றது.

பிரிந்து சென்றவர் கூறிச்சென்ற பருவம் தவறாது மீண்டும் வருவார் எனப் பெண்ணொருத்தி ஆணின் வரவை எதிர்ப்பார்த்துக் காத்திருக்கும் நிலையை அறியலாம். மற்றொரு பாடலில், பிரிவினை மேற்கொண்ட ஆண்மகன், பூவிதழ் பொருந்திய கூந்தலின்கண் துயின்ற காலத்தை நினைத்து அவன் காலம் தாழ்த்தாது விரைவில் வருவான் எனக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 231). 'பொம்மல் ஓதி நீவிய காதலொடு/ பயந்தலை பெயர்ந்து மாதிரம் வெம்ப' (அகம்: 311) இவ்வரியில் ஆண், பெண்ணின் பொலிவு பெற்ற கூந்தலைத் தடவி மகிழ்ந்தான். அத்தகையவன் இரக்கம் தோன்ற அன்புமொழிப் பேசி பிரிந்து சென்றதாகக் குறிக்கின்றது. 'சுரும்புஆர் கூந்தல், பெருந்தோள், இவள்வயின்/பிரிந்தனர் அகறல் சூழின்' (அகம்: 319) இதில் வண்டு மொய்க்கும் கூந்தலையும், பெரிய தோளினையும் உடைய பெண்ணை விட்டுப் பிரிந்து அகன்று போதலைக் கைவிடவேண்டும் எனத் தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

“பொருள் வயின் நீடலோ இலர் - நின்

இருவ்ஐங் கூந்தல் இன்துயில் மறந்தே.” (அகம்: 233)

இப்பாடலில், பொருள் காரணம் பிரிந்த ஆண்மகன், பெண்ணின் இருண்ட ஐந்து பகுப்பான கூந்தலில் இன்பத்துயிலை மறந்து, பிரிவினை நீட்டிக்கமாட்டார் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

ஆண்மகன் பொருளீட்டும் நோக்கத்துடன் பிரிந்து சென்றான். காதலியின் நீலமணி போன்ற கதுப்பில் அதிரல், பாதிரி, செங்கருங்காலி ஆகிய மலர்களின் நறுமணம் கமழும் அத்தகைய கூந்தலை உடையவளின் இன்பத்தைத் துய்யாமல் பொருளீட்டப் பிரிந்து சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது (நற்: 337). பொருள்வயிற் சென்றவர் திரும்பி விரைவில் வருவார். ஆதலால், உன்னுடைய நெறித்த கரிய கதுப்பிலும் தோளிலும் உள்ள பழைய அழகினை வருந்திக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே எனக் கூறப்படுவதைக் காணலாம் (நற்: 387). 'அம்சில் ஓதி ஆய்வனை நெகிழ்/ நொந்தும், நம் அருவார் நீத்தோர்க்கு அஞ்சல்' (குறு: 211) இவ்வரிகள், அழகிய ஓதியை உடைய பெண்ணின் ஆய்வனைகள் நெகிழும்படி ஆண்மகன் பிரிந்து சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. 'பல ஓனி கூந்தலாவ், பண்பு

எல்லாம் துய்த்துத்/ துறந்தானை உவ்ளி, அழுஉம்' (கலி: 145) என்ற வரியில் பலவாய்த் தழைகின்ற கூந்தலை உடையவளான தலைவியின் பண்புகளை எல்லாம் நுகர்ந்து அவளைக் கைவிட்டவனை நினைந்து அவள் அழுவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

மேற்கூறிய பாடல்களில் பெண்டிர், ஆடவரைப் பிரிந்த காலத்தில் அவனை நினைத்து வருந்தியதாகவும் இதனால் அவளது மேனியின் அழகு அழிந்ததாகவும் பாடல்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். பெண்ணின் அழகைக் குறிப்பிடும்பொழுது அங்குக் கூந்தலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தைக் காணலாம். இதுதவிர பிரிவுக்காலத்தில் பெண்டிர் எவ்விதமான ஒப்பனை (அழகுபடுத்தல்) செய்துகொள்ளவில்லை. இதற்கான காரணம் தனக்குரியவன் மட்டும் தன் அழகினை நுகரவேண்டும் எனப் பெண் கருதிய நிலையை உணர்த்துகின்றது. பிற ஆடவர்களைக் கவரும் வகையில் அழகுபடுத்திக் கொள்ளக்கூடாது என்பதே உட்கருத்தாக அமைந்துள்ளது.

3: 5: 3:1 ஸ்ரீவுக்காலம் (ஆண்)

பிரிவுக் காலத்தில் காதலியின் நினைவுகளை நினைத்தும் அவளது நறுமணம் கமழ்கின்ற கூந்தலை நினைத்தும் ஆண் ஏங்கியதாகக் கூறப்பட்டுகின்றது (அகம்:181). காதலியின் நினைவுகளைத் தன் தன்னெஞ்சொடு பாராட்டினான். பூவால் ஒப்பனை செய்யப் பெற்ற முகிலை ஒத்த தாழிருங் கூந்தலையும், செறிந்த வளையலை முன்கையில் அணிந்த நம் காதலியை விட்டுப்பிரிந்து எவ்வாறு இருப்போம் எனக் காதலியை நினைத்து வருந்துவதைக் காணலாம். (அகம்: 225).

'மைநர் ஓதி மாஅ யோனே?' (அகம்: 279) இவ்வரியில், கரிய நெடிய ஓதியினையும் மாமை நிறத்தையும் உடையவள், பிரிவில் எத்தகைய துன்பத்தை அடைவாளோ? எனப் பெண்ணை நினைத்து ஆண் வருந்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது. மற்றொரு பாடலில், 'போதுஆர் கூந்தல்தம் காதலி கண்ணே?' (அகம்: 371) என்ற வரியில், ஆண்மகன் அருஞ்சரம் வழியே வினை காரணமாகக் கடந்து செல்கின்றான். அவ்வழியின் துன்பத்தைவிட, வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற மலர்கள் நிறைந்த கூந்தலையுடைய என் காதலி, எத்தகைய துன்பத்தை அடைவாளோ என நினைத்தவனுக்கு அவளுடைய துன்பமே, தனக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை அளிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. 'கழிபடர் உழந்த பனிவார் உண்கண்/நல்திறம் பரந்த பசலையான்/மின்றேர் ஓதிப் பின்னுப்பிணி வீடலே' (அகம்: 234) எனும் பாடல், வினைமுற்றி மீண்டுவரும் காதலன், தன் காதலி, நீர் ஒழுகிய கண்களையும்

பசலை படர்ந்த மேனியையும் ஒப்பனையற்ற ஓதியைக் கொண்டவள் துயரத்தில், என் வருகையை நோக்கிக் காத்திருப்பாள். அத்தகையவளின் துயரத்தைப் போக்கும்பொருட்டுத் தேரை விரைந்து செலுத்தும்படி தேர்ப்பாகனிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

“..... தண்ணெனத்
தாதுதுகள் உதிர்த்த தாழைஅம் கூந்தல்
வீழ்இதழ் அலரி மெல்அகம் சேர்த்தி,
மகிழ்அணி முறுவல் மாண்ட சேக்கை,
நம்மொடு நன்மொழி நவிலும்
பொம்மல் ஓதிப் புனைஇழை குணனே?” (அகம்: 353)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் பிரிவுக்காலத்தில் காதலன், தனது காதலியை நினைக்கும்பொழுது அவளது தாழையின் தாதாகிய துகளை அப்பிய கூந்தல். அக்கூந்தலில் விரும்பிய பூவிதழைச் சேர்த்திருந்த நிலை, மகிழ்ச்சியோடும் முறுவலோடும் அவள், தன்னிடத்துப் பேசிய நன்மொழியினை நினைத்து வருந்துவதாகக் கூறுகின்றான்.

காதலியை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற காதலன், அவளது வேங்கை மலர்போல் கமழும் அழகிய சிலவாகிய ஓதியினை நினைத்துத் தனது நெஞ்சத்திடம் வருந்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 365).

மேற்குறித்த பாடல்களில் எல்லாம் பிரிவுக்காலத்தில் ஆண், பெண்ணின் நிலையைக் குறிக்கும்பொழுது, அங்கு அவளது கூந்தலுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தை உணரலாம்.

3: 5 : 5 கூந்தல் - வேட்கை

ஆண், பெண்ணின் மீதுகொண்ட வேட்கை காரணமாகப் பிரிவினைத் தவிர்க்கின்றான். உலகத்திலுள்ள அத்துணை சிறப்புகள் ஒன்றுசேரக் கிடைத்தாலும் தன் காதலியை விட்டுப் பிரியமாட்டேன் எனக் காதலன் கூறுவதாகச் சங்கப்பாடல்கள் பலவற்றில் காணலாம். அப்பாடல்களில் கூந்தலுக்குக் கொடுக்கப்படும் சிறப்பினைக் காணலாம்.

“முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வார் இருங் கூந்தல் வயங்கு இழை ஒழிய,
வாரேன், வாழிய, நெஞ்சே!” (பட: 218 - 219)

என்ற வரிகளில், முட்டாச் சிறப்பினையுடைய பட்டினத்தையே தனக்குரியதாகக் கிடைக்கப்பெற்றாலும் நான், என்னுடைய நீண்ட கரிய கூந்தலையுடைய காதலியை விட்டுப் பிரிவினை மேற்கொள்ள மாட்டேன் எனக் காதலன் தன்னெஞ்சோடு கூறிச் செலவினைத் தவிர்த்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

“நாவ் அங்காடி நாளும் நறுநுதல்
நீவ் இருங் கூந்தல் மாஅயோவொடு

.....
நலம் கேழ் ஆகம் பூண் வடுப் பொழிப்ப,

முயங்குகம் சென்மோ நெஞ்சசே” (அகம்: 93)

இப்பாடலில், போர்க்காலத்தில், பாண்டியன் பகைவர்களுடைய அரண்கள் பலவற்றை அழித்தவன், பகைவர் மீது மாறுபாடு கொண்ட சேனையினையுடையவன், வாடாத வேப்ப மாலையினை அணிந்தவன். போர்நிகழ்வினை அடுத்து, வலிமை கொண்ட அவனது மனம் தன் காதலியை நாடியதாகக் கூறப்படுகின்றது. மதுரை மாநகரின் மணங்கமழும் காலைக் கடை வீதியைப் போல, மணக்கும் நெற்றியினையும், நீண்ட கருங்கூந்தலினையும், மாமை நிறத்தினையும் உடையவளாகிய நம் துணைவியை விரைந்து சென்று சேர்வோம் எனத் தன்னெஞ்சத்திடம் உரைப்பதாக அமைந்துள்ளது.

‘சுவவு மென் முலையன், கொடி கூந்தலவே/ யாங்கு மறந்து அமைகோ யானே?’ (குறு: 132) என்ற வரியில், காதலன் தன் காதலியைக் குறிப்பிடுகையில் அவள் நீண்ட கூந்தலையுடையவள், அத்தகையவளை நான் எவ்வாறு மறந்துறைவேன்’ எனக் கூறிச் செலவினைத் தவிர்த்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ‘பசுவெண் திங்கள்தோன்றியாங்குக் / கதுப்பு அயல் வீனங்கும் சிறுநுதல்/ புதுக்கோவ் யானையின் பிணித்தற்றால் எம்மே’. (குறு: 129) குறுந்தொகைப் பாடலில், புணர்ச்சிக்குப் பின்னரும், காதலியின் கூந்தல் மற்றும் நுதலாகிய கட்டுத்தறியில், தன்னுடைய நெஞ்சம் அகப்பட்டுக் கொண்டதாகக் காதலன் கூறுகிறான்.

“கேளிர் வாழியோ, கேளிர் நாளும் என்
நெஞ்சுபிணிக் கொண்ட அம்சில் ஓதிப்
பெருந்தோட் குறுமகன் சிறுமெல் ஆகம்
ஒரு நாவ் புணரப் புணரின்,

அரைநாவ் வாழ்க்கையும் வேண்டலன் யானே. (குறு: 280)

இப்பாடலில், பெண்ணொருத்தி தனது அழகிய ஓதியினால் தன் நெஞ்சத்தைப் பிணித்துக் கொண்டதாக ஆண் கூறுகிறான். அத்தகையவளை ஒருநாள் புணரப் பெறின் அரைநாள் வாழ்க்கையும் விரும்பேன் எனக் கூறுவதைக் காணலாம். கூந்தலில்

மணம் கமழும் அதிரல் மலரோடு பாதிரி மலரையும் சேர்த்துக் கட்டியணிந்தவளின் நறுநாற்றத்தை நுகர்ந்த தான், அவளை விட்டுப் பிரியமாட்டேன் எனத் தன்னெஞ்சுக்குக் கூறிச் செலவினைத் தவிர்த்தாகக் கூறப்படுகின்றது (நற்: 52).

“கனவீனும் பீரீயா உறையுவொடு, தண்ணெனத்
தண்ணிய கமழும் தாழ் இருங் கூந்தல்,
தட மென் பணைத்தோள், மட நல்லோள் வயின்
பீரீயச் சூழ்ந்தனை ஆயின்” (நற்: 137)

என்ற நற்றிணைப் பாடலில், பெரிய யானைகள் ஓமை மரத்தைக் குத்தி வீழ்த்தும் தன்மையுடைய பாலை நிலம். அத்தகைய நிலத்தில் சென்று பொருளை ஈட்டுவதைவிட, தண்ணிய மணம் கமழ்கின்ற தாழிருங் கூந்தலையும் பருத்த தோளையும் உடைய என் காதலியுடன் இருப்பதே மிகுந்த செல்வம் எனக் கூறி ஆண் செலவினைத் தவிர்த்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

இப்பதிவுகளில் எல்லாம் ஆண், பெண்ணின் மீதுள்ள வேட்கையின் காரணமாகச் செலவினைத் தவிர்த்த நிலை தெளிவுபடுவதைக் காணலாம்.

3: 5 : 5 கூந்தல் - 6மயப்பாடு

கூந்தலின் மயிர்க்கால்கள் உணர்வு மிக்கவையாகத் திகழ்கின்றன. ஆதலால்தான் புணர்ச்சிக் காலத்தில் அக்கூந்தலைக் கோதிவிடல், விரிந்த மெல்லிய கூந்தல் அணையில் காதலன் துயிலல், கூந்தல் மீது வேட்கை கொள்ளுதல் எனப் பலநிலைகளில் கூந்தல் தொடர்பான செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியிருப்பதைக் காணலாம். இனக்கவர்ச்சிக்கு ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் உடல் உறுப்புகள் முக்கியப் பங்கினை வகிக்கின்றன. இதில் தலை உறுப்பின், புற உறுப்பான கூந்தல் இனக்கவர்ச்சிக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பதை மேற்கண்ட பதிவுகளின்வழி அறியமுடிகின்றது. பெண்டிர் இனவிழைச்சுக் (புணர்ச்சி) காலங்களில் முடிக்கப்பட்ட தங்கள் கூந்தலை விரிப்பதாகச் சுட்டப்படுகின்றது. அவ்வாறு, செய்வதால், அப்பெண்ணின் கூந்தலில் இருந்து வெளிவரும் நறுமணத்தினை (இயற்கை/செயற்கை நறுமணப்பொருட்கள்) ஆண் நுகர்வதினால் அவனது உணர்வைத் தூண்டுவதாக அமைகின்றது. நறுமணப்பொருட்களைப் பூசிக்கொள்ளுதல், மணம் மிகுந்த மலர்களைச் சூடிக்கொள்ளுதல் ஆகிய செயல்பாடுகள் எல்லாம் இனவிழைச்சுக்கு அடிப்படைக் காரணிகளாக அமைகின்றன.

‘கூழை வீரீத்தல் காதொன்று களைதல்
ஊழணி தைவரல் உடைபெயர்த் துடுத்தலொடு
கெழீஇய நான்கே இரண்டென மொழிப” (தொல். மெய். 14)

எனவரும் நூற்பாவில், தொல்காப்பியர் அகத்திற்குரிய மெய்ப்பாடுகளைக் குறிக்கும்பொழுது 'கூழை விரித்தல்' என்னும் மெய்ப்பாட்டைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அம்மெய்ப்பாடுகள் எல்லாம் ஆண் உடனிருந்த காலங்களில் மட்டுமே நிகழ்வதாகக் கூறப்படுகின்றது. இந்நூற்பாவிற்கு உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கமாவது:

'கூழைவிரித்தல், காதொன்று கவைதல், ஊழணி தைவரல், உடைபெயர்த்துடுத்தல் ஆகிய நான்கும் காமத்திற்குமியிலாதார் தலைமக்கவ்முன் செய்பாமைபாற்றினது காமக் குறிப்பினானும் அவன் வானாது நிற்பின் இதற்குக் காரணம் என்னையெனப் பிறர் ஐயப்படாமல் நிகழ்த்தும் என்றவாறு' (இளம்உரை:113: 1986)

எனவும்,

'கூழை விரித்தல் என்பது மெய்யுமெய்யும் தீண்டியவழி மெல்லியன் மகளிர்க்கு வரும் வேறுபாடு நான்கனுண் முதற்கண்ணதெனப்படும், என்னை? தன்னுள்வதத்தில் நிகழ்ந்த வேறுபாட்டினை அக்காலத்துத் தலைமகன் நிறையுடையவாகலாற் காதொழுதுதற்பாலவல்லவே, அங்ஙனங் கரக்குங்கால் தன் வயத்ததாகிய உடம்புபற்றி வரும் வேறுபாட்டினைத் தாங்கும், அங்ஙனம் தாங்குங்கால் உடம்பொடு தொடர்புடையதாகி வேறுபட்ட தலைமயிரினது முடி உள்வ றெகிழ்ச்சியானே தன்வயத்தன்றி ளெகிழும், அக்கூழை விரித்தற்கு ஏதுவாயினாவ்இவனாகலின் அதனைச் சினைவினையானன்றி முதல் வினையாற் கூறினானென்பது (உடம்பின் புறத்துறாப்பாகிய கூந்தல் தானே விரிபாது, அது விரிதற்குக் காரணமாயினாவ் தலைமகனாதலின் கூழைவிரித்தல் எனச் சினைவினையால் கூறாது கூழை விரித்தல் என முதல் வினையாற் கூறினார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் என்பதாம்.)

(பேரா. உரை. 114-115: 1986)

எனும் இவ்வுரையில், கூந்தல் காமத்தினை வெளிப்படுத்தும் ஒரு குறியீடாகத் திகழ்வதாகக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். இந்நூற்பாவினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியத்தைப் பார்க்கும்பொழுது, பெண்டிர் தன் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் கூந்தலில் நறுமணச் சாந்து பூசிக்கொள்ளுதல், மணம்மிகுந்த மலர்களைச் சூட்டிக்கொண்ட நிலையைக் குறிப்பிடலாம். மேலும், கூந்தலைக் குலைதல், குலைத்த கூந்தலில் ஆண் துயின்ற நிலை ஆகிய செயல்பாடுகளைக் குறிக்கலாம். இச்செயல்பாடுகள் அனைத்தும் இனவிழைச்சுக்கு அடிப்படைக் காரணியாக அமைகின்றன.

“இல் புக்கு அழியுநராக, மெல்லென
மண்ணாக் கூந்தல் மாசு அறக் கழிஇ,
சில் போது கொண்டு பல்குரல் அழுத்திய
அந் நிலை புகுதலின், மெய் வருத்துறாஅ
அவிழ் பூ முடியினன் கவைஇய

மட மா அரீவை மகிழ்ந்து அயர் நிலையே.” (நற்: 42)

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் காதலன் வினைமுடிந்து மீண்டுவரும்பொழுது, தம் காதலியை நினைத்து ஏங்குவதாக அமைந்துள்ளது. காதலி, தன்னுடைய வரவுச் செய்தியை அறிந்தவுடன், அவள் அதுவரை நீராட்டப் பெறாத கூந்தலை மாசறக் கழிவி, பின்னர் அக்கூந்தலில் பலவாகிய மலர்களை அம்முடியிலே அணிந்துகொள்வாள். அந்நேரத்தில் நான் இல்லத்தில் புகுவேன். அப்பொழுது, அவள் என்னுடைய மெய்யைத்தழுவி, குரலாகக் முடிக்கப்பட்ட அவளது கூந்தலைக் குலைத்துத் தழுவிக் கொள்வாள் என நினைத்து வருவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் ‘மெய் வருத்துறாஅ/ அவிழ் பூ முடியினன்’ எனவரும் வரியில் கூந்தலைக் குலைத்த நிலையைச் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

“கொழுநீழல் ஞாழல் முதிர்இணர் கொண்டு,
கழும முடித்து, கண்கூடு கூழை
சுவல் மிசைத் தாதொடு தாழ், அகல்மதி
தீம்கதிர் வீட்டது போல, முகன் அமர்ந்து,

ஈங்கே வருவான் இவன் யார் கொல்? ஆங்கே, ஓர்” (கலி: 56)

எனும் கலித்தொகை வரியில், பெண்ணொருத்தி ஞாழல் பூவைத் தம் கூந்தலில் மயங்கும்படி கூழையாக முடித்துக்கொண்டாள். அக்கூழையைத் தாழவிட்டதினால் அவள் சூடியிருந்த மலரின் தாதுகள் அவளது தோள்கட்டில் படிந்திருந்தன. அத்தகையவள் ஒளிபொருந்திய முகத்தோடு வருவாள் என ஆண்மகன் கூறுகிறான். இதில் ‘கண்கூடு கூழை/ சுவல் மிசைத் தாதொடு தாழ்’, என்ற வரியில், ஞாழல் மலர்கள் முடிக்கப்பெற்ற கூழையைக் (கூந்தல்-முடி) குலைத்ததின் மூலம் மலரின் தாதுகள் உதிர்ந்ததாகப் பொருள் உணர்த்தப்படுகின்றது.

“நல்நெடுங் கூந்தல் நறுவிரைகுடைய,
நாந்தம் அரைப்ப, நறுஞ்சாந்து மறுக,
மென் நூற் கலிங்கம் கமழ்புகை மடுப்ப,
பெண் மகிழ்வுற்ற பிணைநோக்கு மகளிர்

நெடுஞ்சுடர் வீனக்கம் கொளிஇ, நெடுநகர்” (மது 552 - 556)

என்ற அடிகள், மகளிர் தங்களது இனிய காதல் கொண்டவரைக் கூடுதற்கு (புணர்ச்சி) விரும்பினர். ஆதலால், அவர்களது காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில், நீண்ட கூந்தலில் மணம் வீசும்படி மயிர்ச்சாந்தைப் பூசிய பின்னர்

அதனை நீராடி நீக்கினார். ஆராய்ந்த இதழ்களையுடைய குளிர்ந்த மணம் கமழும் செங்கழுநீர் மலர்களை மாலையாக அணிந்து கொண்டனர். மேலும், மெல்லிய நூலால் செய்த ஆடைகளுக்கு மணம்கமழும் அகிற்புகையை ஊட்டினர். இவ்வாறாக நறுமணப்பொருட்களின் மூலம் காமத்தை வெளிப்படுத்திய தன்மையை மதுரைக்காஞ்சி பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இதில் கூந்தலுக்கு நறுமணச் சாந்து பூசிக்கொண்ட நிலையைக் காணலாம்.

“சீலம்பு நக இயலிச் சென்று என் மகட்கே
சாந்து உவார் வணர்குரல் வாரி, வகைவகுத்து
யான்போது துணைப்ப, தகரம் மண்ணாள்
தன் ஓரன்ன தகைவொங் காதலன்
வெறிகமழ் பல்மலர் புனையப் பின்னுவிட” (அகம்: 117)

இப்பாடலில் செவிலித்தாய் தன் மகளின் கூந்தலுக்கு மயிர்ச்சாந்து பூசப்பட்ட வளைந்த கொத்தாகிய கூந்தலைப் பலவகையாக வாரி வகைப்படுத்தினாள். பின்னர், அவள் கூந்தலில் மலர்களைச் சூட்டிக்கொள்வதற்கும், தகரச்சாந்தினைப் பூசிக்கொள்வதற்கும் மறுத்துவிட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் அப்பெண்ணின் காதலன் உடனில்லாத காலத்தில், அவளது மனம் சாந்தையும் மலரையும் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவுபடுகின்றது.

“தகரம் மண்ணிய தண்நறு முச்சி,
புகர்இல் குவளைப் போதொடு தெரீஇதழ்
வேனில் அதிரல் வேய்ந்ததின்
ஏழுறு புணர்ச்சி இன்துயில் மறந்தே.” (அகம்: 393)

மேற்கண்ட வரிகளில், காதலியின் கூந்தல் தகரம் மற்றும் மலரின் நறுமணமும் நிறைந்தது. அத்தகையவளிடம் புணர்ச்சியில் பெற்ற இன்பமும் அதன்பிறகு அவளது கூந்தலில் கொண்ட இனிய துயிலினைக் காதலன் மறக்க மாட்டான். எனவே, காலம் தாழ்த்தாமல் விரைந்து இன்றே வருவான் எனத் தோழி குறிப்பதைக் காணலாம்.

“தகரம் நாறும் தண்நறுங் கதுப்பின்
புதுமண மகடீஉ அயினிய கடிநகர்ப்
பல்கோட்டு அடுப்பில் பால்உலை இரீஇ,” (அகம்: 141)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல், புதுமணப் பெண்ணைக் குறிப்பிடுகையில் அவளது கூந்தல் தகரத்தின் மணமும் நறுமணம்மிக்க மலரின் மணமும் கொண்டதாகச் சுட்டப்படுகின்றது. மற்றொருபாடலில்,

“நல்மாண் விழாவில் தகரம் மண்ணி,
யாம்பல புணர்ப்பச் சொல்லாள்,” (அகம்: 385)

இப்பாடலில், மணவிழாவில் பெண்ணுக்குத் தகரம் பூசி, மங்கல நீராட்டிப் பல சிறப்புகளையும் செய்யப் பெரியோர்கள் நினைத்ததாகவும் அவள் தான் விரும்பிய ஆணுடன் உடன்போக்கினை மேற்கொண்டதாகவும் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“கனவினும் பீரீயா வுறையுனொடு தண்ணெனத்
தகரம் நீவிய துவராக் கூந்தல்,
வதுவை மகளிர் நோக்கினர் பெயர்ந்து
வாழ்நான் அறியும் வயங்குசுடர் நோக்கத்து
வாணுதல் அரிவையொடு காண்வரப் பொலிந்தே”. (பதி: 89)

பதிற்றுப்பத்து வரிகள், குளிர்ச்சியுடைய தகரத்தை வதுவைப் பெண்ணுக்குப் பூசப்பட்ட நிலையைக் குறிக்கின்றன.

மேற்கண்ட பாடல்களில் புதுமணப் பெண்ணின் கூந்தலுக்குத் தகரச் சாந்தினைப் பூசுதல், மணம் நிறைந்த மலர்களைச் சூட்டுதல் ஆகிய செயல்பாடுகள் எல்லாம் காமத்தினை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தினர் என அறியலாம்.

3: 5: 6 கூந்தல் - உரிமை

பெண்டிர் கூந்தலைத் தொடும் உரிமை, அவள் விரும்பும் ஆடவருக்கே உரிமை உடையதாகக் கருதப்படுகின்றது. பெண்ணின் அனுமதியின்றி ஆண் கூந்தலைத் தொடுவதில்லை. பெண்ணின் அனுமதியின்றிக் கூந்தலைத் தொடுதல் இழிவான செயலாகவும், வேறொரு ஆண் தொடுதல் அதனைவிடக் கீழ்தரமான செயலாகவும் கருதிய நிலையைப் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

“ஏதிலாவர் இவண் வரின், போதின்
பொம்மல் ஒதியும் புனையல்,
எம்மும் தொடாஅல் என்குவெம் மன்னே”. (குறு: 191)

குறுந்தொகைப் பாடலில், ஆண், வேறொரு பெண்டிருடன் தொடர்பு கொண்ட பின்பு, தன் இல்லத்திற்கு வந்தான். அப்பொழுது அவனுக்குரியவள், அவனை நோக்கி மலர்களால் பொலிவு பெற்ற தன் ஒதியினை அணி செய்தலைத் தவிர்க்க, ‘எம்மையும் தொடாது ஒழிக’ எனக் கூறுகிறாள். இதில் கூந்தல் தொடும் உரிமை மறுக்கப்பட்டதைக் காணலாம்.

“ஒருஉநீ, எம் கூந்தல் கொள்வல் - யாம் தின்னை
வெருஉதாம் காணுங் கடை” (கலி: 87)

இவ்வரிகளில் வேறொரு பெண்ணிடத்துச் சென்றவன் மீண்டும் தன் இல்லத்திற்கு வந்தான். தன் துணைவியைத் தொட்ட போது, அவள் இவனை நோக்கி ‘நீ எம் கூந்தல் கொள்ளல்’ எனக் கூறுகிறாள். இதில் அவனுக்குக் கூந்தலைக்

கொள்ளும் அனுமதி மறுக்கப்பட்ட நிலையைக் காணலாம். கூந்தலைத் தொடுதல் என்பது அப்பெண்ணைப் புணர்விற்கு அழைப்பதன் குறியீடாகத் திகழ்வதைக் காணலாம். இதைப்போன்றே மற்றொரு பாடலில்,

“யார் இவன்? எம் கூந்தல் கொள்வான்? இதுவும் ஓர்
ஊராண்மைக்கு ஒத்த படினு உடைத்து, எம் மனை
வாரல், நீ வந்தாங்கே மாறு”. (கலி: 89)

என்ற வரிகள், பரத்தையரிடம் சென்று மீண்டுவந்தவன், தன் இல்லத்தவளின் கூந்தலைத் தொட்டான். அப்பொழுது அவள் ‘யார் இவன்? எம் கூந்தல் கொள்வான்’ அத்தகைய உரிமை உடையவன் எதற்காகத் தன்னைப் பிரிந்து செல்லவேண்டும் எனத் தன் மனத்திற்குக் கூறுவதாக அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

“நீவினும் பொய்கை இராவேட்டு எழுந்த

.....
ஆவது ஆக! இனிநாண் உண்டோ?
வருகதில் அம்மஎம் சேரி சேர!
அரிவேய் உண்கண் அவன்பெண்டிர் காண,
தாரும் தானையும் பற்றி, ஆரீயர்
பீடிபயின்று தருஉம் பெருங்களிறு போல,
தோவ்கந் தாகக் கூந்தலின் பிணித்து, அவன்
மார்புகடி கொள்வேன் ஆகின், ஆர்வுற்ற
இரந்தோர்க்கு ஈயாது ஈட்டியோன் பொருள்போல்,
பரந்து வெளிப்படாது ஆகி,
வருந்துக தில்ல, யாபுலம்பிய நலனே! (அகம்: 276)

இப்பாடலில், பரத்தை, தலைவியை நோக்கிச் சூளுரைப்பதாக அமைந்துள்ளது. இதில் தலைவி, தன் தலைவனைக் கொண்ட பரத்தையைப் பழித்துரைக்கிறாள். இச்செய்தியினைக் கேள்வியுற்ற பரத்தை தலைவியின் மீதுகோபம் கொண்டு, தலைவியும் அவள் தோழிமாரும் கேட்கும்படி கூறுவதாவது: தலைவன் எம் சேரிக்கு வருவான். அப்போது அவன் பெண்டிர் காணுமாறு, அவன் சூடியுள்ள மாலையைப் பற்றுவேன். அவன் தப்பிப் போகாதபடி தாழ்ந்து கிடக்கும் அவன் ஆடையைப் பற்றிக் கொள்வேன். என் தோளே கட்டும் தறியாகக் கொண்டு, என் கூந்தலாகிய கயிற்றினால் கட்டி அவனுடைய மார்பினைச் சிறைப்படுத்துவேன் எனக் கூறுகிறாள். இதில் பரத்தையானவள் தலைவனை ‘என்கூந்தலில் பிணித்துக் கொள்வேன்’ எனக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இதன்மூலம் ஆண், பெண் உறவின் அடிப்படையில் கூந்தலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தைக் காணலாம்.

“குமரி மகளிர் கூந்தல் புரைய
அமரின் இட்ட அருமன் வேலிக்
கல்லென் பாசறைப் பல் சான்றிரே” (புறம்: 301)

என்ற அடிகளில், போர் வீரர்களின் பாசறை முள்வேலி இடப்பட்டுப் பிறர் நெருங்க முடியாத அளவிற்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முள்வேலியிடப்பட்ட அப்பாசறையைக் குமரியின் கூந்தலுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். குமரிப் பெண்ணின் கூந்தல் அவள் அனுமதியின்றி, ஓராடவராலும் தீண்டமுடியாது. இதனைப் பாசறைக்கு இடப்பட்ட முள்வேலிக்கு உவமைப்படுத்திக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இதன்மூலம் கூந்தலுக்குக் கொடுக்கப்படும் சிறப்பினை அறியலாம்.

“தடந்தான் தாழைக் குடம்பை நோனாத்
தண்தலை கமழும் வண்டுபடு நாற்றத்து
இருள்புரை கூந்தல் பொங்குதுகள் ஆடி
உருள்பொலி போல எம்முனை வருந்தல்
அணித்தகை அல்லது பிணித்தல் தோற்றப்
பெருந்தோள் செல்வத்து இவளினும் எல்லா
எற்பெரி தளித்தனை நீயே பொற்புடை
விரியுனைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்
வேந்தர் ஓட்டிய ஏந்து வேல் நன்னன்
கூந்தல் முறச்சியின் கொடிதே
மறப்பன் மாதோநின் விறல்தகை மையே” (நற்: 270)

எனும் நற்றிணைப் பாடலில், நன்னன் என்பவன் தன் பகையரசைப் போரில் கொன்றான். பகையரசனுக்கு உரிமையுடைய மகளிரைப் பற்றி வந்து, அவர்களுடைய கூந்தலை மழித்தான். மழித்த கூந்தலைக் கயிறாகத் திரித்து, திரித்த கூந்தல் கயிற்றால் அப்பகையரசனின் யானைகளைப் பிணித்துக் கொண்டு வந்தான். இத்தகைய கொடிய செயலை நன்னன் செய்ததாகப் பரணர் பாடியுள்ளார். இதில் வேறொரு ஆடவரின் உரிமையுடைய பெண்டிரின் கூந்தல் மழித்தல் என்பது இழிவான செயல் எனப் பரணர் குறிப்பதைக் காணலாம். தோல்வியுற்ற பகையரசனின் உரிமையுடைய பெண்டிரின் கூந்தலை மழிப்பதால், போரில் தோல்வி அடைந்தவனை மேலும் அவமானம் படுத்துவதாகக் கருதப்பட்டது. இதுதவிரக் கூந்தலைத் தொடுதல் என்பது அப்பெண்டிரைத் தொடுவதற்கு நிகரானதாகக் கருதப்பட்டது. ஆதலால்தான் பிற ஆண்மகன் பெண்டிரின் கூந்தலைத் தொடுதல் அல்லது மழித்தல் இழிவான செயலாகக் கருதி இருக்கலாம்.

இதேபோன்றே பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம்பத்து கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனின் சிறப்பை விளக்கும் வகையில் பரணர் பாடியுள்ளார். பதிற்றுப்பத்தின் பதிகத்தில் நற்றிணையில் அமைந்துள்ள கருத்தும் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

“பழையன் காக்கும் கருஞ் சினை வேம்பின்
முழாரை முழு முதல் தாமிரப் பண்ணி,
வால் இழை கழித்த நறும் பல் பெண்டிர்
பல் இருங் கூந்தல் முாற்சீயால்

குஞ்சர ஒழுகை பூட்டி, வெந் திறல் (பதி: பதிகம்: 5)

எனும் அடிகள், செங்குட்டுவனுக்கும் பழையனுக்கும் இடையே நடைபெற்ற போரில் செங்குட்டுவன் வெற்றி பெற்றான். போரில் கொல்லப்பட்ட பழையனின் உரிமையுடைய மகளிரின் அழகிய கரிய கூந்தலால் திரித்த கயிற்றினால், அப்பழையனின் யானைகளை வண்டியில் பூட்டிச் செங்குட்டுவன் ஓட்டியதாகப் பதிகம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்குறிப்பிட்ட நற்றிணை மற்றும் பதிற்றுப்பத்தில் அமைந்துள்ள இரண்டு பாடல்களும் பரணரால் பாடப்பட்டிருப்பது நோக்கத்தக்க செய்தியாகும்.

கணவனை இழந்த மகளிர் ‘கைம்மை நோன்பை’ மேற்கொள்வர். இச்செயலினை மேற்கொள்பவர்கள் கூந்தலை மழித்துக் கொள்ளல், அணிகலன்களைக் களைதல், பூவணிதலைத் தவிர்த்தல் ஆகியன நீக்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“ஒன் நுதல் மகளிர் கைம்மை கூட,
அவிர் அறல் கடுக்கும் அம் மென்
குவை இருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே” (புறம்: 25)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுடன் போரிட்ட பகைநாட்டு மன்னர்கள் போரில் இறந்தார்கள். இறந்துபட்ட மன்னர்களின் உரிமையுடைய மகளிர் கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்டனர். அப்பெண்கள் அறலை யொக்கும் அழகிய கரிய தங்களது கூந்தலைக் கொய்து கொண்டனர். இச்செயலின்மூலம் பாண்டியன் போரினைத் தவிர்த்தான். இதனால் அவனது அருள் உள்ளத்தைப் புகழ்ந்து கல்லாடனார் பாடியுள்ளார்.

“கண்ணீர் தடுத்த தண் நறும் பந்தர்,
கூந்தல் கொய்து, குறுந் தொடி நீக்கி,
அல்லி உணவின் மனைவியொடு” (புறம்: 250)

எனும் பாடலில், கணவனை இழந்த மகளிர் கூந்தலைக் கொய்து கொண்டு குறுந்தொடி நீக்கிக் கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்டதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள இவ்விரண்டு பாடல்களில் மட்டுமே, கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்ட மகளிர் கூந்தலை மழித்துக் கொண்டதற்கான பதிவு காணப்படுகின்றது. கணவனை இழந்த மகளிர் கூந்தலை மழித்துக் கொள்வதற்கு முக்கியமான காரணம், கூந்தலின் அழகு வேறொரு ஆண்மகனைக் கவர்தல் கூடாது என்பதை அடிப்படையான நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்று கருதமுடிகின்றது. எனவே, கூந்தல் உரிமை அவள் விரும்பும் ஆணுக்கு மட்டுமே உரிமையுடையது என்பது பாடல்கள்வழித் தெளிவுபடுகின்றது. இதன்வழி, பெண்டிர், ஆடவர் உடனிருந்த காலங்களில் மட்டுமே, தங்கள் கூந்தலை பலவிதமாக ஒப்பனை செய்துகொண்ட தன்மையைக் காணமுடிகின்றது.

தொகுப்புரை

- கூந்தல் தொடர்பான செய்தி அகராதி மற்றும் நிகண்டுகள் வழியாக இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- சங்க இலக்கியத்தில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் தலைமுடியைக் (தலைமயிரை) குறிப்பதற்குப் பல சொற்கள் பயின்றுவந்துள்ளன. அவ்வகையில், பெண்டிர் தலைமயிரைக் குறிக்கும்வகையில் அளகம், ஐம்பால், ஒதி, கதுப்பு, கூந்தல், குரல், குழல், கூழை, கொண்டை, முச்சி ஆகிய சொற்களின் பதிவினைக் காணலாம். ஆடவரின் தலைமயிரைக் குறிக்கும் வகையில் உளை, ஓரி, குஞ்சி, குடுமி, குழல், சுரியல், பித்தை ஆகிய சொற்களின் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.
- பெண்டிர் தலைமயிர் தொடர்பான அனைத்துச் சொற்களுக்கும் உரைக் குறிப்பில் 'கூந்தல்' என்றே ஒரு பொருண்மையில் பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. ஆனால் கூந்தல் என்பது நீண்ட, அடர்ந்த, சீரிய தலைமயிரைக் குறிப்பதாகும். இத்தன்மையுடைய கூந்தலை இன்னபிற சொற்களுக்கும் பொருத்திய தன்மை முறையானதாக அறியஇயலவில்லை.

- ஐம்பால் என்பது கூந்தலின் ஐந்து வகையான முடிப்புகளைக் குறிக்கின்றது. இம்முடிப்புகளை எத்தன்மையில் முடித்துக் கொண்டனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள்வழி அறியமுடியவில்லை.
- 'ஐம்பால்' சொல்லுக்கு உரை மற்றும் நிகண்டுகளில் குறிக்கப்படும் சொற்கள் அனைத்தும் காலத்தால் பிற்பட்டதாகக் கருதப்படும் பரிபாடல், கலித்தொகை மற்றும் திருமுருகாற்றுப்படையில் காணமுடிகின்றன. இச்சொற்கள் பிற தொகை நூல்களில் மிக குறைந்தளவில் பதிவாகியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.
- சங்கப் பாடல்களை முழுமையாக ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொழுது ஓதி, கதுப்பு, கூழை, குரல், முச்ச ஆகியன ஐம்பால் கூந்தல் முடிப்புகளாக இருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகின்றது.
- சங்க இலக்கியத்தில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் தலைமயிரைக் குறிப்பதற்குப் பலசொற்கள் கையாளப்பட்டிருப்பதை அறியமுடிகின்றது. இதில் ஆடவரின் தலைமயிரைக் காட்டிலும் பெண்டிரின் தலைமயிர் தொடர்பான பதிவுகளே மிகுந்தளவில் காணமுடிகின்றன.
- பெண்டிரின் கூந்தலைக் கருமை நிறத்திற்குப் பலவகையில் உவமைப்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம்.
- மகளிர் தங்கள் கூந்தலுக்கு நறுமணம் உண்டாக்கும் வகையில் தகரம் பூசிக்கொண்டனர். பின்னர் அதனை நீராடி உலர்த்துவதற்கு அகில் மற்றும் ஆரத்தின் புகையினை ஊட்டி உலர்த்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது. மணம்மிகுந்த பலவகை வண்ண மலர்களாலும் முடிபுகளாலும் அழகுபடுத்திக் கொண்டனர். இவ்வாறு பெண்டிர் தங்களது காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அழகுபடுத்திக் கொண்ட தன்மையைக் காணமுடிகின்றது.
- கூந்தலின் மயிர்க்கால்கள் உணர்வு மிக்கவையாகத் திகழ்வதால், புணர்ச்சிக் காலத்தில் அக்கூந்தலைக் கோதிவிடல், விரிந்த மெல்லிய கூந்தல் அணையில் காதலன் துயிலல், கூந்தல் மீது வேட்கைக் கொள்ளுதல் எனப் பலநிலைகளில் கூந்தல் தொடர்பான செய்திகள் பதிவாகியிருப்பதை இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- ஆண், பெண்ணின் கூந்தலில் துயில்வதைச் சிறந்த செயலாகக் கருதினான். இச்செயல்பாடு புணர்ச்சியை வெளிப்படையாகக் குறிக்காமல், பெண்ணின் கூந்தலில் துயிலல் எனும் மறைப்பொருண்மையில் சுட்டியிருப்பதை அறியலாம்.
- பெண்டிர் புணர்ச்சிக் காலத்தில் முடிக்கப்பட்ட தன் கூந்தலைக் குலைப்பதாகக் (விரித்தல்), சுட்டப்படுகின்றது. இச்செயலினால் கூந்தலிலிருந்து வெளிப்படும் நறுமணம் ஆணின் உணர்வினைத் தூண்டும் வகையில் அமைவதாகக் கருதப்படுகின்றது. இது தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் அகத்திற்குரிய மெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்றான 'கூழைவிரித்தல்' என்ற மெய்ப்பாடுடன் பொருத்திப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது.
- பிரிவுக்காலத்தில் பெண்டிர் தங்கள் கூந்தலை எவ்வித ஒப்பனையும் செய்து கொள்ளவில்லை.
- பெண்டிர் கூந்தலைத் தொடும் உரிமை, அவள் விரும்பும் ஆடவருக்கே உரிமை உடையதாகக் கருதப்படுகின்றது.
- பெண்ணின் அனுமதியின்றி ஆண், கூந்தலைத் தொடுவதில்லை. அனுமதியின்றிக் கூந்தலைத் தொடுதல் இழிவான செயலாகக் கருதப்பட்டது. மேலும் பிற ஆண்மகன் தொடுதல் அதனைவிடக் கீழ்த்தரமான செயலாகக் கருதிய நிலை பாடல்கள் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- கைம்மை நோன்பினை மேற்கொண்ட மகளிர், கூந்தலை மழித்துக் கொண்டதற்கான பதிவு புறநானூற்றுப் பாடல்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது.
- கணவனை இழந்த மகளிர் கூந்தலை மழித்துக் கொள்வதற்கு முக்கியமான காரணம், அவளது கூந்தலின் அழகு வேறொரு ஆண்மகனைக் கவரும் வகையில் அமைக்கக்கூடாது எனக் கருதி மழித்துக் கொண்டதாக அறியமுடிகின்றது.
- ஆடவர் உடனிருந்த காலங்களில் மட்டுமே, பெண்டிர் தங்கள் கூந்தலைப் பலவிதமாக அழகுபடுத்திக்கொண்ட தன்மையைக் காணமுடிகின்றது.

.....

இயல்: நான்கு

உடல் சார்ந்த அக வெளிப்பாடு

- நுதல்
- கண்
- பற்கள்/எயிறு
- தோள்/கை
- மார்பு/மார்பகம்
- மேனி (நிறம்)

எல்லா உயிரினத்திற்கும் இன்பம் என்பது முதன்மையானது. அதைப்போல உலகத்தில் உள்ள அனைத்து உயிரினங்களும் தங்கள் இனத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதும் அடிப்படையான செயலாகத் திகழ்கின்றது. உயிரினங்கள் இனவிருத்திக்குத் தத்தம் இனத்தின் எதிர்ப்பாலினத்தைக் கவர்தல் முக்கிய நிகழ்வாகச் செயல்படுகின்றது. ஆண் இனம் பெண்ணையும் – பெண்ணினம் ஆணையும் கவர்தல் என்பது இயல்பாக நடைபெறும் செயலாகும்.

இனக்கவர்தல் நிகழ்வினை உயிரினங்கள் எவ்வகையில் நிகழ்த்துகின்றன என்பதை நோக்கும் பொழுது, தாவர இனத்தைச் சேர்ந்த செடி, கொடி, மற்றும் மரம் ஆகியன தங்களது தோற்றச் செழுமை/பசுமை மற்றும் வண்ண வண்ண மலர்களின் மூலமாகப் பூச்சிகள் மற்றும் பறவைகளைக் கவர்ந்து மகரந்த சேர்க்கை நடைபெறுகின்றது. இதைப்போன்று விலங்குகளும் தங்கள் தோல் பொலிவின் மூலமாகவும் புணர்விற்குரிய உறுப்புகளிலிருந்து வெளிப்படுத்தும் திரவத்தின் மூலமாகவும் புணர்விற்கு எதிர்ப்பாலினத்தை அழைக்கும் பொழுது எழுப்பப்படும் ஒருவிதமான ஓசையின் மூலமாகவும் எதிர்ப்பாலினத்தைக் கவர்கின்றன. எதிர்ப்பாலினத்தைக் கவரும் செயலுக்கு மனிதர்கள் விதிவிலக்கல்ல. மனித இனமும் தங்கள் இனத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுவதற்கு எதிர்ப்பாலினத்தைக் கவரும் வகையில் சில செயல்பாடுகளை நிகழ்த்துகின்றன. அவர்கள் எவ்விதமான செயல்களை மேற்கொண்டனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் நோக்குவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

“உயிர்ப்பின் அடிப்படைக் கூறுகளாக இயற்கை வழங்கும் உவ்ளுணர்ச்சிகள் அனைத்து உயிரினங்களிலும் பொதிந்துள்ளன. ஒவ்வொரு உயிரினத்திற்கு எனச் சில சிறப்பு உவ்ளுணர்ச்சிகள் தென்பட்டாலும் உடல் சார்ந்த உவ்ளுணர்ச்சிகளில் வேறுபாடு இல்லை. உடல் சார்ந்த உவ்ளுணர்ச்சிகளில் பாலுணர்ச்சி முற்றிலும் வேறுபட்டது. மற்ற உவ்ளுணர்ச்சிகள் புறநிலையைச் சார்ந்து செயல்படும் போது புறநிலை புறநிலையாகவே இருக்கின்றது. மாறாகப் பாலுணர்ச்சி இயக்கத்தில் இரண்டு அகநிலைகள் (ஆண், பெண்) ஊடாடுவதால் ஒரு பக்கம் அகநிலை பாங்கும், மறுபக்கம்

புறநிலை பங்கும் ஆற்ற வேண்டியுள்ளது. அகநிலையை எதிர்ப்பாலினத்திற்கான புறநிலையாக மாற்றிவிடும் தன்மை பாலுணர்ச்சிக்கு உண்டு. எனவே மற்ற உந்தல்களைக் காட்டிலும் பாலுந்தல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். உடம்பகுப்பாய்வில் உவ்ஞுணர்ச்சி என்றால் பெரும்பாலும் பாலுணர்ச்சியைக் குறிக்கும். இதன்வழியில் புறநிலை அகநிலை இயக்கங்களுள் பங்கு கொள்கின்றது. உவ்வத்தின் வலிமை வாய்ந்த வேட்கையாகிய பாலியல் வேட்கைக்குப் புறநிலையே அடிப்படை. குறிப்பாக எதிர்ப்பாலினமே முதன்மையாகும். தூண்டல், ஈர்ப்பு, உந்தல் போன்றவை பாலியல் புறநிலையேயாதி இயைபுக் கொண்டவை' (ஃப்ராங்டு: 2003: 153-154)

எனும் சிக்மெண்ட் ஃப்ராய்டின் கருத்துப்படி அகநிலையை வெளிப்படுத்துவதற்குப் புறநிலையின் பங்கு முக்கியமானதாகத் திகழ்வதைக் காணலாம். இவர் எதிர்ப்பாலினக் கவர்தலுக்குத் தூண்டல், ஈர்ப்பு, உந்தல் ஆகிய புறச்செயல்கள் அடிப்படையானது எனக் குறிப்பிடுகிறார். உளவியலாளர்கள் தரும் கருத்துகளை முதன்மையாகக் கொண்டு, நாம் சங்க இலக்கியத்தை நோக்கும்பொழுது அக்கால மக்கள் தங்கள் அகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குப் புறச்செயல்கள் பல நிகழ்த்தியுள்ளனர். புறச்செயல்களான போர், வீரம், கொடை என இலக்கண வாய்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல், உடல் சார்ந்த நிலையில், அதாவது உடல் உறுப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அகத்தை எவ்வகையில் வெளிப்படுத்தினர் என்பதாக ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதன்மூலம், சங்க இலக்கியத்தில் கிடைக்கக்கூடிய தரவுகளை முதன்மையாகக் கொண்டு கூந்தல், நுதல், கண், எயிறு, தோள், மார்பு, அல்குல், மேனி ஆகியன அகத்தை வெளிப்படுத்தும் நிலையை இவ்வியலில் தெளிவுபடக் காணலாம்.

4:1:0 கூந்தல் - அக வெளிப்பாடு

கூந்தலுக்கு வழங்கப்படும் பல பெயர்கள், பெண்டிர் தங்கள் கூந்தலை எவ்வகையில் எல்லாம் பேணிக் காத்தனர், கூந்தலின் முடிப்பு வகைகள், அகவெளிப்பாட்டி கூந்தல் இடம்பெறும் முக்கியத்துவம் ஆகிய செய்திகள் தெளிவுபட எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. (பார்க்க: இயல்: 3)

4:2:0 நுதல் - அக வெளிப்பாடு

ஆண், பெண்ணின் நுதலைக் குறிப்பிடுகையில் மணமுடையதாகக் குறிக்கின்றான். நுதல் தேன் மணக்கும் புதிய மலரின் மணத்தை உடையதாகத்

திகழ்கின்றது (அகம்: 93). இதனைக் 'காந்தன் நாமும் நறுநுதல்' (அகம்: 338), 'குவளையொடு பொதிந்த குளவிநாறு நறுநுதல்' (குறு: 59), 'அருவி ஆர்ந்த தண்நறுங் காந்தன்/முகை அவீழ்ந்து, ஆனா நாமும் நறுநுதல்' (குறு: 259), 'பெய்த புலத்துப் பூத்த முல்லைப்/பதுமுகத் தாது நாமும் நறுநுதல்' (குறு: 323) ஆகிய வரிகளில் பெண்ணின் நுதலுக்குக் காந்தன், குவளை, குளவி, முல்லை ஆகிய மலர்களின் மணம் கமழ்வதாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். மதுரை மாநகரின் மணங்கமழும் காலைக் கடை வீதியைப் போல், பெண்ணின் நுதல் மணப்பதை 'நான் அங்காடி நாமும் நறுநுதல்' (அகம்: 78) எனும் வரியில் கூறப்படுகின்றது.

மணம்மிகுந்த நுதலில் திலகமிட்டுக் கொண்டதனை 'மாக வீசும்பின் திலகமொடு பதித்த/திங்கன் அன்னநின் திருமுகத்து' (அகம்: 253) எனும் வரிகளில், பெண்ணின் அழகிய நெற்றியில் இடப்பட்டிருக்கும் திலகம், வானத்தில் இருக்கும் நிலவு போல் காட்சியளிப்பதாகவும் 'திலகமிட்ட அழகிய முகத்தினை உடையவள்' (நற்: 62) எனவும் ஆண் வர்ணிக்கின்றான். இத்தகைய அழகிய நுதலில் ஆண் திலகமிட்டதைத் 'தேம்கமழ் திருநுதல் திலகம் தைஇயும்' (அகம்: 389) எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது. வையையில் நீராடிய பெண்களுள் ஒருத்தித் தன் காதுகளில் குவளை மலரினை அணிந்தாள். அக்காட்சியைக் காண்போர்க்கு முகத்தில் நான்கு கண்கள் இருப்பது போன்றிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவளது காட்சியைக் கண்ட மற்றொருத்தி அவளது அழகிற்கு மேலும் அழகு சேர்க்க விரும்பி, அவளது நெற்றி நிறையத் திலகம் இட்டாள். இக்காட்சியானது, நெற்றியை விழியாகவும் அதில் இடப்பட்ட திலகம் விழியின் கண்மணி போலிருப்பதை, 'நெற்றி வீழியா நிறை திலகம் இட்டாளே/கொற்றவை கோலம் கொண்டு, ஓர் பெண்' (பரி: 11) எனும் வரிகள் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“காமர் நெஞ்சம் துரப்ப, யாம் தன்
முயங்கல் வீருப்பொடு குறுகினேமாக,
பிறைவனப்பு உற்றமாக அறு திருநுதல்
நாறுஇருங் கதுப்பின் எம் காதலி வேறு உணர்ந்து” (நற்: 250)

எனும் நற்றிணைப் பாடல், ஆண், பெண்ணை முயங்குதலுக்கு முன்னர் அவளது உடல்நலன்களைப் பலவாறு வியந்து உரைப்பதாக அமைந்துள்ளது. இதில் பெண்ணின் நுதலைப் பிறை நிலவுடன் உவமைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். மேலும், திங்களுக்குக் குறையுண்டு. ஆனால் தன் காதலியின் நுதல் அத்தகைய மாசற்ற சிறப்பினை உடையது எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“மாக்கடல் நடுவண் எண்ணாவ் பக்கத்துப்

பசுவெண் திங்கள் தோன்றியாங்குக்

கதுப்பு அயல் வீனங்கும் சிறுநுதல்

புதுக்கோவ் பாணையின் பீணித்தற்றால் எம்மே”. (குறு :129)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில், எட்டாம் நாளுக்குரிய வெள்ளிய திங்கள் போன்றது என் காதலியின் நுதல். அவளது சிறிய நுதலில், புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்ட யானை கட்டுக் கடங்காமல் இருப்பது போலத் தன் மனம் பிணித்துக் கொண்டதாகக் காதலன் கூறுகிறான். இது ஆண், பெண்ணிடத்து ஈடுபாட்டை விரும்பியதாகக் காட்டுகின்றது. (பார்க்க: பின்னிணைப்பு : 9)

4: 2:1 நுதல் - மெய்ப்பாடு

தொல்காப்பியர் அகத்திற்குரிய மெய்ப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகையில் ‘பொறிநுதல் வியர்த்தல்’ என்ற மெய்ப்பாட்டைக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைப்,

“புகுமுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்

நகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மையொடு

தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப” (தொல். மெய். 13)

என்ற நூற்பாவில் புகுமுகம் புரிதல், பொறிநுதல் வியர்த்தல், நகுநயமறைத்தல், சிதைவுபிறர்க்கின்மை என நான்கு வகையான மெய்ப்பாடுகளைக் குறிக்கின்றார். இம்மெய்ப்பாடுகளுள் பொறிநுதல்வியர்த்தல் ஒன்றாகும். இதற்கு உரைவழங்கிய பேராசிரியர், ‘தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி உட்கும். நாணும் ஒருங்கு வந்தடைதலின் வியர் பொறித்த நுதலனாதலும் (வியர்வையரும்பி நெற்றியினை உடையவன்) அது, தலைமகற்குரித்தன்று. உட்கும் நாணும் அவற்கின்மையின்’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார். (1986 : 107)

இதில் புணர்ச்சிக் காலத்தில், பெண் ஆணை நோக்கும்பொழுது அவளது நுதல் வியர்த்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இம்மெய்ப்பாடு பெண்களுக்கு மட்டுமே உரியது ஆடவர்க்கு இல்லை எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

பெண்ணொருத்தி முதல் நாளிரவில் தன் உடம்பைப் புத்தாடையால் உடல் முழுவதும் போத்திக் கொண்டாள். இதனால் காற்றுப்புகுதல் இன்றி அவளது நுதல் வியர்த்தது. வியர்வையைப் போக்கக் கருதியவன், அவளது போர்வையைக் கவர்ந்தான் என்பதை,

“பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவியர்

உறுவளி யாற்றச் சிறுவரை திறவென

ஆர்வ நெஞ்சமொடு போர்வை வவ்வலின்” (அகம்: 136)

என்ற வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“கண்ணாடு தொடுத்தென நோக்கியும் அமையார், என்
ஒன்றுதல் நீவுவர், காதலர், மற்று அவர்
எண்ணுவது எவன் கொல் அறிவேன்” (கலி: 4)

என்ற அடிகள், புணர்ச்சியால் பெண்ணின் நுதல் வியர்த்த நிலையும் அதனை ஆண் துடைத்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. இப்பாடல்களில் புணர்ச்சிக் காலத்தில் நுதல் வியர்த்ததாகக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

4 : 2 : 2 நுதல் - பசலை

காதல் கொண்ட ஆடவர், பெண்டிரினை விட்டுப் பிரிந்ததினால், அவளது நறுநுதல் மெல்லமெல்லப் பசந்ததாகவும் (அகம்: 95) இதனால் நுதலின் நல்லழகு இழந்து (அகம்: 75,77), பீர்க்கு மலரின் நிறத்தையும் (அகம்: 135) பொன்னின் நிறத்தையும் (அகம்: 192). ஒத்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனை,

“எனலும் இறங்குகூல் இறுத்தன, நோய்மலிந்து
ஆய்கவின் தொலைந்த, இவள்நுதல்....” (அகம்: 132)

இவ்வரிகள், காமநோயைக் கொண்ட பெண்ணின் நுதல் பசந்தால், அவளது அழகு தொலைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

இராகுவினாலே கவர்ந்த திங்களின் ஒளி கெடுதல் போல, பசலை படர்ந்ததினால் நுதல் ஒளி மறைந்ததாகக் கூறும் நிலையைப் ‘பாம்பு உர் மதியின் நுதல் ஒளி கரப்பவும்’ (நற்: 128) என்ற வரி தெளிவுபடுத்துகின்றது. இதைப்போன்றே கலித்தொகையின் மற்றொரு பாடல் அமைந்துள்ளது. ‘அகல் ஆங்கண், இருவநீங்கி, அணிநிலாத் திகழ்ந்தபின்/ பகல் ஆங்கண் பையென்ற மதியம் போல் (கலி : 143) எனும் வரிகளில், ஆணுடன் பெண் இன்புற்ற காலத்தில், அவள் நுதல் இரவு நேரத்தில் இருள் நீங்கிய அழகிய நிலவினைப் போல் காட்சியளித்ததாகவும், அவ்வாண்மகன் புணர்ந்து நீங்கிய பின்னர், அப்பெண்ணின் நுதல், பகற்பொழுதின் கண் ஒளிபாழ்பட்ட மதிபோலப் காட்சியளித்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது.

“முயங்கிய கைகளை ஊக்கப் பசந்தது
பைந்தொடிப் பேதை நுதல்” (குறவ்: 1238)

என்ற குறளில், புணர்ச்சிக் காலத்தில், பெண்ணைத் தழுவிய நிலையில் ஆணின் கைகள் இருந்தன. அனைத்திருந்த கையைச் சற்றே தளர்த்தியவுடனே அப்பெண்ணின் நுதல் பசலை படர்ந்ததாக வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். இதில் ஆணின் பிரிவைப் பெண்ணால் ஒருநொடிகூடத் தாங்கிக்கொள்ளமுடியாத நிலையை உணரலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆணின் பிரிவை ஆற்றாதவளின் நுதல் பசலைப் படர்ந்த நிலையைப் பல பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அதைப்போல், பிரிந்து சென்ற ஆண் மீண்டு வந்தவுடன் அடுத்த நொடியே அப்பசலை எல்லாம் நீங்கிய தன்மையைக் காணலாம்.

“உவ்ளிய மருங்கின் உவ்ளம் போல,
வந்து நின்றனரோ காதலர் நந்துறந்து
என்னுழி யதுகொல் தானே - பல்நாள்
அன்னையும் அறிவுற அணங்கி,
நலந்துதல் பாஅய பசலை நோயே” (அகம்: 317)

என்ற பாடலில், பிரிந்து சென்ற காதலன் காலம் தாழ்த்தியதால், காதலியின் நுதலில் பசலை ஏற்படத் தொடங்கியது. இதனை அன்னை அறிவளோ எனப் பயந்தவள். தன் உள்ளத்தில் காதலன் விரைவில் வரும்படி நினைக்கின்றாள். அவள் நினைத்தவிடத்து அவனும் அவள் முன்வந்து நின்றனர். அவனைப் பார்த்த அடுத்தநொடியே இவளைப் பலநாட்களாக வருத்திய பசலைநோய் மறைந்து எங்குத் தொலைந்தது என்பது தெரியவில்லை. இதைப்போன்றே கலித்தொகையில் ‘காதலர் வரவைக் கண்டவளின் காமநோய் நீங்கியதாகவும். அவளது அழகிய நுதலின் பசப்பு மறைந்தொழிந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. (கலி:144)

“தண்கமழ் சாந்தம் நுண்ணுகள் அணிய,
வென்றிகொள் உவகையொடு புகுதல் வேண்டின்
யாண்டுறை வதுகொல் தானே - மாண்ட
போதுஉறர் கொண்ட உண்கண்
தீதி லாட்டி திருநுதற் பசப்பே” (அகம்: 354)

இவ்வரிகளில், போர் காரணமாகப் பிரிந்து சென்றவன் மீண்டு வருகின்றான். அவன் தனக்குரியவளைப் புணரும்பொருட்டு வேட்கையோடு, அழகிய மாலையை அணிந்தும், மார்பிலே குளிர்ந்த சந்தனத்தைப் பூசியவண்ணத்தோடும் வெற்றிக் களிப்போடு இல்லத்திற்கு வருகிறான். அவனைக் கண்ட பொழுதில், அவளது பசலை நீங்கிய தன்மையைக் காணலாம். இத்தகைய பசலை நோயைப் போக்குவதற்கு ஒரே மருந்து ஆடவரைக் கூடுதலே சிறந்தது என நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது.

“நின் வழிப்படுஉம் என் தோழி நலந்துதல்
வீருந்து இறைகூடிய பசலைக்கு
மருந்து பிறிது இன்மை நற்கு அறிந்தனை சென்மே” (நற்: 247)

இப்பாடலில், ஆணின் பிரிவினை ஆற்றாதவளின் அழகிய நுதல் பசலை பாய்ந்து அவள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறந்து கொண்டிருப்பதாகவும் அவள் பசலையைப் போக்குவதற்கு மருந்து ஆண் என்பதையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

மேற்குறிப்பட்ட பதிவுகளில் எல்லாம், அகத்தை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் நுதலில் பசலை படர்ந்த நிலையும் அதற்கு மருந்தாகப் புணர்ச்சியை மறைப்பொருளாகக் குறிப்பதை அறியலாம்.

4 : 3 கண் - அக வெளிப்பாடு

ஆண், பெண் இருபாலினரின் மனதில் எழுகின்ற காமத்தை வெளிப்படுத்தும் கருவியாகக் கண்கள் திகழ்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் கண்கள் தொடர்பான பதிவினைக் காணும்பொழுது, கயல்கண், குவளை மலர் போன்ற கண் , மையுண்ட கண், தாமரைக்கண், சுனையில் மலர்ந்துள்ள நீலம் மலரினை ஒத்த கண், நெய்தல் கண், பல்லிதழ் கண், பூ போன்ற கண், மலர்க்கண், மாவடு கண், மானின் பார்வை போல் மருளுகின்ற கண் , மழைக்கண், வேல்கண் எனப் பல நிலைகளில் கண்களை வர்ணித்துப் புலவர்கள் பலர் சிறப்பித்துப் பாடியிருப்பதைக் காணலாம். உடல் சார்ந்த அகவெளிப்பாட்டில் கண்களின் முக்கியத்துவம் அதன் செயல்பாடுகள் ஆகியன தொடர்பான விளக்கத்தை இப்பகுதியில் தெளிவுபட நோக்கலாம். (பார்க்க: பின்னிணைப்பு : 7)

4: 3: 1 கண் - காமம்

காமத்தின் பிறப்பிடமாகக் கண் திகழ்வதைக் 'கண்தரவந்தது காமஒவ்வொரி' (குறு: 305) எனக் குப்பைக் கோழியார் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். கயல்மீனை யொத்த பெண்ணின் கண்கள் ஆண்மகனுக்குக் காதல் நோய் தந்ததாக அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. (அகம்: 140)

“நுண்வலைப் பரதவார் மடமகன்

கண்வலைப் படுஉம் கான லானே” (குறு: 184)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில், ஆண்மகன் தன் நெஞ்சம் தன்னிடத்து இல்லாது வேறொரு பெண்ணிடம் சிக்கிக் கொண்ட நிலையை, வலையில் மீன்கள் அகப்படுவது போல, பெண்ணின் கண் வலையில் தனது நெஞ்சம் அகப்பட்டுக் கொண்டதாகவும் அது தன்னிடம் திரும்பாது அப்பெண்ணிடத்து தங்கியதாகவும் கூறுகிறான்.

காதலன், காதலி இருவரும் புணர்ச்சிக் காலத்தில் கூடி மகிழ்ந்தனர். அந்நிகழ்வுக்குப் பின்னர், அவன் அவளை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும்பொழுது, அவளது மையுண்ட கண்ணைப் பலமுறை நோக்கிச் சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 48). ஆண், பெண்ணின் கண் பார்வை ஒளியால் தன் நெஞ்சம் அகப்பட்டதாகவும் இதனால் அவளது மேனியின் அழகை முழுமையாகக் கண்டு

உணரமுடியவில்லை என்றும் அவளது கண் பார்வை வீசுதலால் தன் மனம் சிக்குண்டதாகக் கூறுகின்றான் (நற்: 82). பூவினையொத்த அழகிய கண்களைக் கொண்ட பெண்ணொருத்தி தன் கண்களால் சுழற்றிக் கொண்ட பார்வையால் என்னை நோக்கினாள். அவளது, அப்பார்வை கொல்லும் அம்பினைப் போல் தாக்கியதாகவும் அதன்மூலம் தனக்குக் காமநோய் ஏற்பட்டதாகவும் ஆண்மகன் குறிப்பிடுகின்றான் (குறுந்: 72). வையையில் நீராட வந்த பெண்டிர் தன் காதலருடன் நெடும்பொழுது நீரில் விளையாடினர். நீராரும் பெண்டிர் உடல்பகுதி நீரில் முழுமையாக முழ்கியிருப்பதால், நீரின் மேல்பகுதியில் தெரிகின்ற அவளது கண்கள் அந்நீரின்மேல் பாய்கின்ற அம்பினை போன்றிருப்பதாகவும் அவ்வம்பு அரத்தினால் கூர்மை கொண்ட மன்மதன் விடுக்கும் அம்புகளின் வாயினை (முனைப்பகுதி) ஒத்துக் காணப்படுவதாகவும் பரிபாடல் குறிப்பிடுகின்றது (பரி: 10).

இப்பதிவுகளில் பெண்டிரின் கண்கள் ஆடவரின் நெஞ்சைக் குத்தும் அம்புகள் போன்றிருப்பதைத் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணமுடிகின்றது. மேலும், பெண்கள் நோக்கும்பார்வை ஆண்மகனது நெஞ்சத்தைத் தைத்தலுக்குத் தப்பாது எனக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 326).

“கனங்குழைக்கு அமர்த்த சேயர் மழைக்கண்

அமர்ந்து இனிது நோக்கமொடு செகுத்தனென்” (நற்: 16)

மேற்கண்ட நற்றிணைப் பாடலில், காதலியின் செவ்வரி பரந்த அழகிய குளிர்ச்சியுடைய கண்களின் இனிமையான நோக்கத்தால் காதலனின் நெஞ்சம் பிணிப்பு ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. அத்தகையவளின் காதல் கொண்ட பார்வையைவிட, இந்நிலவுலகில் வேறு எந்தச் செல்வமும் இனிமையானதல்ல எனக் குறிப்பிடுகின்றான். இதனைப் போன்று மற்றொரு பாடலில் ஆயத்துடன் சுனையில் நீராடிச் சிவந்த, காதலியின் கண்களின், நோக்கமானது காதலனைப் பிணித்துக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது (நற்: 44).

பெண்டிரின் கண்கள் கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் தன்மையுடையதாக ஆண் குறிப்பிடுகிறான். ‘கானவன் பன்றியைக் கொன்று அதன் தசையில் பாய்ச்சியதனாலே சிவந்த அம்பைப் போன்ற செவ்வரி பரந்த பெண்ணின் மழைக்கண்ணின் கடைப் பார்வையில் தன் நெஞ்சம் வருந்தியதாகக் கூறுகிறான்’ (நற்: 75). ‘கொலை உண்கண், கூர்வயிற்று, கொய் தளிர் மேனி/ இனை வனப்பின், மாயோய், (கலி:108) எனும்

கலித்தொகைப் பாடலில் மையுண்ட பெண்ணின் கண்கள் ஆணின் நெஞ்சைக் கொல்லும் தன்மையுடையதாகக் கூறப்படுகின்றது. இளம் மாவடுவைப் பிளந்தாலொத்த கண்ணாலே என் நெஞ்சை நினக்கு இருப்பிடமாக வாங்கிக் கொண்டு என்னை அடிமைத் தொழில் கொண்டதாக ஆண்மகன் கூறுகின்றான் (கலி: 108). இதில் பெண்டிரின் பார்வை ஆடவரை அடிமை கொண்ட நிலையைக் காணமுடிகின்றது. வையையில் நீராட வந்தவளின் ஒருத்தியின் கண்கள் வாளால் பிளக்கப்பட்ட மாவடுவை ஒத்திருந்தது. அவளது மையுண்ட கண்ணின் ஒளியினால் செம்மையுடைய புதுப்புனல் அந்நிறம் மாறி இருள் நிறமாகியதாகக் குறிப்பிடுகின்றது (பரி: 7).

“பூக்கவின் கொண்ட புகழ்சால் எழில் உண்கண்,

நோக்குங்கால் நோக்கின் அணங்கு ஆக்கும், சாயலாய் தாக்கி” (கலி: 131)

எனும், இப்பாடலில் பூவினையொத்த அழகினையுடைய பெண்டிரின் கண்களை நோக்குங்காலத்து அவளது பார்வையால் பிறர் தம் வலிமையினை இழந்து, வருத்தம் உண்டாக்கும் சாயலை உடையவள் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். இதைப் போன்று பரிபாடலில் ‘கண்டார்க்குத் தாக்கு அணங்கு, இக்காரிகை, காண்மின்/பண்டாரம் காமன் படை, உவங்கண், காண்மின்’ (பரி: 11) எனும் இவ்வரியில் பெண்ணின் கண்கள் கண்டவர்களைத் தாக்கும் தன்மையுடையன. அப்பெண்மகளின் பார்வை காமனுடைய பண்டாரமும் பாயும் படையையும் போன்றது. அவளது பார்வையை அனைவரும் காணும்படி ஒருவன் பிறர்க்குக் காட்டியதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். இச்செயலினை வள்ளுவர்,

“கண்டார் உயிருண்ணும் தோற்றத்தால் பெண்டகை

பேதைக்கு அமர்த்தன கண்” (குறள்: 1084)

இக்குறளில் பேதைப் பருவத்தின் பெண்ணின் கண்களோ கண்டவர் உயிரைக் கொன்றுவிடும் தன்மையன. அத்தகைய பெண்ணின் குணத்திற்கும் அவளது கண்களின் தன்மைக்கும் எத்தகைய மாறுபாடு அமைந்திருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி உயிர் செருக்கும்

பாம்பும் அவைப்படில், உய்யுமாம் - பூங்கண்

வளர்ந்து ஒலி ஐம்பாலான் செய்த இக்காமம்

உணர்ந்தும் உணராது இவ்வூர்” (கலி: 140)

எனும் கலித்தொகைப் பாடலில் உயிரைக் கொல்லும் கொடிய நஞ்சை உடைய பாம்பு சினத்தோடு தீண்டுமாயின் அதன் நஞ்சுப் பிடிப்பில் இருந்து பிழைக்கவும் கூடும். ஆனால் பூப்போன்ற கண்களும் அழகிய ஐம்பால் கூந்தலை உடையவள் ஏற்படுத்திய

காமநோயை நீக்குதல் கொடுமையான செயலாக ஆண் கூறுகிறான். அக்காமநோயை அடக்கும்பொருட்டு அவன் மடலேறுவதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். பெண்ணின் கண்களுக்கு ஆண்கள் மட்டும் அடிமையாவது கிடையாது, பெண்களுக்கும் அவ்வுணர்வுகள் ஏற்படுவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“ஓஓ கடலே தெற்றெனக் கண்ணுள்வே தோன்ற இமைஎடுத்துப்
பற்றுவேன் என்றியான் விழிக்குங்கால், மற்றுமென்
நெஞ்சத்துள் ஓடி ஒளித்து, ஆங்கே துஞ்சாநோய்
செய்யும் அழிவில்லவன்” (கலி: 144)

இப்பாடலில் பெண்ணொருத்தி தனக்குரிமை உடையவனை நினைத்துக் கொண்டு உறங்குகிறாள். அப்பொழுது கண்ணுள்ளே அவளது காதலன் தோன்றுகிறான். அவள் இமையை விழித்து அவனைப் பிடித்துக் கொள்ளக் கருதி, விழிக்கும்பொழுது, அவன் ஓடிப்போய் தன் நெஞ்சத்துள்ளே மறைந்து கொண்டான். அவனைக் கண்ட அன்று முதல் அவன் தந்த காமநோயால் கண்கள் துயிலாது தவித்து நிற்பதாகக் கூறுகிறாள். இதில் ‘இமை எடுத்துப் பற்றுவேன்’ என்னும் வார்த்தை அப்பெண்மகள் தனது இமையால் ஆண்மகனைச் சிறைப்படுத்துவதாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இதன்மூலம் கண்களும் அதன் இமைகளும் காமத்திற்கு எத்தகையளவில் துணைநிற்கின்றன என்பதை உணரமுடிகின்றது.

“காமம் கனைந்தெழ, கண்ணின் களிபெழ,
ஊர்மன்னும் அஞ்சி ஒளிப்பாரவார் நிலை
கவ்வின் களிபெழக் காத்தாங்கு, அலராஞ்சி” (பரி: 10)

எனும், இப்பாடலில் காமம் உள்ளத்தில் தோன்றினால் அவ்வுணர்ச்சி கண்ணிலும் முகத்திலும் வெளிப்படும் தன்மையுடையது. ஆண், பெண் இருபாலார் இடையே ஏற்பட்ட காமக்களிப்பு ஊரார்க்குத் தெரிந்தால் ஊரார் பழிதூற்றுவர் என அஞ்சினர். ஆதலால், அக்காமக் களிப்பினை மற்றவர்க்குத் தெரியாமல் இவர்கள் மறைக்கும் செயலானது, கள்ளுண்டவர் தாம் கள் குடித்ததைப் பிறருக்குத் தெரியாமல் மறைக்கும்செயல் எத்தகையதோ அதைப் போன்றிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. காமம் கொண்ட ஆண், பெண் இருபாலாரும் பிறர் அறியாத வண்ணம் தங்கள் காமத்தை மறைத்தாலும் அவர்களுடைய கண்கள் அதனைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவதாகக் கூறப்படுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட பதிவுகளில் எல்லாம் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் காமத்தின் வெளிப்பாடாகக் கண்கள் திகழ்வதைப் பல பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம். இதனை,

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்

கூட்டி உரைக்கும் குறிப்புரை யாகும்”. (தொல். 1041)

எனும் நூற்பாவில் ‘நாட்டம் இரண்டு’ எனக் குறிப்பது ஆண், பெண் இருபாலாரின் நோக்கும் பார்வையைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதில் ஒன்றுபட்ட உள்ளக் குறிப்பையுடைய காதலர்கள் தங்கள் கருத்தை வாயினால் வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல், அவனுடைய கருத்தை அவளுக்கும், அவளுடைய கருத்தை அவனுக்கும் பார்வையின் மூலமே உணர்த்திவிடுவதாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். இதன்மூலம் கண்கள் காமத்தை வெளிப்படுத்தும் குறியீடாகத் திகழ்வதைக் காணலாம்.

4: 3: 2 கண் - பசலை

சங்க இலக்கியத்தில் காதல் கொண்ட ஆடவரைப் பிரிந்த பெண்ணின் கண்கள் காமநோயினால் பசலை பாய்ந்த நிலையைப் பல பாடல்கள் விவரிப்பதைக் காணலாம். அஞ்சனம் பூசப்பட்ட அழகிய கண்கள் பிரிவினால் பொன்போல் பசலைப் போர்த்தியதாகவும் (ஐங்: 16), பொய்கையில் பூத்த ஆம்பல் தாதின் நிறத்தை ஒக்கும் வகையில் பெண்ணின் கண்கள் இருந்ததாகவும் (ஐங்:34), பிரிவில் பெண்ணின் நீர்த்துளிகள் நிறைந்த கண்கள் மழைத்துளியை ஏற்ற கொன்றை மலர்கள் போன்றிருந்த நிலையையும் (ஐங்: 458) எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம். கரிய குவளை மலரின் நிறத்தை ஒத்த பெண்ணின் அழகிய கண்கள் பிரிவுக்காலத்தில் வருந்தியதால், அக்கண்களின் பழைய நலன்கள் இழந்து காணப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்:197). நீல மலரைப் போன்ற பெண்ணின் கண்கள் பீர்க்கம் பூவைப் போல் பசலை ஊர்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது (நற்:326). இதைப்போன்றே கலித்தொகையின் பாடலொன்று அமைந்துள்ளது. ஆண், பெண்ணின் கண்களை நீரில் மலர்ந்த நீலப்பூ எனப் புகழ்ந்துரைத்தான். அத்தகையவன் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்தபோது, ஒரு காலத்தில் அவனுக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்த தன் கண்கள் இப்பொழுது பீர்க்கம் மலரினைப் போலப் பெரிதும் பசந்ததாகத் தன் தோழியிடம் காதல்கொண்ட பெண்மகள் வருந்தி உரைப்பதாகக் கலித்தொகைப் பாடல் (கலி: 143) அமைந்துள்ளது.

“கொன்றை, பீர்க்க மலரின் நிறத்தைப் பெற்றது.

கண்ணாம் தோளும் தண்நறுங் கதுப்பும்

பழநலம் இழந்து பசலை பாய,

இன்னுயிர் பெரும்பிறிது ஆயினும், என்னதாஉம்

புலவேன் வாழி - தோழி” (நற்: 219)

எனும், நற்றிணைப் பாடலில் பிரிவினை ஆற்றாத பெண்ணின் மேனியில் பசலைப் பாய்ந்ததால் அவளது கண்களும் தோள்களும் பழைய அழகினை இழந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அவளது பிரிவு நீட்டிக்குமெனில் தனது உயிர் பிரிவதாயினும் பிரியட்டும் எனப் பெண் கூறுகிறாள். இதில் ஆணுடன் பெண் இருந்த காலத்திலே சிறப்புடன் இருந்ததாகவும் அவன் இல்லை எனில் அழகினை இழந்ததாகவும் குறிப்பதைக் காணலாம். கொன்றை மலரைப் போலப் பசந்த பெண்ணின் மையுண்ட கண்கள் தனக்குரியவன் வந்தவுடன் குவளை மலரைப் போலப் பழைய அழகை அடைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது (ஐங்: 500).

பிரிவுக்காலத்தில் பெண்ணின் மையுண்ட கண்கள் நீரினைச் சொரிந்து தனது நலனை இழந்தது மட்டுமின்றி, பசலைப் பாய்ந்த நிலையைக் குறிக்கின்றது. இதைப்போன்றே ஆடவரும் பிரிவில் பெண்ணின் கண்களை நினைத்து வருந்தியதாகவும் அவளது கண்கள் மீண்டும் பழைய அழகினைப் பெறும்பொருட்டு விரைந்து வந்த நிலையினையும் பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

“செய்வீனைக்கு அகன்ற காலை, எஃகு உற்று
இருவேறு ஆகிய தெரி தகு வனப்பின்
மாவின் நறு வடிபோல, காண்தொறும்
மேவல் தண்டா மகிழ் நோக்கு உண்கண்
நினைபாது கழிந்த வைகல், எனையதூஉம்
வாழலென் யான் எனத் தோற்றி .....” (அகம்: 29)

எனும், அகநானூற்றுப் பாடலில், பெண்ணின் கூர்மையான கண்கள் கத்தியால் அறுக்கப்பட்ட இரு பிளவாகிய வனப்பினையுடைய மாவின் நறுவடுப் போலக் காட்சியளிக்கும். அத்தகைய களிப்பு குறையாத அவளது கண்ணை நாள்தோறும் நினைத்துப் பார்த்ததினால்தான், தனது உடலில் சிறிது உயிர் தங்கியிருப்பதாக ஆடவன் கூறுகிறான். அவளது கண்களை நினைத்துப் பார்க்கவில்லை என்றால், என்றோ தன் உயிர் பிரிந்து சென்றிருக்கும் எனப் பிரிவினை ஆற்றாத ஆண்மகன் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் மிகுந்தளவில் மையுண்ட கண் தொடர்புடைய பதிவுகள் கிடைக்கின்றன. இதனை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படும்பொழுது பெண்கள் தங்கள் கண்களில் ‘மை’ (அஞ்சனம்) பூசிக்கொள்ளுவது இனக்கவர்தலின் ஓர் அடிப்படையான செயலாகக் கருதலாம். இதனை வள்ளுவர் அழகாக எடுத்துரைப்பார். ‘இருநோக்கு இவள் உண்கண் உள்வது ஒரு நோக்கு/நோய்நோக்கு ஒன்று அந்நோய் மருந்து’ (குறள்: 1091) இக்குறளில் மை தீட்டப்பட்ட பெண்ணின்

கண் பார்வைக்கு, இரு வித சக்தி இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. முதலில் ஆடவரை நோக்கும் முதல்பார்வை அவனுக்கு நோயை உண்டாக்குகின்றது. மற்றொரு பார்வை அந்நோய்க்கு மருந்தாக அமையும் என வள்ளுவர் கூறுவதைக் காணலாம்.

4: 4 : 0 பல் - எயிறு

பெண்ணின் பற்களுக்கு முல்லை மற்றும் மௌவல் ஆகிய மலரின் வெண்ணிறமும் கூர்மையான முகைப்பகுதியும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. ‘... மௌவல் வால் முகைத்/துணை நிரைத்தன்ன, மாவீழ், வெண்பல்’ (அகம்: 21). இவ்வரியில் முல்லையின் வெள்ளிய அரும்புகளை ஒத்தனவற்றை நிரைத்து வைத்தது போல் பெண்ணின் வெள்ளிய பற்கள் வரிசையாக அமைந்திருப்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது. ‘மயிலிறகின் அடியைப் போன்ற பற்கள்’ (நற்:179), ‘முத்தைப் போன்ற அழகிய வெவ்விட பற்கள்’ (ஐங்: 380) என்ற வரிகள் பற்களின் வெண்ணிறத்திற்கு மயிற்பீலியின் அடிப்பகுதியையும் முத்தினையும் உவமைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. (பார்க்க: பின்னிணைப்பு: 9)

“சிறுவென் அரவின் அவ்வரிக் குருவை
காண்பானை அணங்கி யாயங்கு

இவைபன், முனைவான் எயிற்பன்” (குறு: 119)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலில், சிறிய வெண்ணிறப் பாம்பின், அழகிய கோடுகளையுடைய குட்டியானது காட்டு யானையை வருத்தியது போல, இளமையுடைய பெண்ணின் மூங்கில் முளைபோன்ற ஒளியுடைய பற்கள் தன்னை வருத்தம் செய்ததாக ஆண் கூறுகின்றான். இதைப்போன்றே ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலில், குன்றக் குறவனின் காதல் மடமகள் முளை போன்ற ஒள்ளிய எயிற்பை உடையவள் தன்னை வருத்தியதாக ஆண் கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது (ஐங்: 256). ‘முகை முல்லை வென்று, எழில்முத்து ஏய்க்கும் வெண்பல்’(பரி:8) எனவரும் வரியில் முல்லையின் அரும்புகளை அழகால் வென்ற முத்துகளை ஒத்த வெள்ளிய பற்களையுடையவள் எனப் பெண்ணின் பற்களைச் சிறப்பித்து ஆண் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

‘முல்லை முகையை ஒத்த அழகிய இலங்கெயிற்பையும் மகிழ்ச்சியையும் உடைய பெண்ணிடத்துத் தன் நெஞ்சம் அகப்பட்டுக் கொண்டதாகவும் அவளை நினைக்கும்பொழுது அவனது நெஞ்சம் காமத்தீயால் உயிர் போகும்படி விடாது சுட்டெரிப்பதாகக் கூறுகிறான் (கலி: 139). ‘பொருள் காரணமாகப் பிரியக் கருதிய

ஆணிடத்துப் பெண் தனது பொய்மையான முறுவலைக் காட்டினாள். அம்முறுவலின் உண்மையை அறிந்தவன் செலவினைத் தவிர்த்ததாகக் கூறப்படுகின்றது' (அகம்: 5). இதில் பெண்ணின் மனநிலையை அவளது முறுவலில் காட்டிய தன்மையைக் காணலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களில் பெண்ணின் பற்கள் பல வகையில் உவமைப்படுத்தப்பட்ட தன்மையும், அப்பற்களின் அழகில் ஆணின் மனம் கவர்ந்த நிலையும் காணமுடிகின்றது. பெண்ணின் உடல்சார்ந்த நிலையில் பற்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிக்கும் முக்கியத்துவத்தை நோக்கும்பொழுது இணைவிழைவுக்கு அடிப்படை வாயிலாக எயிற்றுப் பகுதியில் ஊறுகின்ற இனியசுவைநீர் அமைகின்றது. 'நீன் இலங்கு எயிறு உண்கு' (நற்: 17), 'நீன் முன்வெயிறு உண்கு' (நற்: 134), 'நீன் கூர் எயிறு உண்கு' (நற்: 204) ஆகிய நற்றிணை வரிகளில் பெண்ணிற்கு ஆண் முத்தம் கொடுத்த நிலையை உணரமுடிகின்றது. அப்பெண்ணின் எயிற்றுநீரைச் சுவைத்த ஆண்மகன் எவ்வாறு எல்லாம் புகழ்ந்துரைக்கின்றான் என்பதைக் காணலாம்.

“வண்கோட் பெண்ணை வளர்த்த நூங்கின்

இன்சேறு இகுதரும் எயிற்றின் எயிற்றென” (சிறு: 27-31)

என்ற வரிகள் பனை நூங்கின் இனிய நீர் சுவையுடையதாக இருக்கும். அதன் சுவையை வெற்றி கொள்ளும் வகையில் பெண்ணின் எயிற்றில் ஊறுகின்ற நீர் சுவையுடையதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். இதைப்போன்றே அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில்,

“பூவொடு வளர்ந்த மூவாப் பசங்காய்

நீரினும் இனிப்பாகி, கூர் எயிற்று

அமிழ்தம் ஊறும் செவ்வாய்,

ஒண்தொடி, குறுமகன் கொண்டனம் செலினே” (அகம்: 335)

இவ்வரிகளில், முற்றாத கழுகினது இளங்காயின் நீர் மிகுந்த சுவையுடையது. அத்தகைய நீரினைக் காட்டிலும் மிகமிக இனிமையுடையது பெண்ணின் கூரிய பற்களிடத்து விடாது ஊறும்நீரின் தன்மை, அந்நீர் அமிழ்தம் போன்றிருப்பதைக் 'கூர் எயிற்று அமிழ்தம் ஊறும் செவ்வாய்' எனும் அடி தெளிவுபடுத்துகின்றது. 'ஊறுநீர் அமிழ்து ஏய்க்கும் எயிற்றாய்' (கலி: 20) எனக் கலித்தொகை வரியும் ஊறுநீர் அமிழ்தினை ஒக்கும் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். இச்செயலினை வள்ளுவர் அழகாக எடுத்துரைப்பார். 'பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பனிமொழி/வாலெயிறு ஊறிய நீர்' (குறள்: 1121) எனும் குறளில் அன்புமொழி பேசும் வாயினை

உடையவளின் எயிற்றில் ஊறுகின்ற நீரின் சுவை பாலொடு தேன் கலந்தது போன்றிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. அன்பால் அனைத்து இன்ப முத்தம் பெறுவோர்க்கு அத்தகைய சுவையுடையதாக எயிற்று நீரைக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“இருங்கண் ஞாலத்து ஈண்டுபயப் பெருவளம்
ஒருங்குடன் இபைவது ஆயினும், கரும்பின்
கால்லெழி கடிகைக் கண் அயின்றன்ன
வாலெயிறு ஊறிய வசையில் தீமநீர்க்
கோலமை குறுந்தொடிக் குறுமகள் ஒழிய,
ஆவ்வினை மருங்கில் பிரியார் - நாளும்
உறல்முறை மரபின் கூற்றது

அறனில் கோள் நற்கு அறிந்திசினோரே (குறு: 267)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலில், உலகத்திலுள்ள அனைத்துச் செல்வங்களும் ஒருங்கே கிடைப்பதாயினும் வெள்ளிய எயிற்றிடத்தே ஊறிய இனிய நீரையுடைய குறுமகளைத் தனித்திருக்க விட்டுச் செலவினை மேற்கொள்ள மாட்டேன் என்றும் அச்செலவினை ஆண் தவிர்த்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது. இதில் ‘கரும்பின்/கால்லெழி கடிகைக் கண் அயின்றன்ன/வாலெயிறு ஊறிய வசையில் தீமநீர்க்/கோலமை குறுந்தொடிக் குறுமகள்’ எனும் வரிகள் கரும்பின் அடிப்பகுதியிலுள்ள கணுக்களை வெட்டி எறிந்துவிட்டு, அதனிடைப் பட்ட துண்டங்களை உண்டால் எத்தகைய இனிமையான சுவையிருக்குமோ, அதனைப் போன்று சுவையுடையது பெண்ணின் வாலெயிறு ஊறிய நீர் எனக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். அத்தகைய சுவையுடையவளை விட்டுப்பிரிவதற்கு ஆணுக்கு மனமில்லை என்பதையே இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. பொருள் காரணமாகப் பிரிந்து செல்லும் ஆண்மகன் பெண்ணின் அழகிய கூரிய எயிறுகளில் ஊறுகின்ற நீரினைப் பருகும் பொருட்டு விரைந்து வருவான் என்பதை அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது (அகம்: 237).

“முன்னுறழ் முனைஎயிற்று அமிழ்து ஊறும் தீநீரைக்
கவ்வினும் மகிழ் செய்யும் என உரைத்தும் அமையார்” (கலி: 4)

என்ற வரிகள், பெண்ணின் முள் போன்ற முளையினை உடைய எயிற்றிடத்து ஊறும் இனிய நீரை உண்பவன் கள்ளினை உண்ணும் மகிழ்ச்சியைப் பெறுவதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்கள் அனைத்திலும் பெண்ணின் எயிற்றுநீர் பனை நுங்கின் இனிய சுவையைக் கொண்டதாகவும், அமிழ்தம் போன்றிருப்பதாகவும் கரும்பினைப்போன்று இனிமையுடையதாகவும், கள்ளினைப் போன்று மயக்கத்தைத்

தருவதாகவும் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இப்பதிவுகளின் வழி அழகிய பற்கள் அதன் முறுவல் ஆணைக் கவர்தல் மட்டுமின்றி, புணர்விற்குரிய அடிப்படை நிகழ்வாக அமைந்திருப்பதையும் உணரமுடிகின்றது.

4:5:0 தோள்/கை

தோள்கள் அக வெளிப்பாட்டுகளுக்குரிய முக்கியப் பங்கினை வகிக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் ஆணின் தோளைக் குறிப்பிடும்பொழுது, வலிமையின் குறியீடாகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பல இடங்களில் காணமுடிகின்றது. 'முழவு உறழ் திண்தோள் வேள் ஆவி' (அகம்: 61). இதில் வேள் ஆவியின் தோளைக் குறிப்பிடுகையில் திண்ணிய தோள்வலிமை கொண்டவன் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். 'சாவம் தாங்கிய சாந்துபுலர் திண்தோள்/ஆர்வ நன்மொழி ஆய்' (சிறு:98-99), இவ்வரியில் வில்லையெடுத்துச் சந்தனம் பூசிப்புலர்ந்த திண்ணிய தோளினை உடையவன் ஆய். 'ஞாலம் காவலர் தோள்வலி முருக்கி' (புறம்:18) என்ற வரியில் உலகத்தைக் காக்கும் வகையில் வலிமை கொண்ட தோளினை உடையவன் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல் வரிகளில் ஆடவரின் தோள் குறித்த பதிவுகளில் பின்புலமாக வலிமை அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். இதனைப் போன்றே பெண்ணின் தோள் குறித்த பதிவினைக் காணும்பொழுது, அங்கு அழகியல் தன்மையை முதன்மைப்படுத்தியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. பெண்ணின் தோள்களைக் குறிப்பிடும்பொழுது வேய் (மூங்கில்), பணை எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

பெண்ணின் தோளைக் குறிப்பிடுகையில் 'வேயை ஒத்த பருத்த தோள்' (அகம்:2), 'நுண்ணிய கோடுகள் அமைந்த மூங்கில் போன்ற தோள்' (ஐங்:481), 'பணை போன்ற தோள்' (நற்:156) எனப் பெண்ணின் தோள்களுக்குப் பணை, மூங்கில், வேய், ஆகிய சொற்களை உவமையாகப் பயன்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். இச்சொற்கள் அனைத்தும் மூங்கிலைக் குறிப்பது மட்டுமின்றி, அதன் தன்மையான மென்மை, வழுவுழுப்பு, பளபளப்பு ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன. இத்தகைய அழகிய தோளையுடைய 'இளம்பெண்ணின் மெல்லிய தோளை அடைவதற்கு ஆணின் நெஞ்சம் விரும்பியதாகவும்' (அகம்:9), அத்தகைய தோளினை அணைந்து ஆடவர் மகிழ்ந்ததாகவும் (அகம்:87), தோளின் முயக்கத்தை விரும்பியதாகவும் (அகம்:112), தோளில் துயின்ற நிலை (அகம்: 63) எனப் பெண்ணின் தோள்களைக் காமத்தின் குறியீடாக வெளிப்படுத்திய தன்மையைப் பல பாடல்களின் வழிக் காணமுடிகின்றன.

தோளைக் குறிப்பிடுகையில் அதனைச் சார்ந்து அமைந்துள்ள முன்கைப் பகுதியினை இதனுடன் நோக்கவேண்டியுள்ளது. தோள் பகுதியும் முன்கைப் பகுதியில் அணியக்கூடிய 'வளை', 'தொடி' ஆகிய அணிகலன்களும் அகத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மிகுந்தளவில் உறுதுணையாக அமைகின்றன எனலாம். சங்க இலக்கியத்தில் அணிகலன்கள் தொடர்பான பதிவுகள் மிக குறைந்தளவிலேயே பதிவாகியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வகையில் கிடைக்கக்கூடிய பதிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராயும்பொழுது, அதில் முதன்மையான இடத்தினை 'வளை', 'தொடி' பெற்றிருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

வளைகளில் பலவிதமான வளைகள் இருப்பதையும், அவற்றைப் பெண்கள் அழகுபட அணிந்து கொண்ட தன்மையும் சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களில் பதிவாகியிருப்பதைக் காணலாம். 'வளை அணி முன்கை' (ஐங்: 198), 'அணிவளை முன்கை, ஆய்திதர் மடந்தை' (அகம்: 361), 'அம்சில் ஓதி ஆய்வளை (குறு: 21), 'இறைவளை' (குறு: 289), 'எந்தை எனக்கு ஈத்த இடுவளை' (பரி: 20), 'இலங்கு வளை மட மங்கையர்' (மது: 159), 'இறை ஏர் எல் வளைக் குறுமகன்' (நற்: 167), 'கோடு ஈர் இலங்கு வளை' (குறு: 11), 'சிறியவும் உவ ஈண்டு, விலைஞர் கைவளையே' (குறு: 117), 'சூர்ப்புறு கோல்வளை செறித்த முன்கை' (அகம்: 142), 'சில் வளை சொரிந்த மெல் இறை முன்கை' (அகம்: 19), 'சிறு வளை விலை எனப் பெருந் தேர் பண்ணி, எம்/ முன் கடை நிறிஇச் சென்றிசினோனே' (நற்: 300), 'சுர்வளைப் பொலிந்த தோளும் செற்றும்' (குறு: 260), 'செந்நெல் உண்ட பைந்தோட்டு மஞ்சை, செறிவளை மகளிர் ஒப்பலின், பறந்து எழுந்து' (புறம்: 344), 'தொர்வளை முன்கை' (அகம்: 175), 'தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே' (குறு: 15), 'நிரைவளை முன்கை நேர்இழை மகளிர்' (குறு: 335), 'பவள வளை செறிந்தாட் கண்டு, அணிந்தான்' (பரி: 11), 'என் புரி வளைத் தோளே' (ஐங்: 133), 'சில்நிரை வால்வளைக் குறுமகன்' (குறு: 189) எனும் இப்பதிவுகளில் எல்லாம் வளை எனும் அணிகலனைப் பெண்கள் முன்கையில் அணிந்து கொண்ட நிலையைத் தெளிவுபட அறியமுடிகின்றது. இதைத்தவிரப் பல விதமான வளைகளைப் பெண்கள் அணிந்துகொண்டதையும் காணமுடிகின்றது. (பார்க்க: பின்னிணைப்பு: 8)

'வளை' போன்றே 'தொடி' அணிகலன்களில் பலவகை இருப்பதைச் சங்க இலக்கியம் சுட்டுவதைக் காணலாம். தொடியைப் பெண்டிர் மட்டுமின்றி ஆடவரும் அணிந்து கொண்ட நிலையைக் காணமுடிகின்றது. 'முன்கை ஆய்தொடி கடுக்கும்' (பொரு: 14), 'அவிர் தொடி முன்கை, ஆய் இழை, மகளிர்' (அகம்: 75), 'தந்தை

இறைத்தொடி மற்று இவன் தன் கைக்கண்/தந்தார்' (கலி: 84), 'ஒண்தொடி மடந்தை தோள் இணை பெறவே' (அகம்: 204), 'கழல்தொடித் தடக்கை, காரீர்பும் (சிறு: 95), 'கூழைக் கூந்தம் குறுந்தொடி மகளிர்' (அகம்: 141), 'கோல் தொடி மறவர்' (நற்: 48), 'சுடர்த்தொடிக் குறுமகள்' (ஐங்: 305), 'செழி தொடி முன்கை' (பட்: 154), 'மா மேனி நிறை தொடிக் குறுமகள்' (நற்: 134), 'பாம்பு தொடி, பாம்பு முடிமேலன,/ பாம்புநூண், பாம்புதலைமேலது' (பரி: 4) பாம்பு தொடி குறித்த பதிவுப் பரிபாடலில் ஓரிடத்தில் மட்டும் பயின்று வந்துள்ளது. அதிலும் கருடனது தொடியாகப் பாம்பு விளங்கிய தன்மையை எடுத்துரைக்கின்றது. 'பூந்தொடி மகளிர் சுடர்தலைக் கொளுவி' (குறி:226), 'பைந்தொடி மகளிர்' (நற்: 330), 'பொலந்தொடிக் குறுமகள்' (அகம்:219), 'பொலந்தொடிப் புதல்வனும் பொய்தல் கற்றனன்' (நற்: 166), 'பொற்றொடி மகளிர்' (நற்: 258), 'பொன்தொடிப் புதல்வர் ஓடி ஆடவும்' (பட்:295), 'ஆம்பல் வள்ளித்தொடிக் கை மகளிர்' (புறம்: 63), 'வீலங்கு தொடித் தடக்கைப் பாரி' (புறம்:337), 'கோல்-அமை வீழுத்தொடி வீனங்க வீசி' (அகம்:162), 'வீனங்கு தொடி முன்கை வளைந்து புறம் சுற்ற' (அகம்: 58). இப்பதிவுகளில் கழல்தொடி, கோல்தொடி, பொலந்தொடி, விலங்கு தொடி ஆகியன ஆடவர் அணிந்து கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றன. (பார்க்க பின்னிணைப்பு: 8)

கழல்தொடித் தடக்கை, காரி (சிறு: 95), நன்னன் கழலும் தொடியினை உடையவன் (அகம்: 97), கழல்தொடி அதிகன் (அகம்: 162), சோழர் கழலும் தொடியினை அணிந்த பெரிய கையினை உடையவர் (அகம்: 213), கழல்தொடித் தடக்கை, கலிமான் நள்ளி (அகம்: 238), கழல்தொடி ஆஅய் (குறு: 84), 'ஈதல் ஆனா வீலங்கு தொடித் தடக்கைப் பாரி பறம்பின் பனிச்சுனை போல' (புறம்:337) எனும், இவ்வரிகளில் ஆடவர் வீரத்தின் அடையாளமாகக் கழல்தொடி மற்றும் விலங்குதொடியை அணிந்துகொண்ட தன்மை புலப்படுகின்றது. 'கிடின்ன இடிக்கும் கோல் தொடி மறவர்/வாடி நவீல் அம்பின் வீனையர் அஞ்சாது' (நற்: 48) எனும் நற்றிணைப் பாடல் வரியில் மறவரின் வீரத்தினைக் குறிப்பிடுகையில் அவன் ஒலி பொருந்திய கோல்தொடியை அணிந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. 'பொலந்தொடிப் புதல்வனும் பொய்தல்' (நற்: 166), 'பொன்தொடிப் புதல்வர் ஓடி ஆடவும்' (பட்: 295) ஆகிய வரிகளில் அழகு காரணமாகப் புதல்வர்களுக்குத் தொடி அணிவித்த நிலையைக் காணலாம்.

4: 3: 1 தேரன் - கவர்தல்

வளை மற்றும் தொடிகளை அழகியல் நோக்கில் மட்டும் அணிந்து கொள்வது கிடையாது. பலவகையான வளைகளை அணிந்துகொள்வதின் உண்மையான

காரணம் இனக்கவர்தலாகும். காண்போர் மனத்தைக் கவரும் வகையில் பொன்னாலும் பலவித மணிகளாலும் ஒலியெழுப்பக்கூடிய மற்றும் ஒளி வீசக்கூடிய பலவிதமான வளை, தொடிகளைப் பெண்கள் அணிந்து கொண்ட தன்மையைப் பல பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. 'திரைவளை முன்கை நேர்இழை மகளிர்' (குறு:335) என்ற வரியில் மகளிர் தங்கள் முன்னங்கைகளில் மிகுந்தளவில் வளைகளை அணிந்துகொண்டதை நிரைவளை என்ற சொல் குறிப்பதைக் காணலாம். மிகுந்தளவில் வளைகளை அணிந்துகொண்டனர் என நோக்கும்பொழுது, வளைகள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதுவதால் ஒசை ஏற்படும், இவ்வோசையின் மூலம் ஆடவரின் கவனத்தைத் தன் பக்கம் கவர்ச் செய்ய முடியும். இதனை,

“செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசி, மறுகில்,
பூப் போல் உண்கண் பெயர்ப்ப நோக்கி” (நற்: 20)

எனவரும் நற்றிணைப் பாடலில், செறிந்த தொடியை அணிந்த பெண்ணொருத்தி, அத்தொடி ஒலிக்கும்படி கைகளை வீசிக்கொண்டு ஆடவரைக் கவரும் வகையில் தெருவில் நடந்து சென்றதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். இதைப்போன்றே அகநானூற்றுப் பாடலொன்று காணமுடிகின்றது.

“இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வீசி, சிலம்புகச்
சில்மெல் ஒதுக்கமொடு மென்மெல இயலி, நின்
அணிமாண் சிறுபுறம் காண்கம்,” (அகம்: 261)

இவ்வரிகள் திரட்சியையுடைய ஒளிவீசுகின்ற வளையொலிக்கும் வகையில் பெண்ணொருத்தி கைவீசி நடந்து சென்றாள் என்பதைக் குறிக்கின்றன.

“கூர் எயிற்று முகைவெண்பல், கொடிபுரையும் நுகப்பினாய்
நேர் சிலம்பு அர் ஆர்ப்ப, நிரை தொடிக்கை வீசினை,
ஆர் உயிர் வெளவிக் கொண்டு அழிந்தியாது இழப்பாய் கேவ்” (கலி: 58)

இப்பாடலில், பெண்ணொருத்தி தன்காலிலே அணிந்த சிலம்புகள் ஆர்ப்பரிக்கும் வகையிலும் கைகளிலே நிரைத்த தொடிகளை அணிந்துகொண்ட அது ஒசை உண்டாக்கும் வகையிலும், கைகளை வீசிக்கொண்டு சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. அத்தகையவள் தன் உயிரைக் கவர்ந்து சென்றதாக ஆண் கூறுகின்றான்.

‘சில்நிரை வால்வளைப் பொலிந்த/பல்மாண் பேதைக்கு ஒழிந்தது, என் நெஞ்சே’ (அகம்: 390) இவ்வரிகளில், பொலிவுடைய வளையல்களை அணிந்த பெண்ணிடத்து ஆணின் நெஞ்சம் சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. பெண்டிர்,

ஆடவரின் உயிரை மட்டும் கவர்ந்து செல்லாது, அவனது பண்புகளையும் உறக்கத்தையும் கவர்ந்து கொண்டதை ஐங்குறுநாறு சுட்டுகின்றது (ஐங்:176). எனவே பெண்கள் இனக்கவர்தலின் ஊடாகவே வளை, தொடியை அணிந்து கொண்டனர் என்பதை மேற்கூறிய பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

4: 3: 2 தோள் - புணர்ச்சி

பெண்ணின் உடல் குறித்து, ஆணின் வர்ணனைகள் எல்லாம் புணர்வினை மையமாகக் கொண்டு அமைகின்றன எனலாம். இதனால்தான் பெண்ணின் தோளை மூங்கிலின் மென்மைக்கும் தன்மைக்கும் பலநிலையில் உவமைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதை உணரலாம்.

“விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்
அரிதுபெறு சிறப்பின் புத்தேவ் நாடும்,
இரண்டும் தூக்கின் சீர் சாலாவே-
பூப்போல் உண்கண் பொன்போல் மேனி,
மாண்வரி அல்குல், குறுமகள்
தோன்மாறு படுஉம் வைகலொடு எமக்கே”. (குறு: 101)

என்ற பாடலில், கடலால் சூழப்பெற்ற நிலவுலகின் இன்பமும், பெறுதற்கரிய சிறப்புகளையுடைய தேவருலக இன்பமும் ஒன்றுசேரப் பெண்ணிடத்துக் கண்டதாக ஆண் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தாமரை மலர்ப்போன்ற கண்களும், பொன்னின் நிறத்தை ஒத்த மேனியையும் அழகிய வரிகள் உடைய அல்குலையும் கொண்ட பெண்ணிடத்தே தோளொடு தோள் மாறுபடத் துயிலும் அத்தகைய இன்பத்திற்கு எதுவும் இணையாகாது என ஆண் கூறுவதைக் காணலாம். இதில் ‘தோன்மாறு படுஉம் வைகலொடு எமக்கே’ எனவரும் வரி குறிப்பிடத்தக்கது. தோன்மாறுபடுதல் என்பது புணர்ச்சிக் காலத்தில் பெண்ணின் வலத்தோளில் ஆணின் இடத்தோளும், அவளது இடத்தோளில் அவனது வலத்தோளும் செறியக் கிடக்கும் வைகல் இன்பத்திற்கு இணையில்லை எனக் கூறப்படுகின்றது. இங்கு வைகல் என்பது துயிலுவதற்குரிய அரைநாள் இரவினைக் குறிக்கும். தோளொடு தோள் பிணைந்து பெறும், அத்தகைய இன்பமான பொழுதிற்கு இணையாக எதையும் கூற இயலாது என்பதே இப்பாடலின் கருத்தாகப் பொதிந்திருப்பதை உணரலாம்.

“உறுபகை பேணாது இரவின் வந்திவன்
பொறிகிவர் ஆகம் புல்லத் தோள்சேர்பு
அறுகாற் பறவை அவவு இல மொய்த்தலின்
கண் கோவாக நோக்கி,.....

சாந்த ஞெகிழி காட்டி

ஈங்கு ஆயினவால் என்றிசின் யானே” (நற்: 55)

எனும் நற்றிணைப் பாடலில் ஆண்மகன் இரவில் வந்து பெண்ணின் மார்பினைக் கூடி மகிழ்ந்தான். இதனால் அவளது தோளில் புதுமணம் கமழ்ந்ததால் வண்டுகள் அவளது தோளைச் சுற்றி மொய்த்தன. இதனைக் கண்ட அன்னை வண்டுகள் மொய்ப்பதற்கான காரணத்தைக் கேட்டபொழுது, அடுப்பிலிட்ட சந்தன விறகினைக்காட்டி, இதன் மணத்தலால் வண்டுகள் அவளது தோளில் மொய்த்ததாக அவள் கூறுவதைக் காணலாம். இதில் ஆண் தன் மார்பில் சந்தனம் பூசிவந்து பெண்ணினை முயங்கியதாகத் தெரிகின்றது. இதனால் அவளது தோளும் மணமுண்டாகியதை அறியலாம்.

“வனைந்துவால் இவமுலை ஞெமுங்க, பல்லாழ்

வீனங்கு தொடி முன்கை வனைந்து புறம் சுற்ற,

நின் மார்பு அடைதலின் இனிது ஆகின்றே” (அகம்: 58)

“நுண்கோல் அவீர்தொடி வண்புறம் சுற்ற

முயங்கல் இயைபாது ஆயினும், என்றும்” (அகம்: 338)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல்களில், அழகிய ஒளிவீசுகின்ற தொடியை அணிந்த பெண்டிர், ஆடவரைத் தழுவுகையில் தங்களது தொடியணிந்த முன்கையை வளைத்துப் புறத்தினைச் சுற்றிக் கொள்ள அவர்கள் முயங்கியதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

பெண்ணொருத்தி தன் முன்னங்கையிலே குற்றமில்லாத வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட அழகிய வேலைப்பாடு கொண்ட வளையை தன் கையில் செறிவுப்பட்ட அணிந்து கொண்டாள். அத்தகையவள் தனக்குரியவனின் மேனியைத் தொடியினால் வடுக்கொள்ளும் வகையில் முயங்கியதைக் ‘கோல்வனை செறித்த முன்கை..... தொடிகண் வடுகொவ முயங்கினன்’ (அகம்: 142) என அகநானூறு குறிக்கின்றது. இதைப்போன்றே, கலித்தொகைப் பாடல்களில் ‘தொடி வடுக் காணிய’ (கலி: 71), ‘தொடி உற்ற வடுக் காட்டி’ (கலி: 78) எனவரும் வரிகளில் புணர்ச்சிக் காலத்தில் ஆணின் மேனியில் வடுக்கொள்ளும்படி பெண் முயங்கியதாகக் கூறுவதைக் காணலாம். ‘கோல்அமை வீழுத்தொடி வீனங்க வீசி..... நோயசா வீட முயங்கினன்’ (அகம்: 162). இவ்வரிகளில், ஆணுக்குக் காமநோயைத் தந்தவளே, அந்நோயைப் போக்கும்பொருட்டு அழகு வாய்ந்த சிறந்த தொடி விளங்கக் கையை வீசி வந்து அவன் வருத்தம் நீங்குமாறு இடைவிடாது தழுவிக்கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. ‘நெடு மென் பணைத் தோன், குறுந் தொடி,

மகளிர்/ஆராக் காமம், ஆர் பொழில் பாயல், (பா: 8) எனவரும் பரிபாடல் வரியில், நீண்ட மென்மையான மூங்கிலைப் போன்ற தோளினையும் சிறிய வளையல்களையும் உடைய மகளிரது, காம இன்பத்தினை நுகர்வதாக ஆண் குறிப்பிடுகிறான். இப்பதிவுகளில் எல்லாம் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர் புணர்ச்சிக் காலத்தில் தோள்களில் துயின்ற தன்மையும், இறுக்கத் தழுவிக்கொள்வதினால் வளை, தொடி இவற்றின்மூலம் மேனியில் ஏற்படும் வடுக்கள் இன்பத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதையும் காணமுடிகின்றது.

4: 3: 3 தோள் - பிரிவுக்காலம்

பிரிவுக்காலத்தில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவர்க்கு இடையே ஏற்படும் துன்பங்களைச் சங்கப் பாடல்கள் உணர்வு பூர்வமாகப் பலநிலைகளில் எடுத்துரைப்பதைக் காணலாம். அவ்வகையில் பெண்ணின் உடல்பகுதியான தோள் பிரிவுக்காலத்தில் முக்கியப் பங்கினை வகிக்கின்றது எனலாம். தனக்குரியவன் பிரிந்த நிலையில் பெண்ணின் மேனி வாட்டமுற்று, மெலிவு ஏற்படும். இத்தன்மையை வளை, தொடி நெகிழ்தலின் வழி அப்பெண் துன்பநிலையில் இருப்பதை மறைப்பொருளாகச் சுட்டுவதன்மூலம் அறியலாம்.

“எழுதரு மதியம் கடற் கண்டாங்கு
ஒழுக வென்னருவீ ஓங்குமலை நாடன்
ஞாயிறு அனைபன் - தோழி

நெருஞ்சி அனைபென் பெரும்பணைத் தோளே” (குறு: 315)

இப்பாடலில், நெருஞ்சி மலர் ஞாயிற்றையே நோக்கி நிற்கும் இயல்புடையது. அதுபோலப் பெண்ணின் தோள்கள் தனக்குரியவனின் வரவை எதிர்நோக்கி நிற்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. மேலும், மூங்கிலைப் போலப் பருத்த அழகிய தோள்கள், அவன் பிரிவால் நெருஞ்சி மலரின் நிறத்தை ஒத்தது போலக் காட்சியளிப்பதாகக் கூறுவதின்மூலம் அவளது தோள்கள் பசலை பூத்த நிலையை மறைமுகமாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

உப்பு மிகுந்தளவில் இருந்தாலும் மழைநீர்பட்டவுடன் அத்துணையும் விரைவில் உருகியதைப் போல், ஆணைப் பிரிந்த, பெண்ணின் பெரிய தோள்களில் செறிக்கப்பட்ட வளைகள் நெகிழ்ந்த நிலையை ‘நெடுவென் உப்பின் திரம்பாக் குப்பை/ பெரும்பெயற்கு உருகியாங்கு/திருந்திழை நெகிழ்ந்த தடமென் தோளே’. (அகம்: 206) எனவரும் வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. ‘பெண்ணின் தோளை ஆண் கூடியதனால் மாட்சிமைப்பட்ட அழகினை அடைந்ததாகவும் அவன் பிரிந்தாள்

சோர்வுற்று மெலிந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது' (குறு:299). பிரிவில் பெண்ணின் மெல்லிய தோள்களின் அழகு கெடும்படி பசலை பாய்ந்தது பீர்க்கமலரின் நிறத்தை ஒத்துக் காணப்பட்டது (ஐங்: 452) எனப் பிரிவில் மெலிந்த பெண்ணின் தோள்களுக்குப் பலவிதமான உவமைகள் கூறியிருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

“பெருங் கடற்கரையது சிறு வெண் காக்கை
இருங் கழித் துவலை ஒலியின் துஞ்சும்
துறைவன் துறந்தென, துறந்து என்

இறை ஏர் முன் கை நீங்கிய, வளையே” (ஐங்: 163)

இப்பாடலில், ஆண், பெண்ணைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றான். அப்பொழுதே அவளது முன் கையில் அணிந்த அழகியவளைகள் கழன்றோடியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இதன்வழி அவனைப் பிரிந்து ஒருபொழுதும் அவளால் இருக்கமுடியாத நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றது. இதைப்போன்று குறுந்தொகைப் பாடலொன்று அமைந்துள்ளது. பெண்டிரின் தோளில் இறுகச் செறிந்த வளைகள் நெகிழும்படி அவளது தோள்கள் மெலிந்த நிலையை எடுத்துரைக்கின்றது (குறு:190). நாள்தோறும் பெண்ணினுடைய தோள்களை முயங்கியவன் பிரிந்து சென்றதினால், அவளது தோள்கள் பழைய அழகினை ஒழிந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனைத் தொடி முன்பு நிலைத்திருந்த இடத்தினின்று கழன்று வீழ்ந்தது எனப் புலப்படுத்துவதைக் காணலாம் (நற்: 332). வளைகள் நெகிழ்ந்துவீழும் காட்சியானது பூக்கள் உதிர்ந்து வீழ்வதுபோல் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. ‘சில் வளை சொரிந்த மெல்லிறை முன்கை/பூவீ கொடியின் புல்லெனப் போகி’ (அகம்: 19) எனவரும் அகநானூற்றுப் பாடலில், காதலனைப் பிரிந்ததால் காதலியின் முன்னங்கையில் அணியப்பெற்ற வளையல்கள் கழன்றொழிந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இக்காட்சி பூக்கள் உதிர்ந்தொழிந்த பூங்கொடி போன்று பொலிவிழந்து அப்பெண் காணப்பட்ட தன்மையை விளக்குகின்றது.

“கார்திர் தண்புனம் காணின், கைவளை,
நீர்திகழ் சிலம்பின் ஓராங்கு விரிந்த
வெண்கூதாவத்து அம்தாம்பு புதுமலர்
ஆர்கழல்பு உருவ போல்,

சோர்குவ அல்ல என்பர்கொல் - நமரே” (குறு: 282)

இப்பாடலில், கார்ப்பருவம் வந்தவுடன் வருவதாகக் கூறிச் சென்றவன் அக்காலத்தில் வரவில்லை. இதனால் பெண்ணின் தோள்கள் மெலிந்து வளைகள்

நெகிழ்ந்தன. இதனை வெள்ளிய கூதாளத்தின் உள்ளே துளையையுடைய அழகிய புதிய மலர்கள், காம்புகளிலிருந்து கழன்று உதிர்வன போல் கைவளைகள் கழன்று வீழ்ந்தன என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

பிரிவில், பெண்ணின் உள்ளத்தின் அயர்ச்சி பிறருக்குப் புலனாகுமாறு, அவளது தோள்களில் செறிக்கப்பட்ட வளைகள் நெகிழ்ந்தமையால் அவளது காமநோய் வெளிப்பட்டது. இதனை அன்னை அறிய நேர்ந்தால், தான் இறவாது உயிருடன் இருத்தல் கூடுமோ? என வருத்தமுற்ற தன்மையைக் காணலாம் (குறு: 316). மற்றொரு பாடலில், வளையல்கள் நெகிழும்படி உடல்மெலிந்து, ஆனால் தன்னுயிர் பிரியாது தான் உயிருடன் இருக்கின்றேனே எனப் பெண் புலம்பிய நிலையும் காணமுடிகின்றது (குறு: 125). காமநோயைத் தந்தவனே அந்நோய்க்கு மருந்தாக அமைகிறான் என்பது,

“வளர்ச்சிறை போல வழிவழிப் பெருகி,
இறைவனை நெகிழ்த்த எவ்வ நோயொடு

குழை பிசைத் தனைபேம் ஆகிச் சாஅய்” (குறு: 289)

என இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. இதில் வளர்கின்ற பிறையைப் போல வழிவழியே பெருக்கிய நோய், என் தோளில் அணிந்த வளை நெகிழ்வதற்குக் காரணமாயிற்று பிரிவுத் துன்பம். இந்நோயினால் எனது உடல்மெலிவுற்றது. இதனைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரே மருந்து காதலனிடத்து முயக்கத்தைப் பெற்றால்தான் மறையும் எனக் காதலி கூறுவதைக் காணலாம்.

பிரிவுக்காலத்தில் பெண்ணின் தோள்கள் அழகினை இழந்ததாகவும் தொடி நெகிழ்ந்ததாகவும் பலபாடல்களில் பதிவாகியிருப்பதை அறியலாம். ஆனால் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்றில் வினைமுடிந்து மீண்டுவரும் ஆடவரைக் கண்டவுடன் பெண்டிரின் நிலையை அழகுபட எடுத்துரைப்பதைக் காணலாம்.

“தோவ்கவின் எப்தின தொடி நிலை நின்றன
நீள்வா நெடுங்கண் வாவ் வனப்பு உற்றன
ஏந்துகோட்டு பாணை வேந்து தொழில் வீட்டென,
வீரை செலல் நெடுந்தேர் கடைஇ,
வரைபக நாடன் வந்த மாறே” (ஐங்: 498)

இப்பாடலில், வினை காரணமாகப் பிரிந்து சென்றவன் மீண்டு வருவதை அறிந்தவன் அதுவரை பிரிவின் துயரில் இழந்த அவளது தோளின் அழகைத் திரும்பப் பெற்றதாகவும், தொடி நெகிழாது நிலைப்பெற்றதாகவும் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களை உற்றுநோக்கினால், ஆணைப் பிரிந்த அடுத்தநொடியே பெண்ணின் தோள்கள் மெலிவடைதல், இதன்காரணமாக வளை, தொடி, நெகிழ்தல் நிகழ்கின்றது. அதைப்போல் பிரிந்தவன் மீண்டு வருவதைக் கண்டவுடனே அப்பெண்டிர் பிரிவில் அழகிழந்த அவளது மேனி உடனே புதுப்பொலிவு பெற்றதாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

பிரிவின் துயரம் பெண்ணை மட்டும் ஆட்கொள்ளவில்லை. அது ஆணின் மனத்தையும் துன்புறுத்தியதாகவும் கூறப்படுகின்றது. வினைமுற்றி மீண்டும் வரும் ஆணின் நெஞ்சம் அவனுக்கு முன்னதாகச் சென்று தனக்குரியவளின் தொடியணிந்த கை பொருந்தத் தழுவியதாக நினைத்து இன்புறும் தன்மையைக் காணலாம் (அகம்:9). பிரிவுக் காலத்தில் காதலன், தன் காதலியை நினைத்தவனுக்குக் கனவு தோன்றுகின்றது. அதில் வளையல் செறிந்த அவளது கையினைத் தழுவுவதுபோல் கனவு கண்ட நிலை எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது (அகம்: 39). காதலி பிரிவின் வருத்தத்தைப் போக்கும்பொருட்டுக் காதலன் விரைந்துவந்து அவளுடைய துன்பத்துயரை நீக்கியதாகவும் (ஐங்: 422), அத்தோளின் பழைய அழகு மீண்டும் வந்தெய்தும்படி அவளைத் தழுவிக் கொள்ளத் தேரை விரைந்து செலுத்தியதாகவும் கூறப்படுகின்றது (ஐங்:485). பொருள் ஈட்டும் நோக்கோடு காதலியை விட்டுச் சென்றால் அவளது தோள் மெலிவடைந்து வளை நெகிழும். அதனால் செலவினைத் தவிர்த்ததாகக் கூறப்படுகின்றது (கலி: 10)

இப்பதிவுகளில் எல்லாம் ஆராய்ந்து நோக்கினால் புலப்படுவது தோளில் அணியப்படும் வளை, தொடி அணிகலன்கள் காமத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். 'கூந்தல் கொய்து, குறுந் தொடி நீக்கி' (புறம்: 250), 'தொடி கழிமகளிரின் தொல்கவின்வாடி' (புறம்: 238) எனும்புறநானூற்றுப்பாடல்களில் கைம்மை நோன்பினை மேற்கொள்ளும் மகளிர் தங்களது வளை, தொடிகளைக் நீக்கியதாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். ஏனெனில் கவர்தலின் ஊடாகவும் அழகியல் நோக்கிலும் அணியப்படும் இத்தகைய அணிகலன்களைக் கைம்பெண்டிர் துறந்தனர் என்பதைக் காணலாம்.

4: 5: 0 மார்பு / மார்பகம்

சங்க இலக்கியத்தில், இனக்கவர்தலின் ஊடாகவும் புணர்வுக்குரிய அடையாளமாகவும் மணமிகுந்த பொருட்களை ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரும்

பயன்படுத்திய தன்மையைப் பல பாடல்களில் காணமுடிகின்றது. அவ்வகையில் ஆடவர் தங்கள் மார்புப்பகுதியில் வண்டுகள் மொய்க்கும் வகையில் மணமிகுந்த சந்தனச் சாந்தினைப் பூசிக் கொண்டதை 'ஆரம் நூறும் மார்பினை' (குறு. 161, 198), 'சாந்துபுலர் அகலம்' (அகம்: 224), 'மலைச்செஞ் சாந்தின் ஆர மார்பினை' (குறு: 321) 'தேம்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்' (அகம்: 36), 'ஆரம் நீவிய அணி கிவர் ஆகம்/சாரல் நீன் இடைச் சால வண்டு ஆர்ப்ப, (நற்: 344) ஆகிய வரிகள் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

'திண்காழ் ஆரம் நீவி, கதிர்விடும்/ஒண்காழ் ஆரம் கவைஇய மார்பின்' (மது: 715-716) எனவரும் மதுரைக்காஞ்சி வரிகளில் ஆணின் மார்பைக் குறிப்பிடுகையில், திண்ணிய வயிரம் பாய்ந்த சந்தனத்தைப் பூசிக் கொண்டதாகவும் முத்துமாலை அணிந்து கொண்டதாகவும் குறிப்பதைக் காணலாம். சந்தனம் பூசப்பெற்ற ஆணின் மார்பு அழகினைக் கண்டவள், அதனால் பெரிதும் துன்புற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 388). 'சாந்துபுலர் அகலம்/உள்ளின், உன்றோய் மல்கும்/புல்லின், மாய்வது எவன்கொல்' (குறு: 150) எனும் வரிகளில், சாந்து பூசப்பட்ட மார்பினை நினைத்தாலே உள்ளத்தின்கண் காமநோய் பெருகுவதாகப் பெண்ணொருத்தி கூறுகிறாள். பெண்ணை முயங்கும்பொருட்டு 'ஆரம் கமழும் மார்பினை' உடையவன் வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது (நற். 168). அருவியில் நீராடிய ஆண், பெண் இருபாலரும் அங்கு விளைந்த சந்தனத்தின் குழம்பினை வண்டுகள் மொய்க்குமாறு பூசி மகிழ்ந்ததாக நற்றிணை கூறுகின்றது (நற். 259).

“அரையுற்று அமைந்த ஆரம் நீவி,
புரையப் பூண்ட கோதை மார்பினை,
நல்லகம் வடுக்கொள முயங்கி, நீ வந்து” (அகம். 100)

இப்பாடலில், சந்தனத்துடன் பிற நறுமணப்பொருட்களுடன் சேர்த்து அரைக்கப் பெற்ற சாந்தினை மார்பிலே பூசியவனும், அழகிய மலர்மாலையைச் சூடிக்கொண்டவனும் பெண்ணின் நல்ல மார்பகம் வடுக்கொள்ளுமாறு முயங்கிச் சென்ற நிலையைக் காணலாம். இப்பதிவுகளில் எல்லாம், மணமிகுந்த சந்தனம் புணர்ச்சியை அடையாளப்படுத்தும் வகையில் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலையை உணரலாம்.

4: 5: 1 மார்பு - புணர்ச்சிக்காலம்

புணர்ச்சிக் காலத்தில் ஆண், பெண் இருபாலரும் கூடி முயங்கியதால், பெண்ணின் கூந்தலின் மணம் அவனது மார்பில் கமழும் தன்மையைச் 'சாந்தம் நூறும் நறியோவ்/

கூத்தல் நூறும் நின் மார்பே' (ஐங்:240) எனும் ஐங்குறுநூற்று வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றது. பெண்ணின் முயக்கத்தால் ஆணின் மார்பில் பூசிய சாந்தம் சிதைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது (கலி. 73). 'தண்கமழ் சாந்தம் நுண்துகள் அணிய/வென்றிகொள் உவகையொடு புகுதல் வேண்டின்' (அகம்: 354). போரிலே விழுப்புண்பட்ட ஆண்மகன், தனக்குரியவளை அடையும் வேட்கையோடு, அழகிய மாலையை அணிந்தும், மார்பிலே குளிர்ந்த சந்தனத்தைப் பூசிய வண்ணத்தோடும் வெற்றிக் களிப்புத் தோன்ற இல்லத்திற்கு வருவான் எனப் பெண்ணை ஆற்றுவிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இதில் மணம்கமழும் தார் மாலை மற்றும் சந்தனம் ஆகியன அகத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் குறியீடாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

'மார்பின் குறும் பொழிக் கொண்ட சாந்தமொடு/ நறுந் தண்ணியன் கொள்' (நற்: 394) எனும் வரிகளில் வினைமுடித்து மீண்டுவரும் ஆண்மகன், புணர்வினை உணர்த்தும் வகையில் குளிர்ச்சிப் பொருந்திய சந்தனத்தை மார்பில் பூசிக்கொண்டு, தன்னிடத்து வருவான் எனப் பிரிவினை ஆற்றாத பெண்ணொருத்தி கூறுகிறாள். ஆனால் இதில் 'சாந்தமொடு நறுந்தண்ணியன்' எனக் குறிப்பதன்மூலம் மார்பில் பூசிய சந்தனத்தின் ஈரத்தன்மைப் புலராத நிலையைக் குறிப்பதைக் காணலாம். சந்தனம் பூசியவுடன் சிறிது நேரத்திற்குப்பின் புலர்ந்துவிடும் தன்மையுடையது. எனவே புணர்வினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அந்நேரத்தில் பூசப்பட்ட நறுமணம்கமழும் சந்தனத்தை மார்பில் உடையவனாக வருவான் எனச் சுட்டியிருப்பதைக் காணலாம். மார்பில் பூசப்பட்ட சந்தனம் புலர்த்தல், அவை சிதைத்தல் ஆகியன புணர்ச்சிக் காலத்தில் நிகழ்வதாகக் குறிக்கப்படுகின்றது.

“பூநூறு செவ்வாய் சிதைத்த சாந்தமொடு

காமர் நெஞ்சம் தரப்ப, யாம் தன்

முயங்கல் வீருப்பொடு குறுகினேமாக” (நற்: 250)

இவ்வரிகளில், பெண்ணின் ஊடலைத் தீர்க்க விரும்பி ஆண், தெருவில் தேரை இழுத்து நடைபயின்ற புதல்வனை எடுத்து மார்போடு அணைத்த போது, அச்சிறுவனின் வாயில் உமிழ்நீர் ஒழுகுதலால் அவன் மார்பில் பூசியிருந்த சந்தனம் சிதைந்தது. இவனது மார்பிலுள்ள சந்தனம் சிதைந்ததைக் கண்டவள், அதற்குக் காரணம் புதல்வன் என அறியாது, வேறொரு பெண்ணொருத்தி முயங்கியதால் சிதைந்ததாகக் கருதி மீண்டும் ஊடல் கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் பெண்ணை முயங்கும் பொருட்டு ஆண் தனது மார்பிலே சந்தனம் பூசிக் கொண்ட தன்மையையும் பெண்ணை முயங்கினால் மார்பின் சந்தனம் சிதைவறுவதையும் தெளிவுபட எடுத்துரைப்பதை உணரலாம்.

“மார்பிப் பித்திகத்து ஈர் இதழ் அலரி
நாண்ணிதின் கூட்டிய படுமாண் ஆரம்
தண்ணிது கமழும்நின் மார்பு, ஒருநாள்
அடைய முயங்கேம் ஆயின், யாமும்
விறல்இழை நெகிழ்ச் சாஅய்தும், அதுவே
அன்னை அழியினும் அழிக, (அகம்: 218)

இப்பாடலில், ஆணுடைய சந்தன மணங்கமழ்கின்ற மார்பை, ஒருநாள் ஒருபொழுது தழுவாது இருந்தாலும் தனது அணிகள் நெகிழ்ந்து உடல் தானே மெலிவடைவதாகப் பெண்ணொருத்தி தன் ஆற்றாமையைப் புலப்படுத்துகிறாள். இதில் அப்பெண்மகள் மணங்கமழ்கின்ற மார்பினை முயங்கலை இன்பமாகக் கருதிய தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது. இத்தகைய ஆடவரின் மார்பு அமிழ்தம் போன்றது எனப் பெண்ணொருத்தி கூறுகிறாள்.

“அமிழ்தத்து அன்ன கமழ்தார் மார்பின்
வண்டு இடைப் படாஅ முயக்கமும்,
தண்டாக் காதலும், தலைநாள் போன்மே” (அகம்: 332)

எனும்வரிகளில் அமிழ்தம் போன்ற ஆணின் மார்பிலே இடைவிடாது முயங்கியதால் அவன் அணிந்திருந்த மணமுடைய தாரிலுள்ள வண்டுகள் எல்லாம் நீங்கின. இத்தகைய இடைவிடாது செறிந்த முயக்கத்தைப் பெற்றவள், இவ்விற்பம் முதல்நாளில் (புணர்ச்சி) பெற்ற இன்பம்போல் அமைந்திருப்பதாகக் கூறுவதைக் காணலாம்.

இப்பாடல்களில் எல்லாம் புணர்வினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் ஆடவர் மார்பில் சந்தனத்தைப் பூசியதாகவும் அவனது மார்பின் முயங்குதலைப் பெண்டிர் விரும்பியதாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இதன்வழி இனக்கவர்தலுக்கு நறுமணப் பொருட்கள் அடிப்படையாக அமைந்திருக்கும் நிலையை உணரமுடிகின்றது. (பார்க்க: பின்னிணைப்பு: 9)

4 : 5: 2 மார்பகம் (பெண்) - அக வெளிப்பாடு

மகளிர் மார்பகங்களுக்குக் (நகில்/முலை) கோங்கம், தாமரை ஆகிய மலரின் முகைகளை உவமைகளாகக் கூறுவர். இதனைக் ‘கோங்குமுகைத் தன்ன குவீமுலை ஆகத்து’ (அகம்: 240), ‘கோங்கின் முதிரா இவ்முகை யொப்ப எதிரிய/தொய்யில் பொறித்த வனமுலை’ (கலி: 117), ‘வருமுலை அன்ன வண் முகையுடைந்த/திருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை’ (சிறு: 72) எனும் பாடல் வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இதைப்போன்றே பெண்டிரின் அழகிய

முலைப்பகுதியைக் குறிப்பிடுகையில் சுணங்கு (தேமல்) படர்ந்திருக்கும் தன்மையை முதன்மைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். மகளிர் பரந்த சுணங்கினை உடையவர் (நெடு:148), சுணங்கு தோற்றிய இளமுலையர் (மது:416) என்றும், இது பொறிகள் போல் படர்ந்திருப்பதாகவும் (அகம்: 239) அழகுவுடையதாகவும் (அகம்:150) கூறப்படுவதைக் காணலாம். இச்சுணங்கினைப் பொன்னின் நிறத்திற்கும் வேங்கை, ஞாழல் ஆகிய மலர்களின் நிறத்திற்கும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. ‘பொன் பொதிந்தன்ன சுணங்கின்’ (நற்: 26) எனும், நற்றிணை வரியில், பொன்னைப் பொதிந்து வைத்தாற் போன்ற சுணங்கினை உடையவள் எனக் குறிக்கின்றது. பெண் வேங்கையின் புதுமலரையொப்பச் சுணங்கணிந்த நல்ல மார்பின்கண் எழுந்த வனமுலை கொண்டவள் (அகம்:319) எனவும், அவள் மார்பில் படர்ந்த தேமல் வேங்கைப் பூவின் நிறத்தை வென்ற சுணங்கியை உடையவள் (ஐங்:324) எனவும் ஞாழற் பூவினைப் போன்ற சுணங்கு படர்ந்த இளமுலையினள் (ஐங்:149) எனவும் கூறுவதைக் காணலாம். மேலும், பெண்ணின் அழகிய மார்பகம் யானையின் மருப்பிற்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது.

“பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பின்
இரும்புசெய் தொடியின் ஏர ஆகி,
மாக்கண் அடைய மார்பகம் பொருந்தி
முயங்கல் வீடாஅல் இவையென மயங்கி
யானோம் என்னவும் ஒல்லார் தாமற்று
இவை பாராட்டிய பருவமும் உளவே” (அகம்: 26)

இவ்வரிகள், வலிமைப் பொருந்திய பெரிய கதவுகளை யானை தன் மருப்பினால் குத்தும், அத்தகைய மருப்பின் முனையில் பூண் அணிவிக்கப்பட்டிருக்கும். அதைப்போன்று பெண் தனது மார்பகங்கள் தன்னைக் குத்துவதுபோலும், அவளது முலையின் கருமையான புள்ளிகள் மருப்பில் செருகிய இரும்புப் பூண் போன்றிருப்பதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இத்தகைய பெண்ணின் மார்பகங்களை ஆண் இடைவிடாது முயங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“கோங்கு முகைத் தன்ன குவிமுலை ஆகத்து,
இன்துயில் அமர்ந்தன்ன ஆயின் .....” (அகம்: 240)

இப்பாடலில், பெண்ணின் கோங்கு அரும்பினால் போன்ற குவிந்த முலையை உடைய மார்பகத்தே இனிய துயிலை ஆண் விரும்பியதாகக் கூறப்படுகின்றது. கோங்கின் முகையை ஒத்த பெண்ணின் இளமுலைகள் கண்டவருடைய உயிரை வாங்கிக் கொள்ளும் தன்மையுடையதாகக் கூறப்படுகின்றது. (கலி: 56) காமநோயைத்

தணிக்கப் பெண்ணின் முலைகளே சிறந்தது என்பதை 'வெய்ய உயிர்க்கும் நோய் தணிய/செய்யோன் இனமுலைப் படிஇயர், என் கண்ணே' (ஐங்:450) எனும் ஐங்குறுநூற்று வரிகள் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம். காமநோய் மட்டுமின்றி ஏறுகள் குத்தியதினால் உண்டான புண்களைப் பெண்கள் தங்கள் முலையின் புண்கள்மீது அழுத்தி அம்முலைச்சூட்டிலே ஆற்றிய தன்மையை 'முயங்கிப் பொதிவேம் முயங்கிப் பொதிவேம்/முலைவேதின் ஒற்றி, முயங்கிப் பொதிவேம்/கொலை ஏறு சாடிய புண்ணை' (கலி:106) எனவரும் கலித்தொகை வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“மருந்து எனின் மருந்தே, வைப்பு எனின் வைப்பே
அரும்பிய சுணங்கின் அம்பகட்டு இனமுலை,
பெருந்தோள் நுணுகிய நுகப்பின்
கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகனே” (குறுந்:71)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலில், ஆணுக்குப் பிணி நீங்க மருந்தாகவும், வறுமை நீங்கும் செல்வமாகவும் பெண்ணின் முலை, தோள், நுகப்பு ஆகிய உறுப்புகளில் இன்பம் நிறைந்திருப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது.

இதைப்போன்றே, பெண்ணின் கண், முலை, தோள்கள் ஆகிய உறுப்புகள் ஆணின் மனத்தை வருத்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது. அவனை வருத்தாத வகையில், அவள் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். ஆனால், கண்களைவிட அவளது முலையும் தோளும்மிகுந்த வருத்தத்தைத் தருவதாக உணர்ந்தான். இவள் கண்களை மட்டும் மறைப்பதால் மட்டும், நான் இவளது பிடியில் இருந்து தப்பமுடியாத நிலையை 'கண்ணினும் கதவ, நின் முலையே/முலையினும் கதவ, நின் தடமென் தோனே' (ஐங்:361) எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்வரிகள் இதனை விளக்குவதைக் காணலாம்.

“நறுங் காழ் ஆரமொடு மிடைந்த மார்பில்
குறும் பொழிக் கொண்ட கொம்மை அம் புகர்ப்பின்
கருங்கண் வெம்முலை ஞெழுங்கப் புல்லிக்
கழிவதாக, ... ” (நற்: 314)

மேற்கண்ட நற்றிணைப் பாடலில், நறுமணம் கமழும் சந்தனத்தைப் பூசிய ஆணின் மார்பில், குறுகிய கருமையான புள்ளிகளைக் கொண்ட பெண்ணின் முலையிடத்து நெருக்கமாக அணைத்திருக்கும் அணையில் இனி என் காலம் கழிய வேண்டும் என ஆண் கூறுகிறான். இதில் பெண்ணின் முலையிடத்துத் துயில்வதை இன்பமாகக் கருதிய தன்மை புலப்படுகின்றது. 'முற்றிழை மகளிர் முகிழ்முலை

தினைப்பவும்/செஞ்சாந்து சிதைந்த மார்பின்' (பட:296) எனும் வரிகளில் மகளிர் தங்கள் தாமரை மொட்டுப் போன்ற முலைகளால் ஆணின் மார்பைத் தழுவியதால், அவன் பூசிய சிவந்த சந்தனம் சிதைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. மார்பில் சந்தனம் சிதைத்தல் என்பது புணர்ச்சி நிலையை மறைப்பொருளாகக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

4: 5: 3 தொய்யில் (தோள்/நகில்)

மகளிர் தங்கள் மார்பிலும் (நகில்/முலை), தோளிலும் சந்தனம், செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஆகியவற்றால், கரும்பு, கொடி, பூ, இலை, தளிர் ஆகிய கோலங்களைப் புனைந்து கொள்ளுவர். இக்கோலத்தை ஆண்களும் தான் விரும்பிய பெண்ணுக்கு அழகுபெறக் கோலங்களை வரைதலும் உண்டு.

“புள்ளித் தொய்யில், பொழிபடு சுணங்கின்

ஒள்ளிழை மகளிர் உயர்பிறை தொழுஉம்

புல்லென் மாலை ..... ” (அகம்: 239)

இப்பாடலில், புள்ளி வடிவினதாக எழுதப்பட்ட தொய்யிலையுடைய இளம்பெண்கள் மாலைக்காலத்தில் பிறையை வணங்கி வழிப்பட்ட நிலையைக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

‘தொய்யில் பொறித்த சுணங்கு எதிர் இவமுலை’ (மது: 416) எனும் மதுரைக் காஞ்சியின் வரியில் பெண்ணின் சுணங்கு படர்ந்த இளமுலையில் தொய்யில் கோலம் இருப்பதைச் சுட்டுகின்றது. பெண் கரும்பெழுதிய தொய்யிலை உடைய பருத்த தோளை உடையவள் (குறு: 384) எனவும், இத்தகைய கரும்பு எழுதப்பட்ட பெண்ணின் தோள்கள் ஆணின் மனத்தை வருத்தியதாகவும் (நற்: 39), பெண்ணின் கரும்பு எழுதப் பெற்ற பெரிய தோளை விட்டுப்பிரிதல் ஆணுக்குத் துன்பத்தை அளிப்பதாகவும் (நற்: 298) கூறப்படுகின்றது.

“பல்லிதழ் எதிர்மலர் கிள்ளி வேறுபட

நல்லிவ வனமுலை அல்லியொடு அப்பியும்

பெருந்தோள் தொய்யில் வரித்தும்” (அகம்: 389)

எனும் வரிகளில், பலவகை இழைகளைக் கொண்ட மலர்களைக் கிள்ளி அவற்றோடு அம்மலரின் பூந்தாதுகளைச் சேர்த்து, அதனைத் தான் விரும்பிய பெண்ணின் முலைப்பகுதியில் அப்பியதாகவும் அவளது பெருந்தோளில் ஆண், தொய்யில் வரைந்ததாகவும் குறிப்பதைக் காணலாம். இக்கருத்தையொற்றிக் கலித்தொகைப் பாடலில்,

“..... மாதராய்

ஐய பிதிர்ந்த சுணங்கு அணிமென் முலைமேல்

தொய்யில் எழுதுகோ மற்று என்றான்” (கலித்: 111)

என்று பதிவு செய்கின்றது. இவ்வரிகள் காதலன் தன் காதலியிடத்துப் பிறபெண்கள் உன்னைக் கண்டு வியக்கும் வண்ணம் நான் நினைத்து கொங்கையின் மேல் தொய்யில் எழுதவோ எனக் கேட்பதாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். மற்றொருபாடலில், தொய்யில் எழுதநீ அறியாய் என்று கூறியவன், அவள் முன்கையைப் பற்றி மூங்கில் போன்ற தோளிலே கரும்பு எழுதித் தொய்யில் செய்தான் எனக் கூறப்படுகின்றது (கலி: 76).

“நெய்தல் நெறிக்கவும் வல்லன் நெடுமென்றோர்
பெய்கரும்பு ஈர்க்கவும் வல்லன் இளமுலைமேல்
தொய்யில் எழுதவும் வல்லன் தன்கையீல்
சிலை வல்லான் போலும் செறிவீனான் நல்ல
பல வல்ல தோள் ஆள்பவன்” (கலி: 143)

இப்பாடலில், பெண்ணொருத்தி தான் விரும்பிய ஆடவனைக் குறிப்பிடுகையில் அவன் என் தோளை ஆள்பவன் எனக் கூறுகிறாள். இதுதவிர, அவனைப் பலநிலையில் புகழ்ந்து கூறுகிறாள். நெய்தற்பூவின் புறஇதழை ஒடித்து மாலையாகக் கட்டிச் சூட்டுவதில் வல்லவன். நெடிதாகிய மெல்லிய என் தோள்களிலே கரும்பை எழுதவும் வல்லவன், இளமுலைமேல் தொய்யில் எழுதவும் வல்லவன். அத்தகையவன் தன் கையில் வில் தொழிலை என்றும் கொண்டவன், காமனை ஒத்தவன் என்றும் கூறுகிறாள். இதில் பெண்ணின் தோள், முலை ஆகிய பகுதிகளில் தொய்யிற்கோலம் ஆண் வரைந்ததாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். இப்பதிவுகளின்வழி ஆண், பெண்ணுக்குத் தொய்யிற்கோலம் வரைந்த நிலையை அறியமுடிகின்றது. இத்தகைய தொய்யில் கோலத்தை ஆண், பெண்ணின் தோளிடத்தும் முலையிடத்தும் வரைவதற்கான நோக்கம் புணர்வினை முதன்மைப் படுத்துவதேயாகும்.

“நடாஅக் கரும்பு அமன்ற தோளாரைக் காணின்
வீடாஅல், ஓம்பு என்றார் எமர்
கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின், விலக்கி, நயந்து அவர்
பல்விதழ் உண்கண்ணாம் தோளும் புகழ்ப்பாட” (கலி: 112)

இப்பாடலில், பெண்ணின் வேட்கை உடைய கண்ணால் ஆணின் உள்ளத்தை நிலைகுலையச் செய்ததாகவும் அதனால் அவனுக்குக் காம நோயை உண்டாக்கியதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இக்காமநோயைப் போக்குவதற்கு அவளது தோளிலே கரும்பு எழுதப்பட்ட தொய்யிலைக் கண்டால், அவளால் ஏற்பட்ட நோய் போகும் எனக் குறிப்பதினால் புணர்வினை மறைமுகமாக அடையாளப்படுத்தி இருப்பதை உணரலாம்.

“ஏள ! எல்லா! மொழிவது கண்டை; இஃது ஒத்தன்; தொய்யில்
எழுதி இறுத்த பெரும் பொன் படுகம்.
உழுவது உடையமோ, பாம்? உழுதாய்,
கரும்பு இமீர் பூங்கோதை அம் நல்லாய்? பான் நின்
திருந்து இழை மென்தோள் இழைத்த, மற்ற இஃதோ,
கரும்பு எல்லாம் நின் உழவு அன்றோ? ஒருங்கே

.....
எல்லா! நல்தோள் இழைத்த கரும்புக்கு நீ கூறு
முற்று எழில் நீல் மலர் என உற்ற, ” (கலித்: 64)

இவ்வரிகளில் பெண்ணின் தோள்களில் எழுதப்பட்ட கரும்பின் தோற்றத்திற்குப் பொலிவிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதற்குக் காரணம், அவளது மார்பினை இடையீடின்றி ஆண் புணர்ந்ததனால் கரும்பு எழுதிய தொய்யிற்கோலம் பொலிவுற்றதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். இதன்வழி புணர்ச்சிக் காலங்களில் தொய்யிற்கோலத்தை வரைந்து கொண்ட நிலையை அறியமுடிகின்றது.

பிரிவினை ஆற்றாதவளைக் கண்ட தோழி அவளுக்கு ஆறுதல் கூறும்பொழுது உன்னைப் பிரிந்து சென்றவன் பருவம் கடந்து வாராதிருந்தாலும் உனது கூந்தலில் மணக்கும் மலரைச் சூட்டுதல் பொருட்டும் முலையின் பரந்த சுணங்கினிடையே தொய்யில் எழுதலை நினைத்து விரைந்து வருவார் என்பதை ‘அணங்குடை வனமுலைத் தாஅய நின்/சுணங்கிடை வரித்தல் தொய்யிலை நினைந்தே’ (அகம்: 177) எனவரும் அகநானூற்று வரிகள் குறிக்கின்றன. முதிராத கோங்கின் இளமுகையை ஒத்தது போன்று பெண்ணின் தொய்யில் எழுதிய வனமுலை இருப்பதாக ஆண் கூறுகிறான் (கலி: 117). தொய்யில் எழுதப்பட்ட அழகுடைய முலைப்பகுதி பிரிவுக்காலத்தில் அழகிழந்து காணப்படுவதைத் ‘தொய்யில் வனமுலை வரிவனப்பு இழப்பப்/பயந்துஎழு பருவரல் தீர/நயந்தோர்க்கு உதவா நார்தில் மார்பே (நற்: 225) எனவரும் நற்றிணைப் பாடல்வரிகளில் ஆணின் பிரிவால் பெண்ணின் முலையிலே எழுதப்பட்ட தொய்யில் வரிகள் அழகிழந்தன எனக் கூறுவதைக் காணலாம்.

“தொய்யில் துறந்தார் அவர்என தம்வயின்
நொய்யார் நுவலும் பழிநிற்ப, அம்மொடு
போயின்றி சொல் என்னுயிர்” (கலித்: 124)

இப்பாடல், பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்றவனின் பிரிவினை ஆற்றாளாகிய பெண், அவன் புணர்ந்த காலத்தே என் தோளிலே வரையப்பெற்ற தொய்யில்

கோலத்தின் மீது சாய்ந்தவாறே உறங்கிய நிலையை நினைத்து வருந்துவதாக அமைந்துள்ளது.

காப்பியங்களும் தொய்யில் கோலத்தைக் குறிப்பிடுகையில் பெண்ணின் தோள், முலையைக் குறிக்கின்றன. இதனைக் 'கரும்பும் வல்லியும் பெருந்தோள் எழுதி' (சிலம்பு: 2 : 29) எனவரும் சிலப்பதிகாரத்தின் வரிகளில் பெண்ணின் பெருந்தோளிலே கரும்பும் வல்லியும் (கொடி) எழுதியதாகக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“தாமணி முலைகள் தம்மைத் தொழுதக் கமழும் சாந்தின்

காமரு காமவல்லிக் கொடி கவின் கொண்டு பூத்துத்

தாமணி கொழுந்து மென்தோள் துயல்வா எழுதினானே” (சீவகம்: 2442)

சீவகசிந்தாமணியில், பெண்ணின் முலைகளில் மணம்கமழும் சந்தன குழம்பினால் கொடிகளில் உள்ள மலர்கள் அழகாகப் பூத்துக்குலுங்கும் வகையில் எழுதப்பட்டதாகவும் அத்தகைய தோள்களிடத்து ஆண் துயின்றதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களில் எல்லாம் பெண்ணின் தோள் மற்றும் முலைப்பகுதியில் மட்டுமே தொய்யிற் கோலம் வரைந்து கொண்டதற்கான பதிவுகள் கிடைக்கின்றது. ஆனால், பெருங்கதையில் தோள், கொங்கை, நுதல் ஆகிய இடங்களில் பூங்கொடி வடிவத்தில் தொய்யில் வரைந்து கொண்ட நிலை காணமுடிகின்றது (பெருங்: 1: 38). நெற்றியிலும் தோளிலும் தண்ணிய சந்தனத்தால் நுண்ணிய கோலமெழுதினர் என்பதைத் 'தண்ணறுஞ் சாந்தம் நுண்ணிதின் எழுதியதாகப் (பெருங்:1: 42) பெருங்கதைக் குறிக்கின்றது. இதைத்தவிர சந்தனக் கட்டையைத் தேய்த்து அதனுடன் பச்சைக் கருப்பூரம் கலந்த குழம்பினால் மாப்பிலும் தோளிலும் அழகுறப் பூங்கொடி வடிவில் எழுதினர் (பெருங்: 4: 16). ஊடல் கொண்ட பெண்ணொருத்தி அழுத கண்ணீர் தொய்யில் கோலத்தில் பட, அது கரைந்து கீழிறங்கிய தன்மை, வானவில் நெகிழ்ந்து உருகினால் போன்ற தோற்றத்தை அளிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது (பெருங்: 1: 40). வானவில் எனக் குறிப்பதனால் பலவண்ணங்கள் கொண்டு தொய்யிற்கோலம் வரைந்து கொண்ட நிலையை அறியமுடிகின்றது. இப்பதிவுகள் தொய்யில் கோலம் எழுதுவற்குச் சந்தனக்குழம்பு மட்டுமின்றிப் பச்சைக்கருப்பூரம், சாதிலிங்கம், கஸ்தூரி மஞ்சள், கஸ்தூரி மானின் எச்சம், வாசனைத் திரவம் முதலியன கலந்து குழைத்த குங்குமக் குழம்பிலும் தொய்யில் எழுதப்படுதலுண்டு என்பதைப் பெருங்கதை வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

இப்பதிவுகளை நோக்கும்பொழுது, தொய்யில் கோலத்திற்கு வரையப்படும் சாந்து மணமிகுந்து இருப்பதைக் காணலாம். காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் ஆண், பெண் இருபாலரும் நறுமணப்பொருட்களைப் பயன்படுத்திய நிலையைச் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் காணமுடிகின்றன. இதைத்தவிர, ஆண் தாம் விரும்பிய பெண்ணுக்குத் தொய்யிற்கோலம் வரையல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதனால் ஆண், பெண் இருவரின் நெருக்கமான உறவுநிலையை உணரமுடிகின்றது. மேலும், பெண்கள் தங்கள் தோள்களில் தொய்யில் கோலம் வரைந்து கொண்டதற்கான பதிவுகள் குறைந்தளவிலேயே காணமுடிகின்றது. ஆண், பெண்ணின் தோள் மற்றும் மார்புப் பகுதியில் தொய்யில் வரைந்ததற்கான பதிவுகள் கூடுதலாக உள்ளன. பெண்கள் வரைந்து கொள்ளும் பொழுது புள்ளி மற்றும் கொடி வகையிலான கோலங்களை வரைந்து கொள்வதைக் காணலாம் (அகம்: 239). ஆண்மகன் கரும்பு, கொடி போன்ற வடிவங்களை வரைகின்றான். இங்குக் கரும்பு வரைவதற்கான காரணம், மன்மதனின் 'வில்' கரும்பு என்பதையும் காமத்திற்குரியவனாக மன்மதனை அடையாளப்படுத்துவதையும் முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளது. எனவே காமத்திற்குரிய வெளிப்பாடாகவும் புணர்தலுக்குரிய ஓர் அடையாளமாகவும் தொய்யில் கோலம் திகழ்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் பிற்காலமாகக் கருதப்படும் கலித்தொகைப் பாடல்களிலேயே 'தொய்யில் கோலம்' குறித்த பதிவுகள் மிகுந்தளவில் கிடைக்கின்றன. எனவே பிற்காலத்தில் பெரும்பாண்மையாக மக்கள் தங்கள் மேனியில் தொய்யிற்கோலத்தைப் புனைந்து கொண்டிருக்கலாம் எனக் கருதமுடிகின்றது. (பார்க்க: பின்னிணைப்பு: 9)

4:7:0 அல்குல்

பெண்டிர் தங்கள் அல்குலில் அழகிய தளர்களாலும் மலர்களாலும் தொடுக்கப்பட்ட தழையுடையை ஆடவரைக் கவரும் பொருட்டு அணிந்து கொண்டனர். தழையுடைத் தொடர்பான செய்தியை ஆய்வின் முற்பகுதியில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. (பார்க்க: இயல்: 2)

4:7:1 திதலை (தேமல்)

தழையுடை அணிந்துவரும் பெண்ணைக் குறிப்பிடுகையில், அவளது அல்குலில் திதலை (தேமல்) அமைந்திருப்பதை 'வயல்மலர் ஆம்பல் கயில் அமை நுடங்கு தழைத்/திதலை அல்குல், (ஐங்:72) எனவரும் ஐங்குறுநூற்று வரிகள்

தெளிவுபடுத்துகின்றது. இத்திதலை சில புள்ளியை உடையதாய் அல்குலில் படர்ந்திருக்கும் நிலையை '.....திதலைச்/ சில்பொழி அணிந்த பல்காழ் அல்குல் . (நற்: 133) என நற்றிணைக் குறிப்பதைக் காணலாம். 'திதலை அல்குல் என் மாமைக் கவினே' (குறு: 27) எனும் வரியில் அல்குலில் காணப்படும் திதலையின் நிறம் மாமை நிறத்தை ஒத்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. மேலும், மாந்தளிரில் பூந்தாதுக்கள் உதிரும் காட்சியைப் பெண்ணின் மாமை நிறமுடைய உடலில் திதலை படர்ந்திருப்பது போல் காட்சியளிப்பதாக உவமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (கலி:29). இத்தகைய திதலை ஆண்மகன் வியந்து பாராட்டிய நிலையைச் சங்கப் பாடல்களில் அறியலாம்.

“கண்ணுந் தோளும் தண்ணுந் கதுப்பும்

திதலை அல்குலும் பல பாராட்டி” (நற்: 84)

“திதலை அல்குல் நலம் பாராட்டி” (நற்: 307)

எனும் நற்றிணை வரிகளில் பெண்ணின் கண், தோள், கதுப்பு மற்றும் அல்குலில் படர்ந்திருக்கும் திதலை ஆகியவற்றை ஆண் வியந்து பாராட்டியிருப்பதைக் காணலாம்.

பிரிவுக்காலத்தில் பெண்ணின் நுதல் பசந்ததாகவும் தோள் வளை நெகிழ்ந்ததாகவும் மேனியின் மாமை நிறம் கெட்டதாகவும் பல பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இதைத்தவிர அல்குலில் திதலை வாடியதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றது. '..... திருந்திழைத்/ திதலை அல்குல் அவ்வரி வாடவும்' (அகம்:183), 'நுதல் பசப்பு இவாந்து/ திதலை அல்குல் வாரியும் வாடின' (அகம்:227), திதலை வாடி, (குறு: 185) ஆகிய வரிகளில் திதலை அழகிழந்த நிலையைக் காணலாம். திதலையொடு கூடிய மாமை நிறத்தின் அழகு கெட்டொழிந்த தன்மையைத் 'திதலை மாமை தேயப்/ பசலை பாயப் பீரீவு தெய்யோ' (ஐங்: 231) எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் தெளிவுபடுத்துவதை அறியலாம்.

4: 8: 0 மேனி (பசலை - பசப்பு)

சங்க இலக்கியத்தில் மேனியின் நிறத்தைக் குறிப்பிடுகையில் 'மாஅத்து அம்தளிர் அன்ன நல்மா மேனி பசப்ப' (குறு:331), 'மாரி ஈங்கை மாத்தளிர் அன்ன அம்மா மேனி' (அகம்:75), 'கொடுமுள் ஈங்கை நெடுமா அம்தளிர்/ நீர்மலி கதழ் பெயல் தலைஇய/ ஆய்நிறம் புரையும் இவன் மாமைக் கவினே' (நற்: 205), 'செயலை அம்தளிர் அன்ன' (நற்: 244) ஆகிய பாடல் வரிகளில் பெண்ணின்

மேனியின் நிறத்திற்கு மாந்தளிர், ஈங்கை, செயலை ஆகிய தளிர்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இத்தகைய அழகிய மேனியைக் கொண்ட பெண்டிர், ஆடவரைப் பிரிந்ததனால் பசலை ஏற்பட்டதாகவும் இதனால் மேனியின் நிறம் பீர்க்கம் (நற்: 197), கொன்றை (அகம்: 398) ஆகிய மலரின் நிறத்தை ஒத்தும், பொன்னின் நிறத்தை ஒத்தும் (அகம்: 172) காணப்பட்டதற்கான பதிவுகள் இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. ஆனால் அகநானூற்றுப் பாடலின் ஓரிடத்தில் 'பாஅ அரக்குவிதிர்த்தன்னநின்/ஆக மேனி அம்பசப்பு ஊர்' (அகம்: 333) எனும் வரிகள், யாமரத்தின் தளிரில் அரக்குப்பொடியினைச் சிதறினால் போன்று பெண்ணின் உடம்பில் பசப்புப் படர்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

பிரிவினை ஆற்றாதவளின் நுதல், கண், தோள் ஆகிய உறுப்புகள் அழகை இழந்ததாகவும் (நற்: 133), ஆடவரைப் பிரிந்திருக்கும் ஒவ்வொரு நாளும் பசலை வருத்தியதாகவும் மேனியின் அழகினைச் சிதைத்ததாகவும் கூறுகிறாள் (நற்: 304). கொதிக்கின்ற பாலில் ஆடை படருவது போல, மேனியில் பசலைப் படர்ந்த நிலையை 'அடுபால் அன்ன என் பசலை மெய்யே' (நற்: 175). ஆவின் பாலானது அதன் கன்றுக்கும் உதவாமல், கலத்திலும் விழாமல் நிலத்தில் விழுந்து வீணானது போல என்னுடைய அழகினை, எனது காதலனுக்கும் பயன்படாமல் பசலை உண்டதாகக் கூறுகிறாள் (குறு: 27). இதைப்போன்றே அமைந்துள்ள மற்றொரு பாடலில்,

“ஊர்உண் கேணி உண்துறைத் தொக்க

பாசி அற்றே பசலை - காதலர்

தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி

வீடுவுழி வீடுவுழிப் பாத்தலானே” (குறு: 399)

என்ற அடிகள், பாசிபடர்ந்த கிணற்றின் நீர் யாரும் உண்பதற்குப் பயன்படாது, அதைப்போல் காதலனின் பிரிவினால் தன் மேனி முழுதும் பரவிபுள்ள பசலையானது கிணற்றிலுள்ள பாசியைப் போன்றதாகும். இனி, தனது மேனி காதலன் துய்ப்பதற்குப் பயன்படாத தன்மையை அடைந்ததாகக் காதலி கூறுவதைக் காணலாம்.

பெண்டிரின் உடலில் ஏற்பட்ட பசப்பினைப் போக்குவதற்கு ஒரே மருந்து ஆடவரைக் கூடி முயங்குதலாகும். தன் காதலியின் நெற்றியில் படர்ந்துள்ள பசப்பு நீங்கும்பொருட்டுக் காதலன் வினைமுடித்து விரைந்து வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 354). பசலை பாய்ந்த அவளது மேனிமையத் தொடத்தொடப் பசப்பு நீங்கிற்று (கலி: 130). பிரிந்திருந்த என் காதலர் என்னையறியாது பின்புறமாக வந்து என்னைத்

தழுவிக் கொண்டவுடன் என்னைப் பற்றியிருந்த பசப்பு ஞாயிற்றைக் கண்ட இருள் போலப் பறந்தோடியதாகக் கூறுகிறாள் (கலி: 42). (பார்க்க: பின்னிணைப்பு: 9)

4: 8:1 தேமல்

சங்க இலக்கியத்தில், பெண்ணின் மேனியில் படரும் தேமலைச் சுணங்கு, தித்தி, திதலை எனப் பலசொற்களில் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம். இதில் முலையில் படரும் தேமலைச் சுணங்கு என்றும் அல்குலில் படரும் தேமலைச் திதலை என்றும் குறிப்பதைக் காணலாம். ஆனால் 'தித்தி' தொடர்பான பதிவினை நோக்கினால், அவை உடம்பின் பல இடங்களில் படர்ந்திருக்கும் தன்மையை உணர்த்துகின்றது.

“குறும்பொறை அபல நெடுந்தாவ் வேங்கை

அம் பூந்தாது உக்கன்ன

நண் பல தித்தி மாஅயோவே” (நற்: 157)

எனும் பாடலில், வேங்கை மரத்தின் அழகிய பூந்தாது உதிர்வது போல் பெண்ணின் மாமை நிறத்தில் நுண்ணிய பல தித்தியினை உடையவளாகச் சுட்டப்படுகின்றன. வேங்கை மலரின் தாது மட்டுமின்றி, தாமரைப் பூந்தாதினையும் குறிக்கின்றது. இதனை,

‘குண்டுநீர்த் தாமரைக் கொக்கின் அன்ன

நுண்பல் தித்தி மாஅயோவே’ (குறு: 300)

இவ்வரிகளில், தாமரைப் பூந்தாதைப் போன்ற நுண்ணிய பல தித்திகளையுடைய மாமை நிறத்தினை உடையவள் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“அத்த ஆலத்து அலந்தலை நெடுவீழ்

தித்திக் குறங்கில் திருந்த உரிஞ்” (அகம்: 385)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில், பெண்ணொருத்தி தனது தித்தி (தேமல்) படர்ந்த துடைப்பகுதி நன்றாக உராயும்படி ஆலமரத்தின் விழுதில் ஊசலாடியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில், தித்தி பெண்ணின் துடைப்பகுதியில் படர்ந்திருக்கும் நிலையை அறியலாம். துடைப்பகுதி மட்டுமின்றி, அடிவயிற்றின் மேல்பகுதியிலும் தித்தி பரவியிருப்பதை ‘எதிர்த்த தித்தி, ஏர் இவ வன முலை/ விதிர்த்து விட்டன்ன அந்நுண் சுணங்கின், (நற்:160) எனும் நற்றிணை வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“யாம் தம் உழையம் ஆகவும், தானே

எதிர்த்த தித்தி முற்றா முலையள்

கோடைத் திங்களும் பனிப்போள்

வாடைப் பெரும் பனிக்கு என்னன் கொல்” (நற்: 312)

இப்பாடலில், தன் பிரிவினை ஆற்றாதவளின் உடல்மேல் தித்தி படரும் எனக் கருதியவன் செலவினைத் தவிர்த்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் தித்தி என்பது பிரிவுக்காலத்தில் பெண்ணின் மேனியில் ஏற்படும் தேமலைக் குறிப்பது என்பது உறுதிப்படுகின்றது. இதைப்போன்றே, ‘வல்கலும் மாமை கிளைஇய/நுண்பல் தித்தி மாஅ யோனே’ (அகம்: 41) எனும் அகநானூற்று வரிகளில், மாமை நிறத்தினை உடையவளின் மேனியில் தித்தியின் புள்ளிகள் படரும் என ஆண்மகன் வருந்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இப்பதிவுகளில், தித்தி எனும் தேமல் பெண்ணுக்கு அழகுச் சேர்க்கும்வகையில் அமையாமல், அவளது அழகினைக் குலைக்கும் வகையில் படரும் தன்மையுடையதாக அறியமுடிகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்துப் பதிவுகளிலும் ஆண், பெண் இருபாலர் தங்களது அகத்தை உடல்சார்ந்த நிலையில் வெளிப்படுத்துவதற்கு முக்கியக் காரணமாக இணைவிழைச்சு அமைகின்றது. இவ்வித இணைவிழைச்சால் ஏற்படும் இன்பத்தை நுகர்தல், அதன் பயனாக மனித இனத்தைப் பெருக்குதல் ஆகிய செயல்பாடுகளே அகநிகழ்வுகளின் அடிப்படைக் காரணியாக அமைகின்றது. இச் செயல்பாடுகளை வெளிப்படுத்தும் வகையில் புலவர்கள் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். இப்பாடல்கள் அனைத்தும் அகப்பாடல்கள் என அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தொகுப்புரை

- சங்க இலக்கியத்தின்வழி மனித இனம் எதிர்ப்பாலினத்தைக் கவரும் வகையில் எவ்விதச் செயல்பாடுகளை மேற்கொண்டது என்பது இப்பகுதியில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- உளவியலாளர்கள் எதிர்ப்பாலினக் கவர்தலுக்குத் தூண்டல், ஈர்ப்பு, உந்தல் ஆகிய புறச்செயல்கள் அடிப்படையானது எனக் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.
- சங்க இலக்கியத்தில் அகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குப் புறச்செயல்களாக உடல் உறுப்புகள் திகழ்கின்றன. அவ்வகையில், கிடைக்கக்கூடிய தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூந்தல், நுதல், கண், எயிறு, தோள், மார்பு, அல்குல்,

மேனியின் நிறம் ஆகியன அகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு எவ்வகையில் உறுதுணையாக அமைந்தன என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

- ஆண், பெண்ணின் நுதலை வர்ணித்தல், நுதலை நீவுதல், புணர்ச்சிக் காலத்தில் பெண்ணின் நுதல் வியர்த்தல், பிரிவில் பசலை படர்தல் ஆகிய செயல்பாடுகள் எல்லாம் புணர்வினை மையமாகக் கொண்டு அமைவதைக் காணமுடிகின்றது.
- கண்களின் வர்ணனைகள், காமத்தின் பிறப்பிடமாகக் கண்கள் திகழ்வது ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- பெண்டிரின் கண்கள் ஆடவரின் நெஞ்சைக் குத்தும் அம்புகள் போன்றிருப்பதாகவும், பெண்ணின் பார்வை ஆண்மகனது நெஞ்சத்தைத் தைத்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது.
- பிரிவுக்காலத்தில் பெண்ணின் மையுண்ட கண்கள் நீரினைச் சொரிந்து தமது நலனை இழந்தது மட்டுமின்றி, பசலை பாய்வதற்கு இடமாகவும் அமைகின்றன.
- பற்களை முல்லை, மௌவல், முத்து, மயிற்காலின் அடிப்பகுதி மற்றும் பாம்பின்பல் எனப் பலப்பொருட்களுடன் உவமைப்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். பெண்ணின் பற்களின் அழகில் ஆண் மனம் கவர்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.
- பெண்ணின் உடல்சார்ந்த நிலையில் பற்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தை நோக்கும்பொழுது, இணைவிழைவுக்கு அடிப்படை வாயிலாக எயிற்றுப் பகுதியில் ஊறுகின்ற இனியசுவைநீர் அமைகின்றது.
- பெண்ணின் எயிற்றுநீர் பனை நுங்கு, கரும்பு, அமிழ்தம் மற்றும் கள் இவற்றின் சுவையை ஒத்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.
- சங்க இலக்கியத்தில் ஆடவரின் தோள் குறித்த பதிவுகளில் பின்புலமாக 'வலிமை' அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அதுபோல, பெண்ணின் தோள் குறித்த பதிவினை நோக்கும்பொழுது, அங்கு அழகியல் தன்மையை முதன்மைப்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம்.
- தோள்வளை மற்றும் தொடி தொடர்பான பலவகையான பதிவுகள் இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

- புணர்ச்சிக் காலத்தில் ஆண், பெண் இருபாலினர் தோள்களில் துயின்ற தன்மையும், தழுவிக் கொள்வதினால் வளை, தொடி இவற்றின்மூலம் மேனியில் ஏற்படும் வடுக்கள் இன்பத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதாகவும் கூறப்படுகின்றது.
- பிரிவுக் காலத்தில், பெண்ணின் மேனி மெலிவுபெறுகின்றது. இதனால் கைகளில் அணிந்திருந்த வளை, தொடி ஆகிய நெகிழ்தலின்மூலம் அவளது துன்பநிலை வெளிப்படுவது உணர்த்தப்படுகின்றது.
- மார்பில் பூசிக்கொள்ளும் சந்தனம் புணர்ச்சிக்குரிய வெளிப்பாடாகத் திகழ்கின்றது.
- பெண்ணின் மார்பகங்களுக்குக் (நகில்/முலை) கோங்கம், தாமரை ஆகிய மலரின் முகைகளை உவமைகளாகக் கூறுவர். இத்தகைய பெண்டிர் மார்பங்களை ஆண்மகன் இடைவிடாது முயங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது.
- ஏறுகள் குத்தியதினால் ஆணின் உடம்பில் புண்கள் ஏற்பட்டது. இதனை ஆற்றும்பொருட்டு பெண் தனது முலைகளை அவளது புண்கள்மீது அழுத்தி அம்முலைச்சூட்டிலே ஆற்றிய தன்மையைக் கலித்தொகை தெளிவுபடுத்துகின்றது.
- மகளிர் தங்கள் மார்பிலும் (நகில்/முலை), தோளிலும் சந்தனம், செம்பஞ்சக் குழம்பு ஆகியவற்றால், கரும்பு, கொடி, பூ, இலை, தளிர் ஆகிய கோலங்களைப் புனைந்து கொள்ளுவர். இக்கோலத்தைத் தொய்யில் கோலம் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது.
- பெண்கள் தங்கள் தோள்களில் தொய்யில் கோலம் வரைந்துகொண்டதற்கான பதிவுகள் குறைந்தளவிலேயே காணமுடிகின்றது. ஆனால், ஆண், பெண்ணின் தோள் மற்றும் மார்புப் பகுதியில் தொய்யில் வரைந்ததற்கான பதிவுகள் கூடுதலாக உள்ளன.
- சங்க இலக்கியத்தில் பிற்காலமாகக் கருதப்படும் கலித்தொகைப் பாடல்களிலேயே தொய்யிற்கோலம் குறித்த பதிவுகள் மிகுந்தளவில் கிடைக்கின்றன.
- அல்குலில் படர்ந்திருக்கும் திதலை அழகுவாய்ந்த தேமலாகக் கருதப்படுகின்றது. இத்திதலையை ஆண் வியந்து பாராட்டியதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

- மகளிர் மேனியின் நிறத்திற்கு மாந்தளிர், ஈங்கை, செயலை ஆகிய தளிர்களுக்கு உவமைப்படுத்திக் கூறுவர். இத்தகைய அழகிய மேனியைக் கொண்ட பெண்டிர், ஆடவரைப் பிரிந்ததனால் பசலை ஊர்கின்றது. இதனால், அம்மேனியின் நிறம் பீர்க்கம், கொன்றை, ஆகிய மலரின் நிறத்தையும் பொன்னின் நிறத்தையும் ஒத்திருப்பதைப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன
- சங்க இலக்கியத்தில், பெண்ணின் மேனியில் படரும் தேமலைச் சுணங்கு, தித்தி, திதலை எனப் பலசொற்களில் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம்.
- சங்கப் பாடல்களின் மூலம் ஆண், பெண் இருபாலர் தங்களது அகத்தை உடல்சார்ந்த நிலையில் எத்தன்மையில் வெளிப்படுத்தினர் என்பதைத் தெளிவுபட இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

.....

மதிப்பீடு

சங்கப் பாடல்கள் மானிட வாழ்வினை மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருப்பதால் அவை இன்றளவும் நிலைப்பெற்றிருப்பதற்கான காரணமாகத் திகழ்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தை அகம், புறம் என்ற பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டிருப்பினும் அவற்றுள், சில முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றது. அம்முரண்பாடுகளைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையிலும் அகம் என்பதின் முழுமையான விளக்கத்தையும் மக்கள் அகத்தை எவ்வகையில் எல்லாம் வெளிப்படுத்தினர் என்பதை எடுத்துரைக்கும் வகையிலும் இந்த ஆய்வேடு அமைந்துள்ளது.

முதல் இயலில், 'அகம்' என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள் தரும் விளக்கத்தினை ஆராய்ந்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் அகவுணர்வினை, ஆணும் பெண்ணும் கூடுமிடத்து அவ்விருவரும் பெருகின்ற இன்பவுணர்வினைக் குறிக்கும் எனப் பொருள் தருகின்றனர். மேலும், இவ்வகவுணர்வினைப் போகநுகர்ச்சி, பேரின்பம், காதலுணர்வு, உள்ளத்துப்புணர்ச்சி என்றெல்லாம் பலநிலையில் விளக்கியிருப்பதை ஆய்வில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் முதல் பல்வேறு காலகட்டத்தில் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் அனைத்திலும் அகம் என்பதற்கு மாறுபட்ட பொருளைக் கொள்ளாது ஆண், பெண் இருபாலரின் உறவு நிலையை முதன்மைப்படுத்திக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

- அகம் என்ற சொல் இலக்கண நூல்களில் பயின்று வரும்பொழுது தனித்து வருவதில்லை. அச்சொல்லுடன் திணை, பொருள் ஆகிய சொற்கள் இணைந்து வருவதைக் காணலாம். சங்கப் பாடல்களில் திணை என்ற சொல் மிக குறைந்தளவில் பயின்று வந்துள்ளன. அச்சொல்லுடன் அகம், புறம் ஆகிய சொற்களைப் பொருத்திய தன்மையையும் அது தொடர்பான விளக்கத்தையும் ஆய்வில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.
- தொல்காப்பியர், பொருளதிகாரத்தில் மக்கள் வாழ்கின்ற நிலத்தையும் அம்மக்களின் ஒழுக்கத்தையும் குறிக்கும்வகையில் திணை என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார். இதைத்தவிரச் சொல்லதிகாரத்தில் உயர்திணை, அஃறிணை, திணைமயக்கம், திணைப்பெயர் எனப் பலநிலைகளில் பயின்றுவருவதைக் காணலாம். எனவே திணை என்பதை வாய்பாட்டு நிலையில் பயன்படுத்திய முறையைக் காணலாம்.

- சங்கப் பாடல்களைத் தொகுத்தோர் இலக்கண வாய்பாடுகளை முதன்மைப்படுத்தி கொண்டு அகத்திணை, புறத்திணை எனப் பிரித்துத் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.
- அகம், புறம் எனப் பகுப்பதற்கு அடிப்படையான காரணிகளாகப் பெயர்க் குறிப்பின்மை, முதல், கரு, மற்றும் உரிப்பொருள் ஆகியவை முன்னிலைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனடிப்படையாகக் கொண்டு 1862 பாடல்களை அகம் சார்ந்தவையாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்கள் அனைத்திலும் ஆண், பெண் இருபாலரின் பெயர் குறிப்பைக் காணமுடியவில்லை.
- அகப்பாடல்கள் அனைத்தையும் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, பரத்தை, நற்றாய், பாங்கன், பாணன், விறலி, கண்டோர், கேட்டோர், வாயில்கள் எனக் கூற்றுகளாக வகைப்படுத்தித் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ஆனால், மூலப்பிரதியில் காதலன், காதலி, தோழி, அன்னை, தந்தை ஆகிய சொற்களின் பதிவுகளே மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. இதன்வழி சங்கப் பாடல்களைத் தொகுத்தவர்கள் இலக்கண வாய்பாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதை அறியலாம்.
- சங்க இலக்கியத்தில் கூற்று நிகழ்த்துவோர் பெரும்பாலும் பெண்களாக அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கூற்றுகளில் தோழிக் கூற்றே மிகுந்தளவில் இடம்பெற்றுள்ளது. கூற்றுகளாகத் தொகுக்கப்பட்ட பாடல்களின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் ஆய்வாளர்களிடையே சில கருத்து முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றது. குறிப்பாகத் 'தோழிக் கூற்று' தொடர்பான பாடல் எண்ணிக்கையில் வேறுபாடு அமைந்திருப்பதை ஆய்வில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.
- அகப்பாடல்கள் பல இடங்களில் கூற்றை யார் நிகழ்த்துகிறார்கள் என்பதைத் தெளிவுபட அறியமுடிவில்லை என்பதை முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ளது. தோழி, தலைவி ஆகிய இருவர் கூற்றில் ஒரே அமைப்புடைய பாடல்கள் பல இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. இதைத்தவிர, 'பரத்தை' கூற்றின் துறைக்குறிப்பில் 'பரத்தை', 'காதற்பரத்தை', 'இற்பரத்தை', 'இல்லிடப் பரத்தை', 'நயப்புப்பரத்தை' ஆகிய பெயர்களின் குறிப்புகளை உரையாசிரியர்கள் கையாண்டுள்ளனர். ஆனால், சங்கப்பாடல்களின் மூலப்பிரதியில் பரத்தை என்ற சொற்பதிவு மட்டுமே இடம்பெற்றிருப்பதைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

- அகப்பாடல்கள் எனப் பகுப்பதற்குப் பெயர் சுட்டா மரபு மட்டுமின்றி, முதல், கரு, உரிப்பொருள் ஆகியன சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இவற்றுள் முதல் மற்றும் கருப்பொருட்களைவிட, உரிப்பொருளுக்கே மிகுந்தளவில் முக்கியத்துவம் தரப்பட்டிருப்பதை இலக்கண உரையாசிரிகள் கூற்றின்வழி அறியமுடிகின்றது.
- உரிப்பொருளை ஆய்வுக்கு உட்படுத்திப் பார்க்கும்பொழுது, அவற்றுள் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய உரிப்பொருள் மட்டுமே ஆண், பெண் கூடுவதற்கான தன்மையைக் காணமுடிகின்றது. ஏனைய நான்கு திணையின் உரிப்பொருள்கள் பிரிவை மையமிட்டு அமைந்திருப்பதற்கான காரணங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- அகப் பாடுபொருள், காதல் உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இக்காதல் உணர்வை வெளிப்படுத்துவதற்குப் முதல், கரு, உரிப்பொருள்களைப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். இவ்விதத் தன்மை அகப்பாடல்களுக்கு மட்டும் உரியது என இலக்கண உரையாசிரியர்கள் வரையறைப்படுத்தி கூறுகின்றனர். ஆனால், புறப்பாடல்களில் முதல், கருப்பொருள் வருணை, உரிப்பொருளின் தன்மை ஆகியன இடம்பெற்றிருப்பதையும் அகப்பாடல்களில் புறக்கருத்துகள் இடம்பெற்றிருப்பதையும் ஆய்வில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- அகம் என்ற சொல்லின் முழுமையான தன்மையை உரையாசிரியர்கள் தெளிவுபடுத்தவில்லை என்பதை ஆய்வில் முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ளது. அகம் என்பது ஆண், பெண் உறவுநிலையைக் குறிக்கும் தன்மை உடையது. இவ்வுணர்வினை உளவியலாளர்கள் பாலுணர்ச்சி எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் பேசப்படும் காதல், காமம் ஆகிய சொற்கள் பாலுணர்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதைப் பலநிலைகளில் ஆய்வில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- சங்கப் பாடல்களை இலக்கண வாய்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்காமல், மூலப்பிரதிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து ஆராய்ந்தால் பல புதிய செய்திகள் பெறலாம். மேலும் இவ்வியலில் சங்கப் பாடல்களை எத்தன்மையில் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதைப் பொதுநிலையில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாம் இயலில், மலர்களை மக்கள் விரும்பிச் சூட்டிக்கொள்வதற்கான காரணம் மற்றும் மனிதன் தன் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளுக்கு மலர்களை முதன்மைப்படுத்துதற்கான காரணம் ஆகியவை விளக்கப்பட்டுள்ளன. மலர்களை ஆண், பெண் இருபாலாரும் தங்களுடைய காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அன்றலர்ந்த மலர்கள், மலரும் தருவாயில் இருக்கும் போது, முகை வகையைச் சேர்ந்த மலர்கள் மற்றும் பல வண்ணமலர்கள் என மலர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து விரும்பிச் சூட்டிக்கொண்ட தன்மை தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. நாற்றம் மிகுந்த மலரினைத் தனித்துச் சூட்டிக்கொண்டதற்கான பதிவுகள் மிகக்குறைந்தளவிலேயே காணப்படுகின்றது. மலர்களைக் கொத்தாகவோ, கோத்தோ, தொடுத்தோ அணிந்து கொண்டதற்கான பதிவுகள் மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றன. அவ்வகையில், கண்ணி, கோதை, தாமம், தார், தெரியல், தொடலை, தொடை, பிணையல், படையல், மற்றும் மாலை எனப் பலவகையாக மலர்மாலைகளைப் பயன்படுத்திய தன்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

- பெண்கள் இனக்கவர்தலின் ஊடாக நாற்றமிகுந்த மலரினைக் கோதையாகத் தங்கள் கூந்தலில் வண்டுகள் மொய்க்கும்படி சூடிக் கொண்டமையும் அழகிய தழையுடையை அணிந்திருந்த நிலையும் ஆராய்ந்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இதைப்போன்றே ஆடவரும் மலர்களைப் புனைந்து கொண்ட தன்மையைக் காணமுடிகின்றது.
- தொல்காப்பியர் தார், கண்ணி அணியும் உரிமை உயர்க்குடி மக்களுக்கு மட்டுமே உரியது எனக் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், உழவன், உமணர், குறவர், பாணன், மறவர் ஆகியோர் கண்ணியைச் சூடிக் கொண்டதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றது. இதைத்தவிர, ஆண்மகன் கண்ணியையும் தாரையும் காட்டிப் பெண்ணின் மனத்தைக் கவர்ந்த நிலையைச் சங்கப் பாடல்களின்வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- சங்கப் பாடல்களை இலக்கண வாய்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்காமல், உணர்வு நிலையில் நோக்கும்பொழுது, அங்கு ஆண், பெண்ணைக் கவரும் வகையிலும், பெண், ஆணைக் கவரும் வகையில் மலர்களை அணிந்து கொண்ட நிலையைக் காணலாம். நாற்றம்மிகுந்த மலர்களை அணிந்து கொள்வதற்கு அடிப்படை நிகழ்வாக இணைவிழைவு அமைவதைச் சுட்டிக்

காட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும், மடலேறும் ஆண்மகன் ஆவிரை, எருக்கு, பூளை ஆகிய நாற்றமற்ற மலரினைச் சூட்டிக்கொள்வதை இவ்வியலில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

- நாற்றம்மிகுந்த மலர்கள் புணர்விற்குரிய வெளிப்பாடாக அமைந்திருப்பதைப் போல,ஞாழல், புன்னை, வேங்கை ஆகிய மரங்கள் புணர்விற்குரிய குறியிடமாகச் சுட்டப்படுவதைத் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- எல்லாக் காலங்களிலும் நாற்றம்மிகுந்த மலரினை அணிந்துகொள்வது கிடையாது. புணர்ச்சிக் காலத்தில் மற்றும் அவ்வுணர்வினை வெளிப்படுத்தும் சூழலிலும் மணம் மிகுந்த மலர்களை அணிந்துகொண்ட தன்மையைக் காணமுடிகின்றது.
- பெண்கள் தனக்கு உரிமையுடையவன் தன்னுடன் இருந்த காலத்தில் மட்டுமே நாற்றம்மிகுந்த மலரினைச் சூட்டிக்கொண்டதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றது. அவ்வாண்மகன் பிரிந்து சென்ற காலங்களில் மலரணிந்து கொண்ட நிலையைக் காணமுடியவில்லை. இதற்கான காரணத்தை ஆராயும்பொழுது, பெண் தன் அழகினைத் தனக்குரிமையுடையவன் மட்டும் நுகரவேண்டும் எனக் கருதியதேயாகும். அவ்வாண்மகன் இல்லாத காலத்தில், மலரினைச் சூட்டிக்கொண்டால் அது பிற ஆடவரைக் கவரும் வகையில் அமையும் எனக் கருதி, மலரினைச் சூட்டிக் கொள்ளாது தவிர்த்த நிலையைச் சங்கப் பாடல்களில் காணலாம். இதனால்தான் கணவரை இழந்த பெண்டிர் தங்கள் கூந்தலை மழித்துக் கொண்ட நிலையைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள்வழி தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பதிவுகள் அனைத்தும் மலர்கள் இனக் கவர்தலுக்குரிய முதன்மையான இடத்தைப் பெற்றிருப்பதை ஆய்வில் பலநிலைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- மலர்களைப் புணர்விற்குரிய குறியீட்டுப் பொருளாக மட்டுமின்றி , அவை நிலத்தையும் இனத்தையும் அடையாளப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றன. ஐந்நிலத்திற்கு மலர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பதற்கான காரணத்தை ஆராய்ந்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- போர்க்கால நிகழ்வினை அடையாளப்படுத்தும் வகையில் மலர்களை வீரர்கள் அணிந்துகொண்டதைத் தன்மை, பூக்கோள், பூந்தொடை விழா ஆகியவற்றில் மலர்களை முன்னிலைப்படுத்தப்பட்ட நிலையை ஆராயப்பட்டுள்ளன.

- ஓர் இனத்தவரை அடையாளப்படுத்தும் வகையில், சேரர் - பனம்பூ, சோழர் - ஆத்திப்பூ, பாண்டியர் - வேப்பம்பூ என மரபுவழியாக, மலர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தைத் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாம் இயலில், கூந்தல் தொடர்பான செய்திகள் அகராதி மற்றும் நிகண்டுகள்சார்ந்த விளக்கத்தை ஆராயப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரின் தலைமுடியைக் (தலைமயிரை) குறிக்கும்வகையில் பலசொற்களைப் புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். அவ்வகையில், பெண்டிர் தலைமயிரினைக் குறிப்பிடுகையில் அளகம், ஐம்பால், ஒதி, கதுப்பு, கூந்தல், குரல், குழல், கூழை, கொண்டை, முச்சி ஆகிய சொற்களின் பதிவினைக் காணமுடிகின்றது. இதைப்போன்றே, ஆடவரின் தலைமயிரினை உளை, ஓரி, குஞ்சி, குடுமி, பித்தை ஆகிய சொற்களின் பதிவுகள்வழி காணலாம். சங்க இலக்கியத்தில் பெண்டிரின் தலைமயிர் தொடர்பான பதிவுகளே மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றன.

- சங்கப்பாடல்களில் பெண்டிர் தலைமுடிக்குப் பலவிதச்சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அச்சொற்கள் அனைத்திற்கும் உரைக்குறிப்பில் 'கூந்தல்' என்று ஒரு பொருண்மையில் விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. கூந்தல் என்பது நீண்ட, அடர்ந்த, சீரிய தலைமயிரைக் குறிப்பதைப் பாடல்களின்மூலம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ஐம்பால் என்பது கூந்தலின் ஐந்து வகையான முடிகளைக் குறிப்பதாகும். இவ்வந்து வகையான முடிப்புகளை உரை மற்றும் நிகண்டுகளில் குறிக்கப்படும் சொற்கள் அனைத்தும் காலத்தால் பிற்பட்டதாகக் கருதப்படும் கலித்தொகை, பரிபாடல் மற்றும் திருமுருகாற்றுப்படை ஆகிய நூல்களில் பயின்றுவருதைக் காணமுடிகின்றது. மேலும், பிற தொகை நூல்களில் மிகக் குறைந்தளவில் பதிவாகியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.
- ஐந்து வகையான முடிகளை எத்தன்மையில் முடித்துக்கொண்டனர் என்பதைத் தெளிவுபட அறியமுடியவில்லை. ஆனால், சங்கப் பாடல்களை முழுமையாக ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொழுது ஒதி, கதுப்பு, கூழை, குரல், முச்சி ஆகியன ஐம்பால் கூந்தல் முடிகளாக இருக்கலாம் என்ற கருத்தினை முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.
- மகளிர் தங்கள் கூந்தலுக்கு நறுமணத்தை உண்டாக்கும் வகையில் தகரம் பூசிக்கொண்டனர். கூந்தலில் பூசப்பட்ட தகரச்சாந்தினை நீராடி நீக்கியபின்னர்,

அக்கூந்தலை உலர்த்துவதற்கு அகில் மற்றும் ஆரத்தின் புகையினை ஊட்டிய தன்மையைக் காணலாம். இதனை அடுத்து, உலர்த்திய கூந்தலைப் பலவகை முடிபுகளால் முடிந்துகொள்ளுதல், முடிக்கப்பட்ட கூந்தலில் மணமிகுந்த பலவகை வண்ண மலர்களைச் சூட்டி அழகுப்படுத்திக் கொண்ட தன்மையைக் காணமுடிகின்றது. இவ்விதச் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் பெண், ஆணிடத்து தன்காமத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் ஒப்பனை செய்து கொண்டனர் என்பது ஆய்வில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

- புணர்ச்சிக் காலத்தில், பெண்டிர் முடிக்கப்பட்ட தன் கூந்தலைப் குலைப்பதற்கான (விரித்தல்) பதிவு காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு செய்வதற்கான காரணத்தை நோக்கினால், கூந்தலை விரிப்பதால் அதிலிருந்து வெளிப்படும் நறுமணத்தை ஆண் நுகரும்பொழுது, அவனது உணர்வுநிலை தூண்டப்படுகின்றது. இது அடுத்தகட்ட நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் தன்மை உடையதாக அமைகின்றது. இச்செயலைத் தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப்படும் அகத்திற்குரிய மெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்றான 'கூழைவிரித்தல்' என்ற மெய்ப்பாடுன் பொருத்திப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது.
- கூந்தலின் மயிர்க்கால்கள் உணர்வு மிக்கவையாகத் திகழ்வதால் ஆண், பெண்ணின் கூந்தல் மீது வேட்கைக் கொள்ளுதல், புணர்ச்சிக் காலத்தில் கூந்தலைக் கோதிவிடல், கூந்தலை விரித்தல், விரிக்கப்பட்ட கூந்தலை அணையாகக் கொண்டு ஆண்மகன் உறங்குதல் எனப் பல நிலைகளில் கூந்தல் தொடர்பான செய்திகள் ஆராய்ந்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- பெண்டிர் கூந்தலைத் தொடும் உரிமை, அவள் விரும்பும் ஆடவருக்கே உரிமை உடையதாகக் கருதுகிறாள். பெண்ணின் அனுமதியின்றி ஆண், கூந்தலைத் தொடுவதில்லை. அவள் அனுமதியின்றி கூந்தலைத் தொடுதல் இழிவான செயலாகக் கருதப்பட்டது. மேலும் பிற ஆண்மகன் தொடுதல் அதனைவிட கீழ்த்தரமான செயலாகக் கருதிய நிலை பாடல்கள் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- பிரிவுக்காலத்தில் பெண்டிர் தங்கள் கூந்தலை எவ்வித ஒப்பனையும் செய்து கொள்ளவில்லை. தனக்குரியவன் உடன் இருந்த காலத்தில் மட்டுமே பலவகையில் ஒப்பனை செய்துகொண்டதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. கணவனை இழந்த மகளிர் கூந்தலை மழித்துக் கொள்கின்றனர். இதற்கான முக்கியமான காரணம், அவளது கூந்தலின் அழகு வேறொரு ஆண்மகனைக்

கவரும்வகையில் அமையக்கூடாது எனக்கருதி மழித்துக் கொண்டனர் என்பதை பலநிலையில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

நான்காம் இயலில், மனித இனம் எதிர்ப்பாலினத்தைக் கவரும் வகையில் உடல்சார்ந்த செயல்பாடுகளை எவ்வகையில் நிகழ்த்தினர் என்பது ஆராயப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில், சங்க இலக்கியத்தில் கிடைக்கக்கூடிய தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நுதல், கண், எயிறு, தோள், மார்பு, அல்குல், மேனி ஆகியன அகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு எத்தன்மையில் உறுதுணையாக அமைந்தன என்பது இவ்வியலில் தெளிவுபட விளக்கப்பட்டுள்ளது.

- புணர்ச்சிக் காலத்தில் பெண்ணின் நுதல் வியர்த்தல், ஆண், பெண்ணின் நுதலை வர்ணித்தல், நுதலை நீவுதல், பிரிவில் பசலை படர்தல் ஆகிய நிகழ்வுகள் எல்லாம் புணர்வினை மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருப்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- கண்கள் தொடர்பான வர்ணனைகள், காமத்தின் பிறப்பிடமாகப் பெண்டிர் கண்கள் திகழ்வதாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. காமம் கொண்ட பெண்ணின் நோக்கு, ஆணின் நெஞ்சை வருத்திய தன்மை, பிரிவுக்காலத்தில் மையுண்ட கண்கள் நீரினைச் சொரிந்து தன் நலனை இழத்தல், பசலை பாப்ந்த தன்மை ஆகியன எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- வெண்ணிறமுடைய பெண்டிரின் பற்களுக்கு முல்லை, மௌவல், முத்து, மயிற்காலின் அடிப்பகுதி மற்றும் பாம்பின்பல் எனப் பலப்பொருட்களுடன் உவமைப்படுத்திய தன்மை சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஆண், பெண்ணின் பற்களின் அழகில் தன் மனத்தைத் தொலைத்ததாகவும் அவளது எயிற்றுநீரின் சுவையைப் பனை நூங்கு, கரும்பு, அமிழ்தம் மற்றும் கள் இவற்றுடன் ஒத்திருப்பதாகவும் கூறுகின்றான். சங்கப்பாடல்களில் பற்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிக்கும் முக்கியத்துவத்தை ஆராயும்பொழுது, இணைவிழைவுக்கு அடிப்படை வாயிலாக எயிற்றுப் பகுதியில் ஊறுகின்ற இனியசுவைநீர் அமைவதை முன்னிறுத்தப்பட்டுள்ளது.
- தோள்களின் தன்மையைக் குறிப்பிடுகையில், ஆடவர் தோள் தொடர்புடைய பதிவுகளில் பின்புலமாக 'வலிமை'யும் அதைப்போன்று பெண்ணின் தோள்கள் குறித்துப் பார்க்கும்பொழுது அங்கு அழகியல் தன்மைக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் முக்கியத்துவத்தையும் காணமுடிகின்றது.

- தோள் மற்றும் கைப்பகுதியில் அணிந்திருக்கும் வளை, தொடி ஆகிய அணிகலன்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவத்தைப் பதிவுகள்வழி விளக்கப்பட்டுள்ளது. புணர்ச்சிக் காலத்தில் பெண், ஆணைத் தழுவுவதால் அவள் அணிந்திருந்த வளை, தொடிகள் அவனது மேனியில் வடுக்களை உண்டாக்கியது. இவ்வடுக்கள் இன்பத்தின் வெளிப்பாடாகக் குறிப்பதைக் காணலாம். ஆணின் இன்பத்தைப் பெறாத காலங்களில் பெண்ணின் தோள்களில் அணிந்திருக்கும் வளை, தொடி ஆகியன நெகிழ்தலின்மூலம் அவ்வுணர்வு வெளிப்படும் தன்மை பாடல்களின்மூலம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.
- மகளிர் தங்கள் மார்பிலும் (நகில்/முலை), தோளிலும் கரும்பு, கொடி, பூ, இலை, தளிர் ஆகிய வடிவங்களில் மணம் மிகுந்த சாந்துக் கலவையினால் தொய்யில்கோலம் புனைந்து கொள்ளுவர். இத்தொய்யில் கோலத்தைப் பெண்கள் தங்கள் தோள்களில் வரைந்து கொண்டதற்கான பதிவுகளைவிட, ஆண் பெண்ணின் தோள் மற்றும் மார்புப் பகுதியில் தொய்யில் வரைந்ததற்கான பதிவுகளே கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றன.
- தொய்யில் கோலம் தொடர்பான பதிவுகள் பிற்காலமாகக் கருதப்படும் கலித்தொகைப் பாடல்களிலேயே மிகுந்தளவில் இடம்பெற்றிருப்பதால், அக்காலத்தில் இவை மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருப்பது அறியலாம்.
- நாற்றம் மிகுந்த பொருட்கள் புணர்ச்சிக்கு அடிப்படையான காரணியாக அமைவதுபோல, ஆடவர் தங்கள் மார்பில் மணம் மிகுந்த சந்தனத்தைப் பூசிக்கொள்ளுதல் அவ்வுணர்வினை மையமாகக் கொண்டே அமைகின்றது.
- பெண்கள் தங்கள் அல்குலில் தழையுடையை அணிந்து கொள்வதின் அடிப்படை செயலாக இனக்கவர்தல் அமைவதை ஆய்வின் பல நிலையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- சங்க இலக்கியத்தில் பெண்ணின் மேனியில் படரும் தேமலைச் சுணங்கு, தித்தி, திதலை எனப் பலசொற்களில் கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம். மகளிர் மேனியின் நிறத்திற்கு மாந்தளிர், ஈங்கை, செயலை ஆகிய தளிர்களுக்கு உவமைப்படுத்திக் கூறுவர். இத்தகைய அழகிய மேனியைக் கொண்ட பெண்டிர், ஆடவரைப் பிரிந்ததனால் பசலை ஊர்கின்றது. இதனால், அம்மேனியின் நிறம்

பீர்க்கம், கொன்றை, ஆகிய மலரின் நிறத்தையும் பொன்னின் நிறத்தையும் ஒத்திருப்பதைப் பாடல்கள்வழி பொருத்திப் பார்க்கப்பட்டுள்ளன.

- சங்கப் பாடல்களின் மூலம் ஆண், பெண் இருபாலர் தங்களது அகத்தை உடல்சார்ந்த நிலையில் எத்தன்மையில் வெளிப்படுத்தினர் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தை முழுமையாக ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொழுது, ஆணைவிட, பெண்ணின் உடல்சார்ந்த பதிவுகளே மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. காமம் தொடர்பான உணர்வுகள் வெளிப்படையாகக் கலித்தொகை மற்றும் பரிபாடல்களில் பதிவாகியிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. பிற சங்க நூல்களில் காமவுணர்வினை மறைமுகத்தன்மையில் வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். அவ்வகையில் இந்த ஆய்வு சங்க கால அகவுணர்வினைப் பல சான்றுகள்வழி இச்சமூகத்திற்கு எடுத்தியம்பியுள்ளது. சங்க இலக்கியம் தொடர்பான இனிவரும் ஆய்வுகள், இலக்கண வாய்பாடுகளுக்கு முதன்மை கொடுக்காமல், பாடல்களில் பொதிந்திருக்கும் உணர்விற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து ஆராய்ந்தால் மேலும் பல புதிய கருத்துகளைச் சங்கப் பாடல்களில் பெறமுடியும் என்பதே இந்த ஆய்வேட்டின்வழி முன் வைக்கப்படும் கருத்தாகும்.

மேல் ஆய்விற்குரிய களங்கள்:

- அகமரபை பிற பண்பாடு சார்ந்த அகமரபுகளோடு ஒப்பிட்டு ஆய்வுநிகழ்த்தலாம்.
- மலர்கள் தொடர்பான ஆய்வேடுகள் வெளிவந்திருப்பினும் அம்மலர்களைக் குறியீட்டுத் தன்மையில் கட்டமைப்பதற்கான தனித்த தன்மையைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் ஆய்வினை மேற்கொள்ளலாம்.
- உளவியல் பின்புலத்தில் கூந்தல் தொடர்பான விரிவான ஆய்வை மேற்கொள்ளலாம்.

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

அவ்வை துரைசாமிப்பிள்ளை (உ. ஆ); பதிற்றுப்பத்து; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1955.

ஒளவை துரைசாமிப்பிள்ளை (உ. ஆ); புறநானூறு; கழக வெளியீடு; சென்னை; 1947.

சாமிநாதையர். உ.வே. (ப. ஆ); பத்துப்பாட்டு மூலம்; நச்சினார்க்கினியர் உரை;

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்; சென்னை; 1931.

..... ஐங்குறுநூறு; கணேச அச்சுக்கூடம்; சென்னை; 1920.

..... குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்; கேஸரி அச்சுக்கூடம்; சென்னை; 1937.

..... பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழையவுரையும்; லிபர்டி அச்சுக்கூடம்; சென்னை; 1941.

..... பரிபாடல் மூலமும் பரிமேலகழகர் உரையும்; கமர்ஷியல் அச்சுக்கூடம்; சென்னை; 1918.

..... புறநானூறு மூலமும் உரையும்; டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்; சென்னை; 1971.

சோமசுந்தரனார், பொ.வே., (உ. ஆ); பத்துப்பாட்டு; தொகுதி 1, 2 – 1956; நற்றிணை – 1952; அகநானூறு – 1977; குறுந்தொகை – 1978; ஐங்குறுநூறு – 1966; கலித்தொகை – 1970; பரிபாடல் – 1957; பதவுரை விளக்கவுரைகளுடன்; கழக வெளியீடு; சென்னை.

ராஜம், எஸ்., (ப. ஆ) பத்துப்பாட்டு – 1957; நற்றிணை – 1957; குறுந்தொகை – 1957; ஐங்குறுநூறு – 1957; அகநானூறு – 1958; கலித்தொகை – 1957; பரிபாடல் – 1957; புறநானூறு – 1958; பதிற்றுப்பத்து – 1957; மர்ரே அண்டு கம்பெனி; சென்னை.

கலித்தொகை: நச்சினார்க்கினியர் உரை, அனந்தராமையர் பதிப்பு; சென்னை; 1925.

துணைமை ஆதாரங்கள்

அகத்தியலிங்கம், ச; சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே; மணிவாசகர் பதிப்பகம்; சென்னை; 1997.

அருணாசலதேசிகர். சோ; குறுந்தொகை; மூலம் பதிப்பு; சென்னை; 1933.

அருளானந்தம், ச.பா; சங்கப்பாடல்களில் கருப்பொருள்களின் தாக்கம்; ஆய்வேடு; சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்; 1976.

ஆலிஸ், அ;கட்டமைப்பு ஆய்வில் அகநானூறும் புறநானூறும்; சிவகங்கை; 1991.

ஆறுமுகநாவலர்; தொல்காப்பியம்-சொல்லதிகாரம்; சேனாவரையர் உரை, பதிப்பு; சென்னை; 1934.

ஆறுமுகம், ஆ; சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், உடைமை, அரசு; ஆய்வேடு; சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்; 1987.

இளவழகனார்; சங்க இலக்கிய இன்கவித்திரட்டு; விளக்கவுரை; பாகம்- 1, 3; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1945(1), 1955(3).

இரவிச்சந்திரன், தி. கு; சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட் உளப்பகுப்பாய்வு அறிவியல்; தமிழாக்கம்; அலைகள் வெளியீட்டகம்; சென்னை; 2005.

இராகவன், அ; தமிழ்நாட்டு அணிகலன்கள்; அமிழ்தம் பதிப்பகம்; சென்னை; 2005.

இராகவையங்கார், மு; தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி; மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு; 1922.

இராகவையங்கார், ரா; குறுந்தொகை விளக்கம்; அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்; 1947.

இராசமணிக்கனார், மா;பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி; சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்; 1970.

.....; கலித்தொகை தெளிவுரை-குறிப்புரை; திணை, துறை, உள்ளுறை விளக்கங்களின் பதிப்பு; வள்ளுவர் பண்ணை; சென்னை; 1958.

இராமகிருட்டிணன், அ; அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வுச் சுவோதய இலக்கியப்பண்ணை; மதுரை; 1982.

இராஜகோபாலாச்சாரியார், கே; இலக்கணவிளக்கம் (பொருளியல்); ஸ்டார் பிரசுரம்; சென்னை; 1968.

இலக்குவணார், சி; தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி; வள்ளுவர் பதிப்பகம்; புதுக்கோட்டை; 1968.

இளங்குமரன், இரா; உரையாசிரியர்கள் கண்ட சொற்பொருள் நுண்மை விளக்கம்; தொகுப்பு; சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்; சென்னை; 1971.

இளங்குமரன், இரா; களவியற் காரிகை; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1973.

கதிர் மகாதேவன்; ஒப்பியல் நோக்கில் சங்ககாலம்; சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை; மதுரை; 1975.

கந்தசாமி, சோ. ந; புறத்திணை வாழ்வியல்; தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்; தஞ்சாவூர்; 1994.

..... பரிபாடலின் காலம்; அபிராமி பதிப்பகம்; அண்ணாமலைநகர்; 1972.

கலியாணசுந்தரம், தெ; சங்க அகப்பாடல்களில் உணர்வுப் போராட்டம்; வாணிபதிப்பகம்; கோயமுத்தூர்; 1992.

கனகசபாபதிப்பிள்ளை, எஸ்; தொல்காப்பியம்; பொருளதிகாரம் (தொகுதி-2); பதிப்பு; பேராசியர் உரை, சாது அச்சுக்கூடம்; சென்னை; 1935.

காந்தி, க; தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்; உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்; சென்னை; 2003.

குமாரசாமிப்புலவர். அ; நாற்கவிராசநம்பி நம்பியகப்பொருள்; பதிப்பு உரை; தனலக்குமி புத்தகசாலை; சுன்னாகம்; 1932.

குருசாமி, ம.ரா.போ; சங்ககாலம்; மெர்குரி புத்தகக் கம்பெனி, கோயம்புத்தூர்; 1967.

குளோறியாசுந்தரமதி, இல; டாக்டர் உ.வே.சா. சங்க இலக்கியப் பதிப்புகள்; உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்; சென்னை.

..... சங்க இலக்கியம் மருதம்; கேரளப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை வெளியீடு; 1971

கைலாசபதி, க; பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்; பாரிநிலையம்; சென்னை; 1966.

..... ஒப்பியல் இலக்கியம்; பாரிநிலையம்; சென்னை; 1969.

கேசவராஜ், வே; நடுகல் வழிபாடு; சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை; மதுரை; 1978.

கேசவன், கோ; மண்ணும் மனித உறவுகளும்; சென்னை புக் ஹவுஸ்; சென்னை; 1969.

கோவிந்தன், கா; சங்கத் தமிழ்ப்புலவர்களில்—உவமையால் பெயர் பெற்றோர்; கழகப்பதிப்பு; சென்னை; 1961.

..... பாலைச் செல்வி; பாரிநிலையம்; சென்னை; 1956.

கோவிந்தராசனார், கா.ர; களவியல் என்னும் இறையனார் அகப்பொருள் மூலம் நக்கீரனார் உரையும்; பதிப்பு; சென்னை; 1939.

சக்திதாசன் சுப்பிரமணியன்; குறுந்தொகைக் காட்சிகள் விளக்கம்; தமிழகம்; சென்னை; 1958.

சஞ்சீவி, ந; சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள்; சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்; சென்னை; 1973.

சண்முகம், செ.வை; சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு; 1-2; அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற்கழகம்; அண்ணாமலைநகர்; 1984; 1986.

சண்முகம்பிள்ளை, மு; அகப்பொருள் மரபும் திருக்குறளும்; சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்; சென்னை; 1980.

..... சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல்; உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்; சென்னை; 1997.

சரளா ராசகோபாலன்; சங்க இலக்கியத்தில் தோழி; ஒளிப்பதிப்பகம்; சென்னை; 1986.

..... சங்க இலக்கியத்தில் அகம்; ஒளிப்பதிப்பகம்; சென்னை; 1988.

சாமி, பி. எல்; சங்க இலக்கியத்தில் செடி, கொடி, விளக்கம்; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1967.

சாமிநாதையர், உ.வே; சங்ககாலத்தமிழும் பிற்காலத்தமிழும்; உ.வே.சா. நூல்நிலைய வெளியீடு; சென்னை; 1949.

..... (ப.ஆ); சிலப்பதிகாரம் மூலமும் அடியார்க்கு நல்லார் அரும்பதவுரை; பதிப்பு; தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு; 1985.

..... திருத்தக்கதேவர் இயற்றிய சீவகசிந்தாமணி மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும்; பதிப்பு ; தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு; 1969.

சாரங்கபாணி, இரா; பரிபாடல்திறன்; மணிவாசகர்பதிப்பகம்; சிதம்பரம்; 1983.

சிதம்பரம்பிள்ளை, ச; சங்கஇலக்கியத்தில்பரத்தமை; முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு; மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்; 1979.

சிதம்பரனார், அ; தமிழ்ச் சங்கங்களின் வரலாறு; கழகவெளியீடு; 1957.

சிதம்பரனார், சாமி; பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை; இலக்கிய நிலையம்; சென்னை; 1973.

..... எட்டுத்தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்; ஸ்டார் பிரசுரம்; சென்னை; 1974.

சிவத்தம்பி. கா; இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும்; சென்னை; 1982.

..... சங்க இலக்கியம் கவிதையும் கருத்தும்; உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்; சென்னை; 2009.

சிவராஜ், து; சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல்; சிவம் பதிப்பகம்; வேலூர்; 1994.

சீனிவாசன், ச.பொ; சங்க இலக்கியத்தில் அகவுணர்வு; உயிரினப் பண்பாடு நற்றிணை; சேகர் பதிப்பகம்; சென்னை; 2005.

சீனிவாசன், ரா; தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் கட்டுரைகள்; பாரிநிலையம்; சென்னை; 1964.

சுந்தரமூர்த்தி, இ; பரிமேலழகர் திருக்குறள் உரைத்திறன்; ஐந்திணைப் பதிப்பகம்; சென்னை; 1985.

சுப்பிரமணிய அப்பர், ஏ.வி; தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி; பாரிநிலையம்; சென்னை; 1977.

சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, கா; பழந்தமிழர் நாகரிகம் அல்லது தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரக் கருத்து; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1939.

சுப்பிரமணியன், ச.வே; திறனாய்வுக் கட்டுரைகள், அசோகன்; சென்னை; 1977.

——— தொன்னூல் விளக்கம்; மூலம் விளக்கம்; திறனாய்வு; தமிழ்ப்பதிப்பகம்; சென்னை; 1978.

.....தொல்காப்பியப் பதிப்புகள்; உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்; சென்னை; 1992.

சுப்பிரமணியன், ந; சங்ககால வாழ்வியல்; நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்; சென்னை; 1986.

சுப்பிரமணியன், ந; தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்க்கை; பழனியப்பிரதர்ஸ்; சென்னை; 1974.

..... அகத்திணைக் கொள்கைகள்; பாரிநிலையம்; சென்னை; 1981.

செந்துறைமுத்து, புலவர்; பரிபாடலின் பழக்கவழக்கங்கள்; நல்வாழ்வுப் பதிப்பகம்; சென்னை; 1978.

செயராமன், நா; சங்கத்தமிழ் செய்யுட்கோவை; முத்துப் பதிப்பகம்; 1977.

..... முல்லைப்பாடல்கள்; மதுரை பப்ளிஷிங்ஹவுஸ்; மதுரை; 1977.

..... சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண்திணை; மீனாட்சி புத்தக நிலையம்; மதுரை; 1975.

செல்வராசு, சிலம்பு, நா; சங்க இலக்கியம் சமூக மானுடவியல்; ஆய்வுக்கட்டுரைகள்; அனிச்சம்; புதுச்சேரி; 1996.

சோமசுந்தர பாரதியார்; தொல்காப்பியம் பொருட்படலம்; புத்துரை; நாவலர் புத்தகநிலையம்; 1942.

ஞானசம்பந்தன், அ.ச; அகமும் புறமும்; பாரிநிலையம்; சென்னை; 1956.

தட்சிணாமூர்த்தி, அ; சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள்; மங்கையர்க்கரசி பதிப்பகம்; தஞ்சாவூர்; 2001.

தண்டாயுதம், இரா; சங்க இலக்கியம்; தமிழ்ப் புத்தகாலயம்; சென்னை; 1978.

தமிழண்ணல்; சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு; மீனாட்சி புத்தக நிலையம்; மதுரை; 1985.

தாணம்மாள். இல;சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்; வானதி பதிப்பகம்; சென்னை; 1981.

நெடுஞ்செழியன், இரா., கலித்தொகை தரும் காதற்காட்சிகள்; திராவிடப் பண்ணை; திருச்சி; 1955.

பகவதி, கு; தமிழர் ஆடைகள்; உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்; சென்னை; 1980.

..... சிலப்பதிகாரத்தில் மணப்பொருட்கள்; மெய்யப்பன் பதிப்பகம்; சிதம்பரம்; 2005.

பாண்டுரங்கன், கி; பண்டைத் தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும் தற்காலப் போர் நடவடிக்கையும்; வெற்றிவேல் வெளியீடு; சென்னை; 1986.

பாலகப்பிரமணியன், சி; மலர் காட்டும் வாழ்க்கை; நறுமலர்ப் பதிப்பகம்; சென்னை; 1980.

பாலகப்பிரமணியம். கு.வெ; சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள்; மீரா பதிப்பகம்; புதுக்கோட்டை; 1986.

பாஸ்கரதாஸ், ஈ. கோ; அகப்பொருட் பாடல்களில் தோழி; சென்னை; 1979.

.....அகப்பொருட் பாடல்களில் தலைவி; சென்னை; 1982.

பெரிய கருப்பன், இராம; குறிஞ்சிப்பாட்டு; மீனாட்சி புத்தக நிலையம்; மதுரை; 1977.

..... சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு; இலக்கியக் கொள்கைகள்; சோலை நூலக வெளியீடு; மதுரை; 1975.

மணவாளன், அ. அ; சங்க இலக்கியம் – தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை; சென்னை; 1975.

மறைமலையடிகள்; முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1962.

..... பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை; கழகவெளியீடு; 1966.

மாணிக்கம். வ. சுப; தமிழ்க்காதல்; பாரிநிலையம்; சென்னை; 1980.

மனோன்மணி சண்முகதாஸ்; குறுந்தொகை—ஒரு நுண்ணாய்வு; உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்; சென்னை; 2000.

முத்துக்கண்ணப்பர், தி;சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்; அதிபத்தர் பதிப்பகம்; சென்னை; 1978.

முத்துச்சண்முகன்; தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல் உரைவளம்;

(இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், நாவலர் சோமசுந்தரபாரதியார்); மு. அருணாசலம் பிள்ளை ஆய்வுரை; பதிப்பு ; மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை வெளியீடு; மதுரை; 1975.

ராஜ் கௌதமன்; பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும்; தமிழினி; சென்னை; 2006.

லேனா தமிழ்வாணன்; சங்க இலக்கியத்தில் அகக்காட்சிகள்; மணிமேகலைப் பிரசுரம்; சென்னை; 1982.

..... சங்க இலக்கியத்தில் புறக்காட்சிகள்; மணிமேகலைப் பிரசுரம்; சென்னை; 1982.

வசந்தாள், த; தமிழிலக்கியத்தில் அகப்பொருள் மரபுகள்— ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை; சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு; 1990.

வரதராசன், மு; நெடுந்தொகை விருந்து; பாரி நிலையம் சென்னை; 1952.

..... குறுந்தொகை விருந்து; பாரி நிலையம் சென்னை; 1956.

..... குறுந்தொகைச் செல்வம்; பாரி நிலையம் சென்னை; 1958.

..... கொங்குதேர் வாழ்க்கை; பாரி நிலையம் சென்னை; 1963.

..... பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை; பாரி நிலையம்; சென்னை; 1964.

வரதராசன். வெ; தமிழரின் ஒப்பனைக் கலைத்திறன்; தமிழ் பல்கலைக்கழக வெளியீடு; தஞ்சாவூர்; 1986.

வள்ளியம்மாள். ந; தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் கொள்கைகள்; மக்கள் வெளியீடு; சென்னை; 1980.

வெள்ளைவாரணர். க; தொல்காப்பியம் உரைவளம்; அகத்திணையியல்; மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்; மதுரை; 1983.

..... தொல்காப்பியம் உரைவளம்; களவியல்; ம.து.ப.கழகம்; மதுரை; 1983.

..... தொல்காப்பியம் உரைவளம்; கற்பியல்; ம.து.ப.கழகம்; மதுரை; 1983.

..... தொல்காப்பியம் உரைவளம்; பொருளியியல்; ம.து.ப.கழகம்; மதுரை; 1983.

..... தொல்காப்பியம் உரைவளம்; புறத்திணையியல்; ம.து.ப.கழகம்; மதுரை; 1983.

..... தொல்காப்பியம் உரைவளம்; உவமையியல்; ம.து.ப.கழகம்; மதுரை; 1985.

..... தொல்காப்பியம் உரைவளம்; மெய்ப்பாட்டியல்; ம.து.ப.கழகம்; மதுரை; 1986.

வெற்றிச் செல்வன்; தமிழ் இலக்கியத்தில் மலர்கள்; மணிவாசகர் பதிப்பகம்; சென்னை; 2000.

வேங்கடசாமி. மயிலை. சீனி; சங்ககால தமிழக வரலாற்றில் சில செய்திகள்; அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்; 1970.

வேங்கடராமச் செட்டியார், செ; பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர் வகைகள்; பாரி நிலையம்; சென்னை; 1960.

..... புனையா ஓவியம். நெடுநல்வாடை விளக்கம் பாரிநிலையம் சென்னை 1958.

வையாபுரிப்பிள்ளை. எஸ்; இலக்கிய தீபம்; பாரிநிலையம்; சென்னை; 1955.

..... சங்க இலக்கியம் (பாட்டும் தொகையும்); பாரிநிலையம்; சென்னை; 1967.

ஐகநாதன். கி. வா; தமிழ் வைபவ; சங்கநூற் காட்சிகள்; அமுதநிலையம்; சென்னை; 1953.

கட்டுரைகள்

சங்க இலக்கியச் சொற்பொழிவுக்கட்டுரைகள்; பத்துப்பாட்டு; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1969. நற்றிணைக் கட்டுரைகள்; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1975; குறுந்தொகை; கட்டுரைகள்; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1972; ஐங்குறுநூறு கட்டுரைகள்; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1965; அகநானூறு கட்டுரைகள்; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1969; கலித்தொகைக் கட்டுரைகள்; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1970; புறநானூறு கட்டுரைகள்; கழகவெளியீடு; சென்னை; 1966.

ஆய்வுக்கோவை

அழகர் நாதன் சுப., சங்க அகப்பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம்பெறும் முறை - ஒரு கண்ணோட்டம்; 21 வது ஆய்வுக்கோவை; தொகுதி: 1; அண்ணாமலைநகர்; 1989.

ஆலிஸ். அ. முனைவர்; தலைவி கூற்றுப் பாடல்களின் கட்டமைப்பு; 12வது ஆய்வுக்கோவை; தொகுதி: 1 தூத்துக்குடி 1980.

ஆறுமுகசாமி, க.சி; நற்றிணைக் காட்சிகள்; 18வது ஆய்வுக்கோவை; தொகுதி 1 ஈரோடு; 1986.

உலகநாதன். பெ.கு; மணக்கும் கூந்தல்; 2 வது ஆய்வுக்கோவை; திருச்சி; 1790.

கந்தசாமி. தங்க. புறத்தில் அகம்; 18வது ஆய்வுக்கோவை; தொகுதி: 4; ஈரோடு; 1986.

காஞ்சனா. இரா. ஞாழலா ? கோங்கா ? 13வது ஆய்வுக்கோவை; தொகுதி: 4;

திண்டுக்கல்; 1981.

- காந்தளும் தோன்றியும் 15வது ஆய்வுக்கோவை; தொகுதி 1; பாளையங்கோட்டை; 1983.
- கோபிநாத், எ., அகப்பாடல்களில் வராலற்றுக் கூறுகள்; 20 வது ஆய்வுக்கோவை; தொகுதி; 4; அண்ணாமலைநகர்; 1988.
- சரளா. இராசகோபாலன்., சங்க அகப்பாடல்களில் நன்னன்; 20வது ஆய்வுக் கோவை; தொகுதி- 4; அண்ணாமலை நகர். 1988.
- செயராமன். நா., பரிபாடலில் அகப்பொருள்மரபு; 11வது ஆய்வுக்கோவை; தொகுதி 1 ஐதராபாத்; 1979.
- சிவகாமசுந்தர். சு. அகம் புறம்; 13வது ஆய்வுக்கோவை; தொகுதி 1; திண்டுக்கல்; 1981.
- குருநாதன். வ. தித்தன்; 1வது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை; தொகுதி 1; கோயம்புத்தூர்; 1987.
- ..... நன்னன்; 2வது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை; தஞ்சாவூர்; 1988.

இதழ்கள்

செந்தமிழ்ச் செல்வி

- அகத்தியலிங்கம் ச; ஆய் அண்டிரன்; தொகுதி 55; மதுரை; 1959-60.
- அரவிந்தன் மு.வை; திருக்குறளும் சங்க இலக்கியமும்; தொகுதி 63; மதுரை; 1968.
- இராகவையங்கார். ரா; வெள்ளிவீதியார்; தொகுதி 2, மதுரை; 1902.
- .....; ஓளவையார் தொகுதி 2, மதுரை; 1902.
- இளங்குமரன். இரா. பாரி; சிலம்பு; 54; சென்னை; 1979-80.
- ..... ஓரி; சிலம்பு; 55; சென்னை; 1980-81.
- ..... அதியனும் அதிகனும்; சிலம்பு 58; சென்னை; 1983-84.
- சாமி. பி.எல், சங்க நூல்களில் கூதளமும் குளவியும் குல்லையும் சிலம்பு; 62; 1987-88.
- சிங்கார வேலன். சொ. காமமா ? காதலா ?; சிலம்பு 38; 1963-64.
- சிவலிங்கனார்; ஆதிமந்திப்பாட்டு; சிலம்பு 24; சென்னை; 1949-50.

தமிழ்ப்பொழில்

- இராசா. கி., புறநானூற்றில் திணை துறைப் பொருத்தம்; துணர் 67; மலர் 2; தஞ்சாவூர்; 1993.
- சாமி. பி.எல், சங்க நூல்களில் கரத்தை; துணர் 57; தஞ்சாவூர்; 1983-84.

சிவகுருநாதன். மா; புறப்பொருள் பூக்கள்; துணர்-22; மலர் 1 துணர்-22; மலர்;8

தஞ்சாவூர்; 1947-48.

சீனிவாசன். கு., தமிழில் தாவரம் துணர் 34; மலர் 11; துணர் 35; மலர் 1; துணர் 35; மலர் 2;

துணர் 35; மலர் ; துணர் 35; மலர் 5; துணர் 35; மலர் 10; துணர் 35; மலர் 12;

தஞ்சாவூர்; 1959-60.

சுப்பிரமணியபிள்ளை. கோ., பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ; துணர் 18; மலர் 12;

தஞ்சாவூர்; 1972-43.

தெய்வநாயகம். கோ., ஆட்டனத்தி ஓராய்வு; துணர் 49; மலர் 12; தஞ்சாவூர்; 1975-76.

பொருட்களஞ்சியம்

சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம்; தொகுதி: 1 - 1986; தொகுதி: 2 - 1986 ;

தொகுதி: 3 -1988; தொகுதி: 4 -2006; தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர்.

சங்க இலக்கியச் சொல்லாடைவு; தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, தஞ்சாவூர், 2007.

அகராதி

தமிழ்ப்பேரகராதி; (Tamil Lexicon) தொகுதி;1-6; சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு;

சென்னை;1982.

நிகண்டுகள்

சேந்தன் திவாகரம் - பிங்கலம் - சூடாமணி; சாந்தி சாதனா வெளியீடு; சென்னை; 2004.

.....

பின்னிணைப்பு

பின்னிணைப்பு - 1

காதல்

திரு: 94, பெரு:223, மது:550, பட்: 103, மலை: 485; நற்:25:8, 44:12, 45:5, 133:8, 161:10, 201:1, 218:5, 231: 9, 268:6, 313:5, 327:3, 353:5; குறு: 229:3; ஐங்: 92:2, 195: 2, 255: 1, 256: 1, 258: 1, 259: 1, 260:1, 400:4, 424:1, 244: 4, 446: 4, 475: 4; பரி:6:71, 8:37, 8:42, 9: 14, 10:35, 12:35, 15:47, அகம்: 53:15, 55:16, 73:11, 75:13,135:6, 138:1, 140:5, 159:12, 206:10, 301:27, 302:8, 305:6, 310:8, 311:7, 312:8, 332:15, 339:13, 352:11, 384:2, 399:4; கலி: 2:9, 11:3, 36:18, 36:20, 61:13, 69:3, 98:20, 107:24, 113:20, 122:3, 129:11, 140:18; புறம்: 58:26, 73:12, 93:6, 181:2, 198:7, 216:10, 272:3, 276:3, 281:7, 289:5, 373:32, 381:26, 391:18.

காமம்

திரு: 134, பட்: 39, நற்: 23:9, 35:12, 39: 3, 64: 12, 79:7, 94: 2, 126: 10, 185: 2, 187:5, 223:1, 232: 6, 152: 1, 185: 2, 187: 5, 223: 1, 232:6, 266: 5, 287: 7, 335:11, 253: 8, 369:11, 378:1, 389:11; குறு: 2:2, 17:4, 18:5, 32:3, 42:1, 57:1:3, 78:4, 99:6, 102:3, 112:1, 136:1, 149:6, 152:5, 177:7, 204:1, 204:5, 206:4, 212:4, 231: 5, 241: 1, 257: 6, 290:1, 308: 7, 340: 1, 371:4, 400:2; ஐங்: 237:1, அகம்: 15:1, 28:1, 50:7, 112:15, 128:3, 198:2, 208:20, 236:9, 258:14, 266:8, 284:11, 298:18, 303:13, 322:3, 330:10, 339:7, 353:5, 361:6, கலி: 12: 12, 12:16, 18:7, 93:27, 113:20, 121:7, 137:2, 140:23, 140:27, 142:5, 142:56, 145:3, 145:11, 146:3, 147:2, 147:14, 148:13; புறம்: 212:3; பதி:22:1; பரி: 6:71, 6:98, 6:103, 6:105, 8:40, 9:14, 10:63, 10:69, பரி.தி:1:56.

.....

பின்னிணைப்பு - 2

சங்க இலக்கியத்தில் 134 மலர்களின் பெயர்கள் பதிவாகியிருப்பதைப் பாடல்களின்வழி அறியலாம். இவ்விலக்கியத்தில் இடம்பெற்ற அனைத்து மலர்களின் முழுமையான தன்மை அறியஇயலவில்லை. ஆனால், சில மலர்களின் தன்மையைத் தெளிவுபட அறியமுடிகின்றது. சில மலர்களின் பெயர்க் குறிப்பு மட்டுமே இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளதால், அம்மலர்களின் தன்மையும் அறிந்துகொள்ள முடியாத நிலையும் உள்ளன. மேலும், இம்மலர்கள் இடந்தோறும், காலந்தோறும் வேறுவேறு பெயர்களில் குறிக்கப்படுகின்றன. ஒரே மலருக்குப் பல பெயர்களும் குறிக்கப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது. பின்வரும் பகுதி இதனை விளக்கும்வகையில் அமைவதைக் காணலாம்.

1. அடும்பு

அடும்பு மலர்க் கடற்கரையோரங்களிலும் கழிகளின் கரைகளிலும் படர்ந்து வளரும் தன்மையுடையது. இக்கொடியின் நிறம் சிவப்பு, கவட்டிலையை உடையது (அகம்: 80). இதன் இலைகள் மான் குளம்பு போல் பிளவுபட்டிருக்கும் என்பதை 'மான்அடி அன்ன கவட்டிலை அடும்பின்' (குறு: 243) எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“எர் கொடிப் பாசடும்பு பரிப ஊர்பு இழிபு

நெய்தல் மயக்கி வந்தன்று, நின் மகள்” (ஐங்: 101)

எனும் வரிகள், அழகான அடம்புக் கொடி நெய்தல் நிலத்துக்குரியது என்பதை உறுதிபடுத்துகின்றது. இம்மலர்த் தேர்மணிகள் போல் காட்சியளிப்பதாகவும், இதனுடன் நெய்தல் மலர் மற்றும் இன்னபிற மலர்களோடு கலந்து கட்டிய மாலை விளையாட்டு மகளிர் அணிந்து கொண்டதாகக் குறுந்தொகைப் பாடல் குறிக்கின்றது. (குறு: 401)

“படிவ மகளிர் கொடி கொய்து அழித்த

பொம்மல் அடும்பின் வெண்மணல் ஒரு சிறை”, (நற்: 272)

நற்றிணை அடிகளில், நோன்பு மேற்கொள்ளும் மகளிர் நோன்பிற்காக அடம்புக் கொடியைக் கொய்ததை நற்றிணை வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

2. அதிரல் (புனலி)

கொடி வகையைச் சேர்ந்தது. இதன் மலர்கள் இளவேனிற் காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது.

“கொய்குழை அதிரல் வைகுடலர் அலரி” (அகம்: 213)

“அல்லி மலர்ந்த பைங்கொடி அதிரல்
பெரும்புலர் வைகறை அரும்பொடு வாங்கிக்
காண யானை கவனங் கொள்ளும்” (அகம்: 267)

என்ற பாடலடிகள் அதிரல் மலர் இரவில் அல்லது வைகறைப் பொழுதில் மலரும் தன்மையுடையது எனக் குறிக்கின்றது. இது வேனிற்காலத்தில் அதிகளவில் மலரும் என்பதை ‘வேனில் அதிரலொடு வீரைஇ’ (அகம்: 261) என அகநானூறு குறிப்பதைக் காணலாம். இம்மலரின் மொட்டின் வடிவம் கூர்மையாகக் காணப்படுவதால், இதனை ‘குயில் வாய் அன்ன கூர்முகை அதிரல்’ (புறம்: 269) எனவரும் புறநானூற்றுப் பாடல் வரி குயிலின் வாய்க்கு உவமையாகக் கூறியிருப்பதை அறியலாம்.

“பார்வல் வெருகின் கூரெயிற் றன்ன
வாரிமென் முகைய நுண்கொடி அதிரல்” (அகம்: 391)

என்ற அடிகள், அதிரல் வெண்மை நிறமுடையது எனவும் இதன் மொட்டுக்களின் மீது மெல்லிய வரிகள் காணப்படுவதாகவும் அவை வெருகின் கூரிய எயிறுகளைப் போல் காட்சியளிப்பதாகவும் கூறப்படுகின்றன. இதனைப் ‘புனலிக்கொடி’ என்று நச்சினார்க்கினியரும் (மூல்:51), ‘காட்டுமல்லிகை’ என்று அரும்பதவுரையாசிரியரும், ‘மோசிமல்லிகை’ (சிலம்பு: 13, 156) என்று அடியார்க்கு நல்லாரும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

3. அந்தி

சங்க இலக்கியத்தில் அந்தி மலர் தொடர்பான பதிவு அகநானூற்றில் மட்டும் காணப்படுகின்றது. ‘வந்து ஆறு பொன்னின் அந்தி பூப்ப’ (அகம்: 71). இவ்வரியின் மூலம் அந்தி மலர் பொன்னிறமுடையது என்பது மட்டும் தெளிவுபடுகின்றது. மேலும் இம்மலரின் தன்மையினை அறியஇயலவில்லை.

4. அரலை (அலரி)

“செயலை முழுமுதல் ஒழிய, அயலது
அரலை மாலை சூட்டி” (குறு : 214)

குறுந்தொகைப் பாடல் வரிகள், வெறியாட்டெடுப் போர் முருகனுக்கு அரலை மாலை சூட்டுவது வழக்கம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. ‘எரிஇதம் அலரி யொடு இடைபட வீரைஇ, (அகம்:191) எனும் வரியின் மூலம் அலரி மலர் சிவப்பு நிறமுடையது என அறியமுடிகின்றது.

5. அவரை

கொடி வகையைச் சேர்ந்தது. இது மலையிலும் காட்டிலும் வளரும் தன்மையுடையது. அவரை முன் பனிக்காலத்தில் மிகுதியாக மலர்ந்திருக்கும். இதன் மலர்கள் நீல நிறத்திலும் சிவப்பு நிறத்திலும் காணப்படுகின்றன. கொத்துக் கொத்தாக மலரும் அவரையின் சிவந்த

மொட்டுப் பார்ப்பதற்குப் பவழம் போன்று காட்சியளிப்பதை 'ஐபந்தனை அவரை பவழங் கோப்பவும்' (சிறு: 164) எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது. 'மணிப்பூ அவரை' (மது: 242), 'அவரைப் பைம்பூப் பயில/ சிதர்நனை தூங்கும் அற்சிரம்' (அகம்: 294). இவ்வரிகள் அவரையின் தன்மையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இம்மலர் நறுமணம் அற்றதாகக் காணப்படுகின்றது. அவரை மலரைச் சூட்டிக்கொள்வதில்லை எனினும் குறிஞ்சிப்பாட்டில் பெண்கள் பலவகை மலர்களைத் தொடுத்ததில் அவரை மலரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“பனிப்புதல் இவாந்த பைங்கொடி அவரைக்

கிளிவாய் ஒப்பின் ஒளிவிடு பன்மலர்” (குறு: 240)

என்ற அடிகள், அவரையின் மலர்கள் கிளியின் அலகினைப் போன்றிருப்பதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

6. அல்லி

“பல்இதழ் எதிர்மலர் கின்னி வேறுபட

நல்திவ வனமுலை அல்லிபொடு அப்பியும்,

பெருதோள் தொய்யில் வரித்தும்” (அகம்: 389)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடலில், பல இதழ்களையுடைய அல்லி மலர் நீர்ப்பூ வகையைச் சேர்ந்தது. இம்மலரின் பூந்தாதுகளைக் குழைத்துக் காதலன் காதலியின் வனமுலைகளில் தொய்யில் வரைந்ததாக அகநானூறு பாடல் விளக்குகின்றது. மேலும் இம்மலருடன் கருநீலம், அல்லி, அனிச்சம், முல்லை, நறவம் ஆகிய மலர்களைச் சேர்த்துக் கட்டிய கண்ணியும் தாரையும் ஆண்மகன் அணிந்து கொண்டதைக் கலித்தொகைக் குறிக்கின்றது (கலி: 91). கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்ட மகளிர் அல்லியின் புல்லரிசியை உண்ட செய்தியை 'அல்லிப் படுஉம் புல் ஆயினவே' (புறம்: 248) எனும் புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

7. அனிச்சம்

அனிச்சம் மலர் குறித்த பதிவு குறிஞ்சிப்பாட்டிலும் கலித்தொகையிலும் மட்டுமே பதிவாகியுள்ளது. 'ஒண் செங் காந்தள், ஆம்பல், அனிச்சம்,' (குறு: 62) என்பதில் தலைவியும் தோழியும் பல்வகையான மலர்களைப் பறித்ததில் அனிச்ச மலரும் ஒன்றாகும். தலைவன் நறவம் பூவொடு அல்லி, நீலம், அனிச்சம், முல்லை ஆகிய பூக்களைக் கொண்ட மாலையையும் நறுமலராற் செய்த கண்ணியையும் அணிந்திருந்ததாகக் கலித்தொகைக் குறிப்பிடுகின்றது (கலி: 91). 'நறவம் சுன்னி அருப்பலம் அனிச்சம்' (பிங்: 2680) எனப் பிங்கல நிகண்டு அனிச்சமலர் கோட்டுப்பூவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இம்மலர் மென்மைத் தன்மையுடையதை 'மோப்பக் குழையும் அனிச்சம்' (குறன்: 90) எனக் குறள் குறிப்பதைக் காணலாம்.

8. ஆத்தி (ஆர்)

ஆத்தி மாலை சோழ மரபினரின் அடையாள மாலையாகத் திகழ்வதைச் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் காணலாம். ‘அடும்பு, அமர் ஆத்தி’ (குறி: 87) எனவரும் குறிஞ்சிப் பாடல் வரியில் தலைவியும் தோழியும் மலைச்சாரலில் பறித்த மலர்வகையில் ஆத்தி மலரும் ஒன்றாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. இச்செய்தியைத் தவிர, இம்மலரின் வண்ணம், வடிவம் ஆகிய செய்தியை அறிய இயலவில்லை.

9. ஆம்பல்

சங்க இலக்கியத்தில் ஆம்பல் மலர்க் குறித்த பதிவு மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. இது சுனைகளிலும் பொய்கைகளிலும் வளரும் தன்மையுடையது. கொடி வகையைச் சேர்ந்தது (பட்: 66). இம்மலர் மாரிக்காலத்தில் மலரும். ஆம்பல் வெள்ளை மற்றும் செந்நிறம் என இரண்டு வண்ணங்களில் காணப்படுகின்றது. இதன் அரும்பு கொக்கின் கூரிய அலகுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது.

“மாரி ஆம்பல் அன்ன கொக்கின்

பார்வல் அஞ்சிய பருவரல் ஈர்ஞ்ஞெண்டு” (குறு: 117)

“கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம் பழம், கொக்கின்

கூம்பு நிலை அன்ன முகைய ஆம்பற்

துங்கு நீர்க் குட்டத்து, துடுமென வீழும் (நற்: 280)

இப்பாடல்களில் ஆம்பலின் அரும்பு கொக்கின் கூம்பு நிலையைக்கு ஒப்பாகக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“அப வெள்ளாம்பல் அம்பகை நெறித்தழை

தித்திக் குறங்கின் ஊழ்மாறு அலைப்ப” (குறு: 293)

எனும் வரிகள், மகளிர் வெள்ளாம்பலின் தழையைக் தொடுத்து, அதனைத் தங்கள் அல்குலில், தழையாடையாக அணிந்து கொண்ட செய்தியைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“செவ்வாய் ஆம்பல் செல் நீர்த் தாமரை”, (பரி: 8: 116)

இவ்வரியில், மகளிர் சிவந்த வாயினைச் ‘செவ்வாய் ஆம்பல்’ எனப் பரிபாடலில் உவமைப் படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

10. ஆரம்

கோட்டுப்பூ வகையைச் சேர்ந்தது. இதன் மலர்கள் நறுமணமுடையதாகத் திகழ்கின்றது. இம்மரத்தைச் சந்தனம் என்றும் சாந்தம் என்றும் அழைப்பர். ‘சிறுகோல் இரை பெருந்தண் சாந்தம்’ (நற்: 140) என்ற வரியில் மலர்க்கொத்தினைக் குறிக்கின்றது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் ஆரம் மலர் (குறி: 103) குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

11. ஆவிரை

இதனை 'ஆவிரம்' எனவும் கூறலாம். ஆவிரை மலர் பொன்னிறம் உடையது. மடலேறும் ஆண்மகன் ஆவிரை மலரைச் சூட்டிக் கொண்டதாகப் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. 'அடர் பொன் அலர் ஏய்க்கும் ஆவிரங் கண்ணி, (கலி: 40) எனவும்,

“பொன்னேர் ஆவிரைப் புதுமலர் மிடைந்த

.....
அவன் பழி நுவலும், இவ்வூர்,

ஆங்கு உணர்ந்தமையின், ஈங்கு ஏகுமார் உளேனே” (குறு: 173)

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல், ஆவிரையின் பொன்னிறமுடைய மலர்களாலாகிய மாலையைச் சூட்டப்பெற்ற ஆண்மகன், பனை மடலாலான குதிரைமீது ஏறியதாகக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

12. இருப்பை

“நீடுநிலை அரைய செங்குழை இருப்பை,

கோடுகடைத் தன்ன, கொவ்வை வான்டூ,” (அகம்: 331)

எனும் அடிகளில், கோட்டுப்பூ வகையைச் சேர்ந்த இருப்பை மலர் வெண்ணிறமுடையது. மலைப்பாங்கான செந்நிலப் பெருவழிகளில் இம்மரம் வளர்ந்து நிற்கும். கோடைக் காலத்தில், இது மிகுதியாக மலர்ந்திருக்கும். இருப்பைப்பூ மரத்திலிருந்தே வாடாமல் கீழே உதிர்ந்து விழும் இயல்பினையுடையது. அம்மலர்களைப் பொறுக்கிச் சென்று மகளிர் விற்பர். 'வெருக்கடி பன்ன குவிமுகிழ் இருப்பை' (அகம்: 267) இருப்பையின் மொட்டு பூனையின் பாதத்தைப் போன்றிருப்பதாக அகப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

“பாத்த தூணித் தலை திறந்தவை போற்

டூத்த இருப்பைக் குழை பொதி குவிமீணர்

கழல் துளை முத்தின் செந்நிலத்து உதிர” (அகம்: 225)

அகநானூற்றுப் பாடலில், இருப்பைப்பூ, வாடும்போது உருண்டையான வடிவத்தைப் பெற்று, அது காம்ப் பற்றிலிருந்து கழன்று கீழே மண்ணில் விழும். அவ்வாறு கீழே விழுந்துகிடக்கும் பூ, துளையுடைய முத்துக் கிடப்பதைப் போன்று காட்சியளிப்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

13. இருவாட்சி

இம்மலரை 'நள்ளிருள் நாறி' என்றும் 'பெருவாய் மலர்' என்றும் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார். 'நரந்தம், நாகம், நள்ளிருள் நாறி', (குறி: 94) எனும் பதிவினைத் தவிர வேறு பதிவினைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடியவில்லை.

14. இலவம்

இலவம் மலர் பூத்துக் குலுங்கும் காலம் வேனிற்காலமாகும் (ஐங்: 368). இம்மலர் சிவப்பு நிறமுடையது. அதனால், இதனை நெருப்பிற்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது (ஐங்: 338). கார்த்திகை மாதத்தில் மகளிர் தங்கள் இல்லத்தில் மாலைப் பொழுதில் வரிசையாக ஏற்றி வைக்கும் விளக்கினைப் போலவும், விழாக்காலங்களில் ஊரெங்கும் ஏற்றி வைக்கப்படும் விளக்கினைப் போலவும் இலவம் மலர் காட்சியளிப்பதாக அகநானூற்றுப் பாடல் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 11).

“பெருவீழா விளக்கம் போல, பலஉடன்

இலைஇல மலர்ந்த இலவமொடு

நிலைஉடர் பிறங்கல் மலைஇறந் தோரே” (அகம்: 185)

எனும் வரிகள், விழாக்காலங்களில் இரவு நேரத்தில் ஏற்றப்படும் விளக்கினைப் போலவும் மலர்த் தோன்றுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதுமட்டுமின்றி, மரத்திலிருந்து மலர்கள் உதிர்ந்த பின்னர் எஞ்சிய மலர்கள் விடியற் காலத்தில் வீண்மீன் போல் காட்சியளிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 17). தலைவியும் தோழியும் பறித்துப் பாறை மருங்கில் தொகுத்த மலர்களில் இலவம் பூவும் ஒன்று (குறி: 86) எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டுக் குறிக்கின்றது.

15. ஈங்கை

ஈங்கை மலர் கொடிவகைச் சேர்ந்தது. இது பனிக்காலத்தில் நன்கு செழித்து வளரும் தன்மையுடையது. ‘பனிப் புதல் ஈங்கை அம் குழை வருட’ (நற்: 312), ‘வண்ணத் தாய்ம்மலர் உதிர/முன்னர்த் தோன்றும் பனிக்கடு நாளே’ (குறு: 380). இவ்வரிகள் பனிக்காலத்தில் மலர்வதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. நச்சினார்க்கினியர் குறிஞ்சிப்பாட்டின் உரையில் ‘ஈங்கை, இலவம், தூங்கு இணர்க்கொன்றை’ (குறி: 86) ஈங்கை மலரை ‘இண்டங்கொடி’ என விளக்குகின்றார். இம்மலர் வெள்ளை மற்றும் துவர் ஆகிய இரு வண்ணங்களில் காணப்படுகின்றது. ‘.....ஈங்கைத்/ தாய் அவீழ் பனிமலர் உதிர வீசித்/தொழிமழை பொழிந்த பாணாட் கங்குல்’ (அகம்: 252) எனும் அகநானூற்றுப் பாடலில், ‘பனிமலர் உதிர’ எனச் சுட்டுவதால், இம்மலர் வெண்மை நிறமுடையது என்பதை அடையாளப்படுத்துகின்றது.

“நுண்முள் ஈங்கைச் செவ்வரும்பு ஊழ்த்த

வண்ணத் தாய்ம்மலர் உதிர, தண்ணென்று

இன்னாது எறிதரும் வாடைபொடு

என் ஆயினவ்கொல் என்னாதோரே?” (குறு: 110)

எனும் வரிகளில், ‘ஈங்கைச் செவ்வரும்பு’ என்பதன்மூலம் சிவந்த நிறத்தைக் குறிப்பதைக் காணலாம். ‘நெழிகினர் ஈங்கைப் பூவின் அன்ன/சிறு பல் பிள்ளை’ (நற்: 181)

எனும் நற்றிணை வரிகளில் ஈங்கை மலரைக் குருவி குஞ்சிக்கு உவமையாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். இதுதவிர பெண்களின் மேனி நிறத்திற்கு ஈங்கையின் தளிரை உவமையாகக் கூறப்படுவதை 'மாரி ஈங்கை மாத்தவீர் அன்ன/ அம்மா மேனி, ஐத அமை நுகர்ப்பின்' (அகம்:75) எனும் அகநானூற்றுவரி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

16. உந்தூழ்

'உரிதுநாறு அவிழ்தொத்து உந்தூழ், கூவினம்,' (குறி: 65) எனும் குறிஞ்சிப்பாட்டு வரி, தலைவியும் தோழியும் பறித்துத் திரட்டிய மலர்களில் உந்தூழ் மலர் ஒன்றாகும். இம்மலரைப் 'பெருமுகிற் பூ' என நச்சினார்க்கினியர் உரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

17. உழிஞை

உழிஞை மலர்க்கொடி வகையைச் சேர்ந்தது. 'நுண்கொடி உழிஞை' (பதி:13). இதன் இலை சிறியதாக இருக்கும். இம்மலருடன் அதன் இலைகளைச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட தெரியலை படை வீரர்கள் அணிந்து கொண்டதாகப் பதிற்றுப் பத்துக் கூறப்படுகின்றது. (பதி:68) இதனை,

“நெடுங் கொடி உழிஞைப் பவரொடு மீடைந்து,
செழியத் தொடுத்த தேம் பாய் கண்ணி” (புறம்: 76)

எனும் அடிகள், உழிஞை மலருடன் அதன் தளிரைச் (பவர்) சேர்த்துக் கண்ணியாக ஆண்மகன் சூட்டிக்கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இம்மலர்க் குறித்த பதிவு சங்க இலக்கியத்தில் குறைந்தளவில் காணப்படுகின்றது.

18. உன்னம்

கோட்டுப்பூ; காட்டு நிலத்தில் வளரும். இம்மலரை மக்கள் சூட்டிக்கொள்வதில்லை. இதன் மலர் பொன்னிறமுடையது. இதனைப் 'பொன்னின் அன்ன பூவின் சிறியிலைப்/புன்கால் உன்னம்' (பதி:61) எனும் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்வரி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

19. ஊகம் புல்

“ஊகம் வேய்ந்த உயர்நிலை வரைப்பின்,
வரைந்தேன் புரையும் கவைக்கடைப் புதைபொரு
கடுந்தாடி தூங்கும் கணைக்காற் பந்தர்” (பெரு: 122-124)

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் எயினர் வாழும் குடிலைக் குறிப்பிடும்பொழுது உயர்நிலைவரைப்பு (மதில்) ஊகம் புல்லால் வேயப்பட்டிருக்கும் எனக் குறிக்கின்றது. இதனை 'ஊகு' என்று அழைக்கலாம்.

“வேனில்வாரி அணில் வாலத்து அன்ன,

காணஊகின் கழன்று உகு முதுவீ

அரீயல் வான்குழல் சுரீயல் தங்க” (புறம்: 307)

ஊகின் பூ வேனிற் காலத்தில் காய்ந்து, பரட்டையாக இருக்கும். அதைப் பார்க்கும்பொழுது அணிலின் வால் போன்று காட்சியளிக்கும். அத்தகைய ஊகின் காய்ந்த மலர்கள் வீரர்களின் தலைமயிர்ச் சுருளில் படிந்திருப்பதைப் புறநானூறு குறிக்கின்றது.

20. எருக்கு

எருக்கு மலர் வெண்மை நிறமுடையது. இம்மலரின் ஓரங்களில் கருஞ்சிவப்புக் கோடுகள் காணப்படும். இதற்கு மணம் கிடையாது. ‘குவி முகிழ் எருக்கு’ (நற்: 220), ‘நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவியிணர்ப்/புல்லிலை எருக்கு’ (புறம்: 106) எனும் வரிகளில் எருக்க மலரின் தன்மைக் காணலாம். சங்க இலக்கியத்தில் எருக்கு மலர்க் குறித்த பதிவினை நோக்கும்பொழுது மடலேறும் ஆண்மகன் எருக்கமாலை அணிந்து கொண்டதாகவும் அவன் பூட்டிய தேரில் எருக்கமலர் அணிவித்ததாகவும் பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளன.

“மானை மடலும் ஊர்ப், பூ எனக்

குவிமுகிர் எருக்கங் கண்ணியங் குடுப,

மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப,

பிறிதும் ஆகுப-காமம் காழ்க் கொளினே”. (குறு: 17)

மேற்கண்ட பாடலில் மடலேறும் ஆண்மகன் எருக்கங் கண்ணியைச் சூட்டிக்கொண்டான் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

21. எருவை

எருவையைப் ‘பஞ்சாய்க் கோரை’ அல்லது ‘கொறுக்கச்சி’ (குறி: 68) என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார். மலைவழியில் சந்தன மரத்தின் நறுமணம் கமழும். அத்தகைய மலைப் பிளவினையுடைய துறுகல்லின் அருகே நறுமலர் எருவை நீண்டு வளர்ந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது (நற்: 261).

22. எறுழ்

எறுழ் மலர் கார்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது. ‘எரிபுரை எறுழ்’ (குறி: 66) எனும் பாடல்வரி மூலம் சிவந்த நிறமுடையது என்பது அறியமுடிகின்றது. இம்மலர்கள் இணராகப் பூத்து நிற்கும் தன்மையை, ‘விரியிணர்க்கால் எறுழ் ஒவ்வீ’ (திரு: 236) எனவரும் திருமுருகாற்றுப்படை வரி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“வரு மழைக்கு எதிரீய மணி நிற இரும்புதல்

நறை நிறம் படுத்த நல் இணர்த் தெறுழ் வீ

தா அம் தேரலர் கொல்லோ - சேய் நாட்டு” (நற்: 302)

இப்பாடலில் ஐயும்மலர் கார்காலத்தில் மலரும். சிவந்த நிறமுடைய இதன் மலர்கள் கார்காலம் முடிந்தவுடன் தன்னிறம் மாறி வெண்ணிறமாகக் காட்சியளிப்பதாகச் சுட்டுகின்றது.

23. கடம்பு

கடம்புமலர் கார்காலத்தில் மிகுதியாக மலரும். 'கார் நறுங் கடம்பு' (நற்: 34). 'தண்நறுங் கடம்பின் கமழ் தாது ஊதும்' (பரி: 14) எனக் குறிப்பதால், இம்மலர் நறுமணமுடையது என அறியமுடிகின்றது. மேலும் 'உருள் பூத் தண்தார்' (திரு: 11), 'உருள் இணர்க் கடம்பு' (பரி: 5). எனும் வரிகள் கடம்புமலர் கொத்துக் கொத்தாக மலரும் தன்மையுடையது என்பது தெளிவுபடுத்துகின்றது. முருகன் உறையும் பல்வேறு இடங்களுள் கடம்பும் மரம் ஒன்றாகக் கூறப்படுகின்றது (திரு: 225).

24. கணவீரம்

இதனைக் 'கணவிரம்' என்று குறிக்கப்படுகின்றது. 'பெருந்தண் கணவிரம்' (திரு: 236) எனத் திருமுருகாற்றுப்படை குறிப்பதைக் காணலாம். 'சீனைவனர் வேங்கை, கணவிரி காந்தன்' (பரி: 11) எனும் பரிபாடலில் நீரோட்டம் அதிகமுள்ள இடங்களில் இம்மலர் மலர்வதாகச் சுட்டப்படுகின்றது. 'கணவிரமாலை இடேகக் கழிந்தன்ன/புண்ணுமிழ் குருதி' (அகம்: 31) அகப்பாடலின் போர் புரிந்த வீரனின் மார்பில் அம்பு தைத்து இறந்து கிடக்கிறான். அவன் மார்பில் குருதி வழிந்தோடுகின்றது. அந்தக் காட்சியை மாமூலனார் 'கணவிரமாலை' இட்டது போன்றிருப்பதாக உவமைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இப்பதிவு வழி கணவிரம் சிவப்பு நிறமுடைய மலர் என்பதை அறியலாம்.

25. கரந்தை

'கரந்தை மாக்கொடி வினைவயல்' (பதி: 40) என்பதில் கரந்தை பெரிய கொடி வகையைச் சேர்ந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனைக் 'கரந்தை மாக்கொடி' எனப் பதிற்றுப்பத்துக் குறிக்கின்றது (பதி: 405). 'செம்பூங்கரந்தை' (அகம்: 269), 'நறும்பூங்கரந்தை' (புறம்: 261) எனக் குறிப்பதன்மூலம் கரந்தைமலர் செந்நிறமுடையது எனவும் நறுமணமுடைய மலர் எனவும் அறியமுடிகின்றது. வெட்சி வீரர்களைத் தடுத்து, அவர்களை வெல்லும் பொருட்டுச் சிவந்த கரந்தைப் பூவைச் சூட்டிக் கொண்டு வீரர்கள் சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 269).

26. கரும்பு

கரும்பு நீர்வளமுள்ள இடங்களில் செழித்து வளரும் தன்மையுடையது (பட்: 161). இதன் மொட்டு வெண்மை நிறத்துடன் காணப்படும். கரும்பு மொட்டு வேல் போன்று நீண்டிருக்கும். இதனை,

“..... கரும்பின்,
வேல்போல் வெண்முகை பிரியத் தீண்டி ஒற்றும்/
வடபுல வாடை” (நற்: 366)

எனும் நற்றிணைப் பாடல் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

27. கருவிளை

‘மணி கண்டன்ன மா திறக் கருவிளை’ (நற்: 221) எனும் வரி நீலமணியின் நிறத்தை ஒத்தது கருவிளைப் பூ இருப்பதாகச் சுட்டுகின்றது. இம்மலர் கருமை நிறமுடையது. இதனைக் ‘கருங்காக்கணம்’ எனப் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் குறிப்பிடுகின்றார் (நற்: 221). இது வாடைக்காலத்தில் மிகுதியாக மலரும் தன்மை கொண்டது (ஐங்: 464). புதரில் கருவிளைப் பூ நிறைந்து மலர்ந்திருக்கும் அத்தோற்றமானது, மயில் தனது தோகையை விரித்திருப்பதைப் போன்றிருப்பதாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது (நற்: 262).

“கண்ணெனக் கருவிளை மலரப் பொன்னென
இவா் கொடிப் பீரம் இரும்புதல் மலரும்
அற்சிரம்.....” (ஐங்: 464)

இவ்வடிகளில் கருவிளைமலர் நள்ளிரவில் மலர்ந்த நிலை எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது.

28. கல்லகாரம்

நீர்ப்பூ வகையைச் சேர்ந்தது. ‘கல்லகாரப் பூவாழ் கண்ணீ தொடுத்தானை’ (பாி: 11) எனும் பரிபாடலின் உரையில் ‘குளிர்ப்பூ’ எனக் குறிக்கின்றது. பரிபாடல் பதிவினைத் தவிர சங்க இலக்கியத்தில் வேறு இடங்களில் கல்லகாரம் மலர் குறித்த பதிவினை அறியஇயலவில்லை.

29. கவிர்

‘கவிர்இதழ் அன்ன காண்புஇன் செவ்வாய்’, (அகம்: 367) ‘கவிர்இதழ் அன்ன தாவிச் செவ்வாய்’ (குறு: 103) எனும் வரிகள், செவ்வாயிற்குக் ‘கவிர்’ மலரை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்வழி கவிர் மலர் சிவந்த நிறமுடையது என அறியமுடிகிறது. இதனை ‘முள்முருங்கை’ என்றும் ‘முருக்கு’ என்றும் குறிக்கப்படுகின்றது. இம்மரம் பாலை நிலத்தில் அதிகமாக வளர்ந்திருக்கும். இதன்மலர்கள் இளவேனிற்காலத்தில் கொத்துக் கொத்தாக மலரும் தன்மையுடையது.

“வாவ்வா வடமான் கோளுகிர் அன்ன
செம்முகை அவிழ்ந்த முண்முதிர் முருக்கு” (அகம்: 99)

இவ்வரிகளில் கவிர் மலரின் மொட்டு அவிழ்ந்த காட்சி, புலியின் கூர்மையான நகம் போன்றிருப்பதாகப் ‘பெருங்கடுங்கோ’ உவமைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

30. கழுநீர்

“தீம் பெருஞ்சுனை ஈரணிப் பொலிந்த

தண்ணுறங் கழுநீர்” (அகம்: 59)

“கழுநீர்ப் பொலிந்த தண்ணுறங் பொய்கை” (மது: 171)

இவ்வரிகள் கழுநீர்மலர் சுனை மற்றும் பொய்கையில் மலரும் தன்மையுடையது எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“காதல் இண்துணை புணர்மார், ஆய்இதழ்த்

தண் நறுங் கழுநீர் துணைப்ப, இழைபுனைபூஉ” (மது: 549-551)

இதில் மகளிர், தங்கள் காதல் கணவரைக் கூடுதற்கு அழகிய இதழையுடைய தண்ணுறங் கழுநீர் மலரால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையைச் சூட்டிக் கொண்டதாக மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். கழுநீர் மற்றும் ஆம்பல் ஆகிய மலரின் இதழ்களுடன் கூடிய பசிய தழையுடையதைத் தலைவியும் தோழியும் அணிந்து கொண்டதை அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது (அகம்: 156). மேற்கண்ட பதிவுகள் மூலம் கழுநீர் மலரைப் பெண்கள் விரும்பி அணிந்த கொண்ட நிலை காணலாம்.

31. காஞ்சி

சங்க இலக்கியத்தில் காஞ்சிமலர் தொடர்பான பதிவு மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. காஞ்சி மருதநில மரமாகும் (பதி: 52). இம்மலர் மஞ்சள் நிறமுடையது. இளவேனிற் காலத்தில் மிகுதியாக மலரும் தன்மையுடையது (கலி: 26).

“பயறு போல் இணர பைந்தாது படிஇயர்

உழவர் வாங்கிய கமழ் பூ மென்சீனைக் காஞ்சி” (குறு: 10)

குறுந்தொகை பாடலடிகள் காஞ்சியின் மொட்டுகள் கொத்துக் கொத்தாகப் பயறுபோல் காட்சியளிப்பதாகவும் அதன்தாதுகள் நறுமணமுடையதாகவும் குறிப்பதைக் காணலாம்.

‘காஞ்சி நுண் தாது ஈர்ம் புறத்து உறைப்ப’, (அகம்: 56), ‘..... காஞ்சிப்/ போதுஅவிழ் நறுந்தாது அணிந்த கூந்தல்’, (அகம்: 296), ‘காஞ்சி பைந்தாது அணிந்த போதுமலி எக்கர்/ வதுவை நாற்றம் புதுவது கஞல’ (அகம்: 25) மேற்குறிப்பிட்ட வரிகள் காஞ்சி மலர் நறுமணமுடையது என்பது தெளிவுபடுத்துகின்றது.

32. காந்தள்

‘...காந்தள்/ கமழ் குலை அவிழ்ந்த நயவருஞ் சாரல்’ (நற்: 313), ‘சிலம்புகமழ் காந்தள் நறுங்குலை யன்ன’ (ஐங்: 293), ‘காந்தள் கடி கமழும், கண் வாங்கு, இருஞ்சிலம்பின்’ (கலி: 39) இப்பாடலடிகள் காந்தள் மலர் மலைச்சாரலில் வளர்வதாகவும் இது கொடிவகையைச் சேர்ந்ததாகவும் கூறப்படுத்துகின்றது.

இம்மலர் சிவந்த நிறமுடையது என்பதை 'ஒண் செங்காந்தள்' (குறி: 61), 'தீயின் அன்ன ஒண் செங்காந்தள்' (மலை: 145), 'குருதிப் பூவின் குலைக் காந்தட்டே,' (குறு: 1), 'காந்தட் குருதி ஒண்ட உருகெழக் கட்டி' (நற்: 34) ஆகிய வரிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றது. இது குலைகுலையாக மலர்ந்திருப்பதை 'நறுந்தண் சிலம்பின் நாறு குலைக் காந்தள்' (ஐங்: 226) என ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடுகின்றது.

“காந்தள் கொழுமடல் புதுப்பு ஊதாந்தாம்பி” (அகம்: 138)

“சிலம்புடன் கமழும் அலங்கு குலைக்காந்தள்

நறுந்தாது ஊதாம் குறுஞ்சிறைத்தாம்பி” (குறு: 239)

“மலர்ந்த காந்தள் மாறாது ஊதிய

கடும் பறைத் தாம்பி” (பதி: 67)

“..... காந்தள் செறிந்த கவின்

கவின்முகை கட்ட வீழ்ப்ப தாம்பி” (பரி: 18)

மேற்கண்ட பாடல்கள் நறுமணமுடைய காந்தள் மலரின் உள்ளே வண்டுகள் மொய்த்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இம்மலர் மொட்டாக இருக்கும்போது குவிந்து நீண்டு காணப்படும். இந்நிலையினைப் பெண்டிரின் கைவிரலுக்கு உவமைப்படுத்தி புலவர்கள் பாடியிருப்பதைக் காணலாம். 'செழுங்குலைக் காந்தள் கைவிரல் பூப்பவும்' (சிறு: 167), 'காந்தள் முகை புரைவிரல்' (அகம்: 138), 'முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்,' (குறு: 167), 'கைபோற் பூத்த கமழ்குலை காந்தள்' (பரி: 19) ஆகிய பதிவுகள் காந்தள் மலரை விரலுக்கு உவமைப்படுத்தி அறியலாம்.

'வெஞ்சின அரவின் பை அணந்தன்ன/தண்கமழ் கோடல் தாது பிணி யவீழ்' (அகம்: 154) எனும் அடிகள் காந்தள் பூ நன்றாக மலர்ந்திருக்கும் காட்சி, நாகப்பாம்பு படமெடுத்தது போல் காட்சியளிப்பதாகச் சுட்டுகின்றது. காந்தள் மலர் வாடிய பிறகு அம்மலரின் காட்சி பாம்பின் 'பை' அளிந்தது போலத் தோன்றுவதைப் 'பாம்பு பை அவிந்தது போலக் கூம்பிக்/கொண்டலிற் தொலைந்த ஒண் செங்காந்தள்' (குறு: 686). எனக் குறுந்தொகை வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றது. காந்தள் மலர் செந்நிறம் மற்றும் வெண்ணிறம் என இரண்டு வண்ணங்களில் காணப்படுகின்றது.

“வளை உடைந்தன்ன வள்ளிதழ்க் காந்தள்” (மலை: 519)

“உடை வளை கடுப்ப மலர்ந்த காந்தள்

அடை மல்கு குவவியொடு கமழும் சாரல்” (புறம்: 90)

மேற்கண்ட பாடல்களில் காந்தள் மலர்ந்திருக்கும் காட்சி பெண்டிரின் வளையகளை உடைத்ததுப் போன்றிருப்பதாகக் குறிக்கின்றது. இதன்மூலம் வெண்ணிறத்தில்

காந்தள்மலர் இருந்ததாக அறியமுடிகின்றது. ஆனால், சங்க இலக்கியத்தில் செங்காந்தளின் பதிவே மிகுந்தளவில் இடம்பெற்றிருப்பதாக நச்சினார்க்கியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘நச்சினார்க்கினிடர் தாமெழுதிய உரைகளில் எல்லாம் காந்தள் என்பதற்குக் ‘காந்தட் பூ’ என்றும் (கலி: 45) ‘செங்காந்தள்’ என்பதற்குக் ‘கோடற்பூ’ என்றும் (குறி: 62) கோடல் என்பதற்குச் ‘செங்காந்தள்’ எனவும் (கலி: 10), கோடற்பூ எனவும் (கலி: 103) வெண்கோடற்பூ என்றும் (குறிஞ்சி: 83) தோன்றி என்பதற்குத் தோன்றிப்பூ என்றும் (முல்லை: 96, சிந்: 73, 1563) உரைகூறிப் போந்தார். குறிஞ்சிப்பாட்டுள் குறிஞ்சிக்கபிலர். ‘ஒண்செங் காந்தள் எனவும், சுடர்ப்பூந்தோன்றி எனவும், கோடல் எனவும் தனித்தனியாகப் பிரித்தே பாடுகின்றார். பரிபாடலில் ‘கணவிரிக்காந்தள் தாயதோன்றி தீயென மலரா’ (11) எனவும் ‘நீரயல் கலித்த நெறிமுகைக் காந்தள் வீடுகொடிப் பிறந்த மென்தகைத் தோன்றி’ (14) எனவும் கைபோல் பூத்த கமழ்குலைக் காந்தள்... உருவம் மிகு தோன்றி (19) எனவும் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் இவை தனித்தனி வேறுபடுத்திக் கூறப்படுகின்றன. ‘கோடல் துடுப்பீன்று மலரும்’ (கலி: 101) என்றவாறு போலத் தோன்றியைக் கூறக் காண்கிலம். அன்றியும் ‘நீடுகுலைக் காந்தளஞ் சிலம்பிற் களிறு படிந்தாங்கு’ (பெரும்: 372) என்புழியும்

“பைந்நாகப் பள்ளி மணிவண்ணனிற் பாயல் கொண்டு

கைந்நாகத் துஞ்சம் தமிழ் காந்தளஞ் சாரல்” (சிந்: 17)

என்புழியும் ஆதிசேடன் வெண்மை நிறத்தினன் என்பது உட்கொண்டு, காந்தள் வாடிவதற்கும் நிறத்திற்கும் உவமை எனவும், காந்தள் என்பதற்கு வெண்கோடல் எனவும் நச்சினார்க்கினிடர் உரை கண்டுள்ளார். ஆகவே காந்தள் என்பது செங்காந்தள், வெண்காந்தள் என இருவகைத்து என்பதும், அவைமுறையே செங்கோடல், வெண்கோடல் எனப்படும் என்பதும், தோன்றி என்பது இவற்றிற்கு வேறாய ஒருவகை வீடுகொடிப்பூ (பரி: 14) என்பதும் அறியலாம். தாவர நூலில் காந்தளினத்தில் வெண்காந்தள் என்று ஒன்று இருப்பதாகவே கூறப்படவில்லை. எனினும், வெண்காந்தள் அல்லது வெண்கோடல் காந்தளை ஒத்த வேறினப்பூவாக இருத்தல் கூடும் எனத் தாவரவியல் ஆசிரியர் கு. சீனிவாசன் குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கச் செய்தியாகும். (தமிழ்ப்பொழில்: 1959)

33. காயா

காயா மலர் கார்காலத்தில் மலரும் (நற்: 242). இது இணராக மலரும் தன்மையுடையது. அதனால், பல்லினர்க் காயா (குறி: 70) எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. இம்மலருடன் கொன்றை, தளவம், நெய்தல், முல்லை ஆகியன மலர்ந்து காட்சியளிப்பது

காண்போர் மனம் கொள்ளைக் கொள்ளுவதாகக் கூறப்படுகின்றன (ஐங்: 412). காயா மலர் கருநீலநிறமுடையதைச் 'செறிஇலைக் காயா அஞ்சனம் மலர்' (முல்: 93) அஞ்சனம் போன்றிருப்பதாக முல்லைப்பாட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. 'கருநனைக் காயா கணமரீல் அவிழவும்' (சிறு: 65), 'பொன்கொன்றை, மணிக்காயா,' (பொரு: 201), 'மணிபுரை உருவின் காயாவும், பிறவும்,' (கலி: 101) ஆகிய பாடல் வரிகள் மயில் பறவையின் கழுத்தின் நிறத்திற்கும் நீலமணியின் நிறத்திற்கும் ஒப்புமைப்படுத்திப்பதைக் காணலாம்.

“கரிபரந்தன்ன காயாஞ் செம்மலரொடு

எரிபரந்தன்ன இலமலர் விரைஇ,” (அகம்: 133)

எனும் பாடலடிகள் காந்தள் மலர் வாடியவுடன் கரிய நிறத்துடன் காணப்படும். இதனைக் 'கரி' பரந்தால் போன்ற காயாவின் வாடிய பூக்களுடன் இலவமலர் சிறிய மலைப்பக்கத்தே உதிர்ந்து கிடக்கும் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

34. காவி

காவி மலர் கழிகளிலும் கழனிகளிலும் மலர்ந்து காணப்படும். இம்மலர் காலைப் பொழுதில் மலரும் தன்மையுடையது. இதனைக்

'கானல் ஆயமொடு காலைக் குற்ற

கட்கமழ் அலரதண்ணுந் காவி, (நற்: 123)

என நற்றிணைக் குறிப்பிடுகின்றது. இம்மலரில் நறுமணமும், கள்ளும் (தேன்) நிறைந்திருப்பதை “மாலை மணிஇதழ் கூம்ப, காலை/கவ்நாறு காவியொடு தண்ணென மலரும்” (அகம்: 150) எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பதைக் காணலாம்.

காவி மலரைக் குவளை என்றும் நெய்தல் என்றும் உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இது தொடர்பான செய்தியை இல. தாணம்மாள் கூறுவதாவது:

‘காவி’ என்பதற்கு ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் ‘குவளை’ என்று குறிப்பார் (அகம்: 350) பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் தமது நற்றிணை உரையில் நெய்தல் என்று கூறுவார் (நற்: 123), சோமசுந்தரனார், குறுந்தொகை உரையில் (குறுந்: 144) கருங்குவளை என்று விளக்கம் கொடுப்பார். உ.வே. சாமிநாதையர் காவியமலர் என்றே குறித்துச் செல்கின்றார். ‘காவி’ என்ற மலரைத் தனிமலராகக் கொள்வதும் தவ்னுவதும், உரையாசிரியரின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு உட்பட்டதாக அமைந்துவிட்டது. ‘காவியை’, ‘நெய்தல்’ என்று பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் கூறியதற்கு எதிரான சான்று உவ்வது.

“கழியே

சிறு குரல் நெய்தலொடு காவி கூம்ப” (அகம்: 350) என்ற அகப்பாடலால் காவியும், நெய்தலும் வேறுபட்டன என அறியலாம். (1981: 63)

35. காழ்வை

‘ஆரம், காழ்வை, கடி இரும் புன்னை’ (குறி: 93) என்ற குறிஞ்சிப்பாட்டு வரியில் காழ்வை மலர் தொடர்பான பதிவு மட்டுமே காணப்படுகின்றது. இம்மலரை ‘அகிற்பூ’ என நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார்.

36. காளாம்பி

இதனை ‘ஆம்பி’ (புறம்: 164) என்றும் கூறப்படுகின்றது. இது பாழிடங்களில் வளர்ந்திருக்கும் என்பதைப் ‘பூழி பூத்த புழற்கா னாம்பி’ (சிறு: 132) எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை குறிப்பதைக் காணலாம். இதனைத் தற்காலத்தில் ‘காளான்’ எனக் குறிக்கின்றனர்.

37. குடசம்

‘வடவனம், வாகை, வான்டூங் குடசம்’ (குறி: 67). இம்மலரின் பதிவு குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளது. இதனை நச்சர். ‘வெட்பாலைப் பூ’ என்றும் அழைப்பர்.

38. குமிழ்

கோட்டுப்பூ வகையைச் சேர்ந்தது. இதன் மலர்கள் மஞ்சள் நிறமுடையது. இது வேளிற்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது. கற்பாறையில் குமிழ் மரத்தின் அழகிய இதழையுடைய மலர்கள் கோலஞ்செய்தது போல உதிர்ந்து கிடக்கும் காட்சியை நற்றிணைப் பாடல்வழி அறியமுடிகின்றது (நற்: 286). இப்பதிவினைத் தவிர குமிழ் மலர் தொடர்பான விளக்கத்தைச் சங்க இலக்கியத்தில் அறிய இயலவில்லை.

39. குரவம்

இதனைக் குரவு, குரா என்றும் கூறப்படுகின்றது. பாலை நிலத்திற்குரிய பாடல்களில் குரவம் மலர் தொடர்பான பதிவே அதிகளவில் காணப்படுகின்றது. இதன் மொட்டும், மலரும் சிறியளவில் இருக்கும் என்பதைக் ‘குறங்காற் குரவின் குவியிணர் வான்டூ’ (நற்: 266), ‘குறநிலைக் குரவின் சிறு நறுவீ’ (நற்: 56) எனும் நற்றிணை வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இதன் முற்றிய அரும்புபைப் பாம்பின் பல்லுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. ‘அரவு எயிற்றன்ன அரும்பு முதிர் குரவு’ (அகம்: 237). இதன்மூலம் குரவம் மலர் வெண்ணிறமுடையது என அறியலாம். இது இணராகப் பூக்கும் தன்மையுடையது.

“.....குரவு மலர்ந்து

அற்சிரம் நீங்கிய அரும்பத வேனில்” (அகம்: 97)

“பின்பனி அமையம் வருமென முன்பனிக்

கொழுந்து முந்துறிஇ குரவு அரும்பினவே” (நற்: 224)

இவ்வரிகளில் மணமிகுந்த பண்பினையுடைய குரவம் மலர் முன்பனிக்காலத்தில் அரும்பத் தொடங்கி, இளவேனில் காலத்தில் மிகுதியாக மலரும் தன்மையுடையது எனவும் இதன் அரும்பு அரவின் எயிற்றினைப் போன்றிருப்பதாகவும் குறிப்பதைக் காணலாம்.

40. குருக்கத்தி

தலைவியும் தோழியும் பறித்த மலர்களில் குருக்கத்தியும் ஒன்றாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டு (குறி: 92) குறிப்பிடுகின்றது. இது கார்காலத்தில் மலரும். 'மதனின் தாய்த்தலை இதழ்/பைங்குருக் கத்தி' (மத: 97). இம்மலரின் புற இதழின் மேலே பஞ்சு போன்ற தன்மையுடையதை நற்றிணை தெளிவுபடுத்துகின்றது. பரிபாடலில் வையை ஆற்றினைக் குறிப்பிடும்பொழுது அதன் இருகரைகளிலும் குருக்கத்தி, பாதிரி முதலான பல மலர்கள் மலர்ந்து மணம் பரப்பியதாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம் (பரி :12). சங்க இலக்கியத்தில் குருக்கத்தி மலர் தொடர்பான பதிவு குறைந்தளவிலேயே காணப்படுவதால் இம்மலரின் முழுமையான தன்மையினை அறிய முடியவில்லை.

41. குருந்து

இதனைக் 'குருந்தம்' (கலி: 111) எனக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது. இது கார்காலத்தில் மலரும். 'கொன்றையொடு குருந்து மாருடைத்து' (ஐங்: 436) எனக் கொன்றையும் குருந்தும் இணைந்து வருமிடங்களை மிகுதியாகக் காணலாம். இம்மலர் கரிய நிறமுடையது. 'மாசிசுருங் குருந்து' (குழி: 95) எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டுக் குறிக்கின்றது. குரவம், தளவு, குருந்தம், முல்லை ஆகிய நால்வகை மலர்களே சிறந்ததாகவும் இதைத்தவிர வேறு சிறந்த மலர்கள் இல்லை என மாங்குடிக்கிழார் புறநானூறு பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (புறம்: 335).

42. குல்லை

"குல்லைஅம் புறவில் குவிமுகை அவிழ்ந்த

முல்லை சான்று கற்பின், மெல்லியல்," (சிறு:28-29)

இவ்வரிகள் குல்லையின் அரும்பை விறலியின் எயிற்றிக்கு உவமையாகக் கூறியிருப்பதால், இம்மலர் வெண்மை நிறமுடையது என அறியமுடிகின்றது. மேலும் ஆண்மகன் குல்லை மலருடன் பலவிதமான மலர்களைத் தொடுத்துக் கண்ணியாகச் சூட்டிக்கொண்டதைப் பாடல்கள் பல தெளிவுபடுத்துகின்றன (குறு: 11, நற்: 376, கலி: 103). தலைவியும் தோழியும் பாறையில் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் குல்லை மலரும் ஒன்றாகும் (குறி: 78).

43. குவளை

சங்க இலக்கியத்தில் குவளைமலர் தொடர்பான பதிவு மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. 'வருசுனைப்பூங் குவளைத் தொடலை தந்தும்' (குறு: 346), 'பைஞ்சுனைப்

பாசடைநீவந்த பனிமலர்க் குவளை' (ஐங்: 125), 'தீம் நீர்ப் பெருங் குண்டு சுனைப் பூத்த குவளை' (புறம்: 116) இப்பதிவுகளில் குவளைமலர்ச் சுனை, கழி மற்றும் பொய்கை ஆகிய பகுதிகளில் வளர்ந்திருப்பதைக் காணலாம். இம்மலர் நீலம் மற்றும் சிவப்பு நிறத்தில் காணப்படும். ஆனால் நீலநிறக்குவளை மலர்தொடர்பான பதிவே மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. 'மாயிதழ்க் குவளை' (அகம்: 19, பட்: 241, புறம்: 105), 'அரக்கிதழ்க் குவளை' (பெரும்: 293) எனவரும் வரிகளில் காணலாம். குவளைமலர் பெண்டிரின் கண்களுக்கு உவமையாகப் புலவர்கள் கையாண்டிருப்பதைப் பல பாடல்களில் காணலாம். இதைத்தவிர, குவளை மலரின் சுரிய இதழைக் கண்களின் இமையையொக்கும் என்பதை,

“சேயிதழ் அனைய ஆகி, குவளை

மா இதழ் புரையும் மலிர் கொள் ஈர் இமை”, (அகம்: 19)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடலில் அறியலாம்.

‘குவளை நாளும் குவை இருங் கூந்தல்’, (குறு: 300), ‘குவளை நாளும் கூந்தல்’ (நற்: 262), ‘குல்லை, குளவீ, கூதனம், குவளை/இல்லமொடு மீடைந்த ஈந்த தண் கண்ணியன்’ (நற்: 376). இவ்வரிகள் மணம்நிறைந்த குவளை மலரை ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரும் சூடிக்கொண்டதைக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

44. குளவி

குளவி மலர் ‘முல்லை’ இனங்களில் ஒன்றாகும். இதனை ‘மலை மல்லிகை’ என்றும் ‘காட்டுமல்லிகை’ என்றும் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார் (திரு:190-192). இது மலைச்சாரல்களில் அதிகமாக மலர்ந்திருக்கும் என்பதை ‘வேட்டம் போகிய குறவன் காட்ட/குளவீத் தண்புதல் குருதியொடு துயல்வா’ (அகம்: 82) என அகநானூற்று பாடல்வரி மூலம் அறியலாம். காதலன் குளவியொடு கூவிளத்தை நெருங்கக் கட்டிய கண்ணி அணிந்திருந்தான் (நற்: 119). காதலியின் கூந்தலில் கொல்லிமலையிலுள்ள சிறுபசுங் குளவியின் மணம் கமழ்வதாகக் கூறப்படுகின்றது (நற்: 346). இதன்மூலம் மணமிகுந்த குவளைமலரை ஆண், பெண் இருபாலினத்தவரும் சூடிக்கொண்டதை அறியமுடிகின்றது.

45. குறிஞ்சி

குறிஞ்சிமலர் மலைப்பகுதியில் பன்னிரண்டு ஆண்டிற்கு ஒருமுறை மலரும். இம்மலர் கார்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையதைக் ‘கார் மலர்க் குறிஞ்சி’ (மது: 613) எனவரும் மதுரைக்காஞ்சி பாடல்வரி தெளிவுபடுத்துகின்றது. இதன் காம்பு கருமை நிறமுடையது. ஆதலால் ‘கருங்காற் குறிஞ்சி’ (நற்: 268), ‘கருங்கோற் குறிஞ்சி அடுக்கம்பாட’ (புறம்: 374) எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“கருங் கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும்” (குறு: 3)

குறுந்தொகை அடிகளில் குறிஞ்சி நறிய தேனுடைய மலர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

46. குறுநறுங்கண்ணி

‘குரிஇப் பூவை, குறுநறுங் கண்ணி’ (குறு: 72). குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டுமே இம்மலரின் பதிவு காணப்படுகின்றது. இதுதவிர, இம்மலர்தொடர்பான பிறசெய்தியை அறியஇயலவில்லை.

47. கூதாளம்

இதனைக் ‘கூதளம்’, ‘கூதளி’ என்றும் குறிப்பர். இது மலைப் பகுதிகளில் வளர்ந்து நிற்கும் என்பதைக் ‘குறுந்தாட் கூதளி ஆடிய நெடுவரைப்’ (குறு: 60) எனவரும் வரியில் குறுகிய அடியையுடைய கூதளி, நெடிய மலையில் அசைந்தாடியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன் மலர்கள் கூதிர்க்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது. ‘வீழுந்த மாரிப் பெருந்தண் சாரல்/கூதிர்க் கூதாவத்து அலரி’ (நற்: 224) எனவரும் வரிகள் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. கூதளி மலர் வெண்மை நிறமுடையது. இது குலைக் குலையாகப் பூக்கும் என்பதை ‘வண்ணிணி அவீழ்ந்த வெண்கூதாவத்து/அலங்கு குலை அலரி’ (அகம்: 178), ‘வெண்கூதாவத்து அம்தாம்பு புதாமலர்’ (குறு: 282), ‘வெண் கூதாவத்துத் தண்டூங் கோதைடர்’ (பட்: 85) எனும் வரிகள் விளக்குகின்றது. மேலும் கூதாளம் நல்ல நறுமணமுடைய மலர் என்பதும் அறியமுடிகின்றது.

48. கூவிரம்

கூவிரம் மலரின் பதிவு குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டும் காணப்படுகின்றது. ‘வாரிபுரை ஐழும், கவ்வி, கூவிரம், (குறு: 66). இதைத் தவிர வேறு செய்தியை அறியஇயலவில்லை.

49. கூவிளம்

கூவிளம் மலரின் பதிவு குறைந்தளவிலேயே காணப்படுகின்றது. ‘உரிதுநாறு அவீழ்தொத்து உந்தாழ், கூவிளம்,’ (குறு: 65) இதில் தலைவியும் தோழியும் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் கூவிளம் ஒன்றாகக் கூறப்படுகின்றது.

“பெரு வரைநீழல் வருகுவன், குவவியொடு

கூவிளம் ததைந்த கண்ணியன்”, (நற்: 119)

நற்றிணைவரியில் ஆண்மகன் குளவியொடு கூவிளம் மலரைத் தொடுத்த கண்ணியைச் சூட்டிக் கொண்டதாகக் குறிக்கின்றது. இதுதவிர கூவிளம் மலரின் தன்மையைச் சங்க இலக்கியத்தின் பதிவுகளின் வழி அறியமுடியவில்லை.

50. கைதை

கைதை நெய்தல் நிலத்து மலர் (குறு: 304). புதர்வகைச் சேர்ந்தது. குறிஞ்சிப்பாட்டு உரையில் 'தாழை' என்றும் குறிக்கப்படுகின்றது (குறி: 83). இம்மலரை நெய்தல்நிலத்து மக்கள் சூட்டிக் கொண்டதை அகப்பாடல்கள் விளக்குகின்றது (குறு: 304, நற்: 349). இதனை வேலியாகப் பயன்படுத்தியதைக் 'கைதை அம் படப்பை எம் அழுங்கல் ஊரே' (அகம்: 100) என்ற வரியில் மக்கள் வாழும் ஊர் கைதைவேலிகளைக் கொண்ட அழகிய தோட்டங்களை உடையது எனக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

51. கொகுடி

'ஞாழல், மெளவல், நறுந்தண் கொகுடி' (குறி: 81). இது முல்லை இனத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இதுதவிர வேறு விளக்கத்தை அறியமுடியவில்லை.

52. கொன்றை

சங்க இலக்கியத்தில் கொன்றை மலர்தொடர்பான பதிவு மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. இது கார்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது. 'முறிஇணர்க் கொன்றை நன்பொன் கால' (முல்: 94). இதில் கொன்றை மஞ்சள் நிறத்தையுடையது எனத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இம்மலர் இணராகப் பூக்கும் என்பதை 'நீடிணர்க் கொன்றை' (அகம்: 364) என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

“வண்டுபடத்ததைந்த கொடிஇணர் இடைஇடுபு
பொன்செய்புனைஇழை கட்டிய மகளிர்
கதுப்பிற் தோன்றும் புதுப்பூங்கொன்றைக்
கானம், கார் எனக் கூறினும்”, (குறு: 21)

குறுந்தொகைப் பாடல், வண்டுகள் மொய்க்கும் வண்ணம் நல்ல மணத்தையும் தேனையுமுடையது கொன்றை மலர். பொன்னிறமுடைய நீண்ட பூங்கொத்துகள் மலர்ந்திருக்கும் கானத்தை அழகுபடுத்திய காட்சியை ஓதலாந்தையார் மகளிர் தங்கள் கூந்தலைப் பொன்னால் ஒப்பனை செய்யப்பட்டது போன்றிருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அன்றலர்ந்த கொன்றை மலர் பொன்னிறத்தில் இருக்கும். மலர்ந்தபின் ஊழ்த்த மலர் பசலைக்கு உவமையாகக் கூறப்படுவதைக் 'கொன்றைப் பூவின் பசுந்த உண்கண்' (ஐங்: 500) எனப் பிரிவால் பசுந்த தலைவியின் கண்ணுக்குக் கொன்றையின் மலரை உவமையாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இதனைக் 'கடுக்கை' என்று அகநானூற்றுப் (அகம்: 393) பாடல் குறிக்கின்றது.

53. கோங்கு

கோங்கு மலர் வேனிற்காலத்தில் மலரும் என்பதை 'வேனில் கோங்கின் பூம்பொருட்டு அன்ன' (புறம்: 321) எனப் புறநானூறு குறிக்கின்றது. இளவேனிற் பருவம்

தொடங்கியவுடன் கோங்கு மலர் மிகுதியாகப் பூக்கத் தொடங்கும் (அகம்: 341). ஆனால் பரிபாடலில் 'பருவமில் கோங்கம் (பரி:19)' எனக் குறிப்பதன்மூலம் கோங்கம் மலர் பருவமின்றி எல்லாக் காலமும் பூக்கும் தன்மையுடையதாகக் கருதப்படுகின்றது.

“புல்இதழ்க் கோங்கின் மெல்இதழ்க் குடைப்பூ

வைகுறு மீனின் நினைபத் தோன்றி” (நற்: 48)

இதில் கோங்கம் மலர் புல்லிய புற இதழ்களை உடையது எனவும் இதன் அகவிதழ் மென்மையாகவும் அது குடைபோல் காட்சியளிப்பதாகவும் கூறப்படுகின்றது. இதனை வைகறைப் பொழுதில் காணும்பொழுது விண்மீன்களைப் போல் திகழ்வதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன் தாது பொன்னிறமுடையதைப் 'புதுமலர்க் கோங்கம் பொன்னெனத் தாதுழ்ப்ப' (கலி:33) எனக் கலித்தொகைப் பாடல் வழி அறியலாம். வண்டுகள் ஆர்ப்பரிக்கும் இம்மலரை மகளிரின் நகிலுக்குக் 'கோங்கு முகைத்தன்ன குவீ முலை ஆகம்' (அகம்: 240), 'முலையோர் மென்முகை அவீழ்ந்த கோங்கம்' (குறுந்: 254) உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது.

54. கோடல்

கோடல் மலர் கார்காலத்தில் மலரும் (நற்: 99). கோடல் மலரைக் காந்தள் மலர் என்றும் குறிக்கப்படுகின்றது (புறம்:157). கோடலின் குவிந்த முகை அங்கை போல விரிந்திருப்பதைக் 'கோடல் குவீமுகை அங்கை அவீழ்' (முல்: 95) என முல்லைப்பாட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. இம்மலர் வெண்ணிறமுடையது என்பதைக் 'கோடு உடைந்தன்ன கோடல்' (அகம்: 23), 'வரீவெண் கோடல் வாங்குகுலை வான்பூப்' (அகம்: 264) ஆகிய வரிகள் தெளிவு படுத்துகின்றது. கோடல் மலர் மலரும்பொழுது, அது பாம்பு படமெடுப்பது போல் காட்சியளிக்கும் என்பதை,

“வெஞ்சின ஓவரின் மைஅணந்தன்ன

தண்கமழ் கோடல் தாதுபிணி அவீழ்,” (அகம்: 154)

என அகநானூறு பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

“இவட்கே, அலங்கு இதழ்க்கோடல் வீ உகுபவைபோல்,

இலங்கு ளர் எல்வனை இறை ஊரும்மே”. (கலி:7)

மேற்கண்ட வரிகள் கோடற்பூ உதிர்ந்து விழும் காட்சி காதலனைப் பிரிந்த காதலியின் முன்கையிலுள்ள வளையல்கள் கழன்று வீழ்வது போல் இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இதில் வெண்மைநிறமுடைய கோடல் மலரைப் பெண்டிரின் வளையலுக்கு உவமையாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

55. சண்பகம்

'பெருந்தண் சண்பகம்' (குறி: 75) எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டு குறிப்பிடுகின்றது. இது நறுமணமுடைய மலர். 'மணங்கமழ் சண்பகம்' (பரி: 12). இளவேனிற் காலத்தில் மலரும்

தன்மையுடையது (கலி: 150). சண்பகம் மலர்தொடர்பான பதிவு குறைந்தளவில் காணப்படுவதால் மலரின் முழுதன்மையை அறிந்துகொள்ளமுடியவில்லை.

56. சிந்துவாரம்

‘வஞ்சி, பித்திகம், சிந்துவாரம்’ (குறி: 89) எனும் குறிஞ்சிப்பாட்டு வரியில் மட்டுமே சிந்துவாரம் பெயர் காணப்படுகின்றது. இம்மலரை நச்சினார்க்கினியர் ‘கருநொச்சி’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

57. சிறுசெங்கரலி

‘சேடல், செம்மல், சிறுசெங் குரலி’ (குறி: 8). இம்மலரை நச்சினார்க்கினியர் ‘கருந்தாமக் கொடிப்பூ’ எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டின் உரையில் குறிப்பிடுகின்றார். இப்பதிவினைத் தவிரப் புறநானூற்றில் இக்கொடித் தொடர்பான பதிவு காணப்படுகின்றது (புறம்: 283). மேலும் இம்மலர் தொடர்பான இன்னபிற செய்தியை அறியஇயலவில்லை.

58. சிறுமாரோடம்

‘குல்லை, பிடவம், சிறுமாரோடம்’ (குறி: 78) எனும் குறிஞ்சிப்பாட்டுக்கு உரைவழங்கிய நச்சினார்க்கினியர் இதனைச் ‘செங்கருங்காலில் மலர்’ என்று குறிப்பிடுகிறார். இம்மலர் தொடர்பான பதிவு குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டும் காணப்படுகின்றது.

59. சுரபுன்னை

சுரபுன்னை மலைப்பகுதிகளிலும் கரையோரப்பகுதிகளிலும் வளர்ந்திருக்கும். இது புன்னை வகையைச் சேர்ந்தது. இதனை ‘வரையன புன்னாகமும்/ கரையன சுரபுன்னை’ (பரி: 11) எனவும் ‘நல் இணர் நாகம், நறவம், சுரபுன்னை/எல்லாம் கமழும் இருசார் கரை கலிழ, (பரி: 12) எனப் பரிபாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

60. ஆரல்

‘விரிமலர் ஆவிரை, வேரல், குரல்’ (குறி: 71). இதனைப் ‘பிரம்புப் பூ’ எனக் குறிக்கப்படுகின்றது.

61. செங்கொடுவேரி

‘செங்கொடு வேரி, தேமா, மணிச்சிகை’ (குறி: 64) என்ற வரி, தலைவியும் தோழியும் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் செங்கொடுவேரியும் ஒன்றாகும். இம்மலரின் பதிவு குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது.

62. செம்மல்

‘சேடல், செம்மல், சிறுசெங் குரலி’ (குறி: 82). இது ஒருவகை ‘சாதிப்பூ’ என நச்சினார்க்கினியர் உரையில் குறிப்பிடுகின்றார். வாடிய மலரைக் குறிப்பதற்குச் செம்மல் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“காயாஞ் செம்மல் தாஅய், பல உடன்” (அகம்: 14)

“வாவ் வரி வயமான் கோள் உகிர் அன்ன

செம் முகை அவீழ்ந்த முள் முதிர் முருக்கின்

சிதரல் செம்மல் தாஅய், மதர் எழில்” (அகம்: 99)

எனும் பாடல் வரிகள் காயா மலரின் காய்ந்த நிலையைச் செம்மல் எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. புலிநகம் போன்ற, சிவந்த நிறத்தையுடைய முருக்கின் மலர்கள் சிதறிப் பரந்து கிடப்பதைச் செம்மல் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். இவ்வரிகளில் காய்ந்த மலரைச் செம்மல் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

63. செயலை

‘அழல்வர் செயலை’ (அகம்: 188). இதில் நெருப்பிற்குச் செயலை மலரை உவமையாகக் கூறப்படுவதினால் செயலைமலர் சிவந்த நிறமுடையது என அறியமுடிகின்றது. செயலை தழையைப் பெண்கள் அணிந்து கொண்டதைச் ‘செயலை அம் பகைத்தழை’ (ஐங்: 211) என ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடுகின்றது. இதன் தளிர் பெண்ணின் மேனிக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது (நற்: 244).

“சுனையெல்லாம் நீலம் மலர, சுனை சூழ்

சுனை யெலாம் செயலை மலர, (பரி: 15)

என்ற பரிபாடல் வரிகள் சுனையெல்லாம் நீலம் மலர, அச்சுனை சூழ்ந்த சுனையெல்லாம் செயலை மலர்ந்திருப்பதை எடுத்துரைக்கின்றது.

64. செருந்தி

சங்க இலக்கியத்தில் செருந்தி தொடர்பான பதிவினை காணும்பொழுது மரம் மற்றும் புல்வகைப்பூ தொடர்பான பதிவு காணப்படுகின்றது. நெய்தல் நிலத்து மரவகையுள் செருந்தியும் ஒன்று. இது இளவேனிற் காலத்தில் மலரும்.

“பொன்அடர்ந்த தன்ன ஒன்இணர்ச் செருந்திப்

பல்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையன்” (அகம்: 280)

இப்பாடலில், மணமுடைய செருந்தி மலர் பொன்னிறமுடையது எனவும் இது இணராகப் பூக்கும் தன்மை கொண்டது. இம்மலரைப் பெண்கள் சூட்டிக்கொண்டதை அகநானூறு குறிக்கின்றது.

“கனைத்த நெய்தற் கண்போல் மாமலர்

நனைத்த செருந்திப் போதுவாய் அவீழ்,

மாலை மணிஇதழ் கூம்ப, காலைக்

கவ்நாறு காவியொடு தண்ணென மலரும்” (அகம்: 150)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் செருந்தி மலர் மாலையில் இதழ் கூம்பி, காலையில் மலரும் தன்மை உடையது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

64. 1. செருந்தி (புல்வகைப் பூ)

‘கொழுங்காற் புதவமொடு செருந்தி நீடி’ (பட: 243) எனும் வரியில் கரிகாற் பெருவளத்தானின் பகைவர் நாட்டை அழித்ததால், அந்நாட்டில் எங்கும் புல்லும், செருந்தியும் வளர்ந்திருப்பதாகப் பட்டினப்பாலைக் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பதிவின் ஊடாகச் செருந்தி ஒருவகைப்புல் என அறியலாம். இதனை உ.வே.சா ‘பஞ்சாயக்கோரை’ அல்லது ‘தண்டாங்கோரை’ எனக் குறிப்பிடுகின்றனர் (ஐங்:18). நச்சினார்க்கினியர், ‘வாட் கோரை’ அல்லது ‘நெட்டிக்கோரை’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

65. செருவிளை

செருவிளை மலர் தொடர்பான பதிவுக் குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டும் காணப்படுகின்றது. ‘எருவை, செருவிளை, மணிப்பூங் கருவிளை’ (குறி: 68). இதனை ‘வெண்காக்கணம்’ என நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

66. சேடல்

‘சேடல், செம்மல், சிறுசெங் குரளி’ (குறி:82) இதனைப் ‘பவழக்கால் மல்லிகை’ என நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார். இம்மலர் தொடர்பான பிறசெய்தியை அறியமுடியவில்லை.

67. ஞாழல்

சங்க இலக்கியத்தில் ஞாழல் மலரின் பதிவு மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. இது கடற்கரைப் பகுதியில் வளரும் தன்மையுடையது. (குறு:318) இம்மலர் பொன்னிறமுடையதால் ‘பொன் வீஞாழலொடு’ (அகம்: 70) எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. ‘செவ்வீஞாழல்’ (அகம்:240) எனக் குறிப்பதினால் ஞாழல் மலர் சிவந்த நிறத்திலும் இருப்பதை அறியமுடிகின்றது. இது ‘புலிநகக்கொன்றை’ எனவும் சுட்டப்படுகின்றது.

“ஐயவியன்ன சிறுவீஞாழல்” (குறு: 50)

“நனைமுதிர் ஞாழல் சினை மருள் திரவீ” (குறு: 397)

எனும் வரிகள் ஞாழல் மலர் மிகச் சிறியளவில் உருண்டையாக இருப்பதால் சிறுவெண்குகிற்கும், மீனின் முட்டைக்கும் உவமை படுத்திருப்பதை அறியலாம்.

“ஞாழம் பூவின் அன்ன சுணங்கு” (ஐங்: 149)

இவ்வரியில் நறுமணம் உடைய ஞாழல் மலரை மகளிர் மேனியில் படரும் சுணங்கிற்கு உவமையாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

68. தணக்கம்

‘பாங்கர், மராஅம், பல்பூத் தணக்கம்’ (குறி: 85) தலைவியும் தோழியும் பறித்துக் குவித்த மலர்களுள் தணக்கமும் ஒன்றாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டு குறிப்பிடுகின்றது. இதுதவிர வேறுபதிவு காணவில்லை.

69. தளவம்

தளவம் முல்லை இனத்தைச் சேர்ந்தது. செந்நிறமுடைய இம்மலர் கார்காலத்தில் மாலை நேரத்தில் மிகுதியாக மலரும் தன்மையுடையது. இதன் அரும்பு சிலப் பறவையின் அலகைப் போன்றிருப்பதைச் ‘சிரல் வாய் உற்ற தவவின்’ (நற்: 61), ‘தவவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை’ (ஐங்: 447) போன்ற வரிகள் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

70. தாமரை

சங்க இலக்கியத்தில் தாமரை மலர் தொடர்பான பதிவு மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. தாமரை மலர் கழனி மற்றும் பொய்கையில் மலரும். இதன் தண்டுப்பகுதி சிறிய முட்கள் கொண்டிருக்கும். இதனை ‘மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரை’ (ஐங்: 6), ‘முன்தாட் தாமரை’, (திரு: 73), ‘முன்அரைத் தாமரை’ (பெரு: 114) ஆகிய வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

இம்மலர் சிவப்பு மற்றும் வெந்நிறத்தில் உள்ளது. ‘எரிமலர்ந்த தாமரை’ (பரி: 9), ‘ஒன் அழல் புரிந்த தாமரை’ (புறம்: 118), ‘அழல் புரிந்த அடர் தாமரை’ (புறம்: 29) எனவரும் வரிகள் சிவந்த நிறமுடைய தாமரை மலரைக் குறிப்பதைக் காணலாம். ‘குருகு கொளக் குவித்த கெண்டை அயலது/ உருகெழு தாமரை வால்முகை வெருஉம்’ (குறு: 127) இதில் நாரைக் கவர்ந்து கொள்ள அதன் வாயினின்றும் தப்பி நீருக்குள் குதித்த கெண்டை மீன், நீண்டு கூர்மையாக இருக்கும் வெண்டாமரை மொட்டைக் கொக்கு என்று எண்ணி மயங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

தாமரை மலர் பிறமலர்களைவிட தனித்த மலர் எனக் கலித்தொகைக் (கலி: 77) குறிப்பிடுகின்றது. காலையில் மலர்ந்து, மாலை நேரத்தில் கூம்பும் தன்மை கொண்டது.

“வேனிலானே தண்ணீயன், பனியே,
வாங்குகதிர் தொகுப்பக் கூம்பி, ஐயென,
அலங்கு வெயிற் பொதிந்த தாமரை

உவ்வகத் தன்ன சிறுவெம்மையனே”. (குறு: 376)

இப்பாடலில் தாமரைமலர் ஞாயிறு மறையக் கூம்பும். வெயில் தோன்றும் நேரத்தில் மலர்ந்திருக்கும். இத்தன்மையைப் பெண்ணின் குணநலத்துடன் ஒப்பிட்டு கூறியிருப்பதைக் காணலாம். இதன் இதழ்களைக் குறிப்பிடும்பொழுது ‘நாற்றிதழ் தாமரை’ (ஐங்: 20), ‘பல்லிதழ்த் தாமரை’ (பெரும்: 403) எனக் குறிக்கப்படுகின்றது.

“முறுவல் முகத்தின் பல்மலர் தயங்க,
பூத்த தாமரைப் புன்இமிழ் பழனத்து,” (அகம்: 176)
“..... நகுபவன் முகம்போல

பனி ஒருதிறம் வார, பாசடைத் தாமரை” (கலி: 71)

எனவரும் வரிகளில் அழகிய சிரித்த பெண்ணின் முகத்திற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“குண்டுநீர்த் தாமரைக் கோங்கின் அன்ன
நுண்பல் தித்தி மாபோள்” (குறு: 300)

எனும் பாடல்கள், தாமரைமலரின் தாது மஞ்சள் நிறமுடையது. இந்நிறத்தினைப் பெண்டிரின் மேனியின் மாமை நிறத்திற்கு உவமைப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. வள்ளல்கள் அரசர்கள் தம்மை நாடிவந்த பாணர், பாடினாக்குப் பொற்றாமரை மலர் வழங்கியதாகப் பல புறப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றது. ‘அரவிந்தம்’ (பரி: 12), ‘கமலம்’ (பரி: 2), ‘நளினம்’ (பரி: 5), ‘பதுமம்’ (பரி: 5) ஆகியன தாமரையின் பிற பெயர்களாகக் கூறப்படுகின்றன.

71. தாழை

“அலைநீர்த் தாழை அன்னம் பூப்பவும்” (சிறு: 146)
“வெவ்வீத் தாழை திரைஅலை” (குறு: 163)

இவ்வரிகள் தாழைமலர் வெண்மை நிறமுடையது எனவும் இது கடற்கரைப் பகுதியில் மலர்ந்திருப்பதாகவும் பதிவுகள் காணப்படுகின்றது. இம்மலரை அன்னப்பறவையின் நிறத்திற்கு உவமையாகக் கூறுவதைக் காணலாம்.

‘சுறவுக் கோட்டன்ன முள்இலைத் தாழை’ (நற்: 19). இதில் தாழையின் இலைகளில் சுறாமீனின் கொம்பு போன்ற முட்கள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. தாழைமலர் வேனிற்காலத்தில் மிகுதியாக மலர்ந்து நிற்கும். யானையின் கொம்பு போல அதன் வடிவம் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“தடந்தாள் தாழை முன்னுடை நெடுந்தோட்டு
அகமடற் பொதுவீய முகைமுதீர் வான்பூ
கோடுவார்ந் தன்ன வெண்பூத் தாழை
எறிதிரை உதைத்தலீற் பொங்கித் தாது சோர்பு
சிறுகுடிப் பாக்கத்து மறுகுபுலால் மறுக்கும்” (நற்: 203)

நற்றிணைப் பாடலில் தாழை மலரின் இலை, மடல், கோடு என இதன் உறுப்புகளை விளக்கிக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். தாழையைக் கைதை, கண்டல் என்று கூறப்படுகின்றது.

72. தில்லை

“மா மலர் முண்டகம் தில்லையோடு ஒருங்கு உடன்

கானல் அணிந்த உயர்மணல் எக்கர் போல்” (கலி: 133)

எனவரும் கலித்தொகை வரிகளில் கடற்கரைச் சோலையில் முண்டகம், தில்லையோடு சேர்ச் சூழ்ந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன்வழி தில்லை நெய்தல் நிலத்து மலர் என அறியமுடிகின்றது. தலைவியும் தோழியும் கொய்த மலர்களுள் தில்லை மலரும் ஒன்றாகக் கூறப்படுகின்றது (குறி: 77). நெய்தல் நிலத்து ஊர் தில்லை வேலியையுடையதாகக் குறிக்கப்படுகின்றது (ஐங்:131). இதுதவிர தில்லை மலர் தொடர்பான பிறசெய்தியை காணமுடியவில்லை.

73. திலகம்

“போங்கம் திலகம் தேங்கமழ் பாதிரி” (குறி: 74)

“நாகம் திலகம் நறுங்காழாரம்” (மலை: 520)

எனும் அடிகள், திலகம் கோட்டுப்பூ வகையைச் சேர்ந்தது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இம்மரம் மலைச்சாரல்களில் மிகுதியாக வளர்ந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இம்மரின் முழுமையான தன்மையை அறியமுடியவில்லை.

74. தும்பை

தும்பைச் செடிவகையைச் சேர்ந்தது. இதன் மலர்கள் மிகச்சிறியளவில் வெண்ணிறத்தில் காணப்படும். ‘கமழ் பூத் தும்பை’ (புறம் : 283) எனக் குறிப்பதினால் தும்பை மணமுடைய மலராகக் கருதப்படுகின்றது. குறிஞ்சிப்பாட்டு (குறி: 90) மற்றும் ஐங்குறுநூற்றில் (ஐங்:127) மட்டுமே தும்பை மலரைப் பெண்கள் பறித்துச் சூட்டிக்கொண்டதற்கான பதிவு காணப்படுகின்றது. ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் போருக்குச் செல்லும் ஆண்மகன் தும்பை மலரைச் சூடிச் சென்றதாகப் பல பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளது.

“ஒளிறுவான் அடக் குழைந்த பைம் பூந்தும்பை

எழிந்திலை முறிந்த கதுவாய் வேலின்

மணநாறு மார்பின் மறப்போர் அகதை” (புறம்: 347)

புறநானூற்றின் பாடல், போர்க்குச் செல்பவர் தும்பை மலரை அணிந்து கொண்டதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. தாமரை மலரைப் பொன்னால் செய்து அணிந்து கொள்வதைப் போல, தும்பை மலரையும் பொன்னால் செய்து அணிந்து கொண்டதற்கான குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. ‘வாடாத் தும்பை’ (பெரும்: 101), ‘பொலம் பூத் தும்பை’ (பதி: 45) எனும் வரிகள் இதனைத் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

75. துழாய்

துழாய் செடிவகையைச் சார்ந்தது. 'கமழ் குரல் துழாஅய்' (பதி: 31), 'நாழிணர்த் துழாய்' (பரி: 15). இவ்வரிகள் துழாய் மலர் மணமுடையதாகவும் இணராகப் பூக்கும் தன்மையுடையது எனவும் குறிப்பதைக் காணலாம்.

76. தெறும்

சங்க இலக்கியத்தில் 'தெறும்' மலர்தொடர்பான பதிவு நற்றிணை மற்றும் புறநானூறு ஆகிய இரண்டு இடங்களில் மட்டுமே பயின்றுவந்துள்ளது.

“காடு கவின் பூத்தஆயினும், நன்றும்
வரு மழைக்கு எதிரிய மணி நிற இரும் புதல்
நறை நிறம் படுத்த நல் இணர்த் தெறும் வீ” (நற்: 302)
“கார்ப் பெயல்தலைஇய காண்புஇன் காலை,
கனிற்று முக வாயின் தெறும் வீபூப்ப” (புறம்: 119)

எனும் பாடல்களில், தெறும் மலர் கார்காலத்தில் மலரும். இது இணராகப் பூக்கும் தன்மையுடையது. இம்மலர் நீலநிறமுடையது. புதர்களில் வளரும் தெறும் கார்காலம் முடிந்தவுடன் தன்னிலை இழந்து வெண்ணிறமாகக் காட்சியளிப்பதை 'நறை நிறம் படுத்த நல் இணர்த் தெறும் வீ' (நற்: 302), 'கனிற்று முக வாயின் தெறும் வீபூப்ப' (புறம்: 119) ஆகிய வரிகள் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

77. தேறு

'நகு முல்லை, உகுதேறு வீ' (பொரு: 200) இவ்வடியில் தேறு மரத்தின் மலர் என்ற செய்தியை மட்டுமே அறியமுடிகின்றது. இம்மலர் தொடர்பான பிறசெய்தியை சங்கப் பாடல்களில் காணமுடியவில்லை.

78. தோன்றி

தோன்றி மலர் சிவப்பு நிறமுடையது. இதனைத் 'தோன்றி குருதி பூப்ப, (முல்: 96), 'தாய தோன்றி தீயென மலரா' (பரி: 11) எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். காந்தள் மலரில் செங்காந்தளைத் 'தோன்றி' எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. 'சுடர்ப்பூத் தோன்றி', (குறி: 90), 'சுடர்புரை தோன்றி' (அகம்: 364), 'ஒண் சுடர்ந்த தோன்றி' (ஐங்: 440). இவ்வரிகள் தோன்றி விளக்குப் போல் பூத்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.

79. நந்தி

நந்தி மலர் வெண்ணிறமுடையது. 'நந்தி நறவம் நறும் புன்னாகம்' (குறி: 91). எனும் குறிஞ்சிப்பாட்டிற்கு உரை வழங்கிய நச்சினார்க்கினியர் இம்மலரை நந்தியாவட்டம் என

குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் இம்மலர் தொடர்பான முழுமையான விளக்கத்தை அறியமுடியவில்லை.

80. நரந்தம்

“நரந்தம் நாரும் குவைஇருங் கூந்தல்,” (குறு: 52)

“நரந்தம் நாருஇருங் கூந்தல்” (கலி: 54)

எனவரும் வரிகள் நரந்தம் நறுமணமுடைய மலர் எனவும் இம்மலரைப் பெண்கள் சூட்டிக்கொண்டதாகக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

“நளீஇருஞ் சோலை நரந்தம் தாஅய்

ஒளிர் சினை வேங்கை விரிந்த இணர் உதிரலொடு” (பரி: 7)

எனும் பரிபாடல் வரிகள், நரந்தம், வேங்கை மரத்துடன் மலர்ந்திருப்பதாகப் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை நாரத்தை என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது (பொரு: 238). புறநானூற்றுப் பாடலில் ‘நரந்த நறும்புல்’ (புறம்: 132) எனக் குறிப்பதினால் ‘புல்’ இனத்தின் ஒருவகையினை நரந்தம் எனச் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

81. நள்ளிருணாறி

உ.வே.சா. இம்மலரை ‘இருவாட்சி’ எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டு உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (குறி: 94). இதுதவிர நள்ளிருணாறி மலர் தொடர்பான வேறு செய்தி அறியஇயலவில்லை.

82. நறவம்

நறவத்தை ‘நறவம்’, ‘நறா’ (பரி: 7) எனவும் குறிக்கப்படுகின்றது. சிவந்த நிறமுடைய நறுமணமிக்க மலரை ஆண், பெண் இருபாலாரும் சூட்டிக்கொண்டதாகக் குறிப்படுவதை நற்றிணைப் பாடல்வழி காணலாம்.

“அவ் வனை வெரிநின் அரக்கு ஈர்த்தன்ன

செவ்வரி இதழ் சேணாறு பிடவின்

நறந்தா தாடிய தும்பி, பசுங்கேழ்ப்” (நற்: 25)

என்பதில், வையையாற்றின் இரு மருங்கின் கரைகளிலும் நறவம் முதலிய பல மலர்கள் பூத்து மணத்தைப் பரப்பியதாகப் பரிபாடல் குறிப்பிடுகின்றது (பரி: 12). இம்மலரைக் கண்களுக்கும் (அகம்: 19, பரி: 8) விரலுக்கும் (கலி: 54, 84) உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது.

83. நாகம்

நாகம்மரம் மலையுச்சியில் வளரும். இதனை ‘நாக நீன் மணி வரை நறு மலர் பல விரைஇ” (பரி: தி: 2) எனப் பரிபாடல் குறிக்கின்றது. இம்மலர் நறுமணமுடையது. இணராக மலரும் தன்மையுடையது என்பதை ‘நறுவீ நாகம் (சிறு: 116), ‘நல்லிணர் நாகம்’

(பரி: 12) எனவரும் வரிகள் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம். இதனைச் சுரபுன்னை என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார் (முரு: 302).

84. நீலம்

நீலம் சுனை, கழி மற்றும் பொய்கையில் மலரும் தன்மையுடையது. இதனை, 'இருங்கழி மலர்ந்த வன்னிதழ் நீலம்' (அகம்: 270), 'தீ, நீர்ப் பொய்கை/அடையிறந்து அவீழ்ந்து தண்கமழ் நீலம்' (அகம்: 357) ஆகிய வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இது பல இதழ்களைக் கொண்டிருப்பதினால் 'பல்லிதழ் நீலமொடு நெய்தல் நிகர்க்கும்' (ஐங்: 2) என்று குறிக்கப்படுகின்றது.

“நீடிதழ்த் தலைஇய கவீன்பெறு நீலம்

கண்ணென மலர்ந்த சுனை” (அகம்: 38)

எனும் பாடலடிகள், நீலமலரின் இதழ்கள் நீண்டிருப்பதாகவும், சுனையில் மலர்ந்திருக்கும் நீலம் கண்போல் காட்சியளிப்பதாகவும் குறிப்பதைக் காணலாம். சங்க இலக்கியத்தில் நீலமலரைப் பெண்டிரின் அழகிய கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுவதைக் 'கண் போல் நீலம், சுனைதொறும், மலர,' (நற்: 167) எனக் குறிக்கின்றது. இது வாடைக் காலத்தில் மிகுதியாக மலர்ந்திருக்கும் (குறு:110). மாலை நேரத்தில் கூம்பு தன்மையுடையது என்பதை, 'நீல இருங்கழி நீலம் கூம்பும்/ மாலை வந்தன்று' (ஐங்: 116) என ஐங்குறுநூறு குறிக்கின்றது.

85. நுணவு

இதனை 'நுணா' என்றும் குறிக்கப்படுகின்றது. இது மரவகையைச் சார்ந்தது. மலைச்சாரல்களில் மிகுதியாக வளரும் தன்மையுடையது. இதன் மலர்கள் வெண்ணிறத்தில் சிறியளவில் காணப்படும். நறுமணமுடைய மலர்களுள் நுணவு ஒன்றாகும்.

“உழைகழிந்து உலந்த பிள்ளை, பொறைய

சிறுவென் வருவித்துவலையின் மலர்ந்த

கருங்கால் நுணவின் பெருஞ்சினை வான்பூச்

செம்மணற் சிறுநெழி கம்மென விரிப்ப” (அகம் : 345)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகள், கரிய அடியை உடைய நுணவின் பெரிய கிளைகளில் வெண்ணிற மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதாகவும் அம்மலரின் மணம் நெடுந்தூரம் மணம் வீசக்கூடியதாகவும் குறிப்பதைக் காணலாம். இதுதவிர சிறுபாணாற்றுப்படையில் நுணவுமரம் தொடர்பான பதிவு கிடைக்கின்றது (சிறு: 52).

86. நெய்தல்

நெய்தல் மலர் நீலநிறமுடையது 'மணிமகுள் நெய்தல்' (மது: 282) எனும் அடிகளால் குறிப்பதைக் காணலாம். இது கழிகளில் மலர்ந்திருப்பதை 'இருங்கழி மலர்ந்த கண்போல்

நெய்தல்' (அகம்: 170) எனக் குறிப்பிடுகின்றது. நெய்தற் பூவின் இதழ் வேல்வடிவில் நீண்டிருப்பதாகச் சுட்டுகின்றது (பதி: 30). குவளை மலரும் நெய்தலும் ஒன்று போலிருக்கும் என்பதை 'மா இதழ்க் குவளைபொடு நெய்தலும் மயங்கி' (பட்: 241) எனப் பட்டினப்பாலை தெளிவுபடுத்துகின்றது. நெய்தல் மலர் கதிர் மறைய கூம்பும் தன்மையுடையது என்பதை 'நெய்தல் கூம்ப, நிழல் குணக்கு ஒழுக, (நற்: 187) நற்றிணை வரியில் உணரலாம். 'வைகறைக் கட்கமழ் நெய்தல் ஊதி' (திரு: 74), 'வைகறை மலரும் நெய்தல்' (ஐங்: 138). இவ்வரிகள் நெய்தல் வைகறைப் பொழுதில் மலரும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இம்மலர் தொடர்பான செய்தி சங்க இலக்கியத்தில் மிகுந்தளவில் பதிவாகியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

87. நெருஞ்சி

நெருஞ்சி செடிவகையைச் சேர்ந்தது. இது பாழிடங்களிலும், வறண்ட நிலப்பகுதிகளிலும் படர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் (புறம்: 156). இதன் இலை, மலர் சிறியளவில் காணப்படும் என்பதைச் 'சிறியிலை நெருஞ்சி' (குறு: 202), 'சிறு பூ நெருஞ்சி' (பட்: 256) எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். இதன் மலர் மஞ்சள் நிறமுடையது என்பதைச் 'சுடரொடு திரிதரும் நெருஞ்சி' (அகம்: 336) எனும் அகநானூற்று வரி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

88. நொச்சி

நொச்சி மர இனத்தைச் சேர்ந்தது. இதன் மலர்கள் கருமை நிறமுடையது (புறம்: 271). இது கொத்துக் கொத்தாக மணிகள் போல் மலர்ந்திருப்பதை 'மணி துணர்ந்தன்ன மாக்குரல் நொச்சி' (புறம்: 272) எனப் புறப்பாடல் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். 'மனை இள நொச்சி மௌவல்' (அகம்: 21), 'மௌவலொடு மலர்ந்த மாக்குரல் நொச்சியும்' (அகம்: 117) இவ்வரிகள் நொச்சி முல்லை இனமான மௌவலுடன் சேர்ந்து மலர்ந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனால் நொச்சி மலர் கார்காலத்தில் மலரும் என அறியமுடிகின்றது.

89. பகன்றை

பகன்றை மலர் வெண்ணிறமுடையது (புறம்: 16). வட்டவடிவில் மலர்ந்திருப்பதைப் 'பாண்டில் ஒப்பின் பகன்றை மலரும்' (நற்: 86) என நற்றிணைக் குறிப்பிடுகின்றது. இது பனிக்காலத்தில் மாலை நேரத்தில் மலரும் என்பதை 'இறங்கு போதவிழ்ந்த ஈரம்புதல் பகன்றை' (அகம்: 24) எனும் அகநானூற்று வரிகளால் காணலாம். இதன் இலைகள் பெரியளவில் இருக்கும்.

“பகல் மதி உருவின் பகன்றை மா மலர்
வெண் கொடி ஈங்கைப் பைம் புதல் அணியும்

அரும் பனி அனைஇய கூதீர்

ஒருங்கு இவண் உறைதல், தெளித்து அகன்றோரே? ” (ஐங்: 456)

இப்பாடலில் பகன்றை மலரின் தன்மை மற்றும் இம்மலர் ஈங்கையுடன் சேர்ந்து மலர்ந்திருப்பதை அழகுபட விளக்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

90. பயினி

‘பயினி, வானி, பல் இணர்க் குரவம்’ (குறி: 69). இம்மலர் தொடர்பான பதிவு குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது.

91. பரேரம்புழுகு

‘அரக்கு விரித்தன்ன பருளர்அம் புழுகுடன்’ (குறி: 96) என்ற வரி, அரக்கு விரித்தது போல் பரேரம்புழுகு இருப்பதாகக் குறிப்பதினால் இதன்மலர் சிவந்த நிறமுடையது என அறியமுடிகின்றது. இதனைச் ‘செம்பூவுமாம் புனமுருக்கையுமாம்’ என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதுதவிர வேறுசெய்தியை அறியஇயலவில்லை.

92. பலாசம்

‘பகன்றை, பலாசம், பல்பூம் பிண்டி’ (குறி: 88) எனும் குறிஞ்சிப்பாட்டிற்கு உரை வழங்கிய நச்சினார்க்கினியர் பலாசத்தைப் ‘புரசமரம்’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இம்மலர் தொடர்பான பிற விளக்கத்தைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடியவில்லை.

93. பனை

இதைப் ‘பெண்ணை’, ‘போந்தை’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. ‘இரும்பனை வெண்டோடு மலைந்தோன்’ (புறம்: 45), ‘உச்சிக் கொண்ட ஊசி வெண்டோடு’ (புறம்: 100). ஆகிய வரிகள் ‘தோடு’ என்பது பனை ஓலையைக் குறிக்கின்றது. வெண்டோடு என்பது மஞ்சள் கலந்த வெண்மை நிறமுடைய இளங்குருத்தைக் குறிப்பதாகும். இது சற்று மென்மையாகவும் கூர்மையாகவும் இருக்கும். இதனைப் பூவாகக் கொண்டு சேரமன்னர் மரபினர் தங்கள் முடியில் சூட்டிக்கொண்டதாகக் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

“வேம்பும் ஆரும் போந்தையும் மூன்றும்

மலைந்த சென்னியர் ” (புறம்: 338)

இதில் சேரனுடைய அடையாள மலராகப் பனை மரப்பூ குறிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

94. பாங்கர்

இதனை ‘ஓமைமரம்’ என நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார் (குறி: 85). பாங்கர் கொடிவகையைச் சேர்ந்தது எனக் கலித்தொகைப் பாடல்வழி அறியமுடிகின்றது.

“பூங்கரைநீலம் புடைதாழ் மெய்-அசைஇ, பாங்கரும்
முல்லையும் தாய் பாட்டங்கால்” (கலி: 111)

எனும் அடிகள், பாங்கரும் முல்லையும் படர்ந்திருப்பதாகக் கூறுவதைக் காணலாம். ஆனால் இம்மலர் தொடர்பான முழுமையான விளக்கத்தைக் காணமுடியவில்லை.

95. பாதிரி

பாதிரி மலர் வெண்ணிறமானது (அகம்:191). இது வேனிற்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது (ஐங்: 361). மொட்டு அவிந்த நிலையைப் ‘பாதிரி ஊழ்முகை அவிழ்விடுத்து அன்ன/ மெய்கவைந்து இன்னொடு விரைஇ.....’ (புறம்: 399) எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் சோறுடன் பாதிரி மலரை உவமைப்படுத்தி கூறியிருப்பதைக் காணலாம். ‘துகிலிகை அன்ன தய்த்தலைப் பாதிரி’ (நற்: 118), ‘காணப் பாதிரி கருந்தகட்டு ஒன்வீ’ (அகம்: 261). இவ்வரிகள் பாதிரி மலர் பஞ்சுபோன்ற தன்மையுடையது எனவும் இதன் புற இதழ்கள் கருமை நிறமுடையதாகவும் குறிக்கின்றது. இதன் இதழ்கள் மட்டுமின்றி காம்புகளும் மென்மை தன்மையுடையது என்பதைப் ‘புன்காழ் பாதிரி அரிநிறத் திரன்வீ’ (அகம்: 237) என அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

“வேனிற் பாதிரி கூனிமா மலர்

நரைவாய் வாடல் நாறும் நான்குரம்” (அகம்: 257)

என்ற அடிகள், பெரியதாக மலரும் பாதிரிமலர் வாடிய பிறகும் நல்ல நறுமணம் கொண்டதாகத் திகழும் எனச் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

96. பாரம்

பாரம், பாலை நிலத்து மரவகைச் சார்ந்தது(நற்:41). இதனை நச்சினார்க்கினியர் ‘பருத்திப்பூ’ எனச் சுட்டுகின்றார் (குறி: 92). இதுதவிர இம்மலர்த்தொடர்பான பிறசெய்தியை அறியஇயலவில்லை.

97. பாலை

பாலை மலர் வேனிற்காலத்தில் மலரும். இது வெண்ணிறத்துடன் இணராக மலரும் தன்மையுடையதாகும். (நற்: 107).

98. பிடவம்

இது ‘பிடவு’, ‘பிடவம்’ எனக் குறிக்கப்படுகின்றது (அகம்: 184). கார்காலத்தில் மாலை நேரத்தில் பிடவம் மலரும் (ஐங்: 493). வெண்ணிறமுடைய பிடவம் நெருங்கிய குலையை உடையது (அகம்: 23). இதன் இலைகள் எல்லாம் உதிர்ந்த பின்னர்தான் அரும்புவிடத் தொடங்கும் என்பதை ‘இலையிற் பிடவம் ஈர்ம்மலர் அரும்பு’ (நற்: 242) என

நற்றிணைக் கூறுகின்றது. நறுமணமுடைய பிடவ மலர்ப்புறத்தே முட்களைக் கொண்டிருப்பதை 'முட்புறப் பிடவமும்', (கலி: 101) எனக் கலித்தொகைக் கூறுகின்றது.

99. பிண்டி

இது 'அசோகு', 'செயலை' எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. பிண்டி மலர் செந்நிறமுடையது. 'ஒண் பூம் பிண்டி அவிழ்ந்த காவில்' (மது: 701). இம்மலரை விரும்பி பெண்டிர் சூட்டிக்கொண்டதாகக் குறிக்கப்படுகின்றது.

100. பித்திகம் (பித்திகை)

இதனைப் 'பிச்சி' மலர் என்றும் அழைப்பர். இது கார்காலத்தில் மாலை நேரத்தில் மலரும். நறுமணமுடைய பித்திகத்தின் புற இதழ்களில் மெல்லிய செவ்வரிகள் படர்ந்திருக்கும். இதனை,

“மாரிப் பித்திகத்துநீர்வார் கொழுமுனைச்
செவ்வொந் உறமும் கொழுங்கடை மழைக்கண்
துளிதலைத் தலைஇய தளிர் அன்னோனே” (குறு: 222)

எனக் குறுந்தொகைப் பாடல் தெளிவுபடுத்துவதைக் காணலாம்.

101. பீர்க்கு

இது 'பீர்' (நற்: 197), 'பீரம்' (ஐங்: 464), 'பீரத்து' (ஐங்: 452) என்றெல்லாம் குறிக்கப்படுகின்றன. 'நுண் முன் வேலித் தாதொடு பொதுவிய/ தாது படு பீரம்' (நற்: 277), 'பீர் இவர் வேலிப் பாழ் மனை' (பதி: 26) இவ்வரிகள் பீர்க்குப் பாழிடங்களிலும் வேலியோரங்களிலும் படர்ந்து வளர்வதாகக் கூறப்படுகின்றது. வாடைக் காலத்தில் மலரும் (ஐங்: 464). இதன் மலர்கள் பொன்னிறத்தில் இருக்கும் என்பதை, 'பொன் போல் பீரம்' (நெடு: 14) என நெடுநல்வாடைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“பீர் இவர் மலரின் பசப்பு ஊர்ந்தன்றே” (நற்: 197),
“பிரிந்தவர் நுதல் போலப் பீர்வீய” (கலி: 55)

இவ்வரிகள் தம் காதலனைப் பிரிந்த பெண்ணின் மேனியில் பசலைப் பாய்ந்ததால் அவள் மேனியின் நிறம் மாறியது. இதைப் பீர்க்க மலரின் நிறத்திற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

102. புன்கு (புன்கம்)

புன்கு மலரைப் 'புங்கம்' என்று வழங்கப்படுகின்றது. இது வேனிற்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது. இதன் மலர்கள் சிறிதளவில் 'பொரி' போன்றிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.

“ளர்ப்பு இலவத்து ஊழ்கழி பன்மலர்
பொரிப் பூம் புன்கின் புகழ்நீழல் விரிக்கும்
தண்பத வேனில் இன்ப நுகர்ச்சி” (ஐங்: 368)

எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் புன்கு மலரைப் பொரி போன்றியிருப்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

103. புன்னை

சங்க இலக்கியங்களில் புன்னை மலர்தொடர்பான பதிவு மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. கடற்கரை மற்றும் கழிகளின் ஓரங்களிலும் நீர் நிலைப்பகுதிகளிலும் இம்மரம் மிகுதியாக வளர்ந்திருக்கும் (அகம்: 10). இதன் மலர்கள் இளவேனிற்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது. பொன் போன்ற தாதையுடைய புன்னை மலர் இணராக மலரும் என்பதைப் ‘பொன்இணர் நறுமலர்ப் புன்னை’ (அகம்: 126) எனவும் இதன் அரும்பு கழுவப்பெறாத வெண்ணிறமுத்தைப் போன்றிருப்பதை ‘மண்ணா முத்தம் அரும்பிய புன்னை’ (அகம்: 30) என அகநானூற்றுப் பாடல்கள் புன்னை மலரின் தன்மையைக் குறிப்பதைக் காணலாம்.

104. பூளை

பூளை மலர் வெண்ணிறமுடையது. இம்மலர் பஞ்சினை ஒத்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது (பெரு: 84). இது கோடைக்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது (அகம்: 199) .

“கருவை வேய்ந்த, கவீன்குடிச் சீறார்
நெடுங்குரல் பூளைப் பூவின் அன்ன”, (பெரு: 191-192)

எனும் வரிகள் பூளை மலர்கள் நெடுங் கொத்துக்களை உடையதாகக் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. மடலேறும் ஆண்மகன் பூளை மலரைச் சூட்டிக்கொண்டதாகக் கலித்தொகைப் பாடல்கள் குறிக்கின்றன (கலி: 138, 140).

105. போங்கம்

‘போங்கம், திலகம் தேங்கமழ் பாதிரி’ (குறி: 74). இதை ‘மஞ்சாடிப்பூ’ என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார். இம்மலர் தொடர்பான வேறுசெய்தியை அறியஇயலவில்லை.

106. மணிச்சிகை

‘செங்கொடு வேரி, தேமா, மணிச்சிகை’ (குறி: 64) குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டும் மணிச்சிகைப் பதிவு காணப்படுகின்றது. இதைச் ‘செம்மணிப்பூ’ என நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பார்.

107. மராம் (மரவம்)

இது 'வெண்கடம்பு' என்று குறிக்கப்படுகின்றது. மரா மலர் வெண்ணிறமுடையது. இது இளவேனிற்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது. நறுமணம் மிகுந்த மரா மலர் வலமாகச் சுழித்த அமைப்பு உடையது என்பதை,

“வலஞ்சரி மராஅம் வேய்ந்துரம்
மணங்கமழ்தண்பொழில் மலரும்

இளவேனிற் பொழுது ” (ஐங்: 348)

எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

108. மருதம்

இம்மரம் நீர்ப்பெருக்கான இடங்களில், வயல்களின் ஓரங்களில் வளர்ந்திருக்கும் (ஐங்: 70). மருதமலர் மஞ்சள் நிறமுடையது. இணராகப் பூக்கும் தன்மையுடையது. (முரு:34). இம்மலர்கள் மரத்தின் காம்புகளில் வலிமையாகப் பற்றுதல் இல்லாமல் இருப்பதால் மரத்திலிருந்து மிக எளிதில் உதிர்ந்துவிழும் தன்மை கொண்டதாக உள்ளது.

“..... பழனபல்புள் இரீயக் கழனி

வாங்குசீனை மருதத் தாங்குதுணர் உதிரும்” (நற் : 350)

எனும் நற்றிணைப் பாடலில் மருத மலர்கள் பறவைகள் பறக்கும் வேகத்திலேயே அவை மரத்திலிருந்து உதிர்ந்து விடுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனால் மலர்கள் காம்புகளில் பற்றற்று இருப்பதை உணரலாம்.

109. மல்லிகை

சங்க இலக்கியத்தில் முல்லை மலர் தொடர்பான பதிவு மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. ஆனால் மல்லிகை மலரின் பதிவு பரிபாடலில் ஓரிடத்தில் மட்டுமே பதிவாகியிருப்பது நோக்கத்தக்கதாகும். 'மல்லிகா மாலை வளாய்' (பரி: 11) எனும் வரியில் பெண்கள் மல்லிகை மாலையைத் தொடுத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இதுதவிர மல்லிகை மலர் தொடர்பான பதிவைச் சங்க இலக்கியத்தில் எங்கும் காணமுடியவில்லை.

110. மா (மாம்பூ)

இது 'தேமா' எனவும் கூறப்படுகின்றது (குறி: 64). மாம்பூ இணராக மலரும் தன்மையுடையது (திரு: 60). இம்மலருக்கு மணமுண்டு. ஆனால் இதனை மக்கள் சூட்டிக் கொண்டதாகக் குறிப்புக் காணப்படவில்லை.

“கருங்கோட்டு மாஅத்து அலங்கு சீனைப் புதுப்பூ

மயங்கு மழைத் துவலையின் தாஅம்” (அகம்: 236)

எனும் பாடலில் பரணர் , மாம்பூ உதிர்ந்து விழும் காட்சி, மழைத்துளி விழுவதைப் போலிருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

111. முசுண்டை

முசுண்டைக் கொடி கார்காலத்தில் நன்கு படர்ந்திருக்கும். இதன் மலர்கள் வெண்ணிறமுடையது. புதர்களில் படர்ந்திருக்கும் முசுண்டை மலர் வெண்ணிறத்தில் இருக்கும்.

“சுரீமுகிழ் முசுண்டைப் பொதியவிழ் வான்பூ

விசும்பின் மீனிற்பசும் புதலளிய” (அகம்: 235)

எனும் அடிகள் சுருண்ட அரும்புகளையுடைய முசுண்டை மலர்ந்திருக்கும் காட்சி விண்ணை அழகு செய்யும் வீண்மீன்களைப் போல, பசுமையான புதர்களை அழகுபடுத்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் முசுண்டை மலரை வீண்மீன்களுக்கு உவமையாகக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

112. முண்டகம் (முள்ளி)

முண்டகம் செடி இனத்தைச் சேர்ந்தது. ‘முண்டகமாவது கழிமுள்ளி’ எனக் குறிக்கப்படுகின்றது (ஐங்: 108). இது நீர்நிலைகளிலும் (ஐங்: 21), சேறு நிறைந்த கழிகளிலும் (மது:96) அதிகமாக வளரும் தன்மையுடையது. ‘மணீப் பூ முண்டகம் கொய்யேன்’ (தழ்:191) எனக் குறிப்பதால் இதன்மலர் நீல நிறமுடையது என அறியமுடிகின்றது. இம்மலர் நறுமணமுடையது. மலரின் காம்பின் மேல்பகுதி வெண்மை நிறமாக இருக்கும் என்பதை ‘முண்டகம் தாஅய் சேறு புலர்ந்து/இருங்கழிச் சேறு’ (தழ்: 311) எனும் நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

113. முந்தூழ்

மூங்கில் மலர் ‘முந்தூழ்’ எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. முந்தூழ் மலர் தொடர்பான பதிவு இரண்டு இடங்களில் காணப்படுகின்றது. ‘தேம்பிழி தறவின் குறவர் முன்றில்/முந்தூழாய்மலர் உதிர’ (அகம்: 78). இதில் மலர்கள் உதிரும் காட்சியைக் குறிக்கப்படுகின்றது. ‘முந்தூழ் வேலிய மலைகிழ வோற்கே’ (குறு: 239). இவ்வரியில் முந்தூழ் வேலியாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலையை அறியலாம். இதுதவிர இம்மலரின் முழுமையான தன்மையை அறியஇயலவில்லை.

114. முருக்கு

இதனைக் ‘கவிர்’ என்றும் கூறப்படுகின்றது. இம்மலர் செந்நிறமுடையது (குறு: 156).

“வாவ்வரி வயமான் கோளுகிர் அன்ன

செம்முகை யவிழ்ந்த முண்முதிர் முருக்கின்

சிதரார் செம்மல் தாஅய் மதரெழில் (அகம்: 99)

இப்பாடலில் புலியினது நகம் வாள் போன்ற கோடுடையது. அது விலங்குகளை வேட்டையாடிய பின்னர் தன் கூரிய நகத்தினால் விலங்குகளின் தசைளைக் கிழித்தெடுக்கும். அப்போது அதன் நகங்கள் இரத்தத்தினால் சிவந்து காணப்படும். அந்நகத்தினைப் போன்று முருக்கின் அரும்புகள் இருப்பதாகப் பெருங்கடுங்கோ பாடியிருப்பதைக் காணலாம். இதில் முருக்கு மலரின் அரும்பு கூர்மையானது. மலர் சிவந்த நிறத்தில் இருக்கும் என அறியமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் முருக்கு மலர் தொடர்பான பதிவுகள் குறைந்தளவில் காணப்படுகின்றது.

115. முருங்கை

முருங்கை மலர் வேனிற்காலத்தில் மிகுதியாக மலர்ந்திருக்கும் (அகம்: 101). இதன் மலர்கள் சிறியளவில் காணப்படும். காய்கள் நீண்டு வளரும் தன்மையுடையது. இம்மலரையாரும் சூட்டிக் கொண்டதற்கான பதிவுகள் இல்லை.

116. முல்லை

சங்க இலக்கியத்தில் முல்லை மலர் தொடர்பான பதிவு மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. இம்மலர் கார்காலத்தில் மாலை நேரத்தில் மலரும் தன்மையுடையது (நற்: 369). இதனைச் 'சிறுவீ முல்லை' (நற்: 248), 'நறுவீ முல்லை' (முல்: 9) எனக் குறிப்பதால், இது சிறியளவுடைய மலர் என அறியலாம். முல்லை மலர் நீண்டநேரம் நறுமணம் கொண்டது. இது வெண்ணிறத்துடன் காட்சியளிப்பதால் பெண்ணின் பற்களுக்கு உவமையாகக் கவிஞர்கள் கையாண்டுள்ளனர். 'முகை முல்லை வென்று, / எழில்முத்து ஏய்க்கும் வெண்பல்' (பரி: 8) எனும்வரி முத்துப்போன்ற வெண்மையான பற்களுக்கு முல்லையை உவமையாகச் சுட்டியிருப்பதைக் காணலாம். 'நறுமுல்லை நேர்முகை ஒப்ப நிறைத்த/செழி முறை பாராட்டினாய், மற்று எம்பல்லின்' (கலி: 22). இதில் பல்வரிசைக்கு முல்லைப் பூவினை ஒப்புமைப் படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம். 'முல்லை சான்ற கற்பின், மெல்லியல்' (சிறு: 30) என்பதில் முல்லை சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதை உணரலாம்.

117. மௌவல்

முல்லை இனவகைகளில் மௌவல் ஒன்றாகும். இம்மலர் கார்காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது (கலி: 27). இது முல்லைப் போன்றே நறுமணமுடைய வெண்ணிற மலர். இதன் மொட்டுக் கூர்மையாக இருக்கும்.

“மாதரார் முறுவல்போல் மணமௌவல்

முகை நூழ்ப்ப ..... ” (கலி: 27)

எனும் வரிகள் மகளிரின் வெண்மையான பற்களுக்கு மௌவலை உவமைப் படுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

118. வகுளம்

‘பசும்பீடி, வகுளம், பல்இணர்க் காயா’ (குறி: 70). இதனை நச்சினார்க்கினியர் ‘மகிழம்பூ’ எனக் குறிப்பர். இதுதவிர ‘குல்லை, வகுளம், குருக்கத்தி, பாதிரி’ (பரி:12) எனும் பரிபாடல் வரி வகுளம் மலரைக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் இம்மலர் குறித்த முழுமையான விளக்கத்தை அறியமுடியவில்லை.

119. வஞ்சி

மரவகையைச் சேர்ந்தது (ஐங்: 502). ‘வஞ்சி, பித்திகம், சிந்துவாரம்’ (குறி: 89) எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டு குறிப்பிடுகின்றது. வஞ்சி மலரைச் சூட்டிக்கொண்டு போர் புரிந்ததாகப் புறநானூறு கூறுகின்றது (புறம்: 32). சங்க இலக்கியத்தில் வஞ்சி மலர் தொடர்பான பதிவு குறைந்தளவில் காணப்படுகின்றது.

120. வடவனம்

‘வடவனம், வாகை, வான்மூங் குடசம்’ (குறி: 67). இம்மலரின் பதிவு குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது.

121. வழை

இது ‘சுரபுன்னை’ எனக் குறிக்கப்படுகின்றது (குறி:83). இம்மரம் மலைப் பகுதியிலும் (நந்:222), மழைக்காலத்திலும் மிகுதியாக வளரும் தன்மையுடையது (கலி:53). ஆய்அண்டிரன் வழைப் பூங்கண்ணியைச் சூட்டியவன் என முடமோசியார் குறிப்பிடுகின்றார் (புறம்:131).

122. வள்ளை (வள்ளி)

வள்ளை மருதநிலத்து மலர்வகையுள் ஒன்றாகும் (மது: 255). இதன் தண்டு மெல்லிய தன்மையுடையது (ஐங்:262). இம்மலரைச் சூட்டிக் கொண்டதற்கான குறிப்புக் காணப்படவில்லை.

123. வாகை

வாகை மரம் மெல்லிய பூவையும், புல்லிய புறத்தினையுடைய சுவடு பொருந்திய இலையையும் உடையது. இதனை ‘மென்மூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை’ (அகம்: 136) என அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. ‘பொன்படுவாகை’ (பதி:ப: 4) எனக் குறிப்பதினால் வாகைமலர் பொன்னிறமுடையது என அறியமுடிகின்றது. போரில் வெற்றி பெற்ற ஆண்மகன் வாகை மலரைச் சூட்டிக்கொண்டதை இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் காணலாம் (பதி: 88).

124. வாழை

வாழை மலரின் முகை நீண்டிருக்கும். இம்மலர் உணவிற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதனை யாரும் சூட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் கூந்தல் முடிபு வகையில் வாழை மலர் அமைப்புக் குறிக்கப்படுகின்றது.

“வாழை யீன்ற வைபேந்து கொழுமுகை
மெல்லியல் மகளிர் ஓதியன்ன” (நற்: 225)

நற்றிணைப் பாடலில் ஈன்ற வாழை மலரின் முகை போன்ற ஓதியை உடையவள் எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். வாழை மலர் விரிந்தபின்னர் அதன் உள்ளுள்ள பூக்கள் உதிர்ந்து வீழ்வதை, மகளிரின் வளைகள் சிதறி விழுந்து கிடப்பதைப் போல் காட்சியளிப்பதை ‘மகளிர், பூவின் வளை முழி சிதற’ (புறம்: 237) எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

125. வாள் வீரம்

‘மனைமாமரம், வாள்வீரம்’ (பரி: 11) எனும் பரிபாடலில் மட்டும் வாள்வீரம் பதிவு காணப்படுகின்றது. மேலும் இம்மலர் தொடர்பான பிறசெய்தியை அறியமுடியவில்லை.

126. வானி

‘பயினி, வானி, பல்இணர்க் குரவம்’ (குறி: 69) எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டுமே வானி மலர்தொடர்பான பதிவு காணப்படுகின்றது.

127. வெட்சி

வெட்சி மலர் சிவந்த நிறத்தில் காணப்படுவதினால் இதனை ‘எரிநகை’ என்றும் குறிக்கப்படுகின்றது (ஐங்: 353). ‘வெட்சி மாமலர்’ (புறம்: 100) எனக் குறிப்பதினால் இம்மலர் பெரிதளவில் இருப்பதாக அறியமுடிகின்றது. இதன் காம்பு சிவந்திருப்பதைச் ‘செங்கால் வெட்சி’ (திரு: 21) எனக் குறிக்கின்றது. இது ‘செச்சை’ எனவும் குறிக்கப்படுகின்றது. வெட்சி மலரை ஆண், பெண் இருபாலாரும் சூட்டிக்கொண்டதற்கான பதிவு சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது.

128. வெள்ளோத்திரம்

இது பாலை நிலத்து மரவகையைச் சேர்ந்தது. இதன்மலர் வெண்ணிறமுடையது, இணராக மலரும் தன்மையுடையது.

“மால்வெள் ணோத்திரத்து மையில் வாலிணர்
அருஞ்சுரஞ் செல்வோர் சென்னி கூட்டும்
அல்வரை .....” (ஐங்: 301)

இப்பாடலில் பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்பவர்கள் இம்மலரைத் தலையில் அணிந்து கொள்வதாகக் குறிப்பதைக் காணலாம். இம்மலரைச் சூட்டிக்கொள்பவரின்

உடல் வெப்பம் குறையும் தன்மையுடையதாகக் கருதப்படுகின்றது. வெள்ளோத்திரம் மலரின் பதிவு ஐங்குறுநூற்றில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது.

129. வேங்கை

சங்க இலக்கியத்தில் வேங்கை மலரின் பதிவு மிகுந்தளவில் காணப்படுகின்றது. 'பொன் வீ வேங்கை ஓங்கிய தேம் கமழ் சாரல்' (நற்: 259). இதில் பொன்னிற மலர்களையுடைய வேங்கை மரம் மலைப்பகுதியில் மிகுதியாக வளர்ந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதன் மலர் கார்காலத்தில் (நற்: 373), மாலை நேரத்தில் மலரும் தன்மையுடையது (அகம்: 298). வேங்கை மலர் நறுமணமுடையது (அகம்: 302). இதன் மொட்டுகள் கருமையான நிறத்திலிருக்கும் என்பதை 'கருங்கால் வேங்கைச் செவ்வீ வாங்குசீனை' (நற்: 222) எனக் குறிப்பதைக் காணலாம். இது இணராக மலரும் தன்மையை 'விரி இணர் வேங்கை' (ஐங்: 367) எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. வேங்கை மலர்ந்திருக்கும் காட்சி புலியின் உடற்பகுதியின் தோலின் மேலுள்ள புள்ளிகள் போல் காட்சியளிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. (அகம்: 228). வேங்கை மலரைக் கண்ட இளம்பெண்கள் புலி, புலி என ஆரவாரம் செய்ததாகக் கூறப்படுகின்றது (அகம்: 48). இம்மலரின் நிறத்தைச் சுணங்கிற்கு உவமைப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது (ஐங்: 324). வேங்கை மலர் பொன்னிறத்தில் மட்டுமின்றி சிவந்த நிறத்திலும் இருப்பதைச் 'செவ்வீ வேங்கைப்பூ' (மலை: 434), 'எரிமருள் வேங்கை' (நற்: 216) எனக் குறிப்பதன்வழி அறியலாம்.

130. வேம்பு

வேம்பு மரவகையைச் சேர்ந்தது. இதன் மலர்கள் சிறியளவில் இணராக மலரும் (பெரும்: 58). இது வேனிற்காலத்தில் மிகுதியாக மலரும் தன்மையுடையது. இம்மலரின் அரும்பை நண்டின் கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது (ஐங்: 30). இது நறுமணமுடையது (அகம்: 134). வேம்பு பாண்டியர்களின் அடையாள மலர் என்றும் குறிக்கப்படுகின்றது. 'வாடா வேம்பின் வழுதி கூடல்' (அகம்: 93) எனும் அகநானூற்றுப் பாடலில் பாண்டிய மன்னன் பொன்னாலாகிய வேம்புப் பூ மாலையைச் சூடிக்கொண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

131. வேரல்

வேரலை 'மூங்கிற பூ' என நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார் (குறி: 71). வேரலை வேலியாக அமைத்துக்கொண்டதை 'வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்' (குறு: 18) எனக் குறுந்தொகைக் குறிப்பிடுகின்றது. 'நுண்கோல் வேரல்' (மலை: 224) எனக் குறிப்பதினால் இதன் கொம்பு சிறிதளவில் இருப்பதாக அறியமுடிகின்றது.

132. வேரி

இம்மலர்தொடர்பான பதிவு 'செங்கொடு வேரி' (குறி: 64) என்று குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது.

133. வேழம்

வேழம் கரையோரங்களில் வளரும். இதன் மலர்கள் கரும்புப் பூவினைப் போல் வெண்ணிறமுடையதாக இருக்கும் என்பதைக் 'கரைசேர் வேழம் கரும்பிற் பூக்கும்' (ஐங்: 12) என ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடுகின்றது.

“வவரா வாடை உணர்பு நனி தீண்டலின்

வேழ வெண்ட விரிவன பலவுடன்

வேந்து வீசு கவரி யிற் பைம்புதலணிய” (நற்: 241)

எனும் நற்றிணைப் பாடல் வரிகள், வேழம் மலர் கரும்பு மலர் போல, வாடைக் காலத்தில் மலரும் தன்மையுடையது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

134. வேளை

வேளையைச் சுரையுடன் சேர்த்துக் கூறப்படுகின்றது (மலை: 94). இது வறண்ட இடங்களில் வளரும் தன்மையுடையது. இதன் மலர்கள் வெண்ணிறமானது (புறம்: 23). 'வேளை வெண்ட வெண் தயிர்க் கொளிஇ' (புறம்: 215) எனவரும் புறநானூற்று வரிகள் வெள்ளிய நிறத்தையுடைய வேளைப் பூவை இடைமகள் தயிரில் இட்டு சமைத்ததாகக் கூறுவதைக் காணலாம்.

.....

பின்னிணைப்பு - 3

அடும்பு	குறி: 87, பட்: 65; அகம்: 80: 8, 160: 3, 320: 9, 330: 14; குறு: 243:1, 401: 1; நற்: 254: 2, 272: 3, 338: 2, 349: 2; ஐங்: 101: 2; கலி: 127: 21, 144: 30; பதி: 30: 6, 51: 7.
அதிரல்	முல்: 51; அகம்: 99: 6, 157: 6, 213: 4, 223: 14, 237: 2, 261: 2, 289: 2, 391: 2, 393: 25; நற்: 52: 1, 124: 5, 337: 3; ஐங்: 345: 2; பரி: 20: 81; புறம்: 269: 1.
அந்தி	அகம்: 71: 6.
அரலை (அலரி)	குறு: 214: 6; அகம்: 191.
அல்லி (நீர்ப்பூ)	அகம்: 389: 5; கலி: 13: 12, 91; புறம்: 248: 5; பரி: 12: 78.
அவரை	சிறு: 164, மது: 292, குறி: 87, மலை: 109; அகம்: 104: 8, 217: 9, 243: 1; குறுந்: 82: 5; ஐங்: 209:3, 271:1, 286: 2; புறம்: 120: 10, 215: 5, 335: 5.
அனிச்சம்	குறி: 62; கலி: 91: 1.
ஆத்தி (ஆர்)	பொரு:148, சிறு: 65, குறி: 87 ; அகம்: 93: 4, 104: 12, 269: 10; நற்: 269: 2; புறம்: 43: 13, 45: 3, 82, 383: 18
ஆம்பல்	மது:253 குறி: 62, 224, பட்: 66; அகம்: 6: 1, 36: 3, 56: 4, 96: 5, 136: 27, 156: 9, 176: 14, 196: 5, 256: 7, 316: 2; நற்: 6: 1, 100: 3, 200: 6, 230: 3, 280: 2, 290: 1, 300: 3, 345: 3, 390: 4; குறு: 46: 1, 80: 1, 84: 5, 117: 1, 122: 2, 178: 3, 300: 2, 352: 1, 370: 1; ஐங்: 34: 2, 35: 2, 40: 5, 57: 2, 65: 1, 68: 1, 72: 1, 91: 2, 93: 2, 96: 2; புறம்: 16: 13, 61: 2, 63: 12, 176: 4, 209: 3, 266: 3, 281: 4, 383: 7; பதி: 13: 6, 19: 20, 23: 24, 27: 3; பரி: 2: 13,3: 44, 8: 116,10: 78, 12: 78, 19: 75.
ஆரம் (சந்தனப்பூ)	குறி: 93, அகம்: 2.
ஆவிரை	குறி: 71; அகம்: 301: 14; குறு: 173:1; கலி: 138:9, 139:18, 140:8.
இருப்பை	அகம்: 9:3, 15: 13, 95:6, 107:16, 135:8, 149:3, 171:14, 225:11, :247:5, 267:6, 275: 11, 321: 5, 331: 1, 351: 8; நற்: 111: 1, 279: 1; குறு: 329: 1; புறம்: 384:7.
இருவாட்சி	குறி: 94; பதி: 81.
இலவம்	குறி: 86; அகம்: 11: 3, 17: 18, 25: 9, 245: 14, 309: 7; நற்: 105: 1; ஐங்: 320: 1, 338, 368:11; கலி: 26: 5, 33: 10.
ஈங்கை	குறி: 86; அகம்: 75: 17, 125: 3, 252: 9, 294: 6, 306: 3, 357: 1; நற்: 79: 1, 86: 7, 124: 4, 181: 4, 193: 1, 205: 9, 312: 2; குறு: 110: 5, 380; ஐங்: 456: 3; கலி: 31: 3.

உழிஞை	பட்: 235; கலி: 140: 4; புறம்: 50: 4, 76: 5, 77: 3; பதி 22: 27, 43: 23, 44:10, 63:8.
உந்தூழ்	குறி: 65, மலை: 133.
உன்னம்	பதி: 61: 6.
ஊகம் புல்	புறம்: 307.
எருக்கு	அகம்: 301: 11; நற்: 152: 2, 220: 2; குறு: 17: 2; கலி: 138: 9, 139: 8.
எருவை	குறி: 68; நற்:261:9; ஐங்: 269: 1.
எறுழ்	குறி: 66; நற்: 302; ஐங்: 308: 3.
கடம்பு	திரு: 225; சிறு: 69, 203, பெரு: 75, மது: 613; குறி: 176; அகம்: 98:18, 127: 4, 138: 11, 347: 4, 382: 3; நற்: 34: 8; கலி: 106: 28; புறம்: 23: 3; பதி:11: 11, 12: 3, 17: 5, 20:4, 88:6, 5; பரி: 14:67,19:2, 21:11.
கண்டல்	அகம்: 260: 3; நற்: 54: 11, 74: 10, 123: 9, 191: 5, 207: 1, 345: 1, 363: 1, 372: 13; குறு: 117: 3, 340: 4; பரி: 10: 101.
கணவிரம்	திரு: 236; அகம்: 31: 9; பரி: 11: 20.
கரந்தை	குறி: 76; அகம்: 226: 6, 269: 11; ஐங்: 26: 1; புறம்: 261: 13, 340: 8.
கரும்பு	பட்: 163, 240; அகம்: 13: 22, 217: 4, 235: 12; நற்: 366: 17; குறு: 35: 3, 85: 4; ஐங்: 65: 1; கலி: 31; புறம்: 35: 10, 384: 3, 386: 10; பதி: 13: 3; பரி: 10:34.
கருவிளை	குறி: 68; அகம்: 255: 11, 294: 5; நற்: 221: 1, 262: 1; குறு: 110: 4; ஐங்: 464:1.
கவிர்	அகம்: 3: 15, 367: 11; குறு: 103: 2; பரி: 22: 29.
கழுநீர்	சிறு: 42, மது: 171, 551; அகம்: 59:14, ; நற்: 260: 1; பரி: 7: 23,12: 78.
காஞ்சி	பொரு: 190, சிறு 179, பெரு: 376, குறி : 84; அகம்: 25: 3, 56: 6, 296: 1, 336: 9, 341: 9; குறு: 10: 4, 127: 3; கலி: 26: 3, 34: 8; புறம் 18: 7; பதி: 62:15.
காந்தள்	திரு: 44, பொரு: 33, 209, சிறு: 167, பெரு: 372, குறி: 196, பட்: 153, மலை: 336, 519; அகம்: 4:15, 18:15, 78: 8, 108:15, 132:11, 138:17, 152:17, 238: 7, 312: 5, 338: 17, 368: 8; குறு: 76: 1, 84: 4, 100:3, 167:1, 239:3, 259: 2, 293: 1; நற்: 14: 15, 18: 15, 78: 8 108: 15, 132: 11, 138: 8, 152: 17, 238:16, 312:5, 338: 9, 368:8; கலி: 39:15, 40:12, 43: 8, 45: 2, 53: 5, 59:3; பரி:8:25, 11: 20, 14:13, 18: 35, 19:76; புறம்: 90: 1, 144: 8,168: 2; பதி: 15:11, 21: 36, 30:9, 67: 19, 81: 22.
காயா	பொரு. 201, சிறு: 165, முல்: 93, குறி: 70; அகம்: 14:2, 108:14, 156: 10, 374: 13; குறு: 183:5; நற்: 242:4, 371:1; ஐங்: 412:1, 420:2; கலி: 101:5, 103:1, 108:43.
காவி	அகம்: 150: 11, 350: 1; குறு: 144: 1; நற்: 123: 6; கலி: 131: 37

காழ்வை	குறி: 93.
காளாம்பி	சிறு: 134, புறம்: 164.
குடசம்	குறி: 67.
குமிழ்	சிறு: 225; நற்: 6:7, 286:2.
குரவம்	குறி: 69; அகம்: 97:16, 237:3, 317:10; நற்: 56:1, 224:3, 266:2; குறு: 341:1; ஐங்: 344:2, 357:1; புறம்: 335:2.
குருக்கத்தி	குறி: 92; நற்: 97:6; பரி:12:79.
குருந்து	குறி: 95; அகம்: 85:12, 133:15; ஐங்: 436:3, 439:2; கலி: 103:3, 111:7, 113:25; புறம்: 335:2.
குல்லை	திரு:201, பொரு 234, சிறு: 29, குறி: 78; குறு:11:5; நற்: 376:5; கலி: 103:3; பரி: 12: 79.
குவளை	முரு: 22, 41, பெரு: 293, மது: 566, 588, நெடு: 83, குறி: 63, பட்: 241, அகம் 19:10, 27:13,36:3, 38:2, 56:4, 62:4, 125:6, 128:9, 129:16, 138:2, 156:8, 165:11, 179:12, 180:5, 183:1, 216:9, 223:14, 228:4, 285:15, 308:11, 310:5, 358:5, 361:2, 381:19, 393:24, 395:1; நற்: 6:3, 34:2, 37:4, 77:12, 105:8, 160:8, 204:3, 205:6, 262:7, 271:8, 371:9, 332:2, 367:8, 370:8, 376:5, 391:8; குறு: 13:5, 30:4, 59:3, 62:2, 167:3, 270:6, 291:6, 300:1, 321:2, 342:5, 346:4, 388:1; ஐங்: 75:3, 225:2, 277:5; பரி: 2:13, 11:102; புறம்: 42:16, 105:2, 116:1, 132:5, 153:7, 348:6; பதி: 27:2.
குளவி	திரு: 191, சிறு: 46, குறி: 76, மலை: 334; அகம்: 182, 268, 272; நற்: 51:8, 119:8, 232:2, 346:9, 376:5; குறு: 56:2, 59:3,100:2; ஐங்: 279:2; புறம்: 90:2 168:12, 380:7; பதி: 12:10.
குறிஞ்சி	மது: 613, குறி: 63, மலை: 334; அகம்: 308:16; நற்: 268:3, 301:1; குறு: 3:3 புறம்: 374:8.
குறுநறுங்கண்ணி	குறி: 72.
கூதாளம்	திரு: 192, பட்: 85; அகம்: 47:17, 68:2, 178, 255:14, 272:8, 273:1; நற்: 119:9, 244:2, 376:5; குறு: 60:1; புறம்: 168:12, 380:7.
கூவிரம்	குறி: 66.
கூவிளம்	குறி: 65; புறம்: 158:9.
கைதை	குறி: 83.
கொகுடி	குறி: 81.
கொன்றை	பொரு: 201, பெரு: 328, முல்: 94, மது: 277, குறி: 86; அகம்: 4:2 15:15, 197:16, 364:5, 398:3 ; நற்: 46:6, 99:9, 141:3, 221:4, 242:3, 246:4, 296:4,

	302:2, 364:10, 371:1; குறு: 21:3, 66:1, 148:3, 183:1, 233:2; ஐங்: 412:1, 420:1, 430:1, 432:2, 435:3, 436:3, 458:1, 462:2, 497:1, 500:1; கலி:1:11, 102:3, 103:1, 106:3, 150:1; பரி: 8:24,14:10 புறம்: 1:1, பதி: 67:13.
கோங்கம்	திரு: 34, சிறு: 25 , மது: 338; அகம்: 25:10, 153:16, 157:5, 240:11, 317:11, 341:2 ; நற்: 48:3, 86:7, 202:11; குறு: 254:2; ஐங்: 343:2, 366:5, 367:1, 370:1; கலி: 33:12, 42:16, 56:23, 117:2; புறம்: 321:4, 336:7.
கோடல்	முல்: 95, நெடு: 5, குறி: 83; அகம்: 23:6, 151:8, 154:7; நற்: 99:9; குறு: 62:1; ஐங்: 223:2; கலி: 7:15, 48:11, 101:4, 103:3, 121:13, புறம்: 157.
சண்பகம்	முரு: 26, குறி: 75; கலி: 150: 21; பரி: 11: 77.
சிந்துவாரம்	குறி: 89.
சிறுசெங்குரலி	குறி. 82.
சிறுமாரோடம்	குறி. 78.
சுரபுன்னை	பரி: 11: 17, 12: 80.
சூரல்	குறி: 71.
செம்மல்	சிறு: 5, மது: 685, குறி: 82.
செருந்தி	சிறு: 147, மது. 172, குறி: 75, பட்: 243; அகம்: 150:9, 240:13, 280:1; ஐங்: 18:1, 112:2, 141:1, 182:1; கலி: 26:2, 127:2; புறம்: 390:3
செருவிளை	குறி: 68.
சேடல்	குறி: 82.
ஞாழல்	பொரு: 197, குறி: 81; அகம்: 20:5, 70:9, 180:12, 216:8, 240:1, 270:3, 370:9; நற்: 31:5, 54:9, 74:5 96:1, 106:7, 167:8, 191:1, 267:4, 311:7, 315:7; குறு: 50:1, 81:2, 310:6, 318:2, 328:1, 397:1; ஐங்: 103:2,141:1, 142:1, 143:1, 144:1, 145:1, 146:1, 147:1, 148:1, 149:1, 150:1, 169:2, 191:3; கலி: 26:4, 56:2, 127:1, 131:19; பரி: 12:6; பதி: 30:1, 51:5.
தணக்கம்	குறி: 85.
தளவம்	பொரு: 199, குறி: 80 ; அகம்: 23:3, 64:4, 254; நற்: 61:8, 242:2 ; குறு: 382:3, ஐங்: 412:2, 440:3, 447:2, 499:1; கலி: 103:2, 108:42; புறம்: 335:2, 395:6.
தாமரை	திரு: 73, 164, பொரு: 159, சிறு: 73, 183; பெரு: 114, 404, 481, மது: 103, 249, 463, 710, குறி: 80, மலை: 569; அகம்: 6:16, 16:1, 46:5, 91:15, 106:1, 116:1, 176:7, 186:3, 361:1; குறு: 127:2, 300:3, 376:5; நற்: 1:3, 260:2, 300:4, 310:1; ஐங்: 6:4, 20:2, 53:3, 68:2, 94:4, 424:3; கலி: 5:14, 13:11, 22:15, 39:2, 52:7, 59:1, 69:2, 71:7, 72:7, 73:2, 74:3, 77:2, 79:2, 112:2; பரி: 2:53, 3:13, 3: 94, 4:60, 8:13, 8:114, 8:116,13:50 ; புறம்: 11:17, 12:1, 27:1, 28:12, 29:1, 69:20, 141:1, 246:14, 361:12, 364:3, 397:19; பதி: 19:20, 23:23, 48:1, 78:4.

தாழை(கைதை, கண்டல்)

திரு: 307, பொரு : 181, சிறு: 146, பெரு: 264, மது: 114, குறி: 80 பட்: 84, 88,118; அகம்: 20:6, 40:6, 90:3, 130:5, 180:12, 330:13, 340:23, 353:19, 380:6; நற்: 19:2, 49:9, 78:4, 131:4, 178, 203:4, 211:7, 235:2, 270:1, 299:2, 335:4; குறு: 163:4, 219:6, 226:5, 228:1, 245:3, 303:2, 345:5; கலி: 128:2, 131:10, 133:4, 136:9, 144:27; பதி: 55:5.

தில்லை

குறி: 77; கலி: 133:1.

திலகம்

குறி: 74, மலை: 520.

தும்பை

பெரு: 101; மது 737, குறி: 90; ஐங்: 127:2; பரி: 9:68; புறம்: 2:14, 21:10 22:20, 96:1, 97:15, 283:15, 347:3; பதி: 14:8, 39:3, 42:6, 45:1, 52:8, 79:12, 88:23.

துழாய்

குறி: 90; பரி: 4:58, 8:1, 13:60, 15; பதி: 31:8.

தெறுழ்

நற்: 302:5; புறம்: 119:2.

தேமாம்பூ

சிறு: 176 , குறி: 64மலை: 138; அகம்: 236; ஐங்: 70; கலி: 41.

தேறு

பொரு: 200.

தோன்றி

பொரு: 199, முல்: 96, குறி: 90; அகம்: 94:5, 164:6, 217:10, 218:20, 235:7, 367:18; நற்: 69:6, 221:2; குறு: 107:1; ஐங்: 420:2, 440:3; கலி: 102:3; பரி: 11:21, 14:15, 19:78.

நந்தி

குறி: 91.

நரந்தம்

பொரு: 238, குறி: 94; அகம்: 141:26, 266:4; குறு: 52:3; கலி: 54:5; பரி: 7:11, 11; புறம்: 132:4, 235:8, 302:4.

நள்ளிருணாறி

குறி: 94.

நறவம்

பெரு: 345, குறி: 91; அகம்: 19:9, 36:17; நற்: 25; கலி: 54, 84:22, 91:2, 105:41, பரி: 7:62, 8:75, 12:80,19:78;பதி: 51:18.

நாகம்

பொரு: 209, சிறு: 108, 116, குறி: 94; அகம்: 73:12, 138:17; நற்: 82:6; பரி:12:4; கலி: 39:3.

நீலம்

பெரு: 293, மது: 251, 279; அகம்: 38:10,143:15, 149:17, 270:1, 302:5, 357:14; குறு: 366:5; நற்: 161:2, 273:8, 357:8, 379:9; ஐங்: 2:4; கலி: 7:11, 14:2, 15:20, 48:15, 57:9, 66:1, 85:15, 91:1, 96:5, 143:50; பரி: 11:22,15:30; புறம்: 111:3;

நுணவு

சிறு: 51; அகம்: 345:16; ஐங்: 342:3.

நெய்தல்

திரு: 74, பொரு: 218, பெரு: 213, மது: 250, 282, 325 குறி: 79, 84, பட்: 11, 241, மலை: 124; அகம்: 10:5, 70:11, 83:12, 100:17, 113:6, 119:11, 120:16, 130:12, 150:8, 160:13, 170:4, 230:2, 240:3, 290:14, 350:1, 360:4, 370:10, 400:21; நற்: 8:8, 23:7, 27:11, 47:3, 60:9, 78:2, 96:7, 113:7, 117:3, 138:6, 155:2, 183:10, 187:1, 190:5, 195:7, 239:6, 275:6, 283:2, 287:5, 349:3, 372:3, 382:2; குறு: 9:4, 227:3, 296:4, 309:6, 336:5, 397:2, 401:1;

	ஐங்: 2:4, 96:2, 101:3, 109:1, 135:3, 151:3, 155:3, 170:2, 173:3, 181:1, 182:1, 183:5, 184:1, 185:1, 186:3, 187:3, 188:3, 189:1, 190:1, 412:1, 435:2; கலி: 39:44, 74:2, 75:1, 131:8, 142:23, 143:31, 145:39; பரி: 2:13, 7:62, 8:74, 11:104; புறம்: 48:3, 61:2, 144:4, 209:2, 339:8; பதி: 13:3, 19:21, 27:10, 30:2, 51:17, 64:16, 71:2, 78:4.
நெருஞ்சி	பட்: 256 ; அகம்: 336:18; குறு: 202:2, 315:4; புறம்: 155:4; பதி: 13:16, 26:10.
நொச்சி	பொரு: 185; அகம்: 21:1, 23:11, 117:1, 122:21, 165:10, 203:17, 259:14, 275:17, 367:4; நற்: 115:5, 143:4, 184:9, 200:2, 246:3, 267:1, 293:1, 305:2; குறு: 138:3; கலி: 46:12; புறம்: 271:2, 272:1.
பகன்றை	பொரு: 195, மது: 261, குறி: 88, மலை: 459; அகம்: 24:3, 156:5, 176:10, 217:6, 219:4, 243:3, 255:11, 316:6; நற்: 86:3; குறு: 330:4; ஐங்: 87:1, 97:1, 456:2; கலி: 73:2; புறம்: 16:14, 235:18, 393:17; பதி: 76:12.
பயினி	குறி: 69.
பரேரம்புலு	குறி : 96.
பலாசம்	குறி: 88.
பனை (போந்தை)	பெரு: 143, பட்: 74; புறம்: 45:1, 99, 161:16, 249:5, 265:3, 338:4, 340:7; பதி: 42, 51:9, 66, 70:6.
பாங்கர்	குறி: 85; கலி: 103:3, 111:3, 115; பரி: 9:77.
பாதிரி	பெரு: 4; குறி: 74; அகம்: 99:6, 191:1, 237:1, 257:1, 261:1; நற்: 52:1, 118:8, 337:4; குறு: 147:1; ஐங்: 346:2, 361:2, பரி: 12:79; புறம்: 70:14, 399:7.
பாரம்	குறி: 92.
பாலை	குறி: 77; நற்: 107:3; பரி: 21:13; பதி: 46:5.
பிடவம்	முல்: 25, குறி: 78; அகம்: 23:4, 34:1, 139:11, 147:1, 154:4, 183:11, 184:7, 304:11, 344:3; நற்: 99:9, 238:3, 242:1, 246:8, 256:6; குறு: 251:3; ஐங்: 412:2, 435:3, 461:1, 499:1; கலி: 101:2, 102:2, 103:2; பதி: 66:17.
பிண்டி	திரு: 31, மது: 701, குறி 88, 119; பரி: 11:95, 12:88, பரி. தி. 1:8.
பித்திகம்	நெடு: 40, குறி: 89, 117; அகம்: 42:1, 295:19; குறு: 94:1, 168:1, 222:5; நற்: 97:7, 314:3.
பீர்க்கு	நெடு: 14; குறி: 92; அகம்: 45:7, 57:12, 135:2, 167:10, 373:1; நற்: 197:2, 277:7, 326:6; குறு: 98:5, கலி: 31:4, 53:14, 124:8, 143:49; ஐங்: 452:5; 464:2; பதி: 15:10, 26.
புன்கு	பொரு: 196; அகம்: 116:6; நற்: 9:5; குறு: 53:2, 341:2 ; ஐங்: 347:3, 368:2; கலி: 33:11.

புன்னை	பொரு: 205, சிறு: 149, பெரு: 267, குறி: 93; அகம்: 10:3, 20:3, 30:13, 40:4, 45:11, 70:9, 80:13, 100:13, 126:15, 145:13, 170:2, 180:13, 190:7, 240:14, 250:2, 260:9, 270:6, 290:9, 310:12, 320:10, 340:2, 360:19, 370:3; நற்: 4:2, 31:10, 49: 8, 63:3, 67:5, 74:7, 76:6, 78:3, 87:6, 91:2, 94:6, 96:2, 101:4, 145:9, 159:6, 163:8, 167:1, 172:5, 175, 180:8, 227:3, 249:1, 278:1, 307:6, 311:9, 315:7, 323:7, 327:8, 354:5, 375:5, 388:7; குறு: 5:2, 123:3, 175:3, 236:4, 296:1, 303:6, 311:5, 318:2, 320:7, 351:6; ஐங்: 103:1, 110:1, 117:2, 132:1, 161:2, 169:3, 189:1; பதி: 30:3; கலி: 123:1, 127:1, 135:6, 136:13; புறம்: 24:7, 386:15.
பூளை	பெரு:192; பட்: 235; அகம் 199:10, 217:5, 297:14; கலி: 138:9, 1318, 140:4; புறம்: 23 :20.
மகிழ்	பரி: 23.
மணிச்சிகை	குறி: 64.
மரர	திரு: 7, பொரு:50, குறி: 66; ஐங்: 331:2, 348:2, 357,381, 383; குறு: 22:3, 87, 92, 211:4; நற்: 20, 148:5; அகம்: 83:5, 99:8, 121:8, 127:13, 172:7, 199:3, 211:2, 257:6, 261:4, 317:15; கலி: 26:1, 36:1; பரி: 15:20, 23: 8.
மருதம்	பொரு: 220, சிறு: 186, பெரு: 232; குறி: 73, அகம்: 36:10, 286: 6, 376:3; நற்: 330:5; குறு: 50:2, 258:3; ஐங்: 7:4, 31:3, 33:2, 70:2, 75:3; பதி: 13:7; புறம்: 52:10, 344:3, 351: 10.
மல்லிகை	பரி :11 :105, 12: 77.
முகிழ்	பரி: 10:5, 19:75
முகண்டை	சிறு: 166, மது: 281, நெடு: 13, மலை: 101; அகம்: 94:2, 235:9; புறம்: 320:1.
முண்டகம் (முள்ளி)	சிறு: 148, பெரும்: 215, மது: 96; அகம்: 26:1, 80:7, 130:4, 236: 1; நற்: 191: 9, 207: 2, 245: 2, 311:3; குறு: 49:1, 51:1; ஐங்: 21:1, 22 :2, 23:1, 108:2, கலி:133:1, 177; புறம்: 363: 10.
முந்தூழ்	அகம்: 78: 8; குறுந்: 239: 6.
முருக்கு (கவிர்)	சிறு: 254; அகம்: 41:2, 99:2, 223:5, 277:17, 317:4, 362:5; நற்: 73:1; குறு: 156: 2; கலி: 33:4; புறம்: 169:10; பதி: 23:20.
முருங்கை	அகம்: 1:16, 53:4, 101:15.
முல்லை	பொரு: 200, 221, சிறு: 30, 89 169, முல்:10, மது: 281, 285, நெடு: 130, குறி: 77; அகம்: 4:1, 14: 7, 43:9, 74: 6, 84: 8, 94: 5, 124: 11, 134: 5, 144: 3, 154, 164: 6, 174: 5, 184: 9, 191:14, 204: 7, 216: 10, 234:13, 244:4, 254:15, 274:12, 284: 10, 314: 19, 324: 15, 364: 6, 384: 5, 391: 5; நற்: 59, 69: 5, 142: 10, 169: 5, 248:1, 321:3, 343:1, நற்: 361:1, 366:5, 367, 369;

	குறு: 62:1, 108:3, 126:3, 162:3, 186: 2, 188:1, 193: 6, 220: 3, 221:1, 234:2, 240:3, 275:1, 323: 4, 348:3, 358 :7 382:1, 387:1; ஐங் :408:1, 412:1, 422:2, 437:3, 446:1, 448:3, 454:3, 476: 2, 478:5, 489: 2, 492: 2, 494:2; கலி: 22: 9, 30:11, 32:16, 35:10, 66:6, 91: 2, 101:49, 103:6, 105:55, 107:6, 108:15, 111:4, 113: 25, 115:5, 117:11, 118:19, பரி: 8:76, 15:39, புறம்: 117:9, 144:14, 200:9, 201:3, 242:6, 335:2, 339:3, 352:4; பதி: 21:20, 66:15.
மௌவல்	குறி: 81; அகம்: 21:1, 23:12, 117: 1; நற்: 115: 6, 122: 4, 316: 2; குறு : 19:4; கலி: 14: 3, 27: 4; பரி: 12: 77.
வகுளம்	குறி: 70; பரி: 12: 79.
வஞ்சி	குறி: 89, புறம்: 32:2, 387:33.
வடவனம்	குறி: 67.
வழை(சுரபுன்னை)	குறி: 83, புறம்: 131: 2.
வள்ளை	மது: 255; பதி: 29: 2.
வாகை	பெரு: 110, குறி: 67; அகம்: 125:19, 136:10; குறு: 7:5, 347:2, 369:1; பதி: 40:15, 43: 23, 66:14, 88:10; பரி: 14:7; புறம்: 351:6.
வாழை	சிறு: 22, குறி: 79; அகம்: 134:10; நற்: 225:3; புறம்: 237:11.
வாள் வீரம்	பரி: 11: 19.
வாணி	குறி: 69.
வெட்சி	திரு: 21, குறி: 62; அகம்: 133: 14; குறுந்: 209: 5; ஐங்: 353: 1; கலி: 103: 2; பரி: 22: 22; புறம்: 100: 5, 202:3.
வெள்ளோத்திரம்	ஐங்: 301: 1.
வேங்கை	திரு: 36, சிறு: 23, பெரு: 194, மது: 296, குறி: 95, மலை: 305, 434; அகம்: 12:10, 38:1, 48: 6, 52:2, 85:10, 105:1, 118:2, 132:11, 133:4, 141: 27, 147: 2, 162: 20, 174:10, 182:1, 188:9, 202:5, 205:20, 218:21, 221:11, 227:8, 228:10, 292:3, 295:5, 298:4, 302:6, 307:6, 319:8, 345:8, 349:10, 365:13, 367:6, 368:6, 378:3, 388:7, 398:17; நற்: 13:7, 28:6, 57:2, 112:2, 125:9, 151:9, 157:8, 158:8, 168:1, 202:5, 216: 6, 217:4, 222:1, 232:7, 257:5, 259:2, 276:10, 313:1, 334:3, 351:6, 362:7, 368:2, 373:6, 379:4, 383:, 384:7, 386:4, 389:1, 396:3; குறு: 26:1, 47:1, 84:4, 96:1, 134:3, 208:2, 241:4, 247:4, 266:3, 343: 5, 355:6; ஐங்: 208:1, 217:1, 219:1, 259:2, 276: 5, 294:1, 297:1, 311:1, 324:4, 367:2, 396:1; பதி: 40:22, 41:8, 53:18, 88:34; பரி: 7:12, 10: 46, 11: 20, 14:11, 15:32, 19: 77, பரி: தி 1: 7; கலி: 32: 5, 38:6, 38: 25, 39:33, 41:11, 41:43, 43:1, 44: 4, 45:17, 46: 5, 48:1, 49:5,

	57:17, 64: 27, புறம்: 21: 9, 100; 5, 108:3, 120:1, 129:3, 137:9, 168:15, 202:18, 224:17, 265:2, 336:9, 352:12, 390:21.
வேம்பு	பொரு: 144, பெரு: 59; அகம்: 93:9, 138:4; குறு: 281:3; ஐங்: 339:2, 350:2; கலி: 92:27, புறம்: 45:2, 76:4, 79:2, 338:6, 371:7.
வேரல்	குறி: 71, மலை: 224; குறு: 18:1.
வேரி	குறி: 64.
வேளை	பதி: 15: 9, 90:29; புறம்: 23:23, 215: 3, 246: 8.
வேழம் (நாணல்)	ஐங் 11:1, 12:1, 13:2, 14:1, 17:1, 19: 1.

.....

பின்னிணைப்பு - 4*

தமிழ்ப் பெயர்	ஆங்கில பெயர்	தாவரக்கலைச்சொற்கள்
அடும்பு	Hare leaf	<i>Ipomaea biloba</i>
அதிரல்	Wild jasmine	<i>Jasminum sp.</i>
அந்தி	.....	.....
அரலை	.....	.....
அவரை	Field-bean	<i>Dolichos lab lab</i>
அனிச்சம்	Flower supposed to be so delicate as to drop or even perish when smelt	
ஆத்தி (ஆர்)	1. Common mountain ebony 2. Holy mountain ebony	
ஆம்பல்	Water Lilly	<i>Nymphaea alba</i>
ஆரம் (சந்தனம் பூ)	Sandalwood tree	<i>Santalum album</i>
ஆவிரை	Tanners senna or (Tanners Cassia)	<i>Cassia-auriculata</i>
இருப்பை	South Indian Mahua	<i>Bassia longifolia</i>
இருவாட்சி	Tusean jasmine	<i>Jasminum sambae flaveman</i> or <i>alpeno</i>
இலவம்	Red flowered silk Cotton tree	<i>Bombax malabaricum</i>
ஈங்கை	Species of sensitive tree	<i>Mimosa rubicaulis</i>
உந்தூழ்	Large bamboo	<i>Dendrocalamus giganteus</i>
உழிஞை	A common wide side weed	<i>Aerva lanata</i>
உன்னம்	A Small tree with golden flowers and small leaves which, in ancient times, was invoked for omens before warriors proceeded to battle.	
எருக்கு	Yarcum (Madar)	<i>Catotropis gigantea</i>
எருவை	1. European Bamboo reed 2. A species of cyperus	<i>Oxytenanthera thwaitesi</i> <i>Cyperus papyrus</i>
எறுழ்	A hill tree with red flowers	
கடம்பு	Seaside Indian Oak	<i>Anthocephalus cadamba</i>
கணவிரம் (கணவீரம்)	Red Oleander	<i>Nerium odorum</i>
கரந்தை	Iron weed	<i>Vernonia arborea</i>

கரும்பு	Sugarcane (A succharine grass)	Saccarum officinarum
கருவிளை	Mussel-shell creeper	Clitoria tirnatea
கழுநீர்	1. Purple Indian water lily 2. Blue Indian water lily	Nymphaea odorata Blue nelumbo
காஞ்சி	River Portia	Trewla nudiflora
காந்தள்	Malabar glory lily	Gloriosa superba
காயா	1. Iron wood tree 2. Oblongcordate Leaved bilberry	Memecylon edule Memecylon malabaricum
காவி	.....	.....
காளாம்பி (ஆம்பி)	Fungus mushroom	Agaricus campestris
காழ்வை	.....	.....
குடசம்	1. Indian Cork 2. conessi bark 3. Wild Olive	Millingtonia hortensis Holarrhena antidy sentariea Olea europaea Var. sativa
குமிழ்	Small Cashmere tree	
குரவம்	Common bottle flower tree	Webera corymbosa
குருக்கத்தி	Common delight of the woods	Hiptage madablota
குருந்து	Wild lime	Atalantia
குல்லை	Wild basil	Ocimum canum
குவளை	Sacred basil (Holy basil)	Ocimum sanctum
குளவி	Wild Jasmine	Jasminum
குறிஞ்சி	Henna	Lawsonia alba
குறுநறுங்கண்ணி	Cra's eye	Abrus precatorius
கூதாளம் (கூதளம்)	Convolvulus	Ipomea
கூவிரம்	Bail	Aegle marmelos
கூவிளம்	.....	.....
கொகுடி	A Variety of Jasmine creeper	.....
கைதை	Fragrant screw pire	Pandanus odoratissimus
கொன்றை (அடுக்கை)	1. Indian laburnum 2. Red laburnum 3. Siamese tree	Cassia fistula Cassia marginata Cassia glauca
கோங்கு	1. Falsetragacanth 2. A Common caung 3. Iron wood of Malabar	Cochlos permumgossyplum Hopea witghtiana Hopea porviflora
கோடல்	White malabar glory ily	Gloriosa superba

சண்பகம்	Champak	Michelia Champaca
சிந்துவாரம்	1. Stalked leaflet chaste tree 2. Three leaved chaste tree	Vitex Vitex trifolia
சிறுசெங்காலி	A mountain Creeper	
சிறுமாரோடம்	Red catechu	Acacia catechu
சூரல்	Oblique-leaved Jiyube	Zizyphus oenoplia
செம்மல்	Large flowered Jasmine	Jasminum grandi florum
செருந்தி	1. Paniced Golden Blossomed 2. Indian Houndsberry	pear tree .....
செருவிளை	White flowered musselshell creeper	Clitoria ternatea blbiflora
சேடல்	Night flowering Jasmine	Nyctanthes arbartristis
ஞாழல்	1. Orange cap calyxed brasi letto-climber wagaty 2. Peacock crest 3. Fetid cassia	Caesalpinia pulcherrima Cassia sophera
தணக்கம்	1. Small aeh soot 2. Whitting nut	Morinda umbellata Cyrocarpus jacquini
தளவம்	Golden Jasmine	Jasminum humile
தாமரை	Lotus	Melumbium spociosum
தாழை	Fragrant Screwpine	Pandunus odoratissimus
தில்லை	Blinding tree	Excoecaria agalloeha
திலகம்	Barba doespride	Adenantha pavonina
தும்பை	White dead nettle	Lamium album
துழாய்	.....	.....
தெறுழ்	.....	.....
தேமாம்பூ	Sweet mango	Manlfera indica
தேறு	.....	.....
தோன்றி	Malabar glory lily	Glorisa superba
நந்தி	.....	.....
நரந்தம்	A fragrant grass	.....
நறவம்	Peacock's crest	Calsalpinia pulcherrima
நாகம்	Long leaved two-sepalled gamboge	Oebrocarpus longifolius
நுணவு	Indian Mulberry	Morinda citrifolia
நெய்தல்	White Indian waterlily	Nymphaea alba

நெருஞ்சி	.....	.....
நொச்சி	1. Five leaved chaste tree	Vitex xlegundo
	2. Three leaved chaste tree	Vitex trifolia
பகன்றை	Indian jalap	Ipomaea turpethum
பயினி	.....	.....
பரேரம்புழுகு	.....	.....
பலாசம்	1. Indian coral tree	Erythrina indica
	2. Palas tree	Butea frondosa
பனை (போந்தை)	Palmyra-palm	Borassus flabellifer
பாங்கர்	Tooth brush tree	Salvadora persica
பாதிரி	1. Yellow flowered fragrant trumpet	Stereospermum chelonoides flower tree
	2. Purple flowered fragrant	trumpet Stereospermum suaveolens flower tree
	3. White flowered fragrant trumpet	Stereospermum ylocarpum flower tree
பாரம்	Indian cotton tree	Bombax
பாலை	1. Wedge leaved ape flower	
	2. Seven leaved milk plant	
	3. Willo leaved watereroton	Homonoia riparaia
	4. Blue dying roseboy	Wrightia
	5. Indian rubber wire	Cryptostegia grandiflora
	6. Green waxflower	Pregea Volubilis
பிடவு	Badaly emetic rat	Randia malabarica
பிண்டி	Asoka tree	Saraca indica-
பித்திகம்	1. Large flowered Jasmine	Jasminum grandiflorum
	2. Cananga flower tree	Cananga odorata
பீர்க்கு	Sponge gourd	Luffa acutangula
புன்கு	1. Indian beech	Pongamia glabra
	2. Malabar poon	Calophyllum tomentosum
	3. Palas tree	Chloroxylon Swietenia
புன்னை (புன்னாகம்)	.....	.....
பூளை	1. Red Silk cotton	Eriodendron
	2. Wool plant	Acreea lanata
	3. Javanese wool plant	Acreea javanica

மராஅ	1. Sal	Shorea robusta
	2. Pipal	Ficus religiosa
மராவம்	1. Saffron	Crocus Sativus
	2. Seaside indian Oak	Barringtonia racemosa
	3. Small Inidan Oak	Barringtonia acutangal
மருது	1. Black wingled myrobolan	Terminalia
	2. Arujuna	Terminalia arjana
முகண்டை	Leather-berried bindweed	Rivea ornata
முண்டகம் (முள்ளி)	Water thorn	Hygraplila spinosa
முருக்கு (கவிர்)	East Indian coral tree	Erythrina Indica
முருங்கை	1. Horse-radish tree	Moringaptery gosperma
	2. Holly leaved berberrey	Berberis nepalensis
முல்லை	1. Arablan Jasmine	Jasminum sambae
	2. Trichotmus flowering	Jasminum trichotomum smooth Jasmine
	3. Barthed Jasmine	
மௌவல்	Wild Jasmine	Jasminum angustifolium
வகுளம்	Pointed leaf ape flower	Mimusops elangi
வஞ்சி	Common ration of south India	Calamus rotang
வள்ளை	Creeping bind weed	Ipomaea aquatica
வாகை	1. Sirissa	Albizza
	2. Fragrant sirissa	Albizza adoratisima
வாழை	Plantain	Musa Paradisiaea
வெள்ளோந்திரம்	A tree with white flowers	
வேங்கை	East Indian king tree	Ptero carpus marsupium
வேம்பு	Neem margosa	Azadirachta Indica
வேரல்	Small bamboo	Bambusa
வேரி	Cuscuss grass	Vetiveria zizanioides
வேளை	.....	.....
வேழம்	Kaus.	

(* இல. தாணம்மாள் அவர்களின் சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள் என்ற நூலில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.)

.....

பின்னிணைப்பு - 5

மாலை வகைகள்

கண்ணி:

திரு: 44, 199, பொரு: 148, 219, சிறு: 54, 65, 267, பெரு: 60, 175, 218, முல்: 71, 78, மது: 311, 596, நெடு: 6, 31, குறி: 115, பட்: 109; நற்: 34: 8, 44: 7, 121: 7, 122: 11, 146: 1, 150: 8, 173: 2, 220: 2, 357: 9, 386: 2, 387: 3, குறு: 11: 5, 17: 2, 131: 2, 358: 6, 363: 1; ஐங்: 87: 1, 135: 3, 412: 4, 439: 2, 479: 5, 496: 3; அகம்: 1: 1, 22: 8, 28: 6, 34: 2, 44: 14, 93: 4, 156: 13, 180: 6, 191: 3, 216: 11, 232: 13, 269: 11, 272: 8, 301: 11, 314: 18, 343: 6, 370: 10, 382: 3; கலி: 28: 3, 32: 4, 72: 9, 73: 9, 79: 18, 78: 13, 79: 18, 83: 26, 85: 14, 88: 12, 91: 3, 101: 22, 102: 35, 103: 52, 105: 64, 107: 13, 107: 15, 107: 51, 108: 10, 109: 10, 111: 7, 115: 5, 115: 17, 139: 9, 140: 7; பரி: 7: 45, 9: 36, 9: 45, 11: 103, 12: 91, 20: 30, 20: 81; புறம்: 1: 1, 1: 13, 6: 21, 24: 8, 39: 12, 45: 3, 45: 4, 54: 10, 76: 6, 77: 6, 81: 4, 131: 2, 153: 8, 157: 7, 158: 9, 168: 15, 174: 18, 198: 11, 201: 15, 202: 10, 227: 9, 253: 2, 264: 2, 274: 2, 275: 1, 342: 2, 344: 13, 353: 3, 355: 5, 378: 3; பதி: 20: 5, 21: 20, 21: 24, 27: 4, 30: 9, 38: 8, 38: 8, 40: 14, 51: 32, 52: 27, 54: 2, 56: 3, 58: 8, 67: 13, 81: 22

கோதை:

முரு: 200, 205, சிறு: 178, மது: 265, மது: 339, 438, 442, 562, 713, 397, நெடு: 53, குறி: 103, பட்: 110; நற்: 11: 1, 20: 11, 50: 3, 66: 8, 145: 3, 187: 8, 260: 9, 278: 9, 350: 8, 363: 7, 367: 9; குறு: 62: 3, 326: 1, 393: 1; ஐங்: 54: 5, 121: 2; அகம்: 49: 16, 60: 10, 100: 2, 123: 12, 131: 4, 142: 23, 144: 4, 180: 2, 269: 2, 273: 1, 292: 5, 296: 1, 298: 12, 301: 14, 341: 9, 370: 1; கலி: 12: 13, 51: 3, 54: 2, 55: 3, 60: 2, 64: 12, 66: 15, 67: 6, 68: 15, 72: 19, 73: 12, 78: 21, 80: 26, 88: 18, 92: 33, 92: 46, 102: 56, 111: 13, 128: 18, 144: 31, பரி: 6: 46, 6: 90, 7: 43, 9: 39, 9: 47, 11: 58, 11: 65, 11: 124, 12: 58, 16: 52, 17: 26, 20: 20, 20: 27, 21: 56, 22: 22; பரி. தி. 2: 84; புறம்: 24: 11, 48: 1, 146: 10, 172: 3, 304: 1; பதி: 49: 2, 52: 17, 79: 7; 88: 31.

தார்:

முரு: 11, 113, மது: 61, 265, 590, 771, குறி: 122, மலை: 56, அகம்: 6: 10, 34: 14, 45: 15, 56: 8, 66: 7, 75: 13, 76: 7, 82: 14, 84: 17, 116: 12, 144: 9, 150: 14, 154: 12, 166: 12, 175: 15, 184: 18, 192: 4, 206: 10, 208: 16, 249: 5, 249: 12, 254: 19, 259: 2, 276: 9, 306: 13, 314: 20, 332: 12, 335: 13, 354: 9, 370: 11, 381: 15; குறு: 182: 2, 243: 2, 258: 1, 362: 7; நற்: 80: 5, 91: 10, 150: 8, 173: 8, 181: 11, 190: 4, 235: 8, 298: 8, 349: 5, 376: 8, ஐங்: 33: 4, 82: 2, 182: 2, 362: 3, ஐங். தி. 5: 3; கலி: 1: 11, 36: 1, 39: 3, 57: 8, 66: 15, 67: 3, 68: 14, 74: 13, 88: 19, 90: 16, 91: 3, 91: 12, 92: 41, 93: 34, 95: 15, 96: 15, 103: 35, 105: 11, 112: 2, 112: 23, 124: 21, 126: 11, 127: 4, 134: 1, 135: 18, 140: 5; பரி: 1: 19, 2: 41, 3: 55, 5: 81, 6: 46, 6: 65, 9: 28, 9: 45, 13: 4, 14: 10, 17: 35, 19: 17, 19: 32, 20: 22, 20: 28, 21: 11, 22: 23, 22: 28, பரி. தி. 2: 6, 2: 34, 2: 84; புறம்: 1: 2, 10: 10, 15: 14, 36: 12, 50: 3, 55: 6, 61: 14, 69: 14, 73: 14, 77: 6, 91: 4, 93: 3, 97: 12, 155: 8, 174: 23, 201: 13, 220: 5, 226: 4, 241: 1, 265: 7, 282: 4, 294: 9, 299: 5, 311: 4, 343: 9, 349: 9, 378: 5, 380: 13, 393: 9, 397: 9, பதி: 11: 17, 15: 22, 23: 10, 23: 17, 24: 4, 31: 7, 32: 7, 36: 6, 40: 16, 42: 10, 43: 11, 49: 6, 50: 11, 55: 17, 64: 7, 66: 10, 66: 13, 75: 3.

தெரியல்:

பொரு: 144, சிறு: 161, மது: 437, 718, 745; நற் : 200: 2, 293: 1; அகம்: 76: 8, 212: 16;
கலி: 150: 3; புறம்: 23: 3, 29: 3, 43: 13, 45: 2, 82: 6, 271: 6, 280: 11; பதி: 63: 8, 76: 12.

தொடலை:

நற்: 138: 7, 155: 2, 169: 8, 173: 1, 383: 2, குறு: 142: 1, 294: 2, 346: 4; ஐங்: 187: 5,
206: 3, 361: 3; அகம் 6: 1, 28: 9, 110: 6.

படலை: பெரு: 60, 174, நெடு: 31; அகம்: 87: 3; ஐங்: 370: 1, 476: 3; புறம்: 265: 4, 319: 5, 325: 7.

பிணையல்:

திரு: 30, மலை: 349, அகம்: 5: 23, 44: 14, 149: 18, 189: 8, 345: 8, 385: 12; நற்: 90:
6, 160: 9, 170: 3; குறு: 229: 6; ஐங்: 52: 1, 139: 9; பரி: 2: 53

மாதலை:

பெரு: 486, அகம்: 204: 7, 248: 12, நற்: 169: 9, 269: 3, 377: 1, குறு: 173: 2, ஐங்: 127: 2,
புறம்: 76: 7, 269: 3 பதி: 48: 11.

.....

பின்னிணைப்பு - 6

அளகம்: நற்: 377: 8.

உளை: நற்: 367: 11; குறு: 281: 4; அகம்: 83: 1, 107: 17, 176: 18; புறம்: 160: 18, 273: 3, 310: 6.

ஐம்பால்: சிறு: 60, குறி: 139, மலை: 30; நற்: 96: 4, 100: 4, 133: 5, 140: 3, 160: 6, 245: 3, 336: 4, 337: 7, 366: 4; குறு: 229: 1; ஐங்: 84: 3; அகம்: 8: 16, 48: 16, 65: 17, 123: 6, 126: 19, 145: 18, 152: 3, 155: 1, 177: 5, 181: 23, 212: 3, 233: 15, 223: 12, 261: 3, 295: 21; கலி: 9: 6, 22: 12, 32: 1, 32: 3, 57: 1, 58: 1, 59: 8, 96: 8, 105: 53, 125: 16; பதி: 18: 4.

ஓதி: திரு: 20, சிறு: 23, நெடு: 138, குறி: 180; நற்: 29: 11, 57: 10, 71: 11, 90: 8, 105: 10, 129: 3, 60: 7, 225: 4, 227: 4, 252: 12, 274: 6, 293: 7, 324: 6, 339: 6, 355: 8, 370: 7; குறு: 70: 1, 191: 6, 199: 5, 211: 1, 214: 3, 280: 2, 379: 8; ஐங்: 49: 1, 67: 5, 222: 4, 299: 3, 368: 5, 269: 4, 391: 5, 394: 3, 448: 4; அகம்: 9: 12, 39: 14, 86: 31, 102: 19, 107: 22, 129: 18, 160: 1, 173: 5, 208: 24, 214: 13, 214: 22, 221: 3, 230: 5, 234: 18, 240: 10, 251: 2, 257: 5, 279: 19, 311: 7, 338: 8, 353: 23, 356: 20, 365: 15, 386: 9, 388: 10; கலி: 36: 23, 150: 33; புறம்: 70: 14, 97: 23, 139: 2; பதி: 14: 15, 74: 17, 81: 27.

ஓரி: பெரு: 172; குறு: 229; ஐங்: 229: 2; கலி: 114: 2.

கதுப்பு: திரு: 47, சிறு: 613: 16, பட்: 258, மலை: 44; நற்: 84: 1, 85: 8, 143: 10, 166: 2, 197: 6, 214: 8, 219: 1, 250: 8, 336: 5, 337: 8, 367: 7, 387: 1; குறு: 82: 1, 129: 4, 190: 1, 246: 6, 254: 6, 312: 6; ஐங்: 74, 197: 2, 396: 2; அகம்: 35: 17, 39: 22, 58: 5, 86: 16, 102: 3, 129: 15, 141: 13, 166: 7, 222: 9, 244: 5, 269: 2, 283: 1, 288: 16, 302: 14, 314: 20, 323: 13, 391: 6, 394: 10; கலி: 4: 11, 28: 6, 40: 9, 43: 23, 52: 13, 66: 5, 71: 19, 90: 7, 98: 14, 117: 10, 150: 18; பரி: 10: 120, 16: 33, 21: 56; புறம்: 138: 8, 159: 4, 209: 16; பதி: 12: 22, 14: 14.

குஞ்சி: குறி: 112; பரி: 17: 26.

குடுமி: ஐங்: 202: 3; அகம்: 176: 18; புறம்: 160: 14, 279: 8.

குரல்: நற்: 42: 7, 96: 4; அகம்: 117: 10, 369: 11; கலி: 32: 16, 54: 7, 72: 20, 88: 1; பரி: 10: 89.

குழல்: குறு: 34: 7; அகம்: 73: 2; பரி: 10: 80, 22: 41; புறம்: 307: 6.

கூந்தல்: திரு: 200, பொரு: 25, சிறு: 263, பெரு: 162, முல்: 45, மது: 417, 552, நெடு: 53, குறி: 2, 60, பட்: 219, மலை: 304, நற்: 6: 10, 10: 3, 20: 3, 42: 8, 52: 2, 60: 10, 110: 6, 113: 8, 137: 1, 139: 7, 141: 12, 145: 3, 160: 6, 170: 1, 260: 8, 262: 7, 264: 5, 265: 9, 270: 3, 270: 3, 270: 10, 284: 1, 295: 2, 298: 11, 313: 4, 346: 10, 374: 6; குறு: 2: 4, 19: 5, 23: 2, 52: 3, 80: 1, 116: 1, 165: 5, 192: 6, 199: 4, 208: 3, 209: 7, 225: 7, 270: 8, 272: 8, 286: 3, 300: 1, 312: 5, 384: 2, 401: 2; ஐங்: 72: 2, 76: 1, 82: 4, 153: 5, 173: 4, 178: 1, 186: 2, 191: 2, 196: 1, 225: 3, 231: 2, 232: 1, 240: 4,

256: 2, 267: 4, 281: 3, 285: 1, 290: 3, 294: 5, 300: 1, 304: 4, 306: 4, 308: 1, 324: 5, 383: 6, 411: 4, 417: 4, 429: 1, 446: 1, 463: 2, 495: 3, 496: 5; அகம்: 21:4, 36: 11, 43: 11, 46: 8, 48: 17, 87: 15, 92: 13, 94: 14, 104: 16, 116: 7, 131: 3, 136: 29, 141: 16, 142: 18, 145: 19, 150: 1, 161: 10, 162: 10, 191: 16, 195: 9, 197: 10, 198: 5, 204: 13, 213: 23, 254: 1, 257: 8, 265: 8, 266: 4, 276: 11, 291: 23, 296: 2, 299:18, 308: 13, 319: 10, 378: 2, 385: 13, 386: 14, 389: 2, 399: 2;கலி: 14: 4, 22: 13, 33:28, 40: 8, 42: 29, 49:18, 54: 5, 60: 2, 72: 20, 77: 16, 78: 17, 80: 23, 87: 1, 89:1, 92: 43, 93: 22, 93: 35, 97: 28, 101: 42, 101: 42, 103: 53, 104: 20, 111: 12, 115: 6, 122: 12, 131: 21, 147: 19; பரி: 3: 31, 3: 31, 12: 15, 17: 26, 22: 29, 22: 46, பரி.தி. 1: 60,2: 35, 2: 85; புறம்: 25: 14, 62: 3, 73: 13, 109: 16, 113: 9, 120: 17, 133: 4, 146: 9, 147: 6, 166: 16, 247: 5, 250: 4, 260: 4, 276: 1, 277: 2, 301: 3, 306: 3, 347: 7; பதி:18: 6, 21: 33, 31: 24, 43: 1, 46: 4, 50: 19, 54: 5, 73: 4, 74: 3, 89: 16, 90: 50.

கூழை நற்: 368: 5; அகம்: 358: 6; கலி: 56: 3.

கொண்டை பரி: 9: 43, பரி: தி: 2: 51; புறம்: 61: 1.

சிகழிகை கலி: 54: 6, 96: 9.

சிகை பரி: 7: 70, 9: 64.

கரியல்/சுருள்அகம்: 21: 13, 76: 9; பதி: 27: 4.

பனிச்சை பரி: தி: 1: 36.

பித்தை பொரு: 160, பெரு: 482; அகம்: 101: 5, 127: 14, 161: 2, 213: 5, 236: 15; பரி: தி: 2: 85; புறம்: 100: 6, 269: 3, 371: 4.

மயிர் பெரு: 171. பொரு: 32, 41. மலை: 32; அகம் : 102 :5. 231:6, 300:7, நற்: 95: 8, 151:11, ஐங்:191: 1, 218:3 பரி: 6:19, கலித்: 56:25, புறம்: 29: 4, 257: 3, 279:9, 374: 3, 377: 2; பாதிரி: குறுந்:147: 2, நற்:337: 4; உழுந்தின் மயிர்: நற்: 89:5; விலங்குமயிர்: திரு: 313, சிறு: 144; அன்னம்: அகம்: 34:12, நற்: 73:7; எருமை: அகம்: 206: 4; எருது: அகம்: 367: 8, 400: 6, குறுந்:154: 4, ஐங்: 397: 1, நற்: 81: 4, 98:1, பதி: 29:12, 39:9; கரடி: அகம்: 201: 17, 267: 8, நற்: 325: 1; கவரிமான்: நெடு: 91; குதிரை: மது: 387, 391; குரங்கு: குறுந்: 90:3. 373: 4, ஐங்: 275:1; கோழி: மது: 673, புறம்: 398: 3; சேவல்: நெடு:128; பன்றி: பொரு: 342, மது: 174, அகம்: 178: 2, 277: 14; பூனை: அகம்: 297: 14; மயில்: புறம்: 260: 26; முயல்: புறம்: 334: 2; யானை: பதி: 12:11; வெள்ளெலி: அகம்: 133: 1

முச்சி பரி: 9, பரி: தி: 2; புறம்: 61.

முடி திரு: 84, முல்: 70, பட்: 230; நற்: 308: 6; அகம்: 379: 11; கலி: 78: 21, 88: 2, 92: 44; பரி: 13: 3, 20: 93; பதி: 46: 4.

பின்னிணைப்பு - 7

கண்:

திரு: 48, 49, 53, 75, பொரு: 9, 10, 22, 26, 76, 148, சிறு: 65, 142, 184, 205, 206, பெரு: 386, முல்: 23, 31, மது: 16, 276, 412, 433, 630, 645, 665, நெடு: 38, 165, குறி: 61, 141, 248, பட் : 236, 237, 280, மலை: 58, 153, 259, 352, 368, 369, 406, 457, 472, 476, 504, 509, 555; அகம்: 9: 21, 10: 5, 11: 15, 12: 1, 21: 17, 24: 13, 25: 14, 27: 17, 29: 8, 31: 11, 33: 9, 38: 11, 42: 3, 46: 1, 48: 8, 48: 21, 50: 13, 51: 9, 52: 14, 62: 5, 65: 19, 66: 12, 69: 2, 70: 4, 77: 19, 79: 12, 81: 6, 82: 18, 83: 14, 84: 6, 85: 7, 86: 6, 91: 5, 92: 4, 94: 9, 187: 18, 101: 5, 102: 8, 109: 1, 112: 17, 114: 14, 120: 6, 125: 7, 126: 19, 129: 16, 130: 13, 132: 16, 135: 6, 4, 136: 4, 138: 2, 140: 10, 143: 16, 144: 2, 145: 22, 146: 3, 146: 11, 149: 19, 150: 8, 156: 8, 157: 4, 159: 16, 161: 14, 162: 11, 164: 3, 165: 9, 170: 4, 172: 16, 176: 8, 177: 3, 178: 2, 178: 13, 179: 4, 181: 16, 182: 1, 183: 1, 190: 5, 193: 9, 195: 17, 196: 3, 197: 1, 218: 9, 227: 4, 228: 4, 229: 12, 229: 19, 230: 14, 233: 1, 234: 8, 237: 16, 239: 3, 243: 8, 244: 9, 256: 10, 258, 262: 5, 266: 6, 269: 25, 275: 15, 276: 8, 277: 8, 278: 11, 282: 5, 285: 13, 290: 7, 291: 24, 293: 6, 294: 5, 295: 20, 296: 3, 299: 3, 306: 12, 307: 4, 310: 5, 312: 6, 313: 4, 315: 11, 320: 6, 321: 8, 326: 11, 327: 15, 329: 1, 334: 16, 337: 3, 343: 17, 350: 8, 351: 11, 354: 13, 357: 16, 358: 5, 359: 1, 361: 1, 362: 4, 363: 18, 367: 8, 371: 14, 373: 13, 375: 18, 381: 21, 387: 2, 387: 10, 390: 13, 391: 10, 395: 3, 398: 8; நற்: 5: 9, 6: 3, 4, 8: 1, 8: 8, 9: 2, 12: 10, 13: 4, 16: 9, 17: 5, 20: 6, 23: 9, 27: 10, 28: 1, 29: 9, 33: 12, 35: 12, 37: 5, 39: 7, 41: 1, 43: 9, 44: 2, 48: 2, 53: 9, 55: 6, 56: 3, 60: 4, 61: 10, 66: 11, 71: 5, 75: 8, 77: 12, 82: 7, 84: 1, 85: 1, 90: 7, 91: 5, 98: 2, 103: 6, 113: 7, 115: 2, 118: 3, 133: 1, 138: 8, 140: 5, 144: 3, 148: 9, 155: 10, 158: 4, 161: 2, 162: 5, 165: 1, 166: 4, 170: 1, 171: 11, 173: 5, 177: 9, 178: 6, 184: 6, 190: 8, 195: 3, 195: 9, 205: 6, 208: 6, 216: 3, 219: 1, 220: 9, 221: 11, 224: 5, 228: 3, 232: 1, 237: 2, 241: 11, 242: 8, 252: 9, 256: 10, 258: 8, 262: 1, 263: 10, 269: 6, 273: 8, 283: 2, 287: 2, 301: 3, 308: 2, 316: 3, 317: 10, 325: 7, 326: 10, 327: 2, 342: 6, 355: 1, 370: 11, 379: 6, 381: 1, 386: 1, 397: 3, 398: 10; குறு : 9: 6, 11: 2, 26: 5, 35: 1, 44: 1, 58: 4, 64: 3, 69: 1, 72: 5, 82: 2, 89: 5, 101: 4, 105: 6, 141: 6, 145: 5, 161: 2, 167: 3, 181: 5, 186: 7, 202: 3, 203: 3, 222: 6, 226: 1, 241: 7, 243: 5, 250: 5, 255: 4, 259: 4, 261: 3, 272: 7, 286: 4, 291: 5, 299: 5, 301: 8, 305: 1, 322: 1, 321: 6, 329: 7, 333: 2, 339: 6, 353: 4, 354: 1, 357: 1, 358: 2, 364: 7, 365: 6, 391: 7, 395: 5, 398: 3, 398: 8; ஐங்: 16: 4, 18: 3, 21: 4, 30: 1, 34: 4, 36: 4, 37: 2, 45: 4, 52: 2, 69: 4, 72: 3, 80: 4, 84: 2, 92: 1, 101: 4, 125: 3, 142: 3, 151: 3, 166: 4, 169: 5, 170: 4, 174: 3, 181: 1, 188: 4, 189: 4, 190: 4, 200: 3, 208: 5, 218: 1, 220: 1, 232: 1, 242: 4, 243: 4, 257: 3, 264: 4, 266: 1, 277: 5, 282: 2, 293: 2, 299: 4, 314: 2, 315: 1, 319: 1, 330: 2, 334: 5, 346: 3, 351: 4, 358: 4, 361: 4, 376: 4, 378: 5, 427: 1, 453: 4, 458: 4, 464: 1, 475: 2, 477: 1, 480: 4, 498: 2, 500: 1; கலி: 4: 18, 7: 12, 10: 3, 11: 22, 14: 2, 15: 20, 16: 1, 25: 14, 27: 17, 28: 3, 33: 2, 33: 9, 33: 19, 34: 4, 34: 24, 35: 11, 36: 15, 39: 2, 39: 15, 39: 22, 39: 24, 40: 1, 45: 11, 46: 23, 48: 13, 48: 15, 49: 10, 53: 10, 54: 10, 55: 7, 57: 5, 58: 2, 60: 5, 60: 9, 64: 4, 67: 6, 70: 11, 71: 4,

73: 3, 73: 12, 75: 7, 75: 31, 77: 4, 77: 12, 80: 24, 82: 20, 83: 27, 85: 6, 85: 27, 86: 5, 87: 16, 93: 7, 97: 26, 98: 15, 99: 19, 100: 7, 101: 46, 102: 15, 103: 25, 104: 23, 104: 66, 104: 71, 105: 15, 105: 52, 105: 63, 108: 28, 108: 37, 112: 5, 112: 9, 113: 2, 119: 5, 124: 16, 125: 9, 127: 8, 130: 6, 131: 4, 131: 21, 140: 22, 142: 2, 142: 8, 143: 22, 144: 55, 145: 5, 145: 24, 145: 24, 146: 7, 147: 18, 147: 18, 147: 43, 147: 55, 147: 62, 148: 3, 314: 3, 327: 2, 355: 4, 362: 2; பரி : 2: 53, 3: 53, 4: 10, 13: 57, 5: 62, 6: 96, 7: 58, 7: 61, 7: 64, 71: 70, 8: 38, 8: 48, 8: 53, 8: 59, 8: 75, 8: 113, 9: 59, 10: 63, 10: 96, 10: 99, 11: 54, 11: 68, 11: 109, 11: 123, 12: 69, 13: 51, 16: 40, 18: 24, 20: 55, 20: 59, 21: 54, 21: 65, 22: 7, 22: 29; புறம்: 2: 21, 3: 19, 6: 13, 7: 4, 35: 19, 39: 12, 41: 14, 53: 2, 55: 5, 63: 6, 71: 6, 71: 15, 89: 2, 96: 4, 100: 10, 111: 3, 113: 3, 117: 4, 136: 7, 137: 8, 144: 4, 147: 5, 159: 4, 161: 13, 164: 4, 167: 4, 170: 10, 174: 24, 177: 2, 177: 8, 194: 4, 235: 12, 238: 16, 249: 14, 257: 2, 261: 5, 269: 9, 271: 2, 280: 4, 281: 2, 311: 6, 316: 12, 325: 4, 348: 2, 349: 5, 350: 9, 353: 5, 365: 2, 373: 31, 395: 18; பதி: 13: 4, 16: 18, 20: 8, 21: 35, 22: 36, 22: 37, 30: 36, 26: 8, 28: 2, 30: 39, 31: 8, 50:26, 51: 17, 54: 13, 57: 13, 67: 15.

கயல்கண்

நற்: 220: 9, 316: 3; குறு: 250: 5, ஐங்: 36, கலி: 53:10, 98:15, 127:8, 145: 5, அகம்: 126: 19, 313: 4; பரி: 22: 29.

காமம் கண்

நற்: 82:5; குறு: 72: 5, 184: 7, 305: 1; ஐங்: 242: 4; அகம்: 27: 17, 29:8, 48: 8, 140: 10, 266: 6, 326:2, 326: 13; கலி: 60: 5, 71: 4, 108: 52, 112: 5, 131: 4, 140: 22, 144: 55, 147: 55, பரி: 7: 58,10: 63, 10: 96, 10: 99, 11: 68, 11: 123.

குவளை கண்

நற்: 37: 5, 77: 12, 160: 10, 166:4, 205: 6, 317: 10, 391: 10; குறுந்: 13: 5, 167:3, 291:5; ஐங்: 72: 3, 277: 5, 299: 4; 500:1; அகம் 27:17, 62: 5, 129:16, 156: 8,179:12,183: 1,197: 1, 285:13, 312: 6, 358: 5, 361: 1 ,381: 21, 395: 3; புறம் 144: 5, 348: 9.

மையுண்ட கண்

நற்: 20:6, 77: 12, 85: 1, 85: 11, 113: 7, 144: 3, 162:2, 166:4, 177: 9,184: 6, 205: 6, 220: 9, 263: 10, 308:2, 316:3, 325: 7, 370: 11; குறுந்: 5: 5, 101:4, 272: 7, 339: 6, 357:1, 377:1; ஐங்: 16: 4, 30: 1, 37: 2, 69:4, 72:3, 101: 4, 125: 3,126: 2, 170:4,174:3, 190: 4, 181: 3, 242:4, 264: 4, 277: 5, 351: 4, 376:4, 378: 5, 480:4, 500:1; அகம்: 25:14, 27: 17, 33: 9, 48: 21, 65: 19, 81: 14, 126: 19, 129: 16, 130: 13, 172: 16, 179: 12, 183: 1, 230: 2, 237: 14, 256:10, 285:13, 334: 16, 354: 13, 359:1, 363: 18, 390:13; கலி: 7: 12,11: 22, 14: 2, 15:20, 27: 17, 49:10, 49:13, 58: 2, 60: 16, 64: 21, 67: 6, 70:11, 73: 12, 100: 7, 103: 60, 112: 5, 112: 10, 112: 24,113: 2, 125: 9, 130:16, 142: 8, 142:11, 145: 5, 146: 7, 147: 55; பரி: 6: 96, 8: 53, 8:59, 8: 75, 8: 113, 9: 8, 9: 11, 9: 59,16: 12, 16: 40, 20: 55; பரி. தி 1: 13, 1: 61; புறம்: 71: 3, 71:6, 71: 15, 96:4, 111: 3,194: 4, 350: 9.

தாமரை கண் அகம்:361: 3, குறு: 226:1,கலி: 108: 16,108: 52, 119: 5, பரி :8: 113, 8: 117.

நீலம் (கனை) மலர்

நற்: 144: 3, 161: 2, 273: 8, 252: 9, 310: 2, 326:10, 370: 11, 379: 6; குறுந்: 9: 6; அகம் 38: 11, 143: 16, 357: 3, கலி: 7: 12, 15: 20, 27: 17, 33: 28, 48:13, 57: 5, 57: 11, 143: 51.

நெய்தல் கண்

நற்: 8:8, 23: 9, 27:10, 113: 7, 138:8, 283: 2, ஐங்: 151: 3, 81: 4, 188: 4; அகம்: 10: 5, 83: 14, 150: 8, 170: 4, 230: 2, 290: 8; கலி: 39: 51, 45: 11, 82: 20, 85: 26, 97: 26, 98:15, 142: 23; பரி: 7: 62, 7: 70, 8: 75; பதி: 51: 17.

பசலை கண்

நற்: 23: 9, 35: 12, 219:1, 326: 10; குறுந்: 13: 5, 339: 6, ஐங்: 16: 4, 34: 4, 36:4, 166: 4, 169: 5, 170:4, 242:4, 458:4, 477: 1, 500:1; அகம்: 52: 14, 329: 1; கலி: 16:1, 82: 20, 142: 23, 143: 51.

பல்லிதழ் உண்கண்

நற்: 241: 12, ஐங்: 170:4, 190: 4, 334: 5, 351: 4, கலி: 45:11.

பூ- கண்

முல்: 22, நற்: 325: 7; குறுந்: 72: 5, 377: 1, 101: 4, ஐங்: 101: 4, 376: 4, கலி 28 : 18, 33 : 2, 33: 9, 48: 23, 55: 7, 75: 31, 77: 12, 79: 21, 130: 16, 131: 4, 140: 22.

மலர்க்கண்

நற்: 66: 11, 308:2, 398: 10; குறுந்: 5: 5; ஐங்: 18: 3, 427: 1; அகம்: 132: 6, 243: 8, 321: 2; கலி: 14: 2, 25:14, 49:10, 58: 2, 100: 7, 103: 60; பரி: 8: 53.

மாவடு கண் நற்: 133: 1; ஐங் 475: 2, அகம்: 29: 8; பரி: 7: 58, 8: 38.

மான் கண் சிறு: 31, மது: 555, பட்: 149, நற்: 101: 9,109: 8, 179: 4; கலி: 57:2, 69: 4, 108: 46; புறம்: 374: 10

மழைக்கண்

நற்: 5:9, 8:8,12: 10, 16: 9, 17: 5, 75: 8, 109: 8, 220: 9, 301: 3; குறுந்: 72:5, 222: 6, 259: 4, 286: 4, 329: 7 ; ஐங்: 52:2; அகம்: 337: 3, 337: 16, 343: 17, 350: 8, 350: 15, 351:11, 361:1, 363: 18, 373: 13, 381: 21, 387: 2, 395: 3, 398: 8.

வேல்கண்: கலி: 124: 16.

.....

பின்னிணைப்பு - 8

தொடி

ஆய்தொடி

பொரு: 14, மது: 712, அகம்: 4: 17, 104: 16, 171: 6, 271: 16, 280: 4, ஐங்: 196 :2, 329: 5, 389, நற்: 320: 8, பரி: 11: 81, புறம்: 117: 10, கலி: 59: 18, 145: 47.

அவிர்தொடி

மது: 563, மது: 579, அகம்: 75: 11, 338: 9, குறு: 364: 3, ஐங்: 314, பதி: 46:2; கலி: 59:6, 85: 9, 100: 14.

இறைத்தொடி: கலி: 84: 31.

ஒண்தொடி

திரு: 54, குறி: 139, அகம்: 5: 26, 46: 15, 47: 10, 60: 8, 96: 9, 186: 10, 204:14, 265: 10, 335: 26, 368: 4, 369: 2, குறு: 238: 3, 243: 3, ஐங்: 28, 38, 76, 83, 92, 98, 171, 176, 194, 321, 387, நற்: 391: 5, பரி: 10: 94, கலி: 74: 13, 90: 4, 140: 19, புறம்: 24:12, 24: 32, 56: 19, 229: 23, 241: 2, பதி: 90: 50.

கழல்தொடி

சிறு: 95, மலை: 577, அகம்: 97: 11, 162: 18, 209: 12, 213: 20, 238: 14; குறு: 1: 3, 84:3, நற்: 25: 12, 212: 8, புறம்: 91: 2,128: 5, 374: 16, 375: 11, பதி: 64: 15.

குறுந்தொடி

பெரு: 13, பெரு: 334, முல்: 45, மது: 218, அகம்: 36: 11, 141: 16, 176: 17, 226:4, 346: 17, குறு: 233: 7, 267: 4, 356: 8, 384: 2, ஐங்: 71, நற்: 66: 8, புறம்: 36: 3, 79: 2, 77: 4, 97: 24, 113: 8, 240: 4, 250: 4, பரி: 8: 39.

கோல் தொடி நற்: 48: 6.

கடர்த்தொடி ஐங்: 305, 310, 416: 4; நற்: 300: 1, 371: 6, கலி: 51: 1.

செறி தொடி

பட்: 154, மலை: 201; அகம்: 98: 27, 106: 8, 225: 16, 300: 7; குறு: 379 : 4, ஐங்: 329:3, 388, 487; நற்: 20: 5; கலி: 91: 11.

தொடி

திரு: 211, சிறு: 81, 192, மது: 720, அகம்: 9: 23, 17: 6, 26: 7142: 25, 226: 11, 269:1, 287: 1, குறு: 84:1, 185: 2, 239: 1, 296: 6, 367: 1, ஐங்: 475, 498 நற்: 23: 1, 49: 2, 77: 10, 133: 1, 197: 1, 332: 4, புறம்: 26: 10, 83: 2, 238: 6, 239: 1, 243: 12, 244: 2, 272: 5, 350: 10, பதி:17: 7,19: 8, 40: 12, 79: 6, 80: 6, பரி: 12: 90, 13: 52, கலி: 24: 8, 29: 18, 38: 4, 54: 3, 58: 5, 71: 15, 73:8, 78: 22, 82: 27, 86, 88: 3, 90: 7, 92: 33, 97: 22, 99: 20, 135: 7, 145: 18.

நிரை தொடி	நற்: 134: 7; கலி: 73: 16, 98: 30
பாம்பு தொடி	பரி: 4: 44
பூந்தொடி	குறி: 226, மது: 446
பைந் தொடி	நற்: 50: 2, 330: 9, கலி: 28: 20
பொலந்தொடி	நெடு: 141; அகம்: 16: 5, 117: 8, 219: 9; ஐங்: 24; நற்: 136: 9, 166: 7
பொற்றொடி	அகம்: 356: 6; நற்: 258: 5
பொன்தொடி	பட்: 295
வள்ளித் தொடி	புறம்: 63: 12, 352: 5
விலங்கு தொடி	புறம்: 337: 5
வீழ் தொடி	திரு: 114, அகம்: 162: 14, 383: 9, பதி: 81: 10
விளங்கு தொடி	அகம்: 58: 8.

வளை

அணிவளை	அகம்: 361: 4.
ஆய்வளை	நற்: 60:11; குறு: 211: 1, 316 : 1.
இறைவளை	குறு: 289: 9; அகம்: 250: 13; கலி: 3: 3, 16: 2, 53: 9, 125: 19.
இடு வளை	பரி: 20: 33, 20: 76.
இலங்கு வளை	மது: 159; நற்: 188: 3, 214: 10, 215: 4, 282: 1, ஐங்: 136:2, 197: 1, 310: 2, குறு: 11: 1, 31: 6, 50: 4, 125: 1, 365: 1; அகம்: 39: 17, 127: 1, 261: 5, 292:7, 328: 9, 355: 10, புறம்: 53: 3.
எல் வளை	நற்: 56: 4, 77: 9, 100: 5, 136: 1, 167 :10, 193: 6, 236: 7, 239: 10, 258: 11, 306: 10, 340: 10, 342: 7, 363: 9; குறு: 216: 3, அகம்: 68: 12, 98: 7, 140:6, 173: 7, 185: 1, 224: 16, 242: 13, 257: 10, 267: 16; ஐங்: 20: 5, 27 :3, 140, 196: 1, 200:1, 257: 2, 471 : 1; கலி: 7: 16, 13: 9, 48: 11, 125: 12; கலி: 7: 16, 46: 25, 125: 12; புறம்: 24: 9.
ஒள் வளை	கலி: 145: 36.
கைவளை	குறு: 117: 6, 282: 4, 371: 1; பரி: 7: 46.
கோல்வளை	அகம்: 142: 17.
சில் வளை	அகம்: 19: 15, 163: 4, 198: 8; புறம்: 60: 5, 64: 3, 103: 4.
சிறு வளை	நற்: 300: 5.
சுரிவளை	குறு: 260: 3
செறி வளை	ஐங்: 199: 4, குறு: 190: 2; கலி: 123: 14, 127: 13; புறம்: 344: 2.
தெரிவளை	ஐங்: 54: 3.

தொகுவளை குறு: 15: 6.

நிரை வளை குறு: 335:1; ஐங்: 422: 4; அகம்: 190: 1, 197: 9, 255:17; கலி: 50: 8, 132: 15, 145: 56, புறம்: 255: 5.

பவள வளை பரி: 11: 101.

புரி வளை ஐங்: 133: 3.

வால் வளை குறு: 119: 4; 189: 6; ஐங்: 193; அகம்: 390: 16; கலி: 14: 6.

வளை பெரு: 304, முல்: 81; நற்: 263: 2, 323: 5; குறு: 377: 2; ஐங்: 133: 3, 163:4, 192: 4, 194: 1, 198: 1, 218: 2, 265: 2; அகம்: 6: 2, 251: 20, 336: 23, 349:1, 385: 11; நற்: 26:1, 71: 2; கலி: 10: 24, 25: 18, 29: 23, 33: 19, 41: 27, 51: 10, 68: 9, 80: 13; பரி: 12: 23, 17: 33, புறம்: 135: 4, 140:3, 237: 11, 253:4, 254: 4.

வீங்கு வளை ஐங்: 285: 4.

.....

பின்னிணைப்பு - 9

நுதல்

நற்: 1: 8, 62: 6, 71: 5, 73: 10, 108: 8, 128: 2, 151: 1, 167: 1, 197: 1, 245: 11, 247: 7, 250: 7, 282: 3, 368: 7, 388: 1; குறுந்: 59: 4, 87: 4, 87: 4, 185: 1, 205: 7, 226: 3, 249: 5, 259: 3, 323: 5; ஐங்: 55: 4, 56: 3, 67: 5, 107: 2, 161: 3, 200: 1, 219: 4, 222: 4, 225: 4, 234:2, 423: 3, 447:4; அகம்: 57: 19, 75: 9, 77: 1, 78: 24, 85: 1, 90: 14, 93: 10, 95: 1, 102: 19, 119: 1, 132:2, 135: 3, 169: 11, 171: 1, 173: 4, 179: 13, 192: 1, 205: 6, 207: 13, 227: 1, 230:5, 235: 17, 240: 10, 251: 2, 317: 23, 329: 2, 338: 7, 354: 14, 376: 13; கலி: 3: 4, 4: 19, 21 :4, 21:6, 36: 12, 124: 8, 125: 23, 127: 17,133:16, 144: 73.

பற்கள்/எயிறு

சிறு: 28; மது: 413, 420, 708: 712 ; நற்: 2: 7, 9: 9, 13: 3, 18: 3, 26 : 7, 62: 5, 108: 7, 120: 11, 134: 7, 155: 9, 170: 2, 179:10, 198: 7, 204: 3, 240: 2; குறு: 2: 4, 14: 2, 119: 3, 126: 4, 169: 3, 186: 2, 267: 3, 337: 3, 381: 7; ஐங்: 47: 1, 256, 380: 2, 495:5; அகம்: 5: 4, 16: 7, 21: 2, 27: 10. 29: 13, 33: 12, 39: 3, 62: 2, 71: 2, 162:12, 176: 25, 179: 11, 212: 4, 217: 19, 237: 17, 317: 4, 325: 11, 335: 24, கலி:4:13, 14: 3, 20: 11, 22:10, 29: 26, 32: 16, 55: 4, 56: 21, 58: 4, 64: 17, 88:11, 104:18, 108: 52, 112: 18, 139: 29, 142: 9; பரி: 8: 76, 8: 118; பதி: 51: 20.

தோள் (புயம்/கை)

சிறு: 59, நற்: 1: 2, 4: 2, 23: 11, 39: 11, 55: 4, 82: 2, 84: 1, 130: 7, 153: 1, 136: 8, 196: 7, 219: 1, 286: 8, 309: 1, 332: 3, 355: 8, குறு: 50: 5, 101: 1, 190:1, 268: 6, 272:4, 272:8, 299: 8, 315: 5, 318: 6, 338: 6, 357: 2, 364: 5, 377: 2, 384: 1, 400: 2, ஐங்: 78: 4, 108: 3, 133: 3, 178: 1, 181: 1, 227: 2, 239: 4, 274: 5, 452: 4, 455: 5, 459:1, 464: 4, 485:2, 496: 4, 498: 1, அகம்: 2: 11, 6: 3, 9: 26, 15: 19, 18: 18, 32: 18, 33: 15, 47: 18, 59: 16, 61: 15, 62:3, 63: 16, 65:17, 85:1, 87: 16, 89: 22, 92: 6, 110: 10, 112: 10, 113: 7, 114: 14, 129: 5, 132: 6, 171: 1, 178: 14, 181: 24, 185: 2, 197:2, 199: 18, 204: 8, 206: 14, 206: 16, 210: 7, 213: 16, 218: 8, 220: 20, 250: 10, 242: 14, 251: 1, 257: 11, 267: 17, 269: 1, 269: 25, 271: 15, 282:14, 295: 22, 307: 1, 316: 8, 320:13, 324: 2, 347: 1, 351: 15, 357: 11, 359:1, 361: 14, 366: 13, 366: 13, 373: 14, 374: 17, 379: 13, 387: 1, 389: 6, 398: 3; கலி: 18:3, 21: 14, 23:8, 24: 7, 34: 19, 37: 11, 45: 15, 63: 7, 64: 19, 68: 11, 68: 22, 94: 31, 97: 22, 99: 16, 112: 9, 126: 14, 127: 13, 135: 6, 147: 7, 147: 18, 147: 63, 9; புறம்: 18: 14, 29: 7, 32: 3, 239:1, 339: 6, பதி: 12: 22, 65: 8, 70: 4.

வேய் (தோள்)

அகம்: 2: 11, 6: 3, 15: 18, 32:18, 33:15, 47:18, 59: 16, 62: 3, 65:17, 87:16. 89: 22, 92: 6, 110: 10, 114: 14, 129: 5, 132: 6, 171: 1, 178: 14, 181: 24, 185: 2, 199: 18, 210:7, 213:16, 257: 11, 324: 2, 357:11, 366: 13, குறு : 168:5, 318:6, 357: 2, 364: 5, ஐங்: 239: 4, 459: 1, 468: 3, 481: 1; கலி: 21: 14, 55: 7, 57: 1, 99: 16; புறம்: 32: 3, பதி: 12, 65: 8.

பணைத்தோள்

அகம்: 242: 14, 271: 15, குறு: 156:3, 190: 1, 338: 6; ஐங்:39: 3, 109:3, 135: 1, 143: 3, 175:1, 181:1.

மார்பு – சாந்து

திரு: 193, சிறு: 98, மது: 226, 493, 715, 716, பட். 297, நற். 168: 10, 250: 4, 259:5, 314: 4, 344: 5, 394: 8; குறு: 150: 3, 161: 5, 198: 6, 321: 1, 376: 1; ஐங்: 240: 2; அகம்: 26: 14, 36: 18, 48: 11, 59: 12, 100: 1, 186: 10, 218: 14, 224: 9, 236: 11, 340: 17, 354: 9, 388: 16; கலி: 9: 12, 57: 8, 73: 13, 79: 10, 96: 3, 91: 13, 93: 1; பரி: 4: 10, 6: 19, 8: 97, 10: 13, 10: 92, 12: 97, 16: 25, 16: 44, 16: 52, 17: 24, 21:25, 21: 47, 22: 17, பரி. தி. 2: 84, புறம்: 3: 15, 16: 11, 29: 7, 161: 26, 239: 3, 308: 7, 394: 1; பதி: 42: 11, 48: 11, 50: 16, 61: 7, 80: 5, 88: 30.

மார்பகம் (முலை)

பொரு: 36, சிறு: 26, மது: 416, நெடு: 149; நற்: 9: 6, 20: 7, 26: 9, 160: 4, 262: 6, 319:9; குறு: 71: 2, 337: 1; அகம்: 6: 12, 87: 14, 150: 3, 161: 13, 177: 13, 177: 19, 230:4, 239: 8, 253: 22, 279: 5, 302: 13, 319: 9, 343: 2, 362: 12; ஐங்: 149: 2, 225:3, 324:4, 363: 2; கலி: 4: 19, 60: 1, 117:4; புறம்: 337: 22, 341: 11, 352: 12, 354:8.

தொய்யில்

மது: 416; நற்: 39: 11, 225: 6, 298: 7; அகம்: 177: 20, 239: 8, குறுந்: 276: 4, 384: 1; கலித்: 18: 26, 24: 15, 54: 13, 54: 14, 63: 8, 64: 13, 64: 19, 76: 14, 111: 17, 112: 5, 125: 9, 131: 29, 142: 44, 143: 33; பரி: 7: 55.

அல்குல்

திரு: 16, 146, 204, பொரு: 39, சிறு: 262, பெரு: 244, 329, நெடு: 145, குறி: 102, பட்: 147; அகம்: 7:19, 21: 13, 33: 16, 54: 21, 75: 19, 117: 2, 119: 1, 167: 2, 183: 2, 189: 9, 201:6, 227: 2, 230: 3, 269: 15, 275: 16, 307: 2, 320: 3, 342: 13, 345: 9, 385: 13, 387: 7, 390: 6, 397: 7; நற்: 6: 4, 8: 2, 66: 9, 77: 11, 84: 2, 101: 7, 133: 4, 138: 9, 161: 12, 198: 6, 200: 10, 213: 11, 222: 5, 245: 5, 252: 8, 282: 2, 307: 4, 320: 3, 366: 3, 370: 6, 390: 5; குறு: 27: 5, 101: 5, 125: 3, 159: 1, 180: 5, 214: 4, 274: 7, 294: 5, 345: 4; ஐங்: 29: 4, 72: 2, 135: 2, 176: 3, 291: 3, 306: 2, 310: 1, 316: 2, 351: 5, 481:1; கலி: 1: 6, 14: 5, 50: 24, 67: 10, 80: 21, 92: 37, 108: 2, 109: 10, 125: 17; பரி: 13: 54; பதி: 18:5, 54: 5, 65: 7.

சுணங்கு (தேமல்)

பொரு: 35, சிறு: 24, மது: 416, நெடு: 148; நற்: 9: 6, 20: 8, 26: 8, 52: 4, 160: 5, 191: 4, 262: 6, 319: 9; குறு: 71: 2, 337: 4; ஐங்: 76: 1, 149: 2, 225: 4, 324: 4, 363: 4; அகம்: 6: 12, 87: 14, 150: 2, 161: 12, 177: 20, 230: 4, 239: 8, 253: 22, 279: 4, 302: 13, 319: 9, 343: 2, 362: 12; கலி: 4: 17, 18: 4, 35: 4, 60: 1, 64: 27, 111: 16, 141: 16; புறம்: 337: 21, 341: 11, 350: 11, 352: 13, 354: 8.

தித்தி – திதலை (தேமல்)

மது: 708; நற்: 6: 4, 77: 11, 84: 2, 133: 3, 157: 10, 160: 4, 161: 12, 198: 6, 307: 4, 312: 7, 370: 6, 380: 3; குறு: 27: 5, 185: 1, 293: 6, 226: 3, 300: 4; ஐங்: 29: 4, 72 :2, 231: 3; அகம்: 26: 13, 41: 16, 54: 21, 86: 11, 119: 1, 135: 10, 176: 23, 183: 2, 189: 9, 227: 2, 385: 10; கலி: 29: 7, 32: 7, 60: 3; பதி: 52: 17.

மேனி (தளிர் – நிறம்)

மது: 707, நெடு: 148, 151, நற்: 205: 11, 244:10, 251: 7, 309:2, குறு: 331: 7; ஐங்: 38: 3, 176: 4, 216:5, அகம்: 41: 14, 42: 4, 75: 18, 95: 2, 136: 4, 162:15, 177:18, 206:7, 333:1, 356:8; கலி:15:12, 20:17, 29:7, 32: 7, 57:13, 58:3, 77:8, 108:52, 132:11, 143:4, 143:27, 143: 28.

பசலை/பசப்பு

முல்: 12; நற்: 47: 11, 50: 7, 63: 7, 73: 10, 96: 11, 133: 3, 167: 11, 175: 9, 197: 2, 219: 2, 244: 11, 247: 8, 277: 8, 288: 5, 304: 7, 326: 7, 358: 2, 368: 7, 378: 7, 388:2, குறு: 13: 5, 27: 4, 48: 5, 143: 7, 185: 1, 205: 7, 339: 7, 371: 1, 381: 3, 399: 2, ஐங்: 29: 5, 45: 4, 145: 3, 200: 4, 231: 4, 429: 1, 459: 1, 477: 1, அகம்: 45: 7, 52: 14, 102: 19, 103: 13, 135: 3, 169: 9, 171: 1, 172: 18, 174: 9, 205: 6, 229: 13, 235: 17, 251: 2, 253: 1, 273: 5, 317: 24, 333: 2, 333: 19, 347: 2, 354: 14, 398: 5, கலி: 7: 8, 15: 17, 16: 21, 28: 15, 33: 15, 39: 48, 42: 32, 48: 16, 99: 10, 100: 18, 125: 23, 127: 17, 130: 21, 132: 10, 144: 73, புறம்: 155: 4, 392: 3.

.....